TESSA'NIN AŞKI GÖLGE AVCILARI'NI KURTARABİLECEK MİYDİ? YOKSA ONLARI SONSUZA DEK YOK MU EDECEKTİ?

Mekanik Prens

Londra Enstitüsü'ndeki dengeler hiç bu kadar hassas olmamıştı. Konsey, Charlotte'ın gücünü elinden almak ve bu gücü, ahlak değerlerinden yoksun, gözünü iktidar hırsı bürümüş Benedict Lightwood'a vermek istiyordu.

Will, Jem ve Tessa, Enstitü'yü ve Charlotte'ı kurtarma umuduyla Mortmain'in geçmişiyle ilgili sırları araştırmaya karar verdi. Ancak tek keşfettikleri düşmanın amacı değildi. Aynı zamanda Tessa'yla ilgili huzursuz edici Gölge Avcısı bağlantısını da öğrendiler. Zaten Will'le Jem'in ilgisi arasında kalan Tessa, kendisinin bizzat bir "canavar"a dönüşmesine Gölge Avcıları'nın yardım ettiğini öğrenince başka bir seçimle daha yüz yüze gelecekti.

CEHENNEM MAKİNELERİ

ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR

CASSANDRA CLARE

Mekanik Prens

CEHENNEM MAKİNELERİ

· İkinci Kitap ·

Mekanik Prens

Dünyaca Ünlü Çoksatar ÖLÜMCÜL OYUNCAKLAR Serisinin Yazarından

CASSANDRA CLARE

CEHENNEM MAKİNELERİ
– İkinci Kitap –

MEKANİK PRENS

www.twilightturk.com
Sethra

CASSANDRA CLARE

Elka'ya

www.twilightturk.com

Khalepa ta kal

Sethra

Ruhumun son hayali olduğunu bilmeni isterim... Seni tanıdığımdan beri, bir daha hissedeceğimi düşünmediğim bir pişmanlık içimi kemiriyor ve beni yukarı doğru iten ama sonsuza dek sustuğunu sandığım eski seslerin fısıltılarını duyuyorum. Yeniden başlamak, yeni bir başlangıç yapmak, eski uyuşukluğu ve zevk düşkünlüğünü üzerimden atmak, terk edilmiş savaşı sürdürmek için tam biçimlenmemiş fikirlerim vardı. Bir rüya, hepsi bir hayal, bir hiçlikte sona eriyor...

- Charles Dickens, *İki Şehrin Hikayesi*

Giriş

www.twilightturk.com
Sethra

Aforoz Ölü

Yoğun sis, sesleri ve görüntüleri boğuyordu. Sisin dağıldığı yerde, Will Herondale önünde yükselen, yağmurdan ıslanıp kararmış ve kayganlaşmış caddeyi görebiliyor, ölülerin seslerini duyabiliyordu.

Hayaletler duyulmak istemediğinde her Gölge Avcısı onları duyamazdı ama Will bunu yapabilenlerden biriydi. Eski mezarlığa yaklaşırken sesleri karmakarışık bir koro gibi yükseliyordu: Ulumalar, yakarışlar, çığlıklar ve hırıltılar... Burası huzurlu bir mezarlık değildi ama Will bunu zaten bili-

yordu. Londra Köprüsü'nün yakınlarındaki Çapraz Kemik Mezarlığı'nı ilk kez ziyaret etmiyordu. Gürültüyü dışarıda bırakabilmek için elinden geleni yapmış, yakasının kulaklarını kapaması için omuzlarını büzmüş, başını eğmiş, yağmurdan ıslanan siyah saçlarını kulaklarına siper etmişti.

Mezarlığın girişi bloğun ortalarındaydı, yüksek taş duvarda dökme demirden çift kanatlı bir kapı vardı. Oradan geçen sıradan herhangi biri sadece bakımsız bir arazi görürdü. Will kapılara yaklaşırken sıradanların göremeyeceği başka bir şey sisin içinde biçimlendi: Kemikli parmaklarıyla el biçiminde büyük bir bronz tokmak. Will yüzünü buruşturarak kendi eldivenli ellerinden birini uzattı ve tokmağı kaldırarak bir, iki, üç kez vurdu. Metalik tangırtı gecenin karanlığında peş peşe yankılandı.

Kapıların diğer tarafında yerden buhar gibi sis havalandı ve engebeli toprak zemindeki beyaz kemiklerin parıltısını boğdu. Sis yavaşça dağılmaya başlarken ürkütücü bir mavimsi parıltı kazandı. Will kapının parmaklarını sıkı sıkı tuttu, metalin soğuğu eldivenin üzerinden kemiklerine işlerken ürperdi. Bu sıradan bir soğuk değildi. Hayaletler mezarlarından çıktıklarında, etraflarındaki bütün enerjiyi çeker ve havadaki bütün sıcaklığı emerdi. Mavi sis üzerinde hırpani giysileri ve beyaz önlüğüyle başını eğmiş yaşlı bir kadın biçimini aldığında Will'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Merhaba Mol," dedi Will. "Bu akşam iyi görünüyorsun."

Hayalet başını kaldırdı. Yaşlı Molly güçlü bir ruhtu. Hatta Will'in karşılaştığı en güçlü ruhlardan biriydi. Ayışığı bulutların arasındaki bir boşluktan süzülürken bile Molly hiç de şeffaf görünmüyordu. Vücudu somuttu. Gür sarı-gri saçları bir omzunun üzerinde toplanmış, kaba ve kırmızı elleri belinin iki yanına dayanmıştı. Sadece gözleri boştu ve derinliklerinde iki mavi alev titreşiyordu.

"William Herondale," dedi. "Çok çabuk döndün."

Kadın, hayaletlere has o havada süzülme hareketiyle kapıya yaklaştı. Ayakları çıplaktı ve yere hiç değmemelerine rağmen kirliydi.

Will kapıya dayandı. "Güzel yüzünü özlediğimi biliyorsun."

Molly sırıtırken gözleri parladı ve Will yarı şeffaf tenin altındaki kafatasını görür gibi oldu. Gökyüzünde bulutlar yine birbirine yaklaşarak ayı örttü. Will, Molly'nin buraya, kutsanmış topraklardan bu kadar uzağa gömülmek için ne yapmış olabileceğini merak etti. Ölülerin uluyan sesleri çoğunlukla fahişelere, intihar edenlere ve ölü doğanlara aitti. Kiliselerin avlusuna gömülemeyen aforoz ölülerdi bunlar. Gerçi Molly durumu kendi lehine çevirmişti ama belki de hiç aldırmıyordu.

"Ne istiyorsun o zaman, genç Gölge Avcısı?" Molly alaycı bir tavırla güldü. "Malphas zehiri mi? Bir Morax iblisinin pençesi de var. İyice cilalanmış ve ucundaki zehir tamamen görünmez durumda."

www.twilighttürk.com Sethra

"Hayır," dedi Will. "İhtiyacım olan şey o değil. İnce taneli Foraii iblisi tozlarına ihtiyacım var."

Molly başını yana yatırdı ve mavi alev tükürdü. "Senin gibi kaliteli bir genç beyefendinin öyle bir şeyle ne işi olabilir ki?"

Will sessizce içini çekti. Molly'nin itirazları pazarlık sürecinin bir parçasıydı. Magnus defalarca Will'i Mol'a göndermişti. Bir defasında tenine zift gibi yapışan leş kokulu siyah mumlar almak için, bir defasında doğmamış bir çocuğun kemiklerini almak için, bir defasında da gömleğine kan lekesi bulaştıran bir torba peri gözü için. Foraii iblisi tozu onların yanında sevimli kalıyordu.

"Beni aptal sanıyorsun," diye devam etti Molly. "Bu bir tuzak, di mi? Siz Nefilimler beni bu tür şeyler satarken yakalamak istiyorsunuz. Yaşlı Mol'un işini bitirmek için, di mi?"

"Sen *zaten* ölüsün." Will gerginliğini sesine yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu. "Merkez'in sana artık ne yapabileceğini sandığını bilmiyorum."

"Hah!" Hayaletin boş gözleri alevlendi. "Sessiz Kardeşler toprağın altındaki hapishanelerinde canlıları da tutabilir, ölüleri de. Bunu sen de biliyorsun Gölge Avcısı."

Will ellerini kaldırdı. "Hile yok ihtiyar. Aşağı Dünya'yla ilgili söylentileri eminim sen de duymuşsundur. Merkez'in iblis tozu ve peri kanı ticareti yapan hayaletleri kovalamaktan daha önemli işleri var." Öne doğru eğildi. "Sana iyi bir fiyat vereceğim." Cebinden ince ketenden bir kese çıkardı ve havada salladı. Birbirine çarpan metal paraların şıngırtısı duyuldu. "Aynen senin istediğin gibi Mol."

Hayaletin suratında hevesli bir ifade belirdi ve keseyi Gölge Avcısı'nın elinden alacak kadar maddeleşti. Bir elini içine soktu ve yüzüklerle -her biri tepesinden aşık düğümüyle bağlanmış altın alyanslarla- dolu bir şekilde geri çekti. Yaşlı Mol da diğer birçok hayalet gibi o tılsımı arıyordu: ölmesine izin verecek, geçmişine ait o eksik parçayı. Onu hala dünyaya bağlı tutan çapayı. Onun durumunda bu bir alyanstı. Magnus, yüzüğün uzun zaman önce kaybolduğuna, Thames Nehri'nin alüvyonla dolu zeminine gömüldüğüne inanıldığını söylemişti. Yaşlı Mol yine de, bir gün kendisininkini bulma ümidiyle, yüzüklerle dolu her keseyi kabul ediyordu.

Hayalet tüm yüzükleri tekrar kesenin içine bıraktı, keseyi bir yerlerine soktu ve karşılığında katlanmış bir poşet içindeki tozu Gölge Avcısı'na verdi. Will poşeti ceketinin cebine atarken hayalet de titreşerek gözden kaybolmaya başlamıştı. "Dur bakalım Mol. Bu gece sadece bunun için gelmedim."

Açgözlülük sabırsızlıkla ve görünür kalma çabasıyla çatışırken hayaletin görüntüsü titreşti. Sonunda homurdandı. "Pekala. Başka ne istiyorsun?"

Will tereddüt etti. Şimdi söyleyeceği şeyi almasını Magnus söylememişti, bunu kendisi için istiyordu. "Aşk iksirleri..."

Yaşlı Mol kahkaha olarak yorumlanabilecek bir çığlık attı. "*Aşk iksirleri* mi? Will Herondale için mi? Ödeme yapmak

isteyen birini geri çevirmem ama senin gibi yakışıklı bir adamın aşk iksirine ihtiyacı yoktur."

"Hayır," dedi Will sesinde bir çaresizlik tınısıyla. "Aslında tam aksini arıyordum. Aşık olmaya son verebilecek bir şey."

"Bir nefret iksiri mi?" Mol hala eğleniyor gibiydi.

"Daha çok ilgisizliğe yakın bir şey umuyordum. Belki tahammül?"

Yaşlı Mol bu defa, bir hayaletten beklenmeyecek kadar insanca bir alayla güldü. "Sana bunu söylemekten hoşlanmıyorum Nefilim ama bir kızın senden nefret etmesini istiyorsan bunu sağlamanın çok daha kolay yolları var. Zavallı kızla ilgili *benim* yardımıma ihtiyacın yok."

Mol bunu söyledikten sonra mezarların arasında sisin içine doğru topaç gibi dönerek uzaklaştı. Will onun arkasından bakarak içini çekti. "Onun için değil," dedi kısık sesle, onu duyacak kimse olmamasına rağmen, "*benim* için..." Ve başını soğuk demir kapıya dayadı.

1

Konsey Salonu

Tepede, güzel salon tavanı gösterişli bir şekilde kurulmuş
Birçok yüksek kemerin üzerinde
Yükselen ve alçalan melekler karşılaşıyormuş
Karşılıklı hediyelerle

- Lord Alfred Tennyson "Sanat Sarayı"

"Ah, evet. Gerçekten de tıpkı hayal ettiğim gibi görünüyor," dedi Tessa ve yanında duran çocuğa gülümsemek için döndü. Çocuk onun bir su birikintisinin üzerinden atlamasına yardım etmişti ve eli hala kibar bir şekilde dirseğinin hemen üzerinden kolunu destekliyordu.

www.twilightturk.com
Sethra

James Carstairs koyu renk takım elbisesinin içinde ve rüzgardan savrulan gümüşi saçlarıyla asil bir tavırla ona gülümsedi. Diğer eliyle de tepesinde yeşim taşı olan bir asaya yaslanmıştı. Etrafından gelip geçenler böylesine genç birinin bastona ihtiyaç duymasını tuhaf buluyorsa veya ten renginin ve vücut hatlarının sıradışı olduğunu düşünüyorsa bile dikkatle bakmak için duraksamıyordu.

"Bunu bir nimet olarak görüyorum," dedi Jem. "Londra'da karşılaştığın her şeyin bir hayalkırıklığı olmasından korkmaya başlamıştım."

Hayalkırıklığı. Tessa'nın kardeşi Nate ona Londra'da her şeyi vaat etmişti: Yeni bir başlangıç, yaşayacak harika bir yer, yüksek binalar ve gösterişli parklarla dolu bir şehir. Tessa'nın bunların yerine burada bulduğu şey dehşet, ihanet ve hayal bile edilemeyecek boyutlarda tehlike olmuştu. Yine de...

"Her şey değil." Jem'e gülümsedi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Ses tonu alaycı değil ciddiydi. Tessa başını çevirerek önlerinde yükselen büyük anıta baktı: Devasa gotik kuleleri neredeyse gökyüzüne değen Westminster Manastırı. Güneş, bulanık bulutların arkasından çıkabilmek için çabalarken manastırı zayıf bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Bulunduğu yer gerçekten burası mı?" diye sordu Tessa, Jem onu manastırın girişine doğru yönlendirirken. "O kadar..."

"Sıradan mı?"

"Kalabalık diyecektim." Manastır bugün turistlere açıktı ve ellerinde Baedeker rehber kitapçıklarıyla gruplar halinde devasa kapılardan girip çıkıyorlardı. Merdivene doğru yürürlerken bir Amerikalı turist grubu -mütevazı kıyafetler giymiş, Tessa'ya bir an evini özleten aksanlarla kendi aralarında mırıldanan ortayaşlı kadınlar- yanlarından geçti ve rehberlerini hızlı adımlarla izledi. Jem'le Tessa kolayca onların arasına karıştı.

Manastırın içi soğuk taş ve metal kokuyordu. Tessa mekanın büyüklüğü karşısında hayranlığını gizleyemeyerek etrafına bakındı. Enstitü bunun yanında köy kilisesi gibi kalırdı.

"Nefin üçlü bölmesine dikkat edin," diyordu bir rehber, manastırın doğu ve batı sıralarında dizilmiş daha küçük şapelleri açıklarken. Ayin olmamasına rağmen mekanda saygılı bir sessizlik hakimdi. Kilisenin doğu tarafına doğru ilerlerlerken Tessa tarihler ve isimler kazınmış taşların üzerine bastığını fark etti. Westminster Manastırı'nda ünlü kralların, kraliçelerin, askerlerin ve şairlerin gömülü olduğunu biliyordu ama onların üzerinde yürüyeceği hiç aklına gelmemişti.

Sonunda kilisenin güneydoğu köşesinde yavaşladılar. Tepelerindeki vitray pencereden hafif bir ışık süzülüyordu. "Konsey toplantısına gitmek için acelemiz olduğunu biliyorum," dedi Jem, "ama bunu görmeni istedim." Etraflarını işaret etti. "Şairler Köşesi."

Tessa, İngiltere'nin büyük edebiyatçılarının gömülü olduğu bu yerle ilgili yazılanları okumuştu elbette. Sayvanı ve gri mezar taşıyla Chaucer ve diğer tanıdık isimler vardı: "Edmund Spenser, ah, ve Samuel Johnson," dedi heyecanla, "ve Coleridge, Robert Burns ve... *Shakespeare*..."

"Aslında o burada gömülü değil," dedi Jem hemen. "Bu sadece bir anıt. Milton'ınki gibi."

"Ah, biliyorum, yine de..." Tessa ona baktı ve kızardığını hissetti. "Açıklayamıyorum. Bu isimler arasında olmak dostlar arasında olmak gibi. Gülünç, biliyorum..."

"Hiç de değil."

Tessa gülümsedi. "Neyi görmek istediğimi nereden biliyordun?"

"Nasıl bilmem?" dedi Jem. "Yanımda olmadığın zamanlarda seni düşündüğümde seni zihin gözümde hep elinde bir kitapla görüyorum." Bunu söylerken bakışlarını kaçırmıştı ama Tessa onun yanaklarının kızardığını fark etti. Teni öyle beyazdı ki azıcık bile kızarsa bunu saklayamıyordu... Bu düşüncenin ne kadar şefkat dolu olduğunu fark edince şaşırdı.

Son iki haftadır Jem'in dostluğundan çok hoşlanır olmuştu. Will ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu, Charlotte'la Henry'yse Merkez, Konsey ve Enstitü'nün yönetimine odaklanmıştı. Jessamine bile çok dalgın görünüyordu. Ama Jem her zaman oradaydı. Ona Londra'yı gezdirme görevini çok ciddiye almışa benziyordu. Hyde

Park, Kew Gardens, Ulusal Galeri, British Museum, Londra Kulesi ve Hainler Kapısı'na gitmişlerdi. St. James Parkı'nda sağılan inekleri görmeye, Covent Garden'daki meyve ve sebze satıcılarının bağırışlarını dinlemeye gitmişlerdi. Güneş ışıklarıyla parıldayan Thames üzerinde süzülen tekneleri izlemiş, kulağa korkunç gelen ama tereyağı, şeker ve ekmekten oluştuğu anlaşılan "kapı tamponu" yemişlerdi. Günler geçerken Tessa yavaş yavaş sessizliğinden sıyrıldığını, Nate ve Will'den dolayı hissettiği mutsuzluğunu ve eski hayatını kaybetmenin acısını geride bıraktığını hissediyordu. Hatta gülebildiğini bile keşfetmişti. Ve bunun için Jem'e teşekkür borçluydu.

"Sen çok iyi bir dostsun," dedi. Jem buna bir karşılık vermeyince şaşırıp ekledi: "Ben dost olduğumuzu umuyorum en azından. Sen de öyle düşünüyorsun değil mi Jem?"

Jem ona bakmak için döndü ama daha cevap veremeden, gölgelerin arasından kasvetli bir ses konuştu:

"Ölümlülük, kork ve titre!
Ne muhteşem bir değişim olmak üzere
Düşün ki kaç kralın, kraliçenin kemikleri
Uyur bu taş yığınlarının sinesinde."

İki anıtın arasından karanlık bir biçim çıktı. Tessa şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken Jem rahatlamayla karışık bir neşeyle

www.twilightturk.com Sethra

konuştu. "Will! Demek bizi varlığınla onurlandırmaya karar verdin nihayet?"

"Gelmeyeceğimi söylememiştim ki." Will yaklaştı ve gül rengi pencerelerden süzülen ışık üzerine düşerek yüzünü aydınlattı. Tessa şimdi bile göğsü sıkışmadan, kalp atışları hızlanmadan ona bakamıyordu. Siyah saçlar, mavi gözler, zarif elmacıkkemikleri, gür siyah kirpikler, dolgun dudaklar... Bu kadar uzun boylu ve kaslı olmasa güzel olduğu bile söylenebilirdi. Tessa ellerini o kolların üzerinde dolaştırmıştı ve nasıl olduklarını biliyordu: Sert kaslarla örülmüş demir gibi. Tessa'nın ensesini kavrayan elleri nasırlarla dolu ama ince ve esnekti...

Zihnini anılardan temizledi. İnsan o andaki gerçeği bildiğinde, anıların bir yararı olmazdı. Will kesinlikle çok yakışıklıydı ama Tessa'ya ait değildi. Kimseye ait değildi. Onun içindeki bir şey kırılmıştı ve o kırıktan kör bir zalimlik, bir incitme ve uzak tutma ihtiyacı dökülüyordu.

"Konsey toplantısına geciktin," dedi Jem neşeli bir tavırla. Will'in yaramaz art niyetliliğinin dokunamadığı tek kişi o gibiydi.

"İşim vardı," dedi Will. Daha dikkatli baktığında Tessa onun yorgun olduğunu gördü. Gözleri kızarmış, altlarında mor gölgeler belirmişti. Giysileri onlarla uyumuş gibi kırışık görünüyordu ve saçlarının kesilmesi gerekiyordu. *Seni ilgilendirmez,* dedi kendi kendine sert bir tavırla ve bakışlarını

onun koyu renk buklelerinden uzaklaştırdı. *Nasıl göründüğünü düşünmek sana düşmez. Zamanını nasıl isterse öyle geçirir. Bunu gayet açık bir şekilde ifade etti.* "Ve siz de pek dakik sayılmazsınız."

"Tessa'ya Şairler Köşesi'ni göstermek istedim," dedi Jem. "Hoşuna gideceğini düşündüm." Jem öyle yalın ve açık konuşuyordu ki kimse ondan şüphelenemez, gerçek dışında bir şey söylediğini hayal edemezdi. Onun birini içtenlikle memnun etme isteği karşısında Will bile söyleyecek sevimsiz bir şey bulamamış gibiydi, omuz silkmekle yetinip önlerine geçti ve hızlı adımlarla Doğu Avlusu'na yürüdü.

Burası kare bir bahçeydi. İnsanlar bahçede dolaşıyor, hala kilisenin içindeymiş gibi burada da kısık sesle konuşuyorlardı. Duvarlardan birine yerleştirilmiş bir çift masif meşe kapıya yaklaşırlarken kimse Tessa ve arkadaşlarını fark etmedi. Will etrafına bakındıktan sonra cebinden stelini çıkarıp ucunu ahşaba dayadı. Kapı bir an mavi bir ışıkla parladı ve ardına kadar açıldı. Will girdi, Jem ve Tessa da onu takip etti. Kapı ağırdı ve Tessa'nın arkasından neredeyse eteğini sıkıştıracak bir hızla çarparak kapandı. Tessa eteğini son anda çekip kurtardı, zifiri karanlıkta etrafına bakındı. "Jem?"

Bir ışık parladı. Will cadı ışığı taşını çıkarmıştı. Kemerli tavanlı, taş duvarlı bir odadaydılar. Zemin tuğladan yapılmış gibi görünüyordu ve odanın bir ucunda bir sunak vardı. "Pyx

www.twilighttu... Sethra...

Odası'ndayız," dedi. "Eskiden hazine odasıydı. Duvarların dibine altın ve gümüş dolu sandıklar dizilmişti."

"Gölge Avcısı hazinesi mi?" Tessa gerçekten şaşırmıştı.

"Hayır, İngiliz Kraliyet hazinesi. Kalın duvarların ve kapıların nedeni bu," dedi Jem. "Ama biz Gölge Avcıları da istediğimiz zaman girebiliyorduk." Tessa'nın yüz ifadesini görünce gülümsedi. "Hükümdarlar asırlar boyunca krallıklarını iblislere karşı koruyabilmek için Nefilimler'e gizlice vergi ödemiştir."

"Amerika'da değil," dedi Tessa. "Orada monarşi yok..."

"Fakat Nefilimler'le çalışan bir devlet organı var," dedi Will sunağa yaklaşırken. "Daha önce Savaş Bakanlığı'ydı, şimdi de Adalet Bakanlığı var."

Sunak homurdanarak kenara kayıp arkasındaki karanlık ve boş bir deliği gözler önüne sererken Will sustu. Tessa gölgelerin arasındaki hafif ışık huzmelerini görebiliyordu. Will cadı ışığıyla karanlığı aydınlatarak deliğe girdi.

Tessa onu takip ettiğinde, kendini aşağı eğimli uzun bir taş koridorda buldu. Duvarlardaki, zemindeki ve tavandaki taşlar, geçidin doğrudan kayaların içine oyulduğu izlenimini veriyordu ama yüzeyler kaba değil pürüzsüzdü.

Sunak arkalarından kapandı ve yola koyuldular. Geçidin eğimi giderek daha da dikleşti. Duvarlardaki meşaleler mavi-yeşil bir pırıltıyla yanıyor, kayalardaki oymaları aydınlatıyor, defalarca tekrarlanan bir motif dikkati çekiyordu: Bir elinde

bir kılıç ve diğerinde bir kadehle alevler içinde bir gölden yükselen bir melek.

Sonunda kendilerini çift kanatlı bir kapının önünde buldular. Gümüş rengi kapılara Tessa'nın daha önce gördüğü bir amblem oyulmuştu. Jem, amblemi işaret etti. "Merkez, Konsey, Ahit ve Konsül'ü simgeliyor," dedi Tessa'nın sormasına fırsat vermeden.

"Konsül. Merkez'in başı o mu? Bir tür kral filan mı?"

"Alışılmış monarşiler gibi soydan gelen bir şey değil," dedi Will. "Tıpkı başkan veya başbakan gibi seçimle başa gelir."

"Ya Konsey?"

"Onları da yakında göreceksin." Will kapıları itip açtı.

Bir an Tessa'nın ağzı açık kaldı. Ağzını hemen kapadı ama sağ tarafında duran Jem onun halini fark etmiş, gülümsüyordu. Kapıların ardındaki salon Tessa'nın şimdiye kadar gördüğü en büyük salondu. Kubbeli devasa alanın tavanına yıldızlar ve yıldız sistemleri çizilmişti. Meşaleler tutan melek biçiminde büyük bir avize, kubbenin en yüksek noktasından sallanıyordu. Odanın geri kalanı bir amfitiyatro gibi düzenlenmiş, uzun ve kavisli sıralar yerleştirilmişti. Will, Jem ve Tessa, dörtte üçü insanlarla dolu oturma bölümünün merkezinden geçen bir sıra merdivenin tepesinde duruyordu. Basamakların en dibinde yükseltili bir platform, onun üzerinde de rahatsız görünümlü, yüksek sırtlıklı ahşap koltuklar vardı.

www.twilighttur... Sethra

Birinde Charlotte oturuyordu, yanında da iri iri açılmış gergin gözlerle etrafına bakınan Henry vardı. Charlotte ellerini kucağında birleştirmişti, sakin görünüyordu. Omuzlarındaki gerginliği ve dudaklarını nasıl sımsıkı birbirine bastırdığını ancak onu çok yakından tanıyan biri fark edebilirdi.

Önlerinde, bir tür konuşmacı kürsüsünde -normal kürsülerden daha uzun ve daha genişti- uzun, sarı saçlı ve gür sakallı, uzun boylu bir adam duruyordu. Geniş omuzluydu ve giysilerinin üzerine, kol ağızları süslemeli uzun siyah bir yargıç cüppesi giymişti. Yanında, daha alçak bir koltukta, saçları beyazlarla dolu daha yaşlı bir adam oturuyordu. Adamın traşlı yüzünde derin çizgiler vardı. Cüppesi lacivertti ve elini oynattığında parmaklarındaki yüzükler dikkat çekiyordu. Tessa onu tanımıştı. Merkez adına tanıkları sorgulayan buz gibi sesli, buz gibi bakışlı Sorgucu Whitelaw.

"Bay Herondale," dedi sarışın adam, yüzünde hafif bir gülümsemeyle Will'e bakarak. "Bize katılmakla ne büyük nezaket gösterdiniz. Ve Bay Carstairs, siz de öyle. Ve arkadaşınız da..."

"Bayan Gray," dedi Tessa adamın bitirmesine fırsat bırakmadan. "New Yorklu Bayan Theresa Gray."

Salonda geri çekilen bir dalga gibi mırıltılar dolaştı. Yanında duran Will'in gerildiğini hissetti ve Jem'in konuşacakmış gibi nefes aldığını duydu. *Konsül'ün sözünü kesti,* dediğini sandı birinin. Demek Merkez'in lideri Konsül Wayland

buydu. Etrafına bakındığında tanıdık yüzler gördü. Keskin, sert hatlarıyla ve kaskatı duruşuyla Benedict Lightwood. Bakışlarını karşıya dikmiş taş gibi duran, dağınık saçlı oğlu Gabriel Lightwood. Koyu renk gözlü Lilian Highsmith. Dost bakışlı George Penhallow ve hatta Charlotte'ın güçlü halası, saçları beyaz dalgalar halinde başından aşağı dökülen Callida. Başka yüzler de vardı elbette ama Tessa onları tanımıyordu. Dünyadaki bütün halklar hakkında bilgi verebilecek resimli bir kitaba bakıyormuş gibi hissetti kendini. Viking görünüşlü sarışın Gölge Avcıları, resimli *Binbir Gece Masalları* kitabından fırlamış halifeye benzer koyu tenli bir adam, gümüş örgülerle süslenmiş güzel bir sari giymiş bir Hintli kadın. Onun yanında oturan kadın da başını çevirmiş onları süzüyordu. Kadının üzerinde zarif bir ipek elbise vardı ve yüzü Jem'e benziyordu. Aynı zarif hatlar, gözlerinde ve elmacıkkemiklerinde aynı kıvrımlar... Ama Jem'in saçları ve gözleri griydi, kadınınkiler ise koyu renkti.

"O halde hoşgeldiniz New Yorklu Bayan Tessa Gray," dedi Konsül keyifli bir tavırla. "Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Anladığım kadarıyla Londra Merkezi için birkaç soruyu cevaplamışsınız bile. Birkaçına daha cevap verebileceğinizi umuyordum."

Tessa aralarındaki mesafeye aldırmadan Charlotte'ın gözlerine baktı. *Cevaplamalı mıyım?*

Charlotte belli belirsiz başıyla onayladı. *Evet.*

Tessa omuzlarını dikleştirdi. "İsteğiniz buysa elbette."

"O halde Konsey koltuğuna yaklaşın lütfen," dedi Konsül. Tessa adamın kürsünün önünde duran uzun ve dar ahşap sırayı kastettiğini anladı.

"Ve arkadaşlarınız olan beyefendiler size eşlik edebilir," diye ekledi Konsül.

Will, kısık sesle bir şeyler mırıldandı ama o kadar sessizdi ki Tessa bile duyamadı. Sol tarafında Will ve sağ tarafında Jem'le basamaklardan aşağı indi ve kürsünün önündeki sıraya ilerledi. Kararsız bir tavırla kürsünün arkasında durdu. Bu kadar yakından bakınca, Sorgucu'nun fırtınalı denizler gibi kasvetli gri gözlerinin aksine Konsül'ün dostça bakan mavi gözlerini seçebilmişti.

"Sorgucu Whitelaw," dedi Konsül, gri gözlü adama dönerek, "Ölümlü Kılıç, izninizle."

Sorgucu ayağa kalktı ve cüppesinin altından büyük bir kılıç çıkardı. Tessa onu hemen tanımıştı. Uzun, donuk görünüşlü gümüşten bir kılıçtı ve kabzası açılmış kanatlar biçiminde oyulmuştu. Bu, Melek Raziel'ın gölden çıkarken taşıdığı, Kutsal Kitap'la birlikte getirdiği ve atalarının ilki olan Gölge Avcısı Jonathan'a verdiği kılıçtı.

"Maellartach," dedi Tessa kılıca adıyla seslenerek.

Kılıcı alırken Konsül yine keyifli görünüyordu. "Demek çalışıyordun," dedi. "Ona hanginiz öğretiyordu? William? James?"

"Tessa her şeyi kendi kendine öğreniyor efendim," dedi Will salondaki kasvete meydan okuyan neşeli bir sesle. "Son derece meraklı ve araştırmacı biri."

"Burada olmaması için bir neden daha." Tessa'nın dönüp bakmasına gerek yoktu, sesin sahibini tanıyordu. Benedict Lightwood. "Burası Gardiyan Konseyi. Aşağı Dünyalılar'ı buraya getirmeyiz." Sesi sertti. "Ölümlü Kılıç ona gerçekleri söyletmek için kullanılamaz, o bir Gölge Avcısı değil. Onun veya kızın burada ne işi var?"

"Sabır, Benedict." Konsül Wayland, kılıcı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi rahatça tuttu. Tessa'ya diktiği bakışlarında bir an tereddüt belirdi. Tessa adamın onun yüzünü incelediğini, gözlerinde korkuyu okumaya çalıştığını hissetti. "Sana zarar vermeyeceğiz, küçük iblis efendisi," dedi. "Anlaşmalar bunu yasaklıyor."

"Bana iblis efendisi dememelisiniz," dedi Tessa. "Ben iblis efendisi işareti taşımıyorum." Bunu tekrar söylemek zorunda kalması tuhaftı ama daha önce sorgulandığında, bunu Konsül'ün kendisi değil, Merkez üyeleri yapmıştı. Konsül uzun boylu, geniş omuzlu, güç ve otorite yansıtan bir adamdı. Benedict Lightwood'un Charlotte'ın sahip olmasına öfkelendiği türden bir güç ve otorite.

"O halde nesin sen?" diye sordu.

"Bilmiyor." Sorgucu'nun sesi duygusuzdu. "Sessiz Kardeşler de bilemedi."

www.twilighttr.com Sethra

"Oturmasına izin verilebilir," dedi Konsül. "Ve kanıt sunabilir. Ancak tanıklığına bir Gölge Avcısı'nın tanıklığının yarısı kadar değer verilecektir." Branwells'e döndü. "Bu arada, Henry, sen de şu an için sorgudan salıverildin. Charlotte, sen lütfen yerinde kal."

Tessa öfkesini bastırdı ve oturmak için ön sıraya yürüdü. Darmadağınık saçlarıyla çekingen görünüşlü Henry orada ona katıldı. Jessamine açık kahverengi alpaka yününden elbisesi içinde, canı sıkılıyormuş gibi oturuyordu. Tessa onun yanına geçti, Will'le Jem de Tessa'nın diğer tarafına yerleşti. Jem hemen yanındaydı ve sıkış sıkış oturduklarından Tessa onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Konsey önce Merkez'in diğer toplantılarında olduğu gibi devam etti. Charlotte'tan, Merkez'in Quincey vampir karargahına saldırısında olanları anlatması istendi. Quincey ve takipçilerinden orada bulunanlar öldürülmüş, bu arada Tessa'nin ağabeyi Nate kendisine olan güvene ihanet ederek Efendi Axel Mortmain'in Enstitü'ye girmesini sağlamış, Mortmain iki hizmetkarı öldürmüştü ve Tessa'yı kaçırmayı neredeyse başarıyordu. Tessa'ya söz hakkı verildiğinde, daha önce söylediği şeyleri tekrarlayarak Nate'in nerede olduğunu bilmediğini, ondan şüphelenmediğini, Karanlık Kardeşler kendisine gösterene kadar güçlerinin farkında olmadığını ve ailesinin sıradan insanlar olduğunu sandığını anlattı.

"Richard ve Elizabeth Gray detaylı bir şekilde soruşturuldu," dedi Sorgucu. "İkisinin de insandan başka bir şey olduğunu gösteren herhangi bir kanıt yok. Çocuk, yani kardeşi de insan. Mortmain'in ima ettiği gibi kızın babasının bir iblis olma ihtimali var. Ama öyleyse bile, iblis efendisi işaretinin bulunmadığı bir gerçek."

"Çok ilginç. Sizinle ilgili her şey, özellikle de şu güçleriniz çok ilginç," dedi Konsül, masmavi gözlerini kırpmadan Tessa'ya dik dik bakarak. "Neden var oldukları ve sınırları konusunda hiçbir fikriniz yok mu gerçekten? Mortmain'in eşyalarından biriyle test edildiniz mi peki? Anılarına veya düşüncelerine ulaşıp ulaşamadığınızı görmek için?"

"Evet, ben... denedim. Geride bıraktığı bir düğmeyle. İşe yaraması gerekirdi."

"Ama?"

Tessa başını iki yana salladı. "Yapamadım. Hiçbir kıvılcım yoktu. Hiç. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bağlantı kurabileceğim hiçbir şey bulamadım."

"İşte bu harika," diye mırıldandı Benedict neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle. Ancak Tessa duydu ve kızardı.

Konsül ona tekrar yerine oturabileceğini işaret etti. Tessa bunu yaparken Benedict Lightwood'un yüzünü gördü, adamın dudakları öfkeyle ince bir çizgi halini almıştı. Onu bu kadar öfkelendirecek ne söylemiş olabileceğini merak etti.

www.twilightturk.com Sethra

"Ve Bayan Gray'in onunla tapınakta tartışmasından beri Mortmain'i gören olmadı," diye devam etti Konsül, Tessa yerine otururken.

Sorgucu kürsüye konmuş kağıt tomarlarını karıştırdı. "Evleri arandı ve hiçbir eşyası bulunamadı. Depoları araştırıldı ve sonuç yine aynı. Scotland Yard'daki dostlarımız bile soruşturdu. Adam ortadan kaybolmuş. Genç dostumuz William Herondale'in bize söylediği gibi, kelimenin tam anlamıyla."

Will iltifat edilmiş gibi gülümsedi ama Tessa o gülümsemenin altındaki kötücüllüğü gördüğünde, aklına jiletlerin kenarından yansıyan ışık geldi.

"Benim önerim," dedi Konsül, "Charlotte ve Henry Branwell'in denetlenmesi ve önümüzdeki üç ay boyunca Merkez adına gerçekleştirecekleri resmi faaliyetlerinin öncelikle onayımı..."

"Konsül efendim." Kalabalığın arasından net, kendinden emin bir ses gürlemişti. Başlar sesin kaynağına döndü. Tessa bunun -birinin Konsül'ün sözünü kesmesinin- pek sık olmadığını hissetti. "Konuşmak için izin istiyorum."

Konsül'ün kaşları kalktı. "Benedict Lightwood," dedi. "Daha önce konuşma fırsatınız olmuştu. İfadeniz dinlenirken."

"İfadelerle ilgili bir itirazım yok efendim," dedi Benedict Lightwood. Sert hatlı profili, cadı ışığında daha da çarpıcı görünüyordu. "Benim sorunum, verdiğiniz kararla ilgili."

Konsül kürsünün üzerine doğru eğildi. İriyarı, kalın boyunlu ve geniş göğüslü bir adamdı. İri ellerinin her biri Benedict'in boğazını tek başına sarmaya yeter gibi görünüyordu ve Tessa o anda bunu yapmasını çok isterdi. Benedict Lightwood'dan hiç hoşlanmıyordu. "Nedenmiş o?"

"Fairchild ailesiyle olan uzun süreli dostluğunuzun Enstitü lideri olarak Charlotte'ın eksikliklerini görmezden gelmenize neden olduğunu düşünüyorum," dedi Benedict ve salondaki herkes gürültülü bir şekilde nefes aldı. "Beş temmuz gecesi yapılan hatalar, Merkez'i utandırmaktan ve bize Pysix'i kaybettirmekten fazlasına mal oldu. Quincy'ye karşı girişilen nedensiz saldırı yüzünden Londra'daki Aşağı Dünyalılar'la ilişkimiz zedelendi."

"Tazminatlar aracılığıyla bildirilen çok sayıda şikayet oldu zaten," diye gürledi Konsül. "Ama onlarla Yasa'nın uygun gördüğü şekilde ilgilenilecek. Tazminatlar seni ilgilendirmez, Benedict..."

"*Ve*," diye devam etti Benedict sesini yükselterek, "en kötüsü, Gölge Avcıları'na zarar vermek ve onları yok etmek konusunda planları olan tehlikeli bir suçlunun kaçmasına izin verdi ve onun şimdi nerede olabileceği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Onu bulma sorumluluğu, uygun olduğu şekilde onu kaybedenin omuzlarına da yüklenmedi!"

Salonu bir uğultu kapladı. Charlotte korkmuştu, Henry şaşırmıştı ve Will öfkeliydi. Benedict'in Fairchild ailesinden

-Tessa onların Charlotte'ın ailesi olduğunu anlamıştı- söz etmesi üzerine gözleri tedirgin edici şekilde öfkeyle kararan Konsül, gürültünün dinmesini sessizce bekledi. "Merkez'inin liderine karşı düşmanlığın," diye karşılık verdi, "sana hiçbir şey kazandırmaz Benedict."

"Özürlerimi kabul edin Konsül. Charlotte Branwell'i Enstitü'nün lideri konumunda tutmanızın -Henry Branwell'in bu konuda müdahalelerinin önemsiz düzeyde olduğunu hepimiz biliyoruz- Merkez'in çıkarına hizmet ettiğine inanmıyorum. Enstitü'yü bir kadının yönetebileceğine zaten inanmıyorum. Kadınlar mantıklarıyla ve sağduyularıyla değil duygularıyla düşünür. Charlotte'ın iyi ve saygın bir kadın olduğundan şüphem yok ama Nathaniel Gray gibi sakar, casus bir *erkeği* kandıramazdı..."

"*Beni* kandırdı." Will ayağa fırladı ve öfkeyle parlayan gözlerle Benedict'e döndü. "Hepimiz kandırıldık. Ben, Jem ve Henry hakkında ne ima etmeye çalışıyorsunuz Bay Lightwood?"

"Sen ve Jem çocuksunuz," dedi Benedict baştan savarcasına. "Ve Henry başını çalışma masasından kaldırmıyor bile."

Will, sandalyesinin arkasına tırmanmaya başladı, Jem onu yakaladı ve öfkeyle tıslayarak tekrar yerine oturttu. Jessamine ellerini çırparken kahverengi gözleri parlıyordu.

"Bu nihayet heyecan verici olmaya başladı," diye haykırdı Jessamine.

Tessa tiksintiyle ona baktı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Adam Charlotte'ı aşağılıyor!" diye fısıldadı ama Jessamine omuz silkti.

"Peki, onun yerine Enstitü'yü kimin yönetmesini uygun görüyorsun Benedict?" diye sordu Konsül alaycı bir tavırla. "Yoksa kendinin mi?"

Benedict kendinden emin bir tavırla ellerini iki yana açtı. "Eğer siz öyle diyorsanız, Sayın Konsül..."

Konuşmasını bitiremeden üç kişi daha ayağa kalkmıştı bile. Tessa ikisinin Londra'daki Enstitü'ye dahil olduğunu biliyordu ama isimlerini bilmiyordu, üçüncüsüyse Lilian Highsmith'ti.

Benedict gülümsedi. Yanında oturan en büyük oğlu Gabriel, babasına düşüncelerini ve duygularını ele vermeyen gözlerle bakıyordu. İnce parmakları, önündeki sandalyenin sırtlığını sımsıkı yakalamıştı.

"İşte görüşümü destekleyen üç kişi," dedi Benedict. "Yasa, Londra Enstitüsü'nün liderliğini almak konusunda Charlotte Branwell'e meydan okumam için bu kadar kişiyi gerektiriyor."

Charlotte hafifçe inledi ama koltuğunda kıpırdamadan oturmaya devam etti. Jem hala Will'in bileğini tutuyordu. Jessamine heyecanlı bir oyun izler gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Konsül.

"Meydan okumama engel olamazsınız."

"Benedict, Charlotte'ı atama kararı verdiğim anda itiraz ettin zaten. Enstitü'yü en başından beri istiyordun. Şimdi Merkez'in birlik olmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı varken Konsey içinde ayrımcılık ve huzursuzluk yaratıyorsun."

"Değişim her zaman barışçıl yollarla sağlanmaz ama bu onu dezavantajlı hale de getirmez. Meydan okumamı geri çekmiyorum." Benedict ellerini birleştirdi.

Konsül parmaklarını kürsünün üzerinde tıklattı. Sorgucu onun yanında buz gibi gözlerle oturuyordu. "Mortmain'i bulma sorumluluğunun Benedict," diye konuştu Konsül nihayet, "*onu kaybeden* kişinin omuzlarına yüklenmesi gerektiğini öne sürüyorsun. Yani Mortmain'i bulmanın en yüksek önceliğin olduğunu kabul ediyorsun sanırım?"

Benedict sert bir hareketle başını eğerek onayladı.

"O halde teklifim şu: Charlotte ve Henry Branwell'in Mortmain'in yerini soruşturmaktan sorumlu kalmasına izin vereceksin. İki haftanın sonunda hala onu ya da en azından yerini gösterecek güçlü bir kanıt bulamamış olurlarsa o zaman meydan okumana devam edebilirsin."

Charlotte koltuğunda öne doğru eğildi. "Mortmain'i bulmak mı?" dedi. "Sadece Henry ve ben mi? Merkez'in geri kalanından yardım almadan?"

Konsül'ün bakışları ona döndüğünde ifadesi düşmanca değildi ama şefkat dolu olduğu da söylenemezdi. "İhtiyacınız

olduğunda Merkez'in diğer üyelerinden yardım isteyebilirsiniz ve elbette ki Sessiz Kardeşler ile Demir Rahibeler de size destek olacak," dedi Konsül. "Ne var ki soruşturmayı, evet, onu kendiniz sürdüreceksiniz."

"Bundan hoşlanmadım," diye sızlandı Lilian Highsmith. "Deli bir adamı arama işini iktidar oyununa çeviriyorsunuz."

"O halde Benedict'e verdiğiniz desteği geri çekmek ister misiniz?" diye sordu Konsül. "Meydan okuması sona erdirilebilir ve Branwell'lerin de kendilerini kanıtlaması gerekmez."

Lilian ağzını açtı, sonra Benedict'in bakışını görüp tekrar kapadı. Başını iki yana salladı.

"Hizmetkarlarımızı kaybettik," dedi Charlotte gergin bir sesle. "Onlar olmadan..."

"Standartlara uygun olarak size yeni hizmetkarlar sağlanacak," dedi Konsül. "Rahmetli hizmetkarınız Thomas'ın kardeşi Cyril size katılmak için Brighton'dan buraya geliyor ve Dublin Enstitüsü de ikinci aşçısını size verdi. İkisi de iyi eğitimli savaşçılardır. Ki açıkçası Charlotte, sizinkiler de öyle olmalıydı."

"Thomas'la Agahta *eğitimliydi*," diye itiraz etti Henry.

"Ama evinizde eğitimli olmayanlar var," dedi Benedict. "Sadece Bayan Lovelace feci şekilde geri kalmış değil, sofra hizmetçiniz Sophie ve şuradaki Aşağı Dünyalı da öyle..." Tessa'yı işaret etti. "Eh, onu ev halkına kalıcı olarak katmayı

düşündüğünüze göre, temel savunma eğitimi almasının bir zararı olmaz. Ve tabii hizmetçinizin de."

Tessa, Jem'e şaşkın bir bakış attı. "*Beni* mi kastediyor?"

Jem başıyla onayladı. Yüz ifadesi ciddiydi.

"Yapamam... Kendi ayağımı falan doğrarım!"

"Birinin ayağını keseceksen Benedict'inkini kes," diye mırıldandı Will.

"Sorun değil Tessa. Yapamayacağın bir şey değil," diye başladı Jem ama sözlerinin geri kalanı Benedict'in konuşması yüzünden duyulmadı.

"Aslında," dedi Benedict, "ikiniz Mortmain'in yerini araştırmakla meşgul olacağınıza göre, eğitimci olarak oğullarım Gabriel ve bu gece İspanya'dan dönecek olan Gideon'u size sunmama izin verin. İkisi de mükemmel dövüşçülerdir ve eğitmenlik deneyimi onların da işine yarar."

"Baba!" diye itiraz etti Gabriel. Dehşete kapılmışa benziyordu. Belli ki Benedict ona daha önce bundan bahsetmemişti.

"Biz kendi hizmetkarlarımızı eğitiriz," diye çıkıştı Charlotte ama Konsül ona bakarak başını iki yana salladı.

"Benedict Lightwood size cömertçe bir hediye öneriyor. Kabul edin."

Charlotte kıpkırmızı kesildi. Uzunca bir duraksamanın ardından Konsül'ün sözlerini kabul ederek başını eğdi. Tessa başının döndüğünü hissediyordu. Eğitim mi görecekti?

Dövüşmek, bıçak atmak ve kılıç sallamak için mi? Elbette ki en sevdiği kadın kahramanlardan biri, erkek gibi dövüşen -ve erkek gibi giyinen- *Gizli El*'deki Capitola'ydı. Ama bu, *o olmak istediği* anlamına gelmezdi.

"Pekala," dedi Konsül. "Toplantı sona ermiştir. On beş gün sonra burada, aynı yerde tekrar toplanılacaktır. Herkes gidebilir."

Herkes hemen çıkmadı tabii. İnsanlar yerlerinden kalkarken ve komşularıyla hevesle sohbet ederken bir uğultu oldu. Charlotte kıpırdamadan oturuyordu. Henry yanındaydı, teselli edici bir şey söylemek istiyor ama söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. Eli kararsız bir tavırla karısının omzundaydı. Will, salonun karşı tarafından kendisine soğuk gözlerle bakan Gabriel Lightwood'a öfkeli bakışlarla karşılık veriyordu.

Charlotte yavaşça ayağa kalktı. Henry şimdi elini onun sırtına koymuş, bir şeyler mırıldanıyordu. Jessamine ayaktaydı ve beyaz dantelli yeni şemsiyesini döndürüyordu. Mortmain'in otomatonlarıyla savaşırken paralanan eskisinin yerine Henry bunu getirmişti. Jessamine saçlarını kulaklarının üzerinde iki üzüm salkımı halinde toplamıştı. Tessa hemen ayağa kalktı ve grup halinde Konsey salonunun orta sırasına yöneldiler. Her tarafta fısıltılar duyuyor, parça parça cümlecikler ve kelimeler yakalıyordu: *"Charlotte," "Benedict," "Yargıç'ı asla bulamayacaklar," "iki hafta," "meydan okuma," "konsül," "Mortmain," "Merkez", "aşağılanma."*

Charlotte kıpkırmızı yanaklarına rağmen sırtını dimdik tutarak ve dedikoduları duymuyormuş gibi bakışları ileride yürüyordu. Will her an dedikoducuların üzerine atılacak gibi duruyordu ama Jem onu *parabatai* ceketinin sırtından sıkıca tutuyordu. Tessa, Jem olmanın konuklarınızı ısırmaya çalışan safkan köpeğini tutmaya çalışan biri gibi olduğunu düşündü: Sürekli olarak bir elinizi tasmasında tutmak zorundaydınız. Jessamine yine sadece sıkkın görünüyordu. Merkez'in onunla veya içlerinden biriyle ilgili ne düşündüğü o kadar da umrunda değildi.

Konsey salonunun kapılarına ulaştıklarında neredeyse koşuyorlardı. Charlotte grubun geri kalanının yetişmesi için bir an duraksadı. Kalabalığın çoğu, Tessa, Jem ve Will'in geldiği sol tarafa doğru akıyordu ama Charlotte sağa döndü, koridorda birkaç adım ilerledi, köşeyi döndü ve aniden durdu.

"Charlotte?" Henry endişeli bir tavırla ona yetişti. "Hayatım..."

Charlotte hiç uyarmadan ayağını geri çekip duvarı bütün gücüyle tekmeledi. Duvar taştan olduğu için pek etkilemedi ama Charlotte kısık sesle bir çığlık attı.

"Ah, Tanrım," dedi Jessamine şemsiyesini döndürürken.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" dedi Will. "Yaklaşık yirmi adım gerimizde, Konsey salonunda Benedict var. Oraya dönüp *onu* tekmelemek istersen yukarı ve biraz sola doğru..."

"Charlotte." Derinden gelen bu sesi hepsi tanımıştı. Charlotte kahverengi gözlerini iri iri açarak olduğu yerde hızla döndü.

Konsül'dü. Kol ağızları ve yakası gümüş rengi kumaş üzerine örgüler işlenmiş cüppesiyle küçük gruba yaklaşırken bakışları Charlotte'ın üzerindeydi. Charlotte bir elini duvara dayamış, hiç kıpırdamıyordu.

"Charlotte," diye tekrarladı Konsül Wayland, "babanın öfkene hakim olman konusunda her zaman ne söylediğini biliyorsun."

"Onu söylerdi. Aynı zamanda bir oğlu olması gerektiğini de söylerdi," dedi Charlotte öfkeyle. "Öyle olsaydı, eğer ben bir erkek olsaydım, bana az önce davrandığın gibi davranır mıydın?"

Henry elini karısının omzuna koyarak yine bir şeyler mırıldandı ama Charlotte omuz silkerek onun elinden sıyrıldı. Kırgın gözlerle Konsül'e bakıyordu.

"Az önce sana nasıl davrandım?" diye sordu Konsül.

"Sanki bir çocukmuşum, azarlanması gereken bir kız çocuğuymuşum gibi davrandın."

"Charlotte, seni Enstitü'nün başına ve Merkez Konseyi'ne alan adam benim." Şimdi Konsül'ün sesi öfkeliydi. "Bunu sadece Granville Fairchild'a hayran olduğum ve yerini kızının almasını istediğim için de yapmadım. Bu işi iyi götüreceğine inandığım için yaptım."

www.twilightturkey.com Sethra

"Henry'yi de sen önermiştin," dedi Charlotte. "Ve bunu yaparken Enstitü'nün sadece bir kadını değil, evli bir çifti lider olarak kabul edeceğini de söylemiştin."

"Eh, o zaman tebrikler Charlotte. Londra Enstitüsü'nde herhangi birinin Henry tarafından yönetildiğini hissettiğini hiç sanmıyorum."

"Bu doğru," dedi Henry bakışlarını ayakkabılarına dikerek. "Hepsi benim işe yaramaz olduğumu biliyor. Bütün bu olanlar benim hatam Konsül."

"Değil," dedi Konsül Wayland. "Kısmen Merkez'in genel kayıtsızlığı, kötü şans ve kötü zamanlama, kısmen de senin yanlış kararların Charlotte. Evet, onlar için seni sorumlu tutuy..."

"Yani Benedict'le aynı fikirdesin!" diye bağırdı Charlotte.

"Benedict Lightwood hergelenin ve ikiyüzlünün teki," dedi Konsül, bıkkın bir tavırla. "Bunu herkes biliyor. Ama politik açıdan güçlü ve ona aldırmazlık ederek daha fazla düşmanlığını kazanmaktansa bu gösteriyle onu yatıştırmak daha iyi."

"Gösteri mi? Sen buna böyle mi diyorsun?" diye çıkıştı Charlotte. "Bana imkansız bir görev verdin."

"Sana Yargıç'ın yerini bulma görevini verdim," dedi Konsül Wayland. "Enstitü'ye giren, hizmetkarlarını öldüren, Pyxis'ini alan ve hepimizi yok etmek için mekanik canavarlardan oluşan bir ordu kurmayı planlayan bir adam. Kısacası durdurulması gereken bir adam. Enstitü'nün başı olarak Charlotte, onu durdurmak da senin *görevin*. Bunu imkansız görüyorsan, o zaman bu pozisyonu neden istediğini belki yeniden düşünmelisin."

www.lightturk.com
Sethra

2

Tazminatlar

Acını paylaş o halde, buyur et o hüzünlü teselliyi,
Ah, paylaşmaktan fazlası, bana ver tüm kederini.
- Alexander Pope "Eloisa to Abelard"

Büyük kütüphaneyi aydınlatan cadı ışığı mum gibi titreşiyordu ama Tessa bunun sadece kendi hayal gücünden kaynaklandığını biliyordu. Ateş veya gazın aksine cadı ışığı asla bitmezdi.

Diğer yandan, gözleri yorulmaya başlamıştı ve arkadaşlarının bakışlarından anladığı kadarıyla bu konuda yalnız değildi. Uzun masalardan birinin etrafında toplanmışlardı. Charlotte başta, Henry de Tessa'nın sağındaydı. Will ve Jem biraz ileride, yan yanaydı. Sadece Jessamine masanın uzak ucuna

çekilerek diğerlerinden ayrı oturmuştu. Masanın üzeri her türden kağıtla doluydu: Eski gazete makaleleri, kitaplar, ince elyazılı parşömenler. Çeşitli Mortmain ailelerinin soyağaçları, otomatonların tarihleri, sayısız çağrı ve bağlama büyüsü kitabı ve Sessiz Kardeşler tarafından arşivlerde Cehennem Kulübü hakkında bulunan bütün bulgular.

Tessa'ya gazete makalelerini okuma, Mortmain ve kargo şirketiyle ilgili haber arama işi verilmişti ve şimdi gözleri sulanmaya, görüşü bulanmaya, kelimeler sayfaların üzerinde dans etmeye başlamıştı. Jessamine okuduğu kitabı -*Büyücülük Makineleri Üzerine*- bir kenara bırakıp sonunda sessizliği bozduğunda Tessa rahatladı: "Charlotte, sanırım burada zaman kaybediyoruz."

Charlotte sıkıntılı bir ifadeyle başını kaldırdı. "Jessamine, istemiyorsan burada kalmak zorunda değilsin. Herhangi birimizin bu konuda senden yardım beklemediğimizi itiraf etmeliyim ve kendi çalışmalarınla bile doğru dürüst ilgilenmediğin için şu anda ne aradığını bildiğinden bile emin değilim zaten. İkisini önüne koysam, çağırma ve bağlama büyüleri arasındaki farkı söyleyebilir misin?"

Tessa şaşırmaktan kendini alamadı. Charlotte aralarından birine nadiren ters davranırdı. "Yardım etmek istiyorum," dedi Jessie somurtarak. "Mortmain'in o mekanik şeyleri beni neredeyse öldürüyordu. Onun yakalanıp cezalandırılmasını istiyorum."

www.twilightbook.com Sethra

"Hayır, istemiyorsun." Çıtırdayacak kadar eski bir parşömeni açan Will sayfanın üzerindeki siyah sembollere kısık gözlerle baktı. "Tessa'nın kardeşinin yakalanıp cezalandırılmasını istiyorsun. Gerçek olmadığı halde seni aşkına inandırdığı için."

Jessamine kızardı. "Bu doğru değil. Yani ben... Uf, Charlotte, Will çok canımı sıkıyor."

"Ve güneş de doğudan doğuyor," dedi Jem ortaya konuşarak.

"Yargıç'ı bulamadığımız için Enstitü'den atılmak istemiyorum," diye devam etti Jessamine. "Bunu anlamak çok mu zor?"

"Sen Enstitü'den atılmayacaksın, Charlotte atılacak. Lightwood'ların senin kalmana izin vereceklerinden eminim. Ve Benedict'in evlilik yaşına gelmiş iki oğlu var. Çok memnun olman gerekir," dedi Will.

Jessamine yüzünü ekşitti. "Gölge Avcıları. Sanki onlardan biriyle evlenmek istermişim gibi."

"Jessamine, *sen* de onlardan birisin."

Jessamine karşılık veremeden kütüphanenin kapıları açıldı ve beyaz örtülü başını eğerek Sophie içeri girdi. Sessizce Charlotte'la konuştu ve Charlotte ayağa kalktı. "Kardeşi Enoch gelmiş," dedi Charlotte sonra. "Onunla konuşmam gerek. Will, Jessamine, ben yokken birbirinizi öldürmemeye çalışın. Henry, eğer mümkünse..."

Sözü yarım kaldı. Henry bakışlarını elindeki kitabın sayfalarına dikmişti. El Cazari'nin *Marifetli Mekanik Aletlerle İlgili Bilgiler* adlı kitabı. Ve başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Charlotte ellerini havaya doğru salladı ve Sophie'yle birlikte odadan çıktı.

Kapı Charlotte'ın arkasından kapandığında Jessamine, Will'e öfkeli bir bakış attı. "Benim yardım edecek kadar deneyimim olmadığını düşünüyorsan *o* neden burada?" Tessa'yı işaret etti. "Kabalık etmek istemem ama *onun* iki büyüyü birbirinden ayırabileceğini mi sanıyorsun?" Tessa'ya baktı. "Eee, ayırabilir misin? Will, sen de derslerine çok fazla önem vermiyorsun. *Sen* bir bağlama büyüsünü sufle tarifinden ayırabilir misin?"

Will arkasına yaslandı ve hülyalı bir tavırla konuştu. "Ben delinin tekiyim. Rüzgar uygun yönden estiğinde bir şahinle testere arasındaki farkı bilebilirim."

"Jessamine, Tessa nazikçe yardım önerdi ve şu anda yardım edebilecek bütün gözlere ihtiyacımız var," dedi Jem ciddi bir tavırla. "Will, *Hamlet*'ten alıntı yapma. Henry..." Boğazını temizledi. "HENRY!"

Henry gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. "Evet, hayatım?" Yine gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Charlotte nerede?"

"Sessiz Kardeşler ile konuşmaya gitti," dedi Jem. Henry onu karısıyla karıştırdığı için gücenmiş görünmüyordu. "Bu arada korkarım Jessamine'le aynı fikirdeyim."

www.twilightturk.com Sethra

"Ve güneş *batıdan* doğar," dedi Will, Jem'in daha önceki yorumunu duyduğunu belli ederek.

"Ama neden?" diye sordu Tessa. "Şimdi vazgeçemeyiz. Enstitü'yü o korkunç Benedict Lightwood'a teslim etmek olur bu."

"Bir şey yapmayalım demiyorum. Ama Mortmain'in ne *yapacağını* anlamaya çalışıyoruz. Geçmişi analiz etmek yerine geleceği tahmin etmeye çabalıyoruz."

"Mortmain'in geçmişini ve planlarını biliyoruz." Will elini gazetelere doğru salladı. "Devon'da doğmuş, gemide doktormuş, zengin bir tüccar olmuş, kara büyüyle uğraşmaya başlamış ve şimdi de mekanik yaratıklardan oluşan muazzam ordusuyla dünyayı ele geçirmeyi planlıyor. Kararlı bir genç adam için gayet alışıldık bir hikaye..."

"Dünyayı ele geçirmekle ilgili bir şey söylediğini sanmıyorum," diye araya girdi Tessa. "Sadece İngiliz İmparatorluğu."

"Her neyse," dedi Will. "Demek istediğim şu ki Mortmain'in nereden yola çıktığını biliyoruz. O kadar ilginç olmaması bizim suçumuz değil..." Duraksadı. "Ah."

"Ah, ne?" diye sordu Jessamine öfkeli bakışlarını Will'den Jem'e çevirerek. "İnanın bana, ikinizin birbirinizin zihnini okuyabilmeniz beni ürpertiyor."

"Ah," dedi Will yine. "Jem sadece Mortmain'in yaşam öyküsünün zırvalıklarla dolu olduğunu düşünüyordu ki bu konuda onunla hemfikirim. Bazıları yalan, bazıları gerçek

ama çok büyük olasılıkla burada bize yardımcı olabilecek bir şey yok. Bunlar sadece gazetelere hakkında yayınlanacak bir şeyler sunmak için uydurulmuş hikayeler. Hem kaç gemisi olduğu umrumuzda değil, biz kara büyüyü nereden ve kimden öğrendiğini öğrenmek istiyoruz."

"Ve Gölge Avcıları'ndan neden nefret ettiğini," dedi Tessa.

Will'in mavi gözleri yavaşça ona döndü. "Bu nefret mi?" dedi. "Bana daha çok hakimiyet hırsı gibi geldi. Bizi ortadan kaldırırsa emrindeki o mekanik ordusuyla istediği gibi gücü ele geçirebilir."

Tessa başını iki yana salladı. "Hayır, daha fazlası var. Açıklaması zor ama Nefilimler'den nefret ediyor. Bu onun için çok kişisel bir şey. Ve şu saatle bir ilgisi var. Sanki... Sanki kendisine yapılan yanlışın bedelini ödetmeye çalışıyor gibi."

"Tazminatları," dedi Jem aniden. Elindeki kalemi pat diye bıraktı.

Will şaşkınlıkla döndü. "Bu bir oyun mu? Aklımıza ilk gelen kelimeleri mi söylüyoruz? Bu durumda ben de *genufobi* diyorum. Mantıksız bir şekilde dizlerden korkmak anlamına gelir."

"Sinir bozucu sersemlere karşı duyulan son derece haklı ve mantıklı fobi için kullanılan kelime nedir?" diye sordu Jessamine.

"Arşivlerin Tazminatlar bölümü," dedi Jem ikisine de aldırmadan. "Konsül dün bundan söz etmişti ve o zamandan beri aklımdan çıkmadı. Oraya bakmadık."

www.twilightturk.com Sethra

"Tazminatlar mı?" diye sordu Tessa.

"Bir Aşağı Dünyalı veya bir sıradan eğer bir Gölge Avcısı'nın kendilerine karşı davranışlarında Yasa'ya karşı geldiğini iddia ederse tazminat talebinde bulunabilir. Bir mahkeme olur ve davasında haklı bulunursa Aşağı Dünyalıya ödeme yapılır."

"Bence oraya bakmak biraz gülünç olur," dedi Will. "Mortmain'in resmi kanallar aracılığıyla Gölge Avcıları'na karşı şikayette bulunması biraz olasılık dışı. *Gölge Avcıları hepsinin ölmesini istediğimde reddettikleri için çok kızgınım. Tazminat talep ediyorum. Lütfen çeki A. Mortmain, 18 Kensington Yolu'na...*"

"Bu kadar alaycılık yeter," dedi Jem. "Belki eskiden Gölge Avcıları'ndan nefret etmiyordu. Belki bir dönem resmi sistem aracılığıyla tazminat istedi ve onu haksız buldular. Bir bakmakta ne sakınca var ki? Olabilecek en kötü şey hiçbir şey bulamamamız olur ki şu anda zaten o noktadayız." Gümüşi saçlarını arkaya atarak ayağa kalktı. "Kardeş Enoch gitmeden Charlotte'ı bulacağım. Ona söylesin de Sessiz Kardeşler arşivlere bir baksın bakalım."

Tessa da ayağa kalktı. Tartışacakları kesin olan Will ve Jessamine ile baş başa kalma fikrinden hoşlanmamıştı. Gerçi Henry de oradaydı ama kitap yığınlarının arasında hafifçe kestiriyor ve konuşulanlarla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Will'in yanında olmak çoğu zaman huzursuz ediciydi, ancak Jem

de yanlarındayken tahammül edilir oluyordu. Her nasılsa Jem, Will'in keskin köşelerini yumuşatıp onu neredeyse insan haline getirebiliyordu. "Seninle geleceğim Jem," dedi Tessa. "Benim de Charlotte'la konuşmak istediğim bir şey var zaten."

Jem şaşırmıştı ama sevinmişti de. Will bir ona bir Tessa'ya baktı ve sandalyesini geri itti. "Günlerdir şu küflü eski kitapların arasındayız," dedi. "Güzel gözlerim yoruldu ve her yerimde kağıt kesikleri var. Gördünüz mü?" Parmaklarını açarak esnetti. "Ben bir yürüyüşe çıkacağım."

Tessa kendini tutamadı. "Belki bir *iratze* ile onları halledebilirsin."

Will ona öfkeli gözlerle baktı. Gözleri *gerçekten* güzeldi. "Tessa her zaman yardıma hazırdır."

Tessa da bakışlarını onun gözlerine dikti. "Tek istediğim hizmet etmek."

Jem elini onun omzuna koydu ve endişeli bir sesle konuştu. "Tessa, Will. Bence..."

Ama Will ceketini alıp kütüphaneden çıkmıştı bile ve kapıyı o kadar sert çarpmıştı ki pervaz titremişti.

Jessamine arkasına yaslanarak kahverengi gözlerini kıstı. "Ne kadar ilginç."

Saçlarının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırırken Tessa'nın elleri titriyordu. Üzerinde bu etkiyi yarattığı için Will'den nefret ediyordu. Evet, doğru kelime nefretti. Will'in

www.twilighttalk.com Sethra

kendisiyle ilgili ne düşündüğünü biliyordu. Onun değersiz olduğunu, bir hiç olduğunu düşünüyordu. Yine de Will'in bir bakışı hem nefret hem de özlemle titremesine yetiyordu. Sadece Jem'in iyi geldiği bir zehir gibiydi. Ancak Jem yanındayken ayaklarının yere sağlam bastığını hissediyordu.

"Hadi." Jem hafifçe onun kolunu çekiştirdi. Bir beyefendi normal şartlarda başkalarının yanında bir hanıma dokunmazdı ama burada, Enstitü'de, Gölge Avcıları birbirleriyle dışarıdaki sıradanlardan daha yakındı. Tessa dönüp ona baktığında Jem'in gülümsediğini gördü. Jem'in her gülümsemesi kalbinin derinliklerinden geliyor gibi görünürdü, sanki gözleriyle, kalbiyle, bütün varlığıyla gülümsüyordu. "Hadi gidip Charlotte'ı bulalım."

"Siz yokken benim ne yapmam gerekiyor peki?" diye sordu Jessamine onlar kapıya doğru yürürken.

Jem omzunun üzerinden ona baktı. "Henry'yi uyandırabilirsin. Yine uykusunda kağıt yiyor sanırım ve Charlotte'ın bundan nasıl nefret ettiğini bilirsin."

"Ah," dedi Jessamine abartılı bir şekilde iç çekerek. "Neden böyle gülünç angaryalar hep beni bulur?"

"Çünkü ciddi olanlarını sen istemiyorsun," dedi Jem, Tessa'nın daha önce ondan hiç duymadığı kadar sinirli bir sesle. Kütüphaneden çıkıp koridorda yürümeye başladıklarında Jessamine'in arkalarından attığı soğuk bakışı ikisi de görmemişti.

"Bay Bane gelmenizi bekliyordu efendim," dedi uşak ve Will'in girmesi için kenara çekildi. Uşağın adı Archer -ya da Walker gibi bir şeydi- ve Camille'in insan hizmetkarlarından biriydi. Bir vampirin kontrolü altına girmiş olan tüm köleler gibi o da parşömen beyazı teni ve tel tel seyrek saçlarıyla hastalıklı görünüyordu. Will'i gördüğü için duyduğu memnuniyet, kıvırcık salatasının altından bir sümüklüböceğin çıkışını izleyen bir yemek davetlisininkiyle kıyaslanabilirdi.

Will eve girdiği anda burnuna bir koku çarptı. Kara büyünün kokusuydu. Sıcak bir günde Thames sularına karışmış sülfür kokusu gibiydi. Burnunu buruşturdu. Uşak ona daha da belirgin bir tiksintiyle baktı. "Bay Bane misafir odasında." Ses tonu Will'e oraya kadar eşlik etmeyeceğini gösteriyordu. "Pardösünüzü alayım mı?"

"Gerek yok." Will pardösüsünü çıkarmadı, büyü kokusunu izleyerek koridordan ilerledi. Misafir odasının sımsıkı kapalı kapısına yaklaştıkça koku yoğunlaşıyordu. Kapının altındaki boşluktan duman süzülüyordu. Will derin bir nefes alarak ekşi havayı içine çekti ve kapıyı açtı.

Misafir odasının içi beklenmedik ölçüde boştu. Will bir an sonra bunun nedeninin Magnus'un bütün ağır tik mobilyaları, hatta piyanoyu bile duvarların dibine itmesi olduğunu anladı. Tavandan gazlı bir avize sarkıyordu ama içerideki ışık, odanın ortasına daire biçiminde dizilmiş onlarca kalın siyah mumdan geliyordu. Magnus çemberin

www.twilighttr.com Sethra

bir yanında ellerinde açık bir kitapla duruyordu. Eski moda kravatını gevşetmişti ve siyah saçları elektrik akımına kapılmış gibi dimdik dikilmişti. Will içeri girince Magnus başını kaldırıp gülümsedi. "Tam zamanında!" diye haykırdı. "Onu bu rauntta gerçekten yenebileceğimizi düşünüyorum. Will, sekizinci boyuttan küçük bir iblis olan Thammuz'la tanış. Thammuz, bu da Will, eee, Galler'di değil mi? Galler'den küçük bir Gölge Avcısı."

"*Gözlerini çıkaracağım,*" diye tısladı mum çemberinin ortasında oturan yaratık. Kesinlikle bir iblisti ama boyu bir metre bile değildi. Açık mavi teni, kömür karası üç gözü ve sekiz parmaklı ellerinde uzun kan kırmızısı pençeleri vardı. "*Yüzündeki deriyi paramparça edeceğim!*"

"Kabalık etme Thammuz," dedi Magnus ve ses tonu neşeli olmasına rağmen mumlar aniden parladı ve iblis acıyla sindi. "Will'in bazı soruları var ve sen de onları cevaplayacaksın."

Will başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Magnus," dedi. "Bu iblis bana pek doğru gibi görünmedi."

"Mavi olduğunu *söylemiştin*. Bu da mavi işte."

"Mavi," diye kabul etti Will alev çemberine yaklaşırken. "Ama benim aradığım iblis, şey, kobalt mavisiydi. Bu daha çok menekşe gibi."

"*Ne dedin sen bana?*" diye hırladı iblis öfkeyle. "*Biraz daha yaklaş, küçük Gölge Avcısı, yaklaş da karaciğerini söküp yiyeyim! Onu vücudundan sökerken çığlıklarını dinleyeyim!*"

Will, Magnus'a döndü. "*Kulağa* da pek doğru gelmiyor. Sesi farklı. Gözlerinin sayısı da öyle."

"Sen emin..."

"Kesinlikle eminim," dedi Will kesin bir tavırla. "Bu benim unutabileceğim bir şey değil."

Magnus içini çekti ve iblise döndü. "Çan, kitap ve mumun gücüyle, Sammael, Abbadon ve Moloch'un yüce isimleri adına, sana gerçeği söylemeni emrediyorum. Bugünden önce, Gölge Avcısı Will Herondale veya onun soyundan gelen herhangi biriyle karşılaştın mı?"

"*Bilmiyorum,*" dedi iblis ters bir tavırla. "İnsanların hepsi bana aynı görünüyor."

Magnus'un sesi hükümran ve sert bir şekilde yükseldi. "Cevap ver!"

"*Ah, pekala. Hayır, onu daha önce hiç görmedim. Yoksa hatırlardım. Tadı güzel gibi görünüyor.*" İblis jilet keskinliğindeki dişlerini göstererek sırıttı. "*Bu dünyaya yüz yıldır, belki daha uzun zamandır gelmedim. Yüz ile bin arasındaki farkı pek hatırlayamıyorum. Her neyse, son gelişimde herkes çamur kulübelerde yaşıyor ve böcek yiyordu. Dolayısıyla onun ortalıkta olduğunu hiç sanmıyorum.*" Çok eklemli parmağıyla Will'i işaret etti. "*Tabii onun türü sandığımdan çok daha uzun süre yaşamıyorsa.*"

Magnus gözlerini devirdi. "Yardım etmemeye son derece kararlısın değil mi?"

www.twilighttura.com Sethra

İblis tuhaf bir şekilde insanlara has bir mimikle omuz silkti. "*Beni gerçeği söylemeye zorladın. Ben de söyledim.*"

"Hım, o halde tarif ettiğim gibi bir iblisi hiç *duydun* mu?" diye araya girdi Will umutsuz bir sesle. "Koyu mavi, sert ve zımpara gibi hırıltılı sesli... Ve uzun, dikenli bir kuyruğu var."

İblis ona sıkkın bir ifadeyle baktı. "*Boşluk'ta kaç tür iblis olduğu konusunda bir fikrin var mı Nefilim? Yüzlerce kere yüz milyonlarca. Büyük iblis şehri Pandemonium'un yanında Londra'nız köy gibi kalır. Her biçimde, boyda ve renkte iblisler. Bazıları istediğinde görünüşünü de değiştirebiliyor.*"

"Ah, eğer işe yaramayacaksan sessiz ol bari," dedi Magnus ve kitabı sertçe kapadı. Mumlar aniden söndü ve iblis korku dolu bir çığlıkla kayboldu, geride sadece berbat kokulu bir duman bırakmıştı.

İblis efendisi, Will'e döndü. "Bu kez doğru olanı yakaladığımdan emindim."

"Senin hatan değil." Will duvarın dibindeki kanepelerden birine çöktü. Aynı anda hem üşüyor hem de hararet hissediyordu. Nafile bir çabayla bastırmaya çalıştığı hayalkırıklığı yüzünden sinirleri gerilmişti. Huzursuz bir şekilde eldivenlerini çıkardı, hala önü düğmeli olan pardösüsünün ceplerine tıktı. "Çabalıyorsun. Thammuz haklıydı. Sana üzerinde çalışabileceğin fazla bir şey vermedim."

"Sanırım bana hatırladığın her şeyi anlatmıştın," dedi Magnus sakince. "Bir Pyxis'i açtın ve bir iblisi serbest bıraktın. Seni lanetledi. Laneti kaldırıp kaldıramayacağımızı anlamak için iblisi bulmamı istiyorsun. Bana söyleyebileceklerinin hepsi bu, değil mi?"

"Hepsi bu," dedi Will. "Gereksiz yere bilgi saklamak bana yarar getirmez. Samanlıkta iğne... Tanrım, samanlık bile değil. Başka iğnelerle dolu bir kulede belli bir iğneyi arıyorsun."

"Elini iğnelerle dolu bir kuleye sokarsan," dedi Magnus, "muhtemelen kendini feci şekilde yaralarsın. İstediğinin bu olduğundan gerçekten emin misin?"

"Alternatifinin daha kötü olduğundan eminim," dedi Will. İblisin kavurduğu noktada zeminde duran kararmış kısıma baktı. Bitkindi. O sabah Konsey toplantısına gitmeden önce kullandığı enerji rününün etkisi öğleye kadar silinmişti ve şimdi başı zonkluyordu. "Beş yıl bununla yaşadım. Bir yıl daha bununla birlikte yaşama düşüncesi beni ölüm fikrinden bile daha çok korkutuyor."

"Sen bir Gölge Avcısı'sın, ölümden korkmazsın."

"Elbette korkarım," dedi Will. "Herkes ölümden korkar. Meleklerden gelmiş olabiliriz ama ölümden sonra bizi nelerin beklediği konusunda başkalarından daha fazla şey bilmiyoruz."

Magnus ona yaklaştı ve kanepenin diğer ucuna oturdu. Yeşil-altın sarısı gözleri loş ışıkta kedi gibi parlıyordu. "Ölümden sonra sadece hiçliğin olduğunu bilmiyorsun."

www.twilighttürk.com Sethra

"Olmadığını da bilmiyorsun değil mi? Jem yaşamın bir döngü olduğuna, herkesin tekrar doğduğuna inanıyor. Ölüyoruz, dönüyoruz ve dünyada yaptıklarımıza dayanarak yeniden doğmayı hak etmişsek yeniden doğuyoruz." Will kemirilmiş tırnaklarına baktı. "Ben muhtemelen bir sümüklüböcek olarak yeniden doğarım."

"Ruh Göçü Çarkı," dedi Magnus. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirip kayboldu. "Şey, şöyle düşün. Bundan önceki hayatında doğru bir şey yapmış olmalısın ki şimdiki halinle, yani Nefilim olarak doğdun."

"Ah, evet," dedi Will bitkin bir tavırla. "Ne kadar şanslıymışım." Başını kanepenin sırtlığına dayadı. "Anladığım kadarıyla daha fazla malzemeye ihtiyacın olacak? Sanırım Çapraz Kemikler'deki Mol beni görmekten sıkılmaya başladı."

"Başka bağlantılarım da var," dedi Magnus ona acıyarak. "Fakat önce daha fazla araştırma yapmam gerekiyor. Bana lanetin doğasını söyleyebilirsen..."

"Hayır." Will oturduğu yerde doğruldu. "Yapamam. Sana daha önce de söyledim, varlığını sana söylemekle bile çok büyük bir riske giriyorum. Daha fazlasını anlatırsam..."

"O zaman ne olur? Tahmin edeyim. Bilmiyorsun. Ama kötü olacağından eminsin."

"Bana sana gelmemin bir hata olduğunu düşündürme..."

"Bunun Tessa'yla bir ilgisi var değil mi?"

Will son beş yıldır tüm duygularını gizlemek konusunda kendisini eğitmişti. Şaşkınlık, şefkat, umut, mutluluk duyduğunu göstermezdi. Yüz ifadesinin değişmediğinden oldukça emindi ama konuşurken sesindeki gerginliği kendisi bile fark etti. "Tessa mı?"

"Beş yıl olmuş," dedi Magnus. "Yine de bütün bu süre boyunca kimseye söylememeyi başarmışsın. Gecenin bir yarısı fırtınanın ortasında seni bana yönlendiren nasıl bir çaresizlikti? Enstitü'de ne değişti? Aklıma sadece bir şey geliyor. Oldukça güzel, iri gri gözleri olan bir şey."

Will aniden ayağa kalktığında neredeyse kanepeyi deviriyordu. "Başka şeyler var," dedi sesindeki duyguları gizlemeye çalışarak. "Jem ölüyor."

Magnus soğuk gözlerle ona baktı. "Yıllardır ölüyor," dedi. "Senin üzerine konmuş herhangi bir lanet ne buna yol açabilir ne de durumunu düzeltebilirdi."

Will ellerinin titrediğini fark etti ve yumruklarını sıktı. "Anlamıyorsun..."

"Senin *parabatai* olduğunu biliyorum," dedi Magnus. "Onun ölümünün senin için çok ağır olacağını da biliyorum. Ama bilmediğim şey..."

"Bilmen gerektiği kadarını biliyorsun." Ortam sıcak ve pardösüsü hala sırtında olmasına rağmen Will baştan aşağı ürperdi. "Sorular sormanı engelleyecekse sana daha fazla ödeme yapabilirim."

www.twilightturk.com Sethra

Magnus ayaklarını kanepeye uzattı. "Hiçbir şey sana soru sormamı engelleyemez," dedi. "Ama sessizliğine saygı duyacağım."

Will rahatlayarak ellerini gevşetti. "O halde bana yine yardım edeceksin?"

"Sana yardım etmeye çalışacağım." Magnus ellerini başının arkasına koyarak geri yaslandı ve yarı kapalı gözlerle Will'e baktı. "Fakat gerçeği anlatırsan sana daha iyi yardım edebilirim, o zaman ne yapmam gerektiğini bilebilirim. Tuhaf bir şekilde ilgimi çekiyorsun William Herondale."

Will omuz silkti. "Bu neden olarak yeterli. Ne zaman tekrar denemeyi düşünüyorsun?"

Magnus esnedi. "Muhtemelen bu haftasonu. Cumartesi sana mesaj gönderirim, eğer herhangi bir gelişme olursa."

Gelişme. Lanet. Gerçek. Jem. Ölüyor. Tessa. Tessa, Tessa, Tessa! Bu isim Will'in zihninde çan gibi çınlıyordu. Dünya üzerinde başka bir ismin böylesine kaçınılmaz bir etki yaratıp yaratmayacağını merak etti. Onun asla Mildred gibi korkunç bir ismi olamazdı herhalde. Geceleri yatağında uyanık yatıp tavana bakarken, sahibi görünmeyen seslerin ona "Mildred" diye fısıldadığını hayal edemiyordu. Ama *Tessa...*

"Teşekkür ederim," dedi aniden. Artık üşümenin yerini hararet almıştı, yanmış mum kokan odada boğulur gibi oluyordu. "O halde mesajını sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Evet, bekle," dedi Magnus ve gözlerini kapadı. Will onun gerçekten uyuyor mu yoksa kendisinin gitmesini mi beklediğini kestiremedi. Her koşulda Will'in gitmesine bir itirazı olmadığı açıktı. Will'in de istediği buydu.

Sophie koridordaki sesleri duyduğunda, şöminedeki külleri ve ızgarayı temizlemek için Bayan Jessamine'in odasına gidiyordu. Eski işyerinde ona "görünmez olması", işverenleri geçerken duvara dönük durması ve yanından geçip gidebilecekleri cansız bir eşya gibi davranması öğretilmişti.

Enstitü'ye geldiğinde burada işlerin öyle yürümediğini görünce şaşırmıştı. Öncelikle, böylesine büyük bir evde bu kadar az hizmetkar olmasına hayret etmişti. Başlangıçta Gölge Avcıları'nın, "soylu" ailelerin kendilerine yakıştırmayacağı birçok kişisel işi kendilerinin yaptığını anlamamıştı. Kendi şöminelerini yakıyor, kendi alışverişlerini yapıyor, eğitim ve silah odası gibi yerleri temiz ve düzenli tutuyorlardı. Diğer mesai arkadaşları Agahta ve Thomas'ın kuşaklar boyunca Gölge Avcıları'na hizmet etmiş ailelerden geldiğini -ve kendi büyü güçleri olduğunu- başlangıçta bilmediğinden, onların patronlarıyla yakınlığını da kavrayamamıştı.

Sophie yoksul bir aileden geliyordu ve hizmetçiliğe başladığında sık sık "aptal" diye seslenilmiş ve tokat yemişti çünkü zarif mobilyalara, gerçek gümüşlere veya içindeki çayın koyuluğunu gösterecek kadar ince porselenlere alışkın değildi.

www.twilightturk.com Sethra

Bunları zamanla öğrenmiş ve güzel bir kadın olacağı anlaşıldığında da salon hizmetçiliğine terfi ettirilmişti. Bir salon hizmetçisinin işi zordu, daima güzel görünmesi gerekiyordu. Dolayısıyla on sekizini geçtikten sonra yaşı ilerledikçe maaşı düşmeye başlamıştı.

Enstitü'de ise kimse onun neredeyse yirmi yaşında olmasına aldırmıyor, duvarlara bakmasını istemiyor veya kendisine bir şey sorulmadan konuşmasından rahatsız olmuyordu. Burada çalışmak öyle rahattı ki neredeyse son patronu tarafından güzel yüzünün yaralanmasını bir tür şans gibi görmeye başlayacaktı. Hala elinden geldiğince aynalardan kaçınıyordu ama o ilk dehşeti azalmıştı. Jessamine bir defasında yanağındaki uzun yara iziyle dalga geçmişti ama diğerleri fark etmemiş gibiydi. Bazen sevimsiz yorumlarda bulunsa da bunu sanki kendisi istemiyormuş, sırf ondan beklendiği için böyle yapıyormuş gibi görünen Will dışında.

Ama bütün bunlar Sophie'nin Jem'e aşık olmasından önceydi.

Şimdi koridorun ucundan yaklaşan kahkahalarını duyuyordu. Ona cevap veren kişi de Bayan Tessa'ydı. Sophie göğsünde tuhaf ve hafif bir baskı hissetti. Kıskançlık. Bunun için kendine kızıyordu ama elinde değildi. Bayan Tessa ona daima nazik davranırdı ve iri gri gözlerinde öyle bir kırılganlık -ve bir dost ihtiyacı- vardı ki ondan hoşlanmamak imkansızdı. Yine de Bay Jem'in ona bakışı... Oysa Tessa bunu fark etmiyordu bile.

Hayır. Sophie koridorda onlarla karşılaşmaya tahammül edemezdi. Jem'in son zamanlarda Tessa'ya nasıl baktığını biliyordu, bunu tekrar görmeye dayanamazdı. Saplı paspasla kovayı göğsüne bastırarak en yakındaki odaya girdi, kapıyı hafif aralık bıraktı. Enstitü'deki odaların çoğu gibi burası da konuk Gölge Avcıları için ayırılmış, pek kullanılmayan odalardan biriydi. Kalan olmadığı zamanlarda, on beş günde bir bu odaları sırayla temizliyor, onun dışında dokunmuyordu. Oda şimdi bayağı tozluydu, pencerelerden süzülen ışıkta toz zerreleri süzülüyordu. Sophie gözünü kapı aralığına dayarken hapşırmamak için kendini zor tuttu.

Haklıydı. Koridordan gelenler gerçekten de Jem'le Tessa'ydı. Kendilerini tamamen birbirlerine kaptırmış gibiydiler. Jem'in elinde bir şey vardı -görünüşe bakılırsa katlanmış bir giysi- ve Tessa onun söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Tessa biraz aşağı ve ondan uzağa bakıyor, Jem ise izlenmeyen birinin yapacağı şekilde ona bakıyordu. Genellikle keman çalarken olduğu gibi yüzünde bir mest ifadesi vardı.

Sophie incinmişti. Ah, Jem o kadar güzeldi ki. Sophie onu ilk gördüğünden beri böyle düşünüyordu. Çoğu kişi Will'den söz eder, onun ne kadar yakışıklı olduğunu söylerdi ama Sophie'ye göre Jem, Will'den bin kat daha iyi görünüyordu. Jem'de tablolardaki melek imgelerinin o dünya ötesi ışıltısı vardı. Saçlarının ve teninin gümüşi renginin hastalığı için aldığı ilaçlardan kaynaklandığını bilmesine rağmen onla-

www.twilighttube.com Sethra

rı bile güzel bulmaktan kendini alamıyordu. Üstelik nazik, kibar, kendinden emindi. Çocuk bile olsa bir erkek kendisine dokunduğunda savunmasız ve hastalıklı hissettirmesine rağmen, Jem'in ellerinin ona dokunduğunu, yüzünü ve saçlarını okşadığını hayal etmek Sophie'yi rahatlatıyordu. O kadar güzel ve zarif elleri vardı ki...

"Yarın geleceklerine inanamıyorum," diyordu Tessa bakışlarını tekrar Jem'e çevirirken. "Sanki Sophie ve ben ağzında köpekle milleti eğlendiren köpeklermişiz gibi, Benedict Lightwood'u eğlendirmek için önüne konduğumuzu hissediyorum. Eğitimli olup olmamamız umrunda değil. Sadece Charlotte'ı rahatsız etmeleri için oğullarının evde olmasını istiyor."

"Bu doğru," dedi Jem. "Ama eğitim fırsatını neden kaçıracaksın ki? Charlotte'ın Jessamine'i de eğitime katılmaya teşvik etmesinin nedeni bu. Sana gelince, yeteneklerin düşünülürse, Mortmain tehdit olmaktan çıksa bile -ya da çıktığında demeliyim- gücüne çekim duyan başkaları da olacak. Kendini savunmayı öğrenmek işine yarayabilir."

Tessa'nın eli boynundaki melek kolyesine gitti. Sophie onun bunu farkında olmadan yaptığını daha önce fark etmişti. "Jessie'nin ne diyeceğini biliyorum. Başından atmak için yardıma ihtiyaç duyduğu kişilerin sadece yakışıklı koca adayları olduğunu söyleyecek."

"İtici olanları uzak tutmayı tercih etmez mi?"

"Sıradanlarsa hayır," dedi Tessa sırıtarak. "Yakışıklı bir Gölge Avcısı yerine çirkin bir sıradanı tercih eder."

"Bu beni doğruca sınır dışı ediyor değil mi?" dedi Jem üzülmüş gibi yaparak. Tessa tekrar güldü.

"Çok kötü," dedi Tessa. "Jessamine kadar güzel biri yalnız olmamalıydı ama bir Gölge Avcısı'nın işe yaramayacağından o kadar emin ki..."

"Sen ondan çok daha güzelsin," dedi Jem.

Tessa şaşkınlıkla ona bakarken yanakları kızardı. Sophie yine göğsünü sıkıştıran o kıskançlığı hissetti ama Jem'le hemfikirdi. Jessamine'in geleneksel bir güzelliği vardı. Fakat sürekli asık olan yüzü bütün çekiciliğini yok ediyordu. Oysa Tessa koyu renk ve gür dalgalı saçları, gri gözleri ve tanıdıkça daha da sıcak gelen kişiliğiyle çok çekiciydi. Jessamine'in aksine, onun yüzünde zeka ve mizah duygusu vardı.

Jem, Bayan Jessamine'in kapısının önünde duraksadı ve tıklattı. Cevap gelmeyince omuz silkerek eğildi ve koyu renk giysiyi kapının önüne bıraktı.

"Onu asla giymeyecek." Tessa yüzünü buruşturdu.

Jem durduğu yerde doğruldu. "Ben ona asla bir şeyleri giymesi için ısrar edemem. Sadece teslim ederim."

Yine Tessa'yla birlikte koridorda yürümeye başladı. "Kardeş Enoch'la Charlotte'ın bu kadar sık konuşmaya nasıl dayanabildiğini bilmiyorum. Benim ödümü patlatıyor," dedi Tessa.

www.twilightturk.com Sethra

"Ah, bilmiyorum. Sessiz Kardeşler belki kendi evlerindeyken bize benziyordur. Sessiz Şehir'de şakalar yapıyor, kadeh kaldırıyorlardır..."

"Umarım sessiz film de oynuyorlardır," dedi Tessa. "Doğal yetenekleri onlara avantaj kazandırabilir."

Jem kahkahalara boğuldu ve köşeyi dönüp gözden kayboldular. Sophie kapının pervazına yaslandı. Jem'i asla öyle güldürebileceğini sanmıyordu. Bunu Will dışında kimsenin yapabildiğini de görmemişti. Birini öyle güldürebilmek için çok iyi tanımanız gerekirdi. Jem'i uzun zamandır seviyordu. Peki nasıl olup da onu hiç tanıyamamıştı?

Yenilgiyle içini çekerek gizlendiği yerden çıkıyordu ki Bayan Jessamine'in kapısı açıldı ve Jessamine dışarı çıktı. Sophie hemen karanlığa geri çekildi. Bayan Jessamine boynundan ayaklarına kadar vücudunu gizleyen uzun bir kadife pelerin giymişti. Saçlarını başının arkasında sıkıca toplamıştı ve bir elinde erkek şapkası tutuyordu. Jessamine aşağı bakıp ayaklarının dibindeki giysiyi görerek yüzünü buruşturduğunda Sophie şaşkınlıkla donakaldı. Jessamine giysiyi hızlı bir hareketle odanın içine tekmeledi. Sophie o sırada kadının ayağında erkek çizmesi olduğunu gördü. Derken Jessamine kapıyı sessizce arkasından kapadı, koridorun iki tarafına bir bakış attıktan sonra şapkayı başına yerleştirdi, çenesini pelerine bastırdı ve gölgelerin arasında gözden kayboldu. Sophie şaşkın gözlerle arkasından bakakalmıştı.

3

Gereksiz Ölüm

www.twilightturk.com
Sethra

Heyhat! Onlar dostlarındı senin,
Ama fısıldayan diller zehiri olabilir gerçeğin,
Süreklilik yaşar yukarıdaki alemlerde,
Yaşam dikenli, gençlik ise nafile,
Ve öfkeyi görmek sevdiklerimizde
Beyni dolup taşırır türlü delilikle.
-Samuel Taylor Coleridge "Christabel"

Charlotte ertesi gün kahvaltıdan sonra Tessa ve Sophie'ye odalarına dönmelerini, yeni giysilerini giymelerini ve Lightwood kardeşlerin gelişini beklemek için eğitim salonunda Jem'le buluşmalarını söyledi. Jessamine başının ağrıdığını söyleyerek

kahvaltıya gelmemişti ve Will de ortalıkta görünmüyordu. Tessa onun Gabriel Lightwood ve kardeşine nazik davranmak zorunda bırakılmamak için saklandığını tahmin ediyordu ve doğrusu onu suçlayamazdı.

Yeni giysisini alıp odasına döndüğünde tuhaf bir huzursuzluk hissetti. Daha önce giydiği hiçbir şeye benzemiyordu. Sophie de yeni giysilerini giymesine yardım etmeye gelmemişti. Elbette ki eğitimin bir parçası da giyinebilmek ve giysileri tanımaktı: Düz tabanlı ayakkabılar, kalın siyah kumaştan yapılmış bol paçalı bir pantolon ve neredeyse dizlerine kadar inen uzun, kemerli bir tunik. Charlotte'ın daha önce dövüşürken bunları giydiğini görmüştü. O zaman da bu giysileri tuhaf bulmuştu ama şimdi giyiyor olmak daha da tuhaftı. *Harriet teyzem beni böyle görse,* diye düşündü, *kesinlikle düşüp bayılırdı.*

Enstitü'nün eğitim salonuna çıkan basamakların dibinde Sophie'yle karşılaştı. Tek kelime etmeden, cesaret verici bir şekilde birbirlerine gülümsediler. Biraz sonra Tessa, çatlamaya başlayacak kadar eski ahşap basamakları tırmanmaya başladı. Merdivenleri çıkarken eteğini çekiştirmek veya etek ucuna basmak konusunda endişelenmek zorunda kalmamak tuhaftı. Bütün vücudu tamamen örtülü olmasına rağmen bu eğitim kıyafeti içinde kendini nedense çıplak hissediyordu.

Gölge Avcısı kıyafetleri içinde en az onun kadar rahatsız görünen Sophie'nin de yanında olması rahatlatıcıydı.

Merdivenin tepesine ulaştıklarında Sophie kapıyı açtı ve sessizce eğitim salonuna yürüdüler.

Enstitü'nün en üst katında, tavan arasına bitişik ve oranın neredeyse iki katı büyüklüğünde bir yerdeydiler. Zemin, orasına burasına siyah mürekkeple çizilmiş ve bazıları numaralandırılmış desenler -daireler, kareler- bulunan cilalı ahşapla kaplıydı. Tavandaki büyük kirişlerden sarkan uzun ve esnek ipler gölgelerin arasında yarı yarıya görünüyordu. Duvarlarda cadı ışığı meşaleleri ve aralarına duvarlara asılmış silahlar -gürzler, baltalar ve her tür ölümcül görünüşlü nesne- dizilmişti.

"Of," dedi Sophie onlara bakıp ürpererek. "Fazlasıyla korkunç görünmüyorlar mı?"

"Aslında bazılarını *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'ndan tanıyorum," dedi Tessa. Tek tek işaret etti. "Şuradaki bir uzun kılıç ve şuradaki de bir ince kılıç. Şu bir eskrim kılıcı. Şuradaki de iki ağızlı büyük kılıç sanırım."

"Yakın," dedi bir ses, başlarının üzerinden. "O bir cellat kılıcı. Çoğunlukla kelle uçurmak için. Bunu sivri ucunun olmamasına dayanarak da söyleyebilirsin."

Sophie şaşkınlıkla inledi. O geri çekilirken sarkan iplerden biri sallandı ve başlarının üzerinde karanlık bir siluet belirdi. Bir kuşun zarif çevikliğiyle ipten aşağı süzülen Jem'di bu. Rahat bir şekilde önlerine inerek gülümsedi. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

O da eğitim kıyafeti giymişti ama tunik yerine sadece beline kadar uzanan bir gömlek tercih etmişti. Göğsünde tek bir deri kayış vardı ve bir omzunun arkasından kılıcının kabzası görünüyordu. Kıyafetin koyuluğu teninin beyazlığını daha da vurgulamıştı ve gözleriyle saçları her zamankinden daha gümüşi görünüyordu.

"Evet, istedin," dedi Tessa hafifçe gülümseyerek, "ama sorun değil. Sophie ve benim burada birbirimizle eğitim yapmak zorunda kalacağımızdan korkmaya başlamıştım."

"Ah, Lightwood'lar burada olacak," dedi Jem. "Sadece üstünlüklerini vurgulamak için gecikiyorlar. Söylediklerimizi yapmak zorunda değiller... Ya da babalarının söylediğini."

"Keşke bizi sen eğitseydin," dedi Tessa.

Jem şaşırdı. "Yapamam. Ben daha kendi eğitimimi tamamlamadım." Ama göz göze geldiler ve sessiz iletişimle geçen o bir anda Tessa onun gerçekte ne söylediğini anladı: *Sizi güvenilir şekilde eğitecek kadar iyi değilim.* Aniden boğazının yandığını hissetti ve gözlerindeki şefkati görmesini umarak bakışlarını Jem'in gözlerinden ayırmadı. Bakışlarını kaçırmak istemiyordu ve bir anda kendini, saçlarını arkada sımsıkı topuz yapmasının ona yakışıp yakışmadığını merak ederken buldu. Bu önemli değildi elbette. Sonuçta karşısındaki sadece *Jem*'di.

"*Tam* bir eğitim almayacağız değil mi?" diye sordu Sophie. Kızın endişeli sesi Tessa'yı düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Konsey sadece kendimizi biraz savunmamıza yetecek kadar öğrenmemiz gerektiğini söylemişti."

Jem bakışlarını Tessa'dan uzaklaştırdı ve aralarındaki bağlantı bir anda kopuverdi. "Korkacak bir şey yok Sophie," dedi nazik bir sesle. "Üstelik bu gerçekten işine yarayacak. Erkeklerin istenmeyen ilgilerinden kurtulmanın yollarını öğrenmek güzel bir kızın her zaman işine yarar."

Sophie'nin yüzü gerilince yanağındaki yara izi, kırmızı mürekkeple çizilmiş gibi belirginleşti. "Benimle alay etme," dedi. "Bu hiç hoş değil."

Jem afalladı. "Sophie, ben..."

Eğitim salonunun kapısı açıldı. Tessa dönüp baktı, Gabriel Lightwood arkasında Tessa'nın tanımadığı bir çocukla içeri girdi. Gabriel ince yapılı ve siyah saçlıydı, diğer çocuk ise kaslı ve gür, kumral saçlıydı. İkisi de eğitim kıyafetleri giymiş, parmak boğumlarına metal çiviler yerleştirilmiş pahalı görünüşlü siyah eldivenler takmıştı. İkisinin de bileklerinde gümüş şeritler vardı (Tessa onların bıçak kınları olduğunu biliyordu) ve kol ağızlarına aynı karmaşık örrgü desenleri işlenmişti. Aralarındaki kan bağı sadece giysilerinin benzerliğinden değil yüzlerinin biçiminden ve parlak yeşil gözlerinden de anlaşılıyordu, dolayısıyla Gabriel her zamanki doğrudan tavrıyla konuştuğunda Tessa hiç şaşırmadı:

"Burada olacağımızı söylemiştik. James, kardeşim Gideon'u hatırlıyorsundur herhalde. Bayan Gray, Bayan Collins..."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı Gideon ikisinin de gözlerine bakmadan. *Aksi tavırlar aile geleneği olmalı,* diye düşündü Tessa. Will'in, kardeşiyle kıyaslandığında Gabriel'ın sevimli kaldığını söylediğini hatırladı.

"Endişelenmeyin. Will burada değil," dedi Jem, salona bakınan Gabriel'a. Gabriel kaşlarını çattı ama Jem çoktan Gideon'a dönmüştü. "Madrid'den ne zaman döndün?" diye sordu kibarca.

"Babam beni kısa süre önce eve çağırdı." Gideon'un sesi duygusuzdu. "Aile işleri."

"Umarım her şey yolundadır."

"Her şey kesinlikle yolunda, teşekkürler James," dedi Gabriel sertçe. "Şimdi, bu ziyaretin eğitim kısmına geçmeden önce, muhtemelen tanışmanız gereken iki kişi var." Başını çevirerek seslendi. "Bay Tanner, Bayan Daly! Lütfen yukarı gelin."

Basamaklarda ayak sesleri duyuldu ve eğitim kıyafeti giymemiş iki yabancı içeri girdi. İkisi de hizmetkar giysileri içindeydi. Biri son derece çelimsiz genç bir kadındı. Cılız, tuhaf vücudunda kemikleri fazla iri duruyordu. Parlak kızıl saçlarını mütevazı şapkasının altında topuz yapmıştı. Çıplak elleri kızarmıştı ve fazlasıyla yıpranmış görünüyordu. Tessa onun yirmi yaşlarında olduğunu tahmin etti. Yanında koyu kahverengi kıvırcık saçlı, uzun boylu ve kaslı genç bir adam...

Sophie onu görünce keskin bir nefes aldı. Yüzü sararmıştı. "Thomas..."

Genç adam da belirgin şekilde afallamıştı. "Ben Thomas'ın kardeşiyim hanımefendi. Cyril. Adım Cyril Tanner."

"Bunlar Konsey'in kaybettiğiniz hizmetkarların yerine söz verdiği yenileri," dedi Gabriel. "Cyril Tanner ve Bridget Daly. Konsül bizden onları Kralların Kavşağı'ndan buraya getirmemizi istedi ve doğal olarak biz de emre uyduk. Cyril, Thomas'ın yerini alacak ve Bridget da kaybettiğiniz aşçınız Agatha'nın görevlerini üstlenecek. İkisi de kaliteli Gölge Avcısı hizmetkarları olmak üzere eğitildi ve referansları çok güçlü."

Sophie'nin yanaklarında kırmızı benekler belirdi. Ancak o daha bir şey söyleyemeden Jem araya girdi. "Bizim için hiç kimse Thomas veya Agatha'nın yerini tutamaz Gabriel. Onlar hizmetkar olmalarının yanı sıra dostumuzdu." Bridget ve Cyril'ı başıyla işaret etti. "Lütfen alınmayın."

Bridget kahverengi gözlerini kırpıştırdı. "Alınmadık," dedi Cyril. Sesi bile ürkütücü bir şekilde Thomas'ınkine benziyordu. "Thomas kardeşimdi. Benim için de onun yerini kimse alamaz."

Salonda huzursuz edici bir sessizlik oldu. Gideon kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı ve diğerlerine çatık kaşlarla baktı. Tessa onun da ağabeyi gibi bir hayli yakışıklı olduğunu ama asık yüzünün bunu gizlediğini düşündü.

"Pekala," dedi Gabriel sonunda sessizliği bozarak. "Charlotte bizden onları getirip tanıştırmamızı istedi. Jem,

www.twilightturk.com Sethra

onları misafir odasına götürebilirsen Charlotte yeni emirlerini vermek için orada bekliyor."

"Ekstra eğitime ihtiyaçları yok mu?" diye sordu Jem. "Tessa ve Sophie'yle zaten çalışacağınıza göre Bridget veya Cyril..."

"Konsül'ün de dediği gibi, önceki işyerlerinde son derece yoğun bir eğitimden geçtiler," dedi Gideon. "Bir sunum ister misin?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi Jem.

Gabriel sırıttı. "Hadi ama. Kızlar bir sıradanın da neredeyse bir Gölge Avcısı gibi dövüşebildiğini görmek isteyebilir. Tabii *doğru* türde eğitimle. Cyril?" Duvara yaklaşıp iki uzun kılıç seçti ve birini Cyril'a attı. Cyril rahat bir şekilde kılıcı havada yakaladı ve salonun ortasına çizilmiş çembere doğru yürüdü.

"Bunu zaten biliyoruz," diye mırıldandı Sophie, sadece Tessa'nın duyabildiği bir sesle. "Thomas ve Agatha da eğitimliydi."

"Gabriel sadece bizi sinirlendirmeye çalışıyor," dedi Tessa yine fısıldayarak. "Seni rahatsız ettiğini görmesine izin verme."

Sophie dişlerini sıkarken Gabriel ve Cyril kılıçlarını parıldatarak salonun ortasında karşı karşıya geldi.

Tessa, birbirlerinin etrafında daireler çizerlerken kılıçların siyah ve gümüşi pırıltılarla havada savrulmasının güzel bir manzara olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Metalin metale çarpma sesi, hareketleri... Ancak Gabriel daha iyiydi. Eğitimsiz bir göz bile bunu kolayca görebiliyordu. Refleksleri daha hızlı, hareketleri daha zarifti. Adil bir dövüş değildi, saçları terden alnına yapışmış olan Cyril bütün gücüyle savaşırken Gabriel'ın sadece oyun oynadığı açıkça görülüyordu. Sonunda Gabriel hızlı bir hareketle Cyril'ın kılıcını düşürdüğünde Tessa elinde olmadan Cyril adına öfkelendi. Hiçbir insan bir Gölge Avcısı'nı yenemezdi. Zaten asıl vurgulanmak istenen de bu değil miydi?

Gabriel'ın kılıcının ucu Cyril'ın boğazına bir santim kala durdu. Cyril teslimiyet belirten bir tavırla ellerini kaldırdı ve tıpkı kardeşinin gülümsemesi gibi yüzüne rahat bir gülümseme yayıldı. "Teslim oluyorum."

O anda bir hareket oldu. Gabriel inleyerek yere yıkıldı ve kılıcı elinden fırlayıp yuvarlandı. Vücudu yere çarptığında Bridget dişlerini göstererek göğsünün üzerine oturmuştu. Kimse bakmazken arkadan yaklaşarak onu yere devirmişti. Elbisesinin üst kısmının altından küçük bir hançer çıkarıp Gabriel'ın boğazına dayadı. Gabriel yeşil gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak ona baktı ve gülmeye başladı.

Tessa o anda ondan biraz hoşlandı. Fazla değil, sadece biraz.

"Çok etkileyici," dedi kapının yakınından tanıdık bir ses. Tessa sese döndü. Will'di. Gömleği yırtılmış, saçları darmadağın olmuştu ve mavi gözlerinin kenarları kızarmıştı.

www.twilightturk.com
Sethra

Eğilerek Gabriel'ın düşen kılıcını aldı ve keyifli bir tavırla Bridget'a doğru tuttu. "Peki, *yemek yapabiliyor* mu?"

Bridget ayağa fırlarken yanakları kızarmıştı. Kızların Will'e daima baktığı gibi bakıyordu. Karşısında beliren görüntüye inanamıyormuş gibi ağzı hafif aralık kalmıştı. Tessa daha az hırpani olduğunda Will'in daha iyi göründüğünü ve onun güzelliğine hayran olmanın jilet keskinliğinde bir çelik parçasına hayran olmak gibi tehlikeli ve aptalca olduğunu söylemek isterdi. Ama ne anlamı vardı ki? Kız bunu yakında kendi başına öğrenecekti nasılsa. "Ben iyi bir aşçıyım efendim," dedi Bridget, İrlanda aksanıyla. "Eski işverenlerimin bir şikayeti yoktu."

"Tanrım, sen İrlandalısın," dedi Will. "İçinde patates olmayan şeyler yapabilir misin? Ben çocukken İrlandalı bir aşçımız vardı. Patatesli börek, patates püresi, patates soslu patates..."

Bridget şaşkın gözlerle baktı. Bu arada Jem her nasılsa salonun diğer ucuna gidip Will'in kolunu yakalamıştı. "Charlotte, Cyril ve Bridget'ı misafir odasında bekliyor. Onlara yerini gösterelim mi?"

Will tereddüt etti. Şimdi Tessa'ya bakıyordu. Tessa zorlukla yutkundu. Will söylemek istediği bir şey varmış gibi bakıyordu. Gabriel bakışlarını birinden diğerine çevirerek sırıttı. Will'in gözleri kararırdı ve Jem'in kendisini yönlendiren eline uyarak dönüp merdivene yürüdü. Bir an sonra Bridget ve Cyril da onları takip etti.

Tessa salonun ortasına döndüğünde, Gabriel'ın kılıçlardan birini alarak kardeşine verdiğini gördü. "Şimdi," dedi, "eğitime başlama zamanı. Ne dersiniz hanımlar?"

Gideon kılıcı aldı. "*Esta es la idea más estúpida que nuestro padre ha tenido,*" dedi. "*Nunca.*"

Sophie ve Tessa birbirine baktı. Tessa, Gideon'un ne söylediğinden tam olarak emin değildi ama "*estúpida*"* yeterince tanıdık geliyordu. Uzun bir gün olacaktı.

Sonraki birkaç saati denge ve bloke egzersizleriyle geçirdiler. Gabriel, Tessa'nın eğitimini üstlenirken Sophie'ninki de Gideon'a verilmişti. Tessa, Gabriel'ın sadece belli belirsiz bir şekilde Will'i sinirlendirmek için onu eğitmeyi seçtiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Aslında kötü bir öğretmen değildi, oldukça sabırlıydı ve Tessa her düşürdüğünde hiç ses çıkarmadan tekrar tekrar silahını alıyor, ona nasıl doğru şekilde tutacağını öğretiyor ve hatta doğru bir şey yaptığında takdir ediyordu. Tessa, Gideon'un da Sophie'yi aynı ölçüde etkili bir şekilde eğitip eğitmediğine bakamayacak kadar odaklanmıştı ama Tessa onun arada bir İspanyolca mırıldandığını duyuyordu.

Eğitim bittiğinde ve Tessa yıkanıp akşam yemeği için giyindiğinde, neredeyse hanımefendilere yakışmayacak bir şekilde açlıktan ölüyordu. Neyse ki Will'in korkularının aksine Bridget yemek *yapabiliyordu*. Hem de çok iyi. Henry,

* İspanyolca *estúpida*, İngilizce *stupid* kelimesine benziyor. Anlamı aptal. Ç.N.

Will, Tessa ve Jem için sebzeli rostoyla kremalı reçelli turta hazırlamıştı. Jessamine baş ağrısı yüzünden hala odasındaydı ve Charlotte da tazminat arşivlerine kendisi bakmak için Kemikler Şehri'ne gitmişti.

Sophie ve Cyril'ın yemek tabaklarıyla odaya girip çıkması, Cyril'ın tıpkı Thomas'ın yapacağı gibi rostoyu dilimlemesi, Sophie'nin de bu arada ona sessizce yardım etmesi tuhaftı. Tessa, Enstitü'deki en yakın dostları Agatha ve Thomas olan Sophie için bunun çok zor olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu ama Tessa onun bakışlarını yakalamaya çalıştığı her seferinde Sophie başını çeviriyordu.

Tessa, Jem'in son hastalanışında Sophie'nin yüzünde gördüğü ifadeyi, onunla ilgili bir haber beklerken nasıl gergin bir sabırsızlık içinde olduğunu hala hatırlıyordu. Tessa sonrasında bu konuda Sophie'yle konuşmayı çok istemişti ama bunu asla yapamayacağını biliyordu. Sıradanlar ile Gölge Avcıları arasında aşk ilişkileri yasaktı. Will'in annesi bir sıradandı ve babası onunla olabilmek için Gölge Avcısı olmaktan vazgeçmişti. Bunu yapabildiğine göre adam umutsuzca aşık olmalıydı ve Tessa, Jem'in Sophie'ye öyle duygular beslemediğinden emindi. Ve bir de hastalığı söz konusuydu...

"Tessa," dedi Jem kısık sesle, "sen iyi misin? Bir milyon kilometre uzakta gibi görünüyorsun."

Tessa gülümsedi. "Sadece yorgunum. Eğitim... Alışkın değilim." Bu doğruydu. Ağır egzersiz kılıcını tutmaktan kolları ağrımıştı. Dengeleme ve bloke egzersizlerinin ötesinde çok az şey yapmış olmalarına rağmen bacakları da ağrıyordu.

"Sessiz Kardeşler kas ağrıları için bir merhem hazırladı. Yatmaya gitmeden önce odama uğra da sana biraz vereyim."

Tessa hafifçe kızardı, sonra da neden kızardığını merak etti. Gölge Avcıları'nın tuhaf yöntemleri vardı. Jem'in odasına daha önce gitmiş, hatta onunla yalnız kalmıştı, üstelik de üzerinde geceliğiyle. Hiçbir sorun çıkmamıştı. Şimdi Jem'in bütün yaptığı sadece ona biraz ilaç önermekti ve yine de yüzünün kızardığını hissediyordu. Ve Jem de bunu gördüğünü belli eden bir şekilde kızardı. Tessa aceleyle bakışlarını kaçırdığında Will'in masmavi gözleriyle ikisini izlediğini gördü. Sadece çatalıyla tabağının içinde bezelye kovalayan Henry olanlardan habersiz gibiydi.

"Çok makbule geçer," dedi Tessa. "Uğrarım..."

Charlotte tokalarından kurtulmuş siyah bukleleri ve elinde uzun bir parşömenle içeri daldı. "Buldum!" diye bağırdı. Henry'nin yanındaki sandalyeye nefes nefese çöktüğünde, normalde beyaz tenli olan yüzü kıpkırmızıydı. Jem'e dönüp gülümsedi. "Kesinlikle haklıymışsın... Tazminat arşivi... Birkaç saat aradıktan sonra onu buldum."

"Bir bakayım," dedi Will çatalını bırakarak. Tessa onun çok az yediğini fark etmekten kendini alamadı. Will, Charlotte'ın elindeki parşömene uzandığında kuş motifli yüzüğü parladı.

www.twilightark.com
Sethra

Charlotte neşeli bir tavırla onun eline vurdu. "Hayır. Hepimiz birlikte bakacağız. Sonuçta bu Jem'in fikriydi değil mi?"

Will kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Charlotte çay fincanlarını ve boş tabakları kenara iterek parşömeni masanın üzerine açtı ve herkes yerinden kalkıp onun etrafına toplanarak parşömene baktı. Parşömenin üzerinde, Sessiz Kardeş cüppelerinin üzerindeki rünlerin renginde koyu kırmızı mürekkeple yazılmış yazılar vardı. Kelimeler İngilizceydi ama harfler çok sıkışıktı ve kısaltmalarla doluydu. Tessa baktığı şeyden hiçbir şey anlamamıştı.

Jem ona yaklaşarak omzunun üzerinden okurken kolu Tessa'ya süründü. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Tessa başını ona doğru çevirirken gümüşi saçlarının bir buklesi yüzünü gıdıkladı. "Ne diyor burada?" diye fısıldadı.

"Bir tazminat talebi," dedi Will, Tessa'nın Jem'e sormuş olmasına aldırmadan. "1825 yılında Axel Hollingworth Mortmain adıyla York Enstitüsü'ne gönderilmiş. Yaklaşık on yıl öncesinde ölmüş olan ailesi John Thaddeus ve Anne Evelyn Shade'in gereksiz ölümleri karşılığında tazminat istiyor."

"John Thaddeus Shade," dedi Tessa. "*JTS*, Mortmain'in saatinin üzerindeki harfler. Ama onların oğluysa neden aynı soyadını kullanmıyor?"

"Shade çifti iblis efendileriydi," dedi Jem sayfayı okumaya devam ederek. "İkisi de. Öz oğulları olamaz, onu evlat edinmiş ve sıradan soyadını sürdürmesine izin vermiş olmalılar. Bu bazen olur." Tessa'ya bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdı. Tessa, müzik odasındayken iblis efendilerinin çocuklarının olamayacağı konusundaki konuşmalarını onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

"Karanlık sanatları yolculukları sırasında öğrenmeye başladığını söylüyor," dedi Charlotte. "Ama ailesi iblis efendileriyse..."

"Üvey ailesi," dedi Will. "Evet, karanlık sanatları öğrenmek için Aşağı Dünya'da kiminle bağlantı kuracağını kesinlikle bildiğinden eminim."

"Gereksiz ölüm," dedi Tessa kısık sesle. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Yasa'yı çiğnememiş olmalarına rağmen onları Gölge Avcıları'nın öldürdüğüne inandığı *anlamına geliyor*," dedi Charlotte.

"Hangi Yasa'yı çiğnemiş olabilirler?"

Charlotte kaşlarını çattı. "Burada iblislerle doğaüstü ve yasadışı bağlantılar kurdukları ve Gölge Avcıları'nı yok edebilen bir silah yaratmakla suçlandıkları konusunda bir şeyler söylüyor. Böyle bir suçun cezası ölüm olurdu. Ama bunun Anlaşmalar'dan önce olduğunu unutmayalım. Gölge Avcıları sadece yanlış yaptıklarından şüphelendikleri için bile Aşağı Dünyalılar'ı öldürebiliyordu. Buradaki belgelerde daha detaylı veya somut bir şeyler olmamasının nedeni bu

www.twilighttürkiye.com
Sethra

olabilir. Mortmain, Aloysius Starkweather'ın yönetimindeki York Enstitüsü aracılığıyla tazminat talebinde bulunmuş. Para istemiyor. Suçlu tarafın, yani Gölge Avcıları'nın yargılanıp cezalandırılmasını istiyor. Ama burada, Londra'da, Gölge Avcıları'nın şüphe götürmez bir şekilde suçlu olmaları gerekçesiyle duruşma talebi reddedilmiş. Ve başka bir şey de yok. Bu sadece olayın kısa bir kaydı, belgelerin tamamı değil. Onlar hala York Enstitüsü'nde olmalı." Charlotte ıslak saçlarını alnından itti. "Yine de Mortmain'in Gölge Avcıları'na karşı nefretini açıklar bu. Haklıydın Tessa. Gerçekten kişiselmiş."

"Ve bize bir başlangıç noktası veriyor. York Enstitüsü," dedi Henry başını tabağından kaldırarak. "Orayı Starkweather'lar yönetiyor değil mi? Bütün belgeler onlarda olm..."

"Ve Aloysius Starkweather seksen dokuz yaşında," dedi Charlotte. "Gölgeler öldürüldüğünde genç bir adamdı. Olanlarla ilgili bir şeyler hatırlayabilir." İçini çekti. "Ona bir mesaj göndersem iyi olur. Ah, lanet olsun, bu çok tuhaf bir durum olacak."

"Neden hayatım?" diye sordu Henry nazik bir tavırla.

"O ve babam bir zamanlar arkadaştı ama sonra kavga ettiler. Çok uzun zaman öncede kalmış korkunç bir olaydı. Ama bir daha hiç konuşmadılar."

"Şu şiir nasıldı?" Boş çay fincanını parmaklarının arasında döndüren Will ayağa kalkarak bir şiir okudu:

"Her biri konuştu büyük bir kibirle
Ve gönlünün en aziz kardeşine hakaretle..."

"Ah, Melek adına, sessiz ol," dedi Charlotte ayağa kalkıp. "Ben gidip Aloysius Starkweather'a yalvaran bir mektup yazmalıyım. Dikkatimi dağıtma." Eteğini toplayarak telaşla salondan çıktı.

"Sanattan hiç anlamıyor," diye mırıldandı Will çay fincanını bırakırken. Başını kaldırdı ve Tessa ona bakığını fark etti. Şiiri tabii ki biliyordu. En sevdiği şairlerden biri olan Coleridge'e aitti. Aşk, ölüm ve delilikle ilgili bir devamı da vardı ama şimdi Will'in mavi gözlerine bakarken gerisini hatırlayamıyordu.

"Charlotte yemeğine dokunmadı bile," dedi Henry ayağa kalkarken. "Ben gidip Bridget'a soğuk bir tavuk tabağı hazırlatacağım. Size gelince..." Bir emir vermeye hazırlanır gibi bir an duraksadı, onları yatağa veya belki de biraz daha araştırma yapmaları için kütüphaneye göndermeye hazırlanır gibiydi. Ama o an geçti ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Lanet olsun, ne diyeceğimi unuttum," dedi ve gözden kayboldu.

Henry gider gitmez, Will ve Jem tazminatlar, Aşağı Dünyalılar, anlaşmalar, ahit ve kanunlar hakkında Tessa'nın başını döndüren bir tartışmaya tutuştu. Tessa sessizce kalkıp masadan ayrılarak kütüphaneye yöneldi.

www.twilighttürk.com Sethra

Büyüklüğüne ve duvarlara sıralanmış kitapların neredeyse hiçbirinin İngilizce olmamasına rağmen burası Enstitü binasının en sevdiği yeriydi. Kitap, mürekkep, kağıt ve deri kokularında, kütüphanenin ortamında süzülen toz zerrelerinde farklı bir şey vardı. Cadı ışığında tozlar altın gibi görünüyor, uzun masaların cilalı yüzeyine polenler gibi konuyordu. Kedi Church yüksek bir kitap rafının üzerinde kuyruğunu başının üzerine yuvarlamış uyuyordu. Tessa duvarın sağ alt kısmındaki şiir bölümüne doğru ilerledi. Church, Jem'e tapıyordu ama genellikle başkalarını hiç uyarmadan tırmalamasıyla tanınıyordu.

Aradığı kitabı buldu ve kitap rafının yanına çömelerek doğru sayfayı bulana kadar taradı. "Christabel"de, yaşlı adamın karşısında duran kızın bir zamanlar en iyi arkadaşı ve şimdi en büyük düşmanı olan asla unutamadığı adamın kızı olduğunu anladığı bir sahne vardı.

Heyhat! Onlar dostlarındı senin
Ama fısıldayan diller zehri olabilir gerçeğin.
Süreklilik yaşar yukarıdaki alemlerde
Yaşam dikenli, gençlik ise nafile
Ve öfkeyi görmek sevdiklerimizde
Beyni dolup taşırır türlü delilikle.
Her biri konuştu büyük bir kibirle,
Ve gönlünün en aziz kardeşine hakaretle...
Ayrıldılar ki bir daha hiç görüşmemecesine!

Arkasından tanıdık bir ses geldi. "Alıntımın doğruluğunu mu kontrol ediyorsun?"

Kitap, Tessa'nın ellerinden kayarak yere düştü. Tessa ayağa fırlayıp donmuş bir halde kalakaldı, Will eğilip kitabı aldı ve kibarca Tessa'ya geri uzattı.

"İnan bana," dedi Will, "hafızam mükemmeldir."

Benimki de öyle, diye düşündü Tessa. Haftalardır ilk kez Will'le yalnız kalıyordu. Kendisini bir fahişeden sadece biraz daha iyi ve üstelik de kısır bulduğunu belirttiği o çatıdaki korkunç andan beri ilk kez. Bir daha birbirlerine o konuşmadan söz etmemişlerdi. Her şey normalmiş gibi devam etmiş, birbirlerine kibar davranmış, asla baş başa kalmamışlardı. Başkalarının yanındayken Tessa bir şekilde o olayı kafasından atıp unutabilmişti ama şimdi sadece Will'le -her zamanki güzelliğiyle, gömleğinin açık yakasından köprücükkemiklerinin kıvrımı ve siyah mühürleri görünen teni, yüzünün seçkin düzlükleri ve köşeleriyle- baş başa kalınca o utanç ve öfke anının anısı boğazından yükselerek sözlerini ağzına tıkamıştı.

Will hala yeşil deri kaplı küçük cildi ona uzatıyordu. "Coleridge'in kitabını geri alacak mısın, yoksa sonsuza dek bu oldukça aptalca pozisyonda mı kalacağım?"

Tessa sessizce uzanıp kitabı Will'in elinden aldı. "Kütüphaneyi kullanmak istiyorsan," dedi gitmeye davranıp "kesinlikle kullanabilirsin. Ben aradığımı buldum ve saat de bir hayli geç oldu..."

"Tessa," dedi Will onu durdurmak için bir elini uzatarak.

Tessa ona baktı ve kendisine yine Bayan Gray diye seslenmesini isteyecek cesareti bulabilmeyi diledi. Adını söyleyiş şekli bile Tessa'nın iradesini çözüyor, nefesini kesiyordu. Keşke Hıristiyan adını kullanmasaydı ama bu isteğini söylediği takdirde ne kadar gülünç görüneceğinin de farkındaydı. Will'e karşı kayıtsız davranabilmek için harcadığı bütün çabayı kesinlikle mahvederdi.

"Evet?" diye sordu Tessa.

Tessa'ya bakarken Will'in yüzünde tuhaf bir özlem vardı. Tessa'nın yapabildiği tek şey bakmamayı başarmaktı. Will mi? Özlem mi? Rol yapıyor olmalıydı. "Hiç. Ben..." Will başını iki yana sallayınca alnına siyah bir bukle düştü, sinirli bir tavırla onu geri itti. "Hiç," diye tekrarladı. "Sana kütüphaneyi ilk gösterdiğimde bana en sevdiğin kitabın *Koca, Koca Dünya* olduğunu söylemiştin. Onu benim de okuduğumu bilmek istersin belki." Başını öne eğmişti, kirpiklerinin arasından bakıyordu. Tessa, Will'in sadece şu bakışla bile istediği bir şeyi kaç kez elde etmiş olabileceğini merak etti.

Mesafeli ve kibar bir sesle konuştu. "Beğendin mi bari?"

"Hiç beğenmedim," dedi Will. "Saçma ve fazla duygusal bence."

"Eh, zevkler ve renkler tartışılmaz," dedi Tessa sevimli bir tavırla. Will'in kendisini kızdırmaya çalıştığını biliyordu

ve bu yemi yutmaya niyeti yoktu. "Biri için harika olan, bir başkası için rezalet olabilir değil mi?"

Kendisi mi hayal ediyordu, yoksa Will gerçekten hayalkırıklığına mı uğramıştı? "Benim için önerebileceğin başka bir Amerikan edebiyatı örneği var mı?"

"Madem zevkimi küçümsüyorsunuz, bunu neden soruyorsunuz ki? Bence okuma tercihlerimiz konusunda ve daha diğer birçok konuda son derece farklı olduğumuzu kabul etmeli ve başkasından tavsiye almalısınız Bay Herondale." Daha kelimeler ağzından dökülür dökülmez Tessa dilini ısırdı. Bu kadarının çok fazla olduğunun farkındaydı.

Will lezzetli bir sinek bulmuş örümcek gibi üzerine atılıverdi. "*Bay Herondale* mi?" dedi, öfkeyle. "Tessa, ben sandım ki..."

"Ne sandınız?" diye sordu Tessa buz gibi bir sesle.

"En azından kitaplar hakkında konuşabileceğimizi."

"Konuştuk," dedi Tessa. "Zevkimi aşağıladınız. Ve bilmelisiniz ki *Koca Dünya* benim en sevdiğim kitap değil. Sadece okumaktan hoşlandığım bir hikaye, tıpkı *Gizli El* gibi veya... Biliyor musunuz, belki de siz bana bir şey önermelisiniz, böylece ben *sizin* zevkinizi değerlendirebilirim. Aksi takdirde pek adil olmaz."

Will en yakındaki masaya zıpladı, bacaklarını kenardan sarkıtarak otururken bir an düşündü. "*Otranto Şatosu*..."

"Kahramanın oğlunun gökyüzünden düşen dev bir miğferin altında ezilerek ölmesiyle biten şu kitap değil mi? Ve bir

www.twilighttutkusu.com Sethra

de *İki Şehrin Hikayesi*'nin gülünç olduğunu söylemiştiniz!" dedi Tessa. *Otranto*'yu okuduğunu ve bayıldığını ölse itiraf etmezdi.

"*İki Şehrin Hikayesi*," dedi Will. "Üzerinde konuştuğumuz için tekrar okudum biliyor musun? Ve haklıydın. Hiç de gülünç filan değil."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi Will. "İçinde bunun için çok fazla umutsuzluk var."

Tessa, Will'in gözlerine baktı. Gözleri göl gibi masmaviydi, kendini içlerine düşüyormuş gibi hissetti. "Umutsuzluk mu?"

"Aşk olsun ya da olmasın, Sydney için bir gelecek yok değil mi?" dedi Will. "Lucie olmadan kendini kurtaramayacağını biliyor ama onun yanına yaklaşmasına izin vermenin de kızı aşağılamak olacağını düşünüyor."

Tessa başını iki yana salladı. "Benim hatırladığım kadarıyla öyle değil. Fedakarlığı son derece soylu ve..."

"Ona kalan tek şey bu," dedi Will. "Lucie'ye ne dediğini hatırlamıyor musun? *Mümkün olsaydı... karşında* gördüğün adamın -harcanmış, ziyan olmuş, ayyaş, zavallı yaratığın- aşkına karşılık *verebilseydin, mutluluğuna rağmen tam bugün ve bu saatte vicdanının sesini dinler, seni sefalete, kedere ve pişmanlıklara sürüklediği, seni kuruttuğu, aşağıladığı, kendisiyle birlikte uçuruma çektiği için...*"

Şöminede bir odun devrilerek etrafa kıvılcımlar saçtığında ikisi de irkildi ve Will sustu. Tessa'nın yüreği ağzına gelirken bakışlarını Will'den ayırdı. *Aptal,* diye azarladı kendini. Çok aptalsın! Will'in kendisine nasıl davrandığını, neler söylediğini hatırlıyordu, yine de sırf Dickens'tan bir satır okudu diye dizlerinin bağı çözülüveriyordu.

"Şey," dedi Tessa, "büyük bir bölümünü ezberlemişsiniz. Çok etkileyici."

Will gömleğinin yakasını kenara iterek köprücükkemiğinin zarif kıvrımını gözler önüne serdi. Tessa onun kalbinin birkaç santim üzerindeki mührü gösterdiğini ilk anda anlayamadı. "*Mnemosyne,*" dedi Will. "Hafıza mührü. Kalıcıdır."

Tessa hemen bakışlarını kaçırdı. "Çok geç oldu. Artık odama gitmeliyim, yorgunluktan ölüyorum." Will'in yanından geçerek kapıya yürüdü. Will'in kırgın görünüp görünmediğini merak etti ama bu düşünceyi kafasından attı. O sonuçta Will'di. Ruh hali ne kadar değişken olsa da, neşeliyken ne kadar etkileyici görünse de, hem kendisi hem de herkes için bir zehirdi.

"*Vathek,*" dedi Will masadan inerken.

Tessa, Coleridge'in kitabını hala elinde tuttuğunu fark ederek kapıda duraksadı ama sonra yanında götürebileceğine karar verdi. *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'nı bir süre kafasından atmasına yardımcı olurdu. "Bu neydi şimdi?"

www.twilighttürk.com Sethra

"*Vathek,*" diye tekrarladı Will. "William Beckford'un. *Otranto*'yu beğendiysen..." Tessa beğendiğini itiraf etmemişti ki. "...bence bunu da beğenebilirsin."

"Ah," dedi. "Şey, teşekkür ederim. Bunu hatırlarım."

Will cevap vermedi, hala masanın yanında duruyordu. Yüzünü siyah saçlarının arkasına gizlemiş halde yere bakıyordu. Tessa'nın kalbi biraz yumuşadı ve kendine engel olamayarak "İyi geceler Will," dedi.

Will başını kaldırıp ona baktı. "İyi geceler Tessa." Sesinde yine özlem vardı ama önceki kadar kederli değildi. Bütün sohbet boyunca uyuyan ve şöminedeki odunun devrilişiyle bile uyanmayan Church'ü okşamak için uzandı. Kedi hala patilerini havaya dikmiş halde kitap rafında yatıyordu.

"Will..." diye başladı Tessa ama çok geçti. Church uyandırıldığı için öfkeyle miyavladı ve pençelerini savurdu. Will küfretti. Tessa gülümsemesini bastıramayarak dışarı çıktı.

4

Bir Yolculuk

www.twilightturk.com
Sethra

Arkadaşlık, iki bedende tek zihin olmaktır.
- MENG-TZU

Charlotte kağıdı öfkeli bir haykırışla masasının üzerine vurdu. "Aloysius Starkweather en inatçı, en ikiyüzlü, en dik kafalı, en dejenere..." Öfkesini kontrol etmeye çalışarak sustu. Tessa, Charlotte'ın yüzünü daha önce hiç bu kadar sert görmemişti.

"Bir eşanlamlılar sözlüğü ister misin?" diye sordu Will. Misafir odasındaki şöminenin yanında duran geniş koltuklardan birine yayılmış, çizmeli ayaklarını kanepenin üzerine uzatmıştı. Çizmeleri çamur içindeydi ve şimdi kanepe de öyleydi. Normalde Charlotte ona pisliğini temizletirdi ama

şu anda tüm dikkati Aloysius'tan o sabah gelen mektuptaydı ve hepsini bunu konuşmak için misafir odasında toplamıştı. "Kelimelerin tükeniyor."

"Ve gerçekten *dejenere* mi?" diye sordu Jem diğer koltuğun derinliklerinden.

"Yani moruk neredeyse doksan yaşında, gerçek sapıklığın çok ötesinde."

"Bilmiyorum," dedi Will. "Şeytan Tavernası'nda bazı morukların neler planladığını bilsen şaşarsın."

"*Senin* tanıdığın herhangi birinin planladığı hiçbir şey bizi şaşırtamaz Will," dedi Jessamine. O da kanepeye uzanmış ve alnına ıslak bir bez koymuştu. Baş ağrısından hala kurtulamamış gibi görünüyordu.

"Hayatım," dedi Henry endişeyle. Masanın etrafından dolaşıp karısının oturduğu yere yürüdü. "Sen iyi misin? Biraz... benekli gibisin."

Yanılmıyordu. Charlotte'ın yüzünde ve boğazında kırmızı öfke lekeleri belirmişti.

"Bence bu sevimli," dedi Will. "Bu sezon benekli kumaşların çok moda olduğunu duymuştum."

Henry endişeli bir tavırla Charlotte'ın omzuna vurdu. "Serin bir bez ister misin? Yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Yorkshire'a gidip o yaşlı keçinin kafasını koparabilirsin." Charlotte çok asice konuşuyordu.

"Bunu yapmak Merkez'le ilişkimizi daha da zora sokmaz mı?" diye sordu Henry. "Kafa kesme konularına filan pek anlayışlı yaklaşmadıklarını biliyorsun."

"Ah!" dedi Charlotte umutsuzca. "Hepsi benim hatam, değil mi? Onun kalbini kazanabileceğimi nereden çıkardım ki? Adam kabus gibi."

"*Tam olarak* ne demiş?" diye sordu Will. "Yani mektupta."

"Benimle veya Henry'yle görüşmeyi reddediyor," dedi Charlotte. "Babamın yaptığı şey için ailemi asla bağışlamayacağını söylüyor." İçini çekti. "Babam biraz zor bir adamdı. Yasa'ya harfiyen bağlıydı, Starkweather'lar ise Yasa'ya karşı daha esnekti. Babam onların kuzeyde yabaniler gibi yaşadıklarını söylüyordu ve bu konuda lafını esirgemiyordu. Başka ne yaptığını bilmiyorum ama yaşlı Aloysius hala kişisel olarak aşağılandığını hissediyor. Herhangi bir konuda ne düşündüğünü gerçekten umursuyor olsam onu son Konsül toplantısına çağırmış olacağımı söylemiş bir de. Sanki bu benim kontrolümdeymiş gibi!"

"Neden davet edilmemişti?" diye sordu Jem.

"Çok yaşlı. Enstitü bile yönetmemesi gerekiyor aslında. Geri çekilmeyi reddediyor. Konsül Wayland şimdiye kadar onu zorlamadı ama onu Konsey toplantılarına da davet etmiyor. Sanırım Aloysius'un bu işareti anlamasını ya da yakınlarda ölmesini umuyor. Ama Aloysius'un babası yüz dört yaşına kadar yaşamıştı. On beş yıl kadar daha ona tahammül etmek

www.twilightturk.com Sethra

zorunda kalabiliriz." Charlotte umutsuzca başını iki yana salladı.

"Eh, seninle veya Henry'yle görüşmek istemiyorsa o zaman başka birini gönderemez misin?" diye sordu Jessamine sıkkın bir tavırla. "Enstitü'yü sen yönetiyorsun, Merkez üyelerinin senin söylediklerini yapması lazım."

"Ama birçoğu Benedict'in tarafında," dedi Charlotte. "Benim başarısız olmamı *istiyorlar*. Kime güvenebileceğimi bilmiyorum."

"Bize güvenebilirsin," dedi Will. "Beni gönder. Jem'le birlikte."

"Ben ne olacağım?" dedi Jessamine öfkeyle.

"Sana ne olmuş ki? Gerçekten gitmek istemezsin değil mi?"

Jessamine ıslak bezin bir ucunu kaldırarak öfkeyle baktı. "O ölümcül derecede kasvetli Yorkshire'a gitmek için leş kokulu bir trene binmek mi? Hayır, elbette istemem. Sadece Charlotte'ın bana da güvenebileceğini duymak istedim."

"Sana güveniyorum Jessie ama oraya gitmek için yeterince iyi olmadığın da açık... Ki bu bence büyük şanssızlık çünkü Aloysius güzel bir yüze asla dayanamaz."

"Benim gitmem için daha da iyi bir neden," dedi Will.

"Will, Jem..." dedi Charlotte dudağını ısırarak, "emin misiniz? Konsey, Bayan Dark'la ilgili bağımsız hareketlerinizden hiç hoşlanmamıştı."

"Şey, hoşlanmaları gerekirdi. Tehlikeli bir iblisi öldürdük!" diye itiraz etti Will.

"Ve Church'ü kurtardık," dedi Jem.

"Gerçi bunun bizim iyiliğimize olduğundan şüpheliyim," dedi Will. "O kedi geçen gece beni üç kez ısırdı."

"Bu muhtemelen senin lehine," dedi Tessa. "Ya da en azından Jem'in."

Will yüzünü buruşturduysa da öfkeli görünmüyordu. Jem onu kızdırdığında da aynı şeyi yapardı. Tessa belki de birbirlerine karşı gerçekten medenice davranabileceklerini düşündü. "Sizi benim gönderdiğimi bilirse muhtemelen yine bir şey söylemez. Ancak..."

"Charlotte," dedi Tessa, "onu bizimle konuşmaya ikna etmenin bir yolu *var*."

Charlotte şaşkınlıkla ona baktı. "Tessa, sen ne..." Birden gözleri parladı. "Ah, anlıyorum. Tessa, bu mükemmel bir fikir."

"Ah, *ne*?" dedi Jessamine yattığı yerden. "Ne oluyor?"

"Eğer onun bir şeyi ele geçirilebilirse..." dedi Tessa, "ve bana verilirse belki anılarına ulaşabilirim. Böylece Mortmain ve Shade'lerle ilgili hatırladıklarını size anlatabilirim belki."

"O zaman sen de bizimle birlikte Yorkshire'a geliyorsun," dedi Jem.

Aniden odadaki bütün gözler Tessa'ya döndü. İyice afallayan Tessa bir an hiçbir şey söyleyemedi.

www.twilightturk.com Sethra

"Bize eşlik etmesi gerektiğini sanmıyorum," dedi Will. "Gidip moruğun bir eşyasını alır ve ona getiririz."

"Ama Tessa daha önce, kullanan kişiyle güçlü bağlantısı olan bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemişti," dedi Jem. "Seçtiğimiz şey yetersiz olursa..."

"Bir tırnak parçası veya saç teli kullanabileceğini de söylemişti."

"Yani trenle York'a gitmemizi, doksan yaşında bir ihtiyarla görüşmemizi, üzerine atılıp saçını yolmamızı mı öneriyorsun? Merkez'in bu fikirden çok heyecanlanacağından eminim."

"Sizin deli olduğunuzu söylerler," dedi Jessamine. "Zaten böyle düşünüyorlar, dolayısıyla ne fark eder ki?"

"Tessa'ya bağlı," dedi Charlotte. "Kullanmak istediğiniz güç ona ait, bu onun kararı olmalı."

"Trene bineceğimizi mi söylemiştin?" diye sordu Tessa, Jem'e bakarak.

Jem başıyla onayladı. "Great Northern, bütün gün Kings Cross'tan oraya tren gönderiyor," dedi. "Sadece birkaç saatlik mesafe."

"O zaman geliyorum," dedi Tessa. "Daha önce hiç trene binmedim."

Will ellerini kaldırdı. "Hepsi bu mu? Yani daha önce hiç trene binmediğin için mi bizimle geliyorsun?"

"Evet," dedi Tessa. Sakin tavırlarının Will'i delirttiğini biliyordu. "Trene binmekten çok hoşlanacağımdan eminim."

"Trenler büyük, pis, dumanlı şeylerdir," dedi Will. "Hiç hoşlanmazsın."

Tessa kararından dönmedi. "Deneyene kadar hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilemem değil mi?"

"Ben de daha önce hiç Thames'te yüzmedim ama hoşlanmayacağımı biliyorum."

"Ama izleyenler için ne kadar eğlenceli olabileceğini bir düşün," dedi Tessa ve Jem'in sırıtışını gizlemek için başını eğdiğini gördü. "Her neyse, fark etmez. Gitmek istiyorum ve gideceğim. Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Will gözlerini devirdi, Jem hala sırıtıyordu. "Yarın sabah. Böylece hava kararmadan çok önce oraya ulaşırız."

"Aloysius'a sizin oraya gittiğinizi bildirmem gerek," dedi Charlotte kalemini eline alıp. Sonra duraksayarak diğerlerine baktı. "Bu korkunç bir fikir mi? Ben... emin olamıyorum."

Tessa endişeyle ona baktı. Charlotte'ı böyle kendi sezgilerinden şüphe ederken görmek, Benedict Lightwood ve yandaşlarından daha fazla nefret etmesine neden oluyordu.

Araya girip karısının omzuna nazikçe elini koyan kişi Henry oldu. "Diğer tek alternatif hiçbir şey yapmamak gibi görünüyor sevgili Charlotte'ım," dedi. "Ve hiçbir şey yapmamak nadiren sonuç getirir. Ayrıca ne terslik olabilir ki?"

"Ah, Melek adına, keşke bunu sormasaydın," diye cevap verdi Charlotte telaşla ama kağıdın üzerine eğilerek mesajı yazmaya başladı.

www.twilightturk.com Sethra

O öğleden sonra Sophie ve Tessa'nın Lightwood'larla ikinci eğitim seansı vardı. Tessa eğitim kıyafetini giyerek odasından çıktığında Sophie'yi koridorda kendisini beklerken buldu. O da eğitim kıyafetini giymiş, saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı ve yüzü asıktı.

"Sophie, sorun ne?" diye sordu Tessa onun yanında yürürken. "Çok sinirli görünüyorsun."

"Şey, bilmeniz gerekiyorsa..." dedi Sophie ve sesini kısarak devam etti, "nedeni Bridget."

"Bridget mı?" İrlandalı kız, sürekli ortalıkta dolaşan ve Sophie'yle birlikte evin işlerini yapan Cyril'ın aksine, geldiğinden beri mutfaktan çıkmıyordu. Tessa, Bridget'ı en son Gabriel Lightwood'un üzerinde elinde bir bıçakla otururken görmüştü. Bir an için o anı hatırlayarak keyiflendi. "Ne yaptı ki?" diye sordu sonunda.

"O..." Sophie sıkıntıyla nefesini üfledi. "Hiç dost canlısı değil. Agatha benim arkadaşımdı ama Bridget, şey, biz hizmetkarlar kendi aramızda sohbet ederiz, konuşuruz falan... Ama Bridget bunu yapmıyor. Cyril çok dostça davranıyor, oysa Bridget mutfakta hep kendi başına takılıyor ve o korkunç İrlanda türkülerini söylüyor. Şu anda da bunu yaptığına bahse girerim."

Bulaşıkhanenin yakınından geçiyorlardı. Sophie, Tessa'ya kendisini izlemesini işaret etti ve birlikte yaklaşıp içeri bak-

tılar. Bulaşıkhane oldukça büyüktü ve mutfakla kilere bağlanan kapıları vardı. Büfe, akşam yemeği için hazırlanmış yiyeceklerle doluydu. Balıklar ve sebzeler yakın zamanda yıkanıp hazırlanmıştı. Bridget sudan yükselen buhardan nemlenmiş darmadağınık kızıl saçlarıyla eviyede duruyordu. Ve gerçekten de şarkı söylüyordu. Sophie bu konuda kesinlikle haklıydı. Suyun sesi arasında tiz sesi gayet net duyuluyordu.

Ah, babası onu merdivenden indirdi,
Annesi sarı saçlarını taradı.
Ablası Ann onu haça götürdü
Ağabeyi John da atına bindirdi.Ben aşağıdayım
şimdi, sense yukarıda
Gitmeden önce bir öpücük versene bana.Ağabeyini
öpmek için eğildi
Ağabeyi yaraladı onu, derince deldi
Ok kadar sivri bir bıçakla
Ağabeyi onu kalbinden deşti.

Birden Tessa'nın gözlerinin önünde Nate'in yüzü belirdi ve ürperdi. Sophie onun arkasından bakarken bunu fark etmemişti. "Sürekli böyle şarkılar söylüyor," diye fısıldadı. "Cinayet ve ihanetle ilgili. Kan ve acıyla ilgili. Korkunç! Hastalıklı!"

www.twilightturk.com Sethra

Neyse ki Sophie'nin sesi Tessa'nın şarkının sonunu duymasını engellemişti. Bridget bulaşıkları kurularken yeni bir türküye başladı, bu defaki ilkinden de melankolikti.

Neden kan damlar kılıcından
Edward, Edward?
Neden kan damlar kılıcından
Ve neden üzgünsün bu kadar?

"Yetti artık." Sophie dönüp koridorda hızla uzaklaşmaya başladı, Tessa da peşindeydi. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Öylesine hastalıklı ve onunla aynı odayı paylaşmak öylesine korkunç ki. Tek bir kelime etmiyor, sadece homurdanıp inliyor..."

"Sen odanı onunla mı paylaşıyorsun?" diye sordu Tessa şaşkınlıkla. "Ama Enstitü'de bir sürü boş oda var."

"Ziyarete gelen Gölge Avcıları için," dedi Sophie. "Hizmetkarlar için değil." Bina sayısız boş odayla doluyken kendisinin ölümcül şarkılar söyleyen Bridget'la aynı odayı paylaşması normalmiş, bunu sorgulamak ya da şikayet etmek hiç aklına gelmemiş gibi, bunu çok gerçekçi bir tavırla söylemişti.

"İstersen Charlotte'la konuşabilirim," dedi Tessa.

"Ah, hayır. Lütfen yapmayın." Eğitim salonunun kapısına ulaşmışlardı. Sophie gergin bir şekilde Tessa'ya döndü. "Diğer hizmetkarlar hakkında sızlandığımı düşünmesini istemem. Gerçekten, Bayan Tessa."

Tessa, eğer Sophie'nin istediği buysa Charlotte'a hiçbir şey söylemeyeceği konusunda güvence vermek üzereydi ki kapının diğer tarafından gelen sesleri duydu. Sophie'ye sessiz olmasını işaret etti, kapıya yaslanıp dinledi.

Seslerin Lightwood kardeşlere ait olduğu belliydi. Gideon'un daha bas ve kaba sesini tanımıştı. "Bir hesaplaşma anı olacak Gabriel. Buna güvenebilirsin. Önemli olan, o an geldiğinde bizim nerede durduğumuz."

Gabriel gergin bir sesle karşılık verdi. "Elbette ki babamızın yanında duracağız. Başka nerede olabiliriz?"

Bir duraksama oldu.

"Onunla ilgili her şeyi bilmiyorsun Gabriel. Yaptıklarının hepsini bilmiyorsun."

"Lightwood olduğumuzu ve onun da babamız olduğunu biliyorum. Granville Fairchild öldüğünde Enstitü'nün başına geçmek istediğini biliyorum."

"Belki de Konsül onun hakkında senden fazlasını biliyordur. Ve Charlotte Branwell hakkında da. O senin sandığın gibi aptalın teki değil."

"Gerçekten mi?" dedi Gabriel hırlar gibi bir sesle. "Değerli kızlarını eğitelim diye bizi buraya getirmesi aptallığını göstermiyor mu? Babamız için casusluk yapacağımızı düşünmesi gerekmez miydi?"

www.twilightturk.com
Sethra

Sophie ve Tessa gözlerini iri iri açarak birbirlerine baktılar.

"Konsül onu zorladığı için kabul etti. Ayrıca buraya her geldiğimizde kapıda karşılanıyoruz, salona getiriliyoruz ve çıkarken de yalnız bırakılmıyoruz. Bayan Collins ve Bayan Gray önemli bir şey bilmiyordur. Burada olmamızın sence ona ne gibi bir zararı olabilir, söyler misin?"

Bu sözlerin ardından gelen sessizlikte Tessa, Gabriel'ın suratını astığını neredeyse duyar gibi oldu. "Babamızdan bu kadar tiksiniyorsan," dedi Gabriel sonunda, "neden İspanya'dan döndün ki?"

Gideon sabrı taşmış bir tavırla cevap verdi. "Geri döndüm çünkü *sen*..."

Sophie ve Tessa kulaklarını ahşaba dayamış, kapıya yaslanmıştı. O anda kapı içeri doğru hareket etti ve ardına kadar savrularak açıldı. İki kız hemen toparlanırken Tessa konuşulanları dinlediklerinin yüzlerinden anlaşılmaması için dua etti.

Gabriel ve Gideon salonun ortasında bir ışık huzmesinde birbirine dönük duruyordu. Tessa daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti: Küçük kardeş olmasına rağmen Gabriel, ağabeyinden birkaç santim daha uzun ama ince yapılıydı. Gideon daha kaslı, daha geniş omuzluydu. Bir eliyle kumral saçlarını sıvazladı ve kapıdaki kızlara doğru nazikçe eğilerek selam verdi. "İyi günler."

Gabriel Lightwood salonun ortasından onları karşılamaya geldi. Gerçekten çok uzun boyluydu, Tessa onun yüzüne bakabilmek için boynunu geri atmak zorunda kalıyordu. Will ve Jem de ondan uzun olmasına rağmen, Tessa uzun boylu bir kız olduğu için erkeklerin yüzlerine bakmakta genellikle zorlanmazdı.

"Bayan Lovelace hala ortalıkta yok mu?" diye sordu Gabriel kızlara selam verme zahmetine girmeden. Yüzü sakindi. Daha önceki öfkesini gösteren tek işaret, bir dövüşte boğazına işlenmiş cesaret mührünün hemen altında atan damarıydı.

"Hala başı ağrıyor," dedi Tessa onunla birlikte salonun ortasına ilerlerken. "Daha ne kadar bu durumda olacağını bilmiyoruz."

"Bu eğitim seansları bitene kadar sanırım," dedi Gideon. Bunu öyle hissiz bir sesle söylemişti ki Sophie gülünce Tessa şaşırdı. Hatta Gideon da biraz şaşırdı. Sophie çabucak kendini toparlarken Gideon şakalarına gülünmesine alışkın değilmiş gibi genç kıza şaşkın, neredeyse beğeni dolu bir ifadeyle baktı.

Gabriel içini çekerek uzandı ve duvardaki kınlarında duran iki uzun sopayı çekip aldı. Birini Tessa'ya uzattı. "Bugün," diye başladı, "savuşturma ve bloke üzerinde çalışacağız."

Tessa o gece de her zamanki gibi uzun süre yatağında uyanık yattı. Son zamanlarda kabuslar onu rahat bırakmıyordu. Bazen Mortmain'i, onun o soğuk gri gözlerini görüyor, onu kendisinin yarattığını söyleyen soğuk sesini duyuyordu. *Tessa Gray diye biri yok!*

www.twilighttürk.com
Sethra

Aradıkları adamla yüz yüze gelmişti ve yine de adamın kendisinden ne istediğini tam olarak bilmiyordu. Onunla evlenmesini mi? Ama neden? Tessa'nın gücünü ele geçirmek için. Peki ama hangi amaçla? Adamın soğuk kertenkele bakışlarını düşününce ürperdi. Bunun doğumuyla bir ilgisi olabileceğini düşünmek daha da kötüydü. Ne olduğunu anlamak konusundaki yakıcı ihtiyacını veya bir tür canavar olabileceği korkusunu -gecenin bir yarısında onu nefes nefese ve sanki altında gerçek şeytani derisini bulacakmış gibi kendini tırmalayarak uyanmasına neden olan korkusunu- kimse gerçekten anlamıyordu. Her konuda çok anlayışlı olan Jem bile.

Tam o sırada kapıda bir hışırtı ve sanki biri yavaşça itiyormuş gibi bir tıkırtı duydu. Anlık duraksamadan sonra yataktan kalkıp odanın karşı tarafına yürüdü.

Kapıyı açtığında boş koridorla karşılaştı. Koridorun alt tarafındaki Jem'in odasından keman sesi geliyordu. Ayaklarının dibinde küçük yeşil bir kitap vardı. Kitabı aldı ve üzerinde altın varakla yazılmış harflere baktı: "*Vathek.* William Beckford."

Kapıyı arkasından kapadı ve kitapla birlikte yatağa dönüp incelemek için oturdu. Kitabı Will bırakmış olmalıydı. Başka kimse olamazdı. Ama *neden?* Karanlıkta bu tuhaf, küçük nezaket gösterilerinin, kitaplar hakkında küçük sohbetlerin ve geri kalan zamandaki soğukluğun nedeni neydi?

Kitabın ilk sayfasını açtı. Will oraya bir not karalamıştı. Sadece bir not değildi aslında, bir şiirdi:

Okuması için Vathek'in bir kopyası verilen Tessa Gray'e,
Halife Vathek ve karanlık ordusu
Cehenneme gidecek, merak etmeyin siz!
Bana olan inancınız doğrusu
Tazelenecek bu armağanı geri çevirmezseniz
Ve bu jestime aldırmazlık etmezseniz.

-Will

Tessa bir elini ağzına bastırarak kahkahalara boğuldu. Lanet olasıca Will, bunu yapmayı hiç istemediği, kalbini ona karşı bir santim aralamanın bile ölümcül ölçüde bağımlılık yaratan bir zehirden bir tutam almaya benzediğini düşündüğü zamanlarda bile Tessa'yı güldürmeyi başarıyordu. Kitabı komodinin üzerine koydu ve yatağa kıvrılarak yüzünü yastığına gömdü. Jem'in o hoş, hüzünlü kemanının sesi kapının altından içeri doluyordu. Kendini zorlayarak Will'le ilgili düşünceleri kafasından atmaya çalıştı ve nihayet uykuya daldığında o gece olsun onu rüyasında onu görmedi.

Ertesi gün yağmur yağıyordu. Jem, Will ve bagajları taşıyan Cyril ile birlikte faytondan inip Kings Cross İstasyonu'na doğru koştururken Tessa şemsiyesine rağmen Jessamine'den

www.twilightturk.com Sethra

ödünç aldığı kaliteli şapkanın sırılsıklam olmaya başladığını hissetti. Gri yağmur tabakası altında, sadece önünde büyük bir saat kulesi yükselen, gösterişli ve devasa bir binanın farkındaydı. Binanın tepesine, rüzgarın o anda kuzeye doğru estiğini gösteren bir rüzgargülü konmuştu.

İstasyonun içi tam bir kaostu: İnsanlar oraya buraya koşturuyor, gazeteci çocuklar bağırıp çağırarak gazetelerini satıyor, erkekler göğüslerine kayışlarla asılmış iki taraflı tabelalarla saç toniğinden sabuna kadar çeşitli ürünlerin reklamını yaparak dolaşıyordu. Norfolk ceketli küçük bir çocuk, peşinde annesiyle ileri geri koşuyordu. Will, Jem'e kısaca bir şeyler söyleyerek kalabalığın arasında gözden kayboldu.

"Bizi bırakıp gitti değil mi?" dedi Tessa şemsiyesini kapatmaya çalışırken.

"İzin ver." Jem uzandı ve mekanizmanın düğmesine bastı, şemsiye kesin bir sesle kapandı. Tessa ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekerek ona gülümserken Will, Cyril'ı bagajların ağırlığından kurtaran ve onlara sertçe acele etmelerini, trenin bütün gün beklemeyeceğini söyleyen sinirli görünüşlü bir hamalla birlikte geri döndü.

Will bakışlarını hamaldan Jem'in bastonuna, sonra tekrar hamala çevirerek gözlerini kıstı. "*Bizi* bekleyecek," dedi sonra ölümcül bir gülümsemeyle.

Hamal afalladı ama daha az sinirli bir tavırla "Efendim" diyerek platforma doğru onlara rehberlik etti. Bir eliyle Jem'in elini ve diğeriyle Jessamine'in şapkasını tutan Tessa kalabalığın arasında ilerlerken etrafından bir insan sürüsü gelip geçiyordu. İstasyonun diğer ucunda, rayların açık alana doğru devam ettiği noktada, çelik grisi gökyüzü görünüyordu.

Jem onun kompartımana yerleşmesine yardım etti. Bagajların yerleştirilmesi, tren kalkmaya hazırlanırken bağırışlar ve düdük sesleri arasında Will'in hamala bahşiş verişi... Tren hareket ederken ve pencerelerin önünden beyaz bulutlar halinde dumanlar yayılırken kapı arkalarından kapandı ve tekerleklerin tıkırtıları duyuldu.

"Yolculukta okumak için bir şey getirdin mi?" diye sordu Will, Tessa'nın karşısındaki koltuğa otururken. Jem, Tessa'nın yanına oturmuş ve bastonunu duvara dayamıştı.

Tessa, *Vathek*'i ve içindeki şiiri düşündü. Rejim yaparken kilo almamak için bir kutu şekerlemeyi evde bırakacağınız gibi, dikkatinin dağılmaması için kitabı Enstitü'de bırakmıştı. "Hayır," dedi. "Son zamanlarda özellikle okumak istediğim bir şeye rastlamadım."

Will dişlerini sıktı ama bir şey söylemedi.

"Bir yolculuğun başlangıcında her zaman heyecan verici bir şey vardır, sizce de öyle değil mi?" diye devam etti Tessa burnunu pencereye dayayarak. Ama dumandan ve yağmurdan başka bir şey göremiyordu. Londra sisin içinde loş bir gölge gibiydi.

www.twilighttime.com
Sethra

"Hayır," dedi Will arkasına yaslanıp şapkasını gözlerinin üzerine çekerken.

Tessa yüzünü camdan ayırmadan, uzaklaşan Londra'nın griliğine baktı. Çok geçmeden beyaz koyunların dolaştığı, orada burada bir köy kilisesinin kulesinin yükseldiği yem-yeşil alanları izliyorlardı. Gökyüzünün çelik gri rengi yerini nemli, sisli bir maviliğe bırakmıştı ve başlarının üzerinde küçük kara bulutlar vardı. Tessa her şeyi hayranlıkla izliyordu.

"Daha önce hiç şehir dışına çıkmamış mıydın?" diye sordu Jem. Will'in sorusunun aksine Jem bunu gerçek bir merakla sormuştu.

Tessa başını iki yana salladı. "Coney Adası'na gitmek dışında New York'tan ayrıldığımı hatırlamıyorum ve orası da pek kırsal kesim sayılmaz. Sanırım Karanlık Rahibeler ile Southampton'dan gelirken ovalardan geçtim ama karanlıktı ve perdeler sürekli kapalıydı." Sırılsıklam olmuş şapkasını çıkardı ve kuruması için aralarındaki boş yere bıraktı. "Ama daha önce görmüşüm gibi geliyor. Kitaplarda. Sanki Uğultulu Tepeler bir kayalığın ucunda..."

"Uğultulu Tepeler, Yorkshire'da," dedi Will şapkasının altından "ve henüz Yorkshire'a yaklaşmadık bile. Hatta Grantham'a da gelmedik. Yorkshire'da o kadar etkileyici bir şey de yok. Sadece tepeler ve vadiler... Galler'deki gibi düzgün dağlar bile yok."

"Galler'i özlüyor musun?" diye sordu Tessa. Bunu neden yaptığından emin değildi. Will'e geçmişi hakkında sorular sormanın, kuyruğu acıyan bir köpeği dürtmek gibi olduğunu biliyordu ama kendini tutamamıştı.

Will omuz silkti. "Kaçıracak ne var ki? Koyunlar ve şarkılar," dedi. "Ve gülünç dilleri. *Fe hoffwn i fod mor feddw, fyddai ddim yn cofio fy enw.*'"

"Ne demek bu?"

"Anlamı şu: *Keşke kendi adımı bile hatırlamayacağım kadar sarhoş olsaydım.* Çok yararlı."

"Pek vatansever görünmüyorsun," dedi Tessa. "Dağları özlemle anan sen değil miydin?"

"Vatansever mi?" dedi Will kibirli bir tavırla. "Sana neyin vatanseverlik olduğunu söyleyeyim. Doğum yerimin onuruna Galler ejderhasının dövmesini ben..."

"Çok *neşelisin* değil mi William?" diye araya girdi Jem. Sesinde hiç gerginlik yoktu. Yine de onları hem birlikte hem de ayrı ayrı bir süre izlemiş olan Tessa birbirlerine kısaltmalar yerine tam isimleriyle seslenmelerinin ne anlama geldiğini biliyordu. "Unutma ki Starkweather, Charlotte'a tahammül edemiyor, dolayısıyla eğer şu anda bu ruh halin..."

"Onu kesinlikle kazanacağımdan emin olabilirsin," dedi Will doğrulup otururken. Ezilmiş şapkasını düzeltti. "Onu öyle etkileyeceğim ki işim bittiğinde yerde kıpırdayamadan yatıp kendi adını hatırlamaya çalışıyor olacak."

www.twilighttürk.com Sethra

"Adam seksen dokuz yaşında," diye mırıldandı Jem. "Böyle bir sorunu olabilir zaten."

"Yani şu anda sevimliliğini depoluyorsun o zaman?" dedi Tessa. "Bizimle ziyan etmek istemiyorsun."

"Aynen öyle." Will keyifli görünüyordu. "Ve Starkweather'ın tahammül edemediği kişi Charlotte değil Jem. Babası."

"Babaların günahları," dedi Jem. "Herhangi bir Fairchild'ı sevmeye veya herhangi biriyle bağlantıya geçmeye niyetleri yok. Charlotte, Henry'nin bile gelmesine izin verm..."

"Çünkü Henry'nin kendi başına evden çıkmasına izin verdiği her seferinde, uluslararası bir olayın patlak verme riskini alıyor," dedi Will. "Ancak evet, sorulmamış sorunun cevabı olarak evet, Charlotte'ın bize ne kadar güvendiğini anlıyorum ve bu yüzden düzgün davranmak niyetindeyim. O lanet Benedict Lightwood ve iğrenç oğullarının Enstitü'nün başına geçmesini en az sizin kadar ben de istemiyorum."

"İğrenç değiller," dedi Tessa.

Will gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Gideon ve Gabriel," dedi Tessa. "Aslında bayağı yakışıklılar ve hiç de iğrenç değiller."

"Ben ruhlarının simsiyah derinliklerinden söz ediyordum," dedi Will kasvetli bir sesle.

Tessa güldü. "*Senin* ruhunun derinlikleri sence ne renktir Will Herondale?"

"Leylak," dedi Will.

Tessa yardım isteyerek Jem'e baktı ama Jem gülümsemekle yetindi. "Belki de strateji konuşsak daha iyi olur," dedi. "Starkweather, Charlotte'tan nefret ediyor ama bizi gönderdiğini de biliyor. Dolayısıyla onun gözüne girmek için ne yapacağız?"

"Tessa dişilik yeteneklerini kullanabilir," dedi Will. "Charlotte adamın güzel yüzlere dayanamadığını söylemişti."

"Charlotte benim varlığımı nasıl açıkladı?" diye sordu Tessa. Bunu daha önce sormuş olması gerekirdi.

"Açıkladı sayılmaz, sadece isimlerimizi verdi. Çok kısa bir mesaj yazdı," dedi Will. "Sanırım inandırıcı bir hikaye oluşturmak bize düşüyor."

"Gölge Avcısı olduğumu söyleyemeyiz, olmadığımı hemen anlar. Vücudumda hiç mühür yok."

"Ve iblis efendisi mührün de yok. Sıradan olduğunu düşünür," dedi Jem. "Dönüşebilir ama..."

Will düşünceli gözlerle Tessa'ya baktı. Tessa bunun bir anlamı olmadığını bilmesine rağmen -aslında anlamsız olmaktan da kötüydü- yine de bakışlarını boynunda dolaşan bir parmak gibi hissederek ürperdi. Kendini zorlayarak Will'in bakışlarına karşılık verdi. "Belki her yere bizimle birlikte gitmek konusunda ısrar eden deli bakire teyzemiz olduğunu söyleyebiliriz."

"Benim teyzem mi, senin mi?" diye sordu Jem.

"Evet, ikimize de hiç benzemiyor değil mi? Belki de bana delicesine aşık olmuş ve bu yüzden de gittiğim her yere peşimden gelen bir kızdır."

"Yeteneğim biçim değiştirmek Will, rol yapmak değil," dedi Tessa ve Jem bir kahkaha patlattı. Will ona öfkeyle baktı.

"İyi cevaptı Will, ne yapayım?" dedi Jem. "Ama belki ben Tessa'yı nişanlım olarak tanıtabilirim. Deli moruk Aloysius'a onun Yükseliş'inin yaklaştığını söyleyebiliriz."

"Yükseliş mi?" *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'nda bu terimi gördüğünü hatırlamıyordu.

"Bir Gölge Avcısı bir sıradanla evlenmek istediğinde..." diye başladı Jem.

"Ama bunun yasak olduğunu sanıyordum?" diye sordu Tessa tren bir tünele girerken. Aniden kompartıman kapkaranlık olmuştu, yine de Will'in kendisine baktığını hissedebiliyordu çünkü o her baktığında şimdi olduğu gibi ürperiyordu.

"Yasak. Ölümcül Kupa kullanılarak bir sıradan bir Gölge Avcısı'na dönüştürülmediği *sürece*. Sık yapılan bir şey değildir ama bazen olur. Söz konusu Gölge Avcısı, eş olarak seçtiği sıradanın Yükseliş'i için Merkez'e başvuruda bulunursa Merkez bunu en az üç ay düşünür. Bu arada sıradan kız, Gölge Avcısı kültürünü öğreneceği bir eğitime başlar..."

Lokomotif tünelden çıkarken trenin düdüğü Jem'in sesini boğdu. Tessa, Will'e baktı ama Will ona değil pencereden

dışarı bakıyordu. Tessa onun kendisine baktığını hayal etmiş olmalıydı.

"Sanırım kötü bir fikir değil," dedi Tessa. "Aslında bir sürü şey biliyorum. *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'nın neredeyse tamamını okudum."

"Seni yanımda getirmiş olmam mantıklı görünür," dedi Jem. "Yükseliş'i yaklaşan biri olarak Londra'dakinin dışında diğer Enstitü'ler hakkında bilgi edinmek istemen doğal karşılanır." Will'e döndü. "Sen ne dersin?"

"Bu da herhangi biri kadar iyi bir fikir." Will hala pencereden dışarı bakıyordu. Dışarıdaki manzara giderek daha az yeşil, daha gri olmaya başlamıştı. Görünürde hiç köy yoktu. Sadece uzun gri-yeşil çimenlikler ve arada görünen siyah kayalıklar vardı.

"Londra'daki dışında kaç Enstitü var?" diye sordu Tessa.

Jem parmaklarıyla saydı. "Britanya'da mı? Londra, York, Cornwall -Tintagel yakınlarında- Cardiff ve Edinburgh. Ama hepsi daha küçük ve Londra Enstitüsü'ne rapor verirler, o da Idris'e karşı sorumludur."

"Gideon Lightwood, Madrid'deki Enstitü'de olduğunu söylemişti. Orada ne işi vardı ki?"

"Büyük olasılıkla eğleniyordu," dedi Will.

"On sekiz yaşımızda eğitimimizi tamamladığımızda," dedi Jem, Will hiç konuşmamış gibi, "yolculuk yapmaya, başka Enstitü'lerde zaman geçirmeye, farklı yerlerdeki Gölge

Avcısı kültürlerini deneyimlemeye teşvik ediliriz. Her zaman öğrenilecek farklı teknikler, yerel hileler vardır. Gideon gideli sadece birkaç ay olmuştu. Benedict onu bu kadar çabuk geri çağırdıysa Enstitü'yü kesinlikle ele geçireceğini düşünüyor olmalı." Jem sıkıntılı görünüyordu.

"Ama yanılıyor," dedi Tessa kararlı bir tavırla ve Jem'in gri gözlerindeki sıkıntılı bakışlar silinmeyince konuyu değiştirmeye çalıştı. "New York'taki Enstitü nerede?"

"Hepsinin adreslerini ezberlemedik Tessa." Will'in sesinde tehlikeli bir ton vardı.

Jem gözlerini kısarak ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Will şapkasını çıkarıp yanına koydu. Bir an dümdüz ikisine baktı. Tessa onun her zaman güzel göründüğünü düşünüyordu ama sanki *gri* bir şey vardı. Her zaman çok hareketli ve ateş gibi görünen biri için şimdi bu ışık tükenmişti. Sanki Sisyphus gibi bayır yukarı bir kaya yuvarlamış gibi görünüyordu. "Dün gece çok fazla içmişim," dedi sonunda.

Buna neden zahmet ediyorsun ki Will? Yalan söylediğini ikimizin de bildiğimizin farkında değil misin, diyecekti Tessa neredeyse ama Jem'e bir bakış atınca vazgeçti. Will'e bakarken Jem'in gözlerinde endişe vardı. O kadar endişeliydi ki Tessa, Will'in içtiğine onun da inanmadığını anladı. "Eh," dedi sonunda neşeli bir tavırla, "keşke bir ayıklık mührü de olsaydı."

"Evet." Will onun bakışlarına karşılık verirken yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. "Planınız konusundaki konuşmamıza

geri dönersek James, aslında iyi bir plan. Bir şey dışında." Öne doğru eğildi. "Eğer onu nişanlın olarak tanıtacaksan Tessa'nın parmağında bir yüzük olması gerek."

"Bunu da düşündüm," dedi Jem. Tessa onun Yükseliş fikrini trende konuşurlarken bulduğunu sanmıştı, öyle olmadığını anlayınca şaşırdı. Jem elini yeleğinin cebine soktu ve gümüş bir yüzük çıkararak avcunun içinde Tessa'ya uzattı. Will'in sık sık taktığı gümüş yüzükten pek farkı yoktu ama Will'inkinde uçan kuşlar deseni varken bunun etrafına mazgallı siperlikleriyle bir şato kulesi işlenmişti. "Carstairs aile yüzüğü," dedi. "Eğer izin verirsen..."

Tessa yüzüğü ondan alıp sol elinin yüzükparmağına geçirdi ve inanılmaz bir şekilde tam oturdu. Çok güzel, demesi ya da teşekkür etmesi gerektiğini hissediyordu ama sonuçta bu bir teklif, hatta hediye bile değildi. Sadece oynayacağı rolü tamamlayacak bir aksesuvardı. "Charlotte alyans takmıyor," dedi Tessa. "Gölge Avcıları'nın taktığını bilmiyordum."

"Takmayız," dedi Will. "Nişanlandığımız kıza aile yüzüğümüzü vermek geleneğimizdir ama gerçek düğünde yüzükler yerine mühürler kullanılır. Biri kola, diğeri de kalbin üzerine yapılır."

"Beni kalbinde bir mühür, kolunda bir mühür gibi al çünkü aşk da ölüm kadar güçlüdür, kıskançlık mezar kadar zalimdir," dedi Jem. "Süleyman'ın Şarkısı."

"Kıskançlık mezar kadar zalimdir mi?" Tessa kaşlarını kaldırdı. "Bu hiç romantik değil."

"*Bu yüzden kömürler ateşin kömürleridir ki en güçlü alevlere sahiptir.*" dedi Will kaşlarını kaldırarak. "Kadınların kıskançlık fikrini romantik bulduğunu sanırdım. Erkeklerin sizin için dövüşmesi falan..."

"Şey, sıradanların düğün törenlerinde mezarlardan söz edilmez," dedi Tessa. "Yine de İncil'den alıntı yapabilmen etkileyici. Harriet teyzeminkinden daha iyi."

"Şunu duydun mu James? Bizi az önce Harriet teyzesiyle kıyasladı."

Jem her zamanki gibi soğukkanlıydı. "Bütün dini metinlere aşina olmalıyız," dedi. "Onlar bizim için kullanma kılavuzları gibi."

"Yani hepsini okulda mı ezberliyorsunuz?" Enstitü'ye geldiğinden beri ne Will'i ne de Jem'i ders çalışırken gördüğünü fark etti. "Daha doğrusu, öğretmen gözetimindeyken?"

"Evet, ancak senin de tahmin edebileceğin gibi Charlotte son zamanlarda derslerimizi aksatmaya başladı," dedi Will. "Kişinin ya öğretmeni olur ya da Idris'te okula gider. On sekiz yaşında rüştünü ispat edene kadar. Neyse ki ikimiz için de bu çok yakında olacak."

"Hanginiz daha büyüksünüz?"

"Jem," dedi Will ve "Ben," dedi Jem aynı anda. İkisi buna güldü ve Will ekledi: "Ama sadece üç ay farkla."

"Kendini bunu vurgulamak zorunda hissedeceğini biliyordum," dedi Jem sırıtarak.

Tessa bir birine bir diğerine baktı. İki çocuk birbirinden ancak bu kadar farklı görünüp bu kadar farklı mizaçlara sahip olabilirdi. Yine de... "*Parabatai* olmak bu anlama mı geliyor?" diye sordu. "Birbirinin cümlesini tamamlamak filan gibi mi? *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'nda bununla ilgili bilgi bulamadım."

Will'le Jem bakıştı. Will rahat bir tavırla omuz silkti. "Açıklaması bir hayli zor," dedi gururlu bir tavırla. "Eğer kendin deneyimlemediysen..."

"Yani," dedi Tessa, "ne bileyim, birbirinizin zihinlerini filan okuyamazsınız değil mi?"

Jem bir kahkaha patlattı. Will'in parlak mavi gözleri iri iri açıldı. "Birbirimizin zihnini okumak mı? Ah, hayır."

"O halde ne anlamı var? Birbirinizi korumaya yemin ettiğinizi anlıyorum ama zaten bütün Gölge Avcıları birbirleri için bunu yapmıyor mu?"

"Daha fazlası var," dedi Jem ciddileşerek. "*Parabatai* fikri, Yonatan ve Davud'la ilgili eski bir hikayeden geliyor. *Ve olaylar öyle gelişti ki... Yonatan'ın ruhu Davud'un ruhuyla örülmüştü ve Yonatan onu kendi ruhu gibi seviyordu... Bunun üzerine Yonatan ve Davud bir yemin ettiler çünkü o da Yonatan'ı kendi ruhu gibi seviyordu.* İkisi, ruhları cennette birbiriyle iç içe geçmiş iki savaşçıydı ve Yonatan buradan *parabatai* fikrini alarak töreni Yasa'ya yerleştirdi."

"Ama ikisinin de erkek olması şart mı? Bir erkek ve bir kadın veya iki kadın da olabilir mi?"

"Elbette." Jem başıyla onayladı. "Bir *parabatai* bulup seçmek için sadece on sekiz yılın var. Yaşın on sekizi geçtikten sonra tören hakkını kaybediyorsun. Ve konu sadece birbirini korumaya söz vermekle ilgili değil. Konsey'in karşısında hayatını *parabatai*'ne adayacağına yemin edersin. Gittiği yere gideceğine, gömüldüğü yere gömüleceğine. Will'e doğru gelen bir ok görsem, yeminim beni o okun önüne geçmeye zorlar."

"Hiç de fena olmaz," dedi Will.

"Ve elbette o da benim için aynı şeyi yapmak zorunda," dedi Jem. "Aksine ne söylerse söylesin, Will yeminlerini bozmaz veya Yasa'yı çiğnemez." Will'e dik dik baktı, Will, hafifçe gülümsedikten sonra bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

"Tanrım," dedi Tessa. "Bütün bunlar çok dokunaklı ama nasıl bir avantaj sağladığını anlayamadım."

"Herkesin bir *parabatai*'si yoktur," dedi Jem. "Aslında tanınan sürede çok azımız bir *parabatai* bulabiliriz. Ama bulabilenlerimiz savaşta *parabatai*'sinden güç alabilir. Parabatain tarafından senin vücuduna işlenen mühürler kendi işleyeceklerinden veya başkası tarafından işlenebileceklerden daha güçlüdür. Ve iki kat güç gerektirdiği için başka Gölge Avcıları'nın kullanamadığı bazı mühürleri kullanabiliriz."

"Peki ya artık *parabatai* olmak istemediğinize karar verirseniz?" diye sordu Tessa merakla. "Ritüel bozulabilir mi?"

"Ulu Tanrım, kadın," dedi Will. "Cevabını bilmek *istemediğin* hiçbir soru yok mu senin?"

"Ona anlatmakta herhangi bir sakınca görmüyorum." Jem'in elleri bastonunun üzerinde birleşmişti. "Ne kadar çok şey bilirse Yükseliş rolünü o kadar iyi oynayabilir." Tessa'ya döndü. "Ritüel birkaç durum dışında asla bozulamaz. Birimiz Aşağı Dünyalı veya sıradana dönüşürsek o zaman bağ kopar. Birimiz ölürse de diğerimiz serbest kalır ama başka *parabatai* seçemez. Bir Gölge Avcısı bu ritüele sadece bir kez katılabilir."

"Katolik evlilik gibi," dedi Tessa, "Sekizinci Henry evlilik yeminlerinden kaçabilmek için sonuçta yeni bir din yaratmak zorunda kaldı."

"Ölüm bizi ayırana kadar," dedi Will bakışlarını pencereden hızla akan manzaradan ayırmadan.

"Şey, Will'in benden kurtulmak için yeni bir din yaratmasına gerek yok," dedi Jem. "Yakında özgür kalacak zaten."

Will ona sert bir bakış attı ama konuşan Tessa oldu. "Böyle söyleme," diye azarladı Jem'i. "Hala bir tedavi bulunabilir. Umudunu kaybetmen için herhangi bir neden göremiyorum."

Will'in ona attığı bakış karşısında Tessa neredeyse sindi, masmavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Jem sakin ve soğukkanlı bir şekilde cevap verirken onun tepkisini fark etmemiş gibiydi. "Umudumu filan kaybetmedim," dedi. "Sadece senden daha farklı şeyler umuyorum Tessa Gray."

Sonrasında saatler geçti ve o saatler boyunca Tessa başını eline dayayıp trenin monoton sesini dinleyerek uykuya daldı. Sonunda Jem onu nazikçe omuzlarından sarsarak uyandırdığında trenin düdüğü ötüyordu ve kondüktör York'a geldiklerini ilan ediyordu. Bavullar, şapkalar ve hamallardan oluşan bir curcunanın arasında platforma indiler. Bu istasyon kesinlikle Kings Cross kadar kalabalık değildi ve gri gökyüzünün göründüğü demir konstrüksiyonlu kemerli cam tavanı çok daha etkileyiciydi.

Platformlar göz alabildiğine uzanıyordu. Tessa, Jem ve Will, büyük altın yüzeyli demiryolu saatlerinin altıyı gösterdiği istasyonun meydan kısmına en yakın olanında durdu. Şimdi kuzeydeydiler ve gökyüzü şimdiden alacakaranlığa bürünmüştü.

Derken gölgelerin arasından bir adam çıktı. Tessa onu görünce irkildiğini zorlukla gizleyebildi. Sırtında ağır bir pelerin, başında simsiyah parlak kumaşlı bir şapka ve ayaklarında eski denizcilerinkilere benzer çizmeler vardı. Sakalı uzun ve beyazdı, gözlerinin üzerindeyse kalın beyaz kaşları kavis çiziyordu. Uzanıp bir elini Will'in omzuna koydu. "Nefilim?" dedi ağır aksanlı sert sesiyle. "Sen misin?"

"Ulu Tanrım," dedi Will elini teatral bir tavırla kalbinin üzerine koyarak. "Bu üçün birini durduran Antik Denizci."

"Beni Aloysius Starkweather gönderdi. Beklediği çocuklar siz misiniz? Bütün gece burada duramam."

"Bir albatrosla önemli bir randevun mu var?" diye sordu Will. "Seni tutmayalım."

"Deli arkadaşımın demek istediği şu ki," dedi Jem, "Londra Enstitüsü'nden gelen Gölge Avcıları biziz. Bizi Charlotte Branwell gönderdi. Siz?"

"Gottshall," dedi adam sertçe. "Ailem neredeyse üç asırdır York Enstitüsü'nde Gölge Avcıları'na hizmet ediyor. Ben büyülerin arkasını görebilirim gençler. Şu hariç," diye ekledi ve bakışlarını Tessa'ya çevirdi. "Bu kızda bir büyü varsa bile daha önce hiç böylesini görmemişim."

"O bir sıradan, Yükseliş adayı," dedi Jem çabucak. "Yakında eşim olacak." Koruyucu bir tavırla Tessa'nın elini tuttu ve parmağındaki yüzüğü Gottshall'ın görebilmesi için çevirdi. "Konsey onun Londra dışında başka bir Enstitü'yü daha görmesinin iyi olacağını düşündü."

"Bay Starkweather'ın bundan haberi var mı?" diye sordu Gottshall şapkasının kenarının altından dikkatle onlara bakarak.

"Bayan Branwell'ın ona ne söylediğini tam bilmiyoruz," dedi Jem.

"Eh, o zaman sizin iyiliğiniz için bir şeyler söylemiş olmasını umalım," dedi yaşlı hizmetkar kaşlarını kaldırarak. "Eğer bu dünyada sürprizlerden Aloysius Starkweather'dan daha çok nefret eden biri varsa henüz o pi... Şey, onu henüz görmedim. Afedersiniz küçük hanım."

Tessa gülümseyerek başını nazikçe eğdi ama midesi ağzına gelmişti bile. Jem ve Will'e baktı, ikisi de sakince gülümsüyordu. Anlaşılan bu tür manevralara alışıktılar, oysa Tessa hiç alışık değildi. Daha önce de rol yaptığı olmuştu ama asla kendi görüntüsünü kullanarak değil. Her nedense, arkasına saklanacak sahte bir görüntü olmadan yalan söylemek zorunda kalmak onu çok korkutuyordu. Sadece Gottshall'ın abarttığını umabilirdi ama bir şey -belki de adamın gözlerindeki pırıltı- Tessa'ya pek de öyle olmadığını söylüyordu.

5

Geçmişin Gölgeleri

www.twilightturk.com
Sethra

Ama keder urbaları kuşanmış kötü şeyler
Saldırdı hükümdarın yüksekteki evine
(Ah, şimdi yas tutalım ki şafak güneşi
Haraplığını sermesin gözler önüne!)
Ne var ki evinin görkemi
Bir zamanlar parlayan ve yükselen
Şimdi yarı unutulmuş bir hikaye
Gömülmüş mazinin tozlu dehlizlerine...
-Edgar Allan Poe "Perili Saray"

Starkweather'ın hizmetkarının peşinden kalabalık giriş salonuna doğru ilerlerken Tessa istasyonun içini pek inceleye-

medi. Telaşla koştururken ona toslayan insanlar, itiş kakış, kömür dumanı ve pişen yemek kokuları, Great Northern Demiryolu şirketinin ve York-Kuzey Anakara hatlarının tabelaları arasında, çok geçmeden istasyondan çıkmışlardı ve şimdi yağmur tehdidiyle kararmış gökyüzünün altında duruyorlardı. İstasyonun bir ucunda alacakaranlık gökyüzünde büyük bir otel yükseliyordu, Gottshall onları otele yönlendirdi. Otel binasının girişine yakın bir yerde, üzerinde Merkez'in amblemininin bulunduğu siyah bir fayton bekliyordu. Bagajlarını yerleştirip faytona bindikten sonra yola çıktılar ve fayton trafiğin akışına katılmak için Tanner Row'a kıvrıldı.

Will yolun büyük bölümünde sessiz bir şekilde oturup mavi gözlerini düşünceli bir şekilde uzaklara dikerek uzun parmaklarıyla siyah pantolonlu dizlerinin üzerinde ritim tuttu. Jem, Tessa'ya doğru eğilerek onun tarafındaki perdeleri geri çekti. Yol boyunca Tessa'ya ilginç yerleri gösterdi: Bir kolera salgınının kurbanlarının yattığı mezarlık ve yüzüğünün deseni gibi önlerinde yükselen antik gri duvarlar. Duvarları aştıktan sonra sokaklar daralmıştı. Tessa buranın da Londra gibi olduğunu düşündü ama daha küçüktü. Önünden geçtikleri dükkanlar bile -bir kasap ve bir perdeci- daha küçük görünüyordu. Çoğu pek de zevkli giyinmemiş erkekler olan yayalar, yağmaya başlayan yağmuru engellemek için çenelerini yakalarından içeri gömmüş halde telaşla yürüyordu. İş için Manhattan'a gelen, iri ellerinin kızarıklığından, yüzlerindeki güneş yanığı bronzluktan tanınan çiftçilere benziyorlardı.

Fayton dar bir yoldan dev bir meydana fırladı, Tessa heyecanla nefes aldı. Karşılarında, gotik kuleleri St. Sebastian'ın okları gibi gri gökyüzünü delercesine yükselen muhteşem bir katedral duruyordu. Yapının üzerinde kireçtaşından devasa bir kule yükseliyordu ve binanın önündeki nişlerin her birine hepsi birbirinden farklı heykeller dizilmişti. "Enstitü burası mı? Tanrım, Londra'dakinden çok daha görkemli..."

Will güldü. "Bazen bir kilise sadece bir kilisedir Tessa."

"Burası York Minster," dedi Jem. "Şehrin gururu. Enstitü değil. Enstitü binası Goodramgate Caddesi'nde." Fayton katedralden uzaklaşarak Deangate'ten aşağı ve kaldırım taşı döşeli dar Goodramgate'e sapınca Jem'in sözleri doğrulandı. Küçük bir demir kapıdan geçtiler.

Kapının diğer tarafından çıktıklarında Tessa, Will'in neden güldüğünü anladı. Karşılarında yeterince güzel görünüşlü, etrafı duvarlarla ve bakımlı çimenliklerle çevrili ama York Minster'ın görkeminden yoksun, basit bir kilise binası duruyordu. Gottshall, faytonun kapısını açmaya gelip Tessa'nın inmesine yardım ettiğinde Tessa yağmurdan ıslanmış çimenlerde yer yer mezar taşları yükseldiğini gördü. Sanki biri buraya bir mezarlık yapmaya karar vermiş de sonradan projeye olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyordu.

www.twilighttur... Sethra

Gökyüzü şimdi neredeyse simsiyahtı ve orada burada yıldız ışığıyla aydınlanan gümüşi bulutlar görünüyordu. Tessa arkasında Will ve Jem'in tanıdık mırıltılarını duydu, önündeyse kilisenin kapıları açık duruyordu ve aralarından mumların titrek ışıkları görünüyordu. New York'ta bildiği hayatından bu kadar uzakta kendini aniden bedensiz, sanki Tessa'nın hayaletiymiş gibi hissetti. Ürpertisinin nedeni sadece soğuk değildi.

Kolunda bir el hissetti ve ılık bir nefes saçlarına üfledi. Kim olduğunu daha bakmadan biliyordu. "İçeri girelim mi, sevgili nişanlım?" diye fısıldadı Jem kulağına. Jem'in içten içe güldüğünün farkındaydı. Kendisi de neredeyse gülümseyecekti. "Hep birlikte aslanı kendi ininde yenelim."

Tessa onun koluna girdi. Kilisenin önündeki basamakları çıktılar. Tepeye ulaştıklarında Tessa dönüp arkaya baktı ve Will'in Gottshall'ın onun omzuna vurmasına ve kulağına bir şeyler fısıldamasına aldırmadan onlara baktığını gördü. Göz göze geldiler ama Tessa hemen bakışlarını kaçırdı. Uzun süren bakışmalarda Will'in etkisi en iyi haliyle kafa karıştırıcı, en kötü haliyle de baş döndürücü oluyordu.

Kilisenin içi, Londra Enstitüsü'nünkiyle kıyaslandığında küçük ve karanlıktı. Yılların yorgunluğuyla kararmış sıralar duvarların dibine sıralanmış, üzerlerindeki karartılmış demirden tutacaklara cadı ışığı fenerleri yerleştirilmişti. Kilisenin ön tarafında, basamaklar halinde sıra sıra dizilmiş yanan

mumların önünde, simsiyah Gölge Avcısı kıyafeti içinde yaşlı bir adam duruyordu. Gür saçları ve sakalları beyazlamış, yüzünün etrafında rasgele uzanmıştı ve gri-siyah gözleri çalı gibi kaşlarının altında yarı yarıya gizleniyordu. Cildi yaşını gösteren kırışıklıklarla doluydu. Tessa onun neredeyse doksan yaşında olduğunu biliyordu ama sırtı hala dikti ve göğüskafesi bir ağaç gövdesi gibi kalındı.

"Genç Herondale değil mi?" diye gürledi adam, Will kendini tanıtmak için öne çıkarken. "Duyduğuma göre yarı sıradan yarı Gal ve ikisinin de en kötü özelliklerini almış."

Will kibarca gülümsedi. "*Diolch.*"

Starkweather sinirlendi. "Melez dili," diye homurdandı ve bakışlarını Jem'e çevirdi. "James Carstairs," dedi. "Diğer bir Enstitü veledi. Doğrusu şu ki benim gözümde hepinizin canı cehenneme. O sonradan görme kız, şu Charlotte Fairchild, izin bile istemeden hepinizi üzerime salıyor." Konuşmasında hizmetkarının Yorkshire aksanı hafifçe de olsa hissediliyordu. "O ailenin görgü kurallarından haberi yok. Babası olmadan yapabildim ve o olmadan da yap..."

O sırada alevler saçan gözleri Tessa'ya döndü ve sanki cümlesinin ortasında suratına tokat yemiş gibi aniden ağzı açık halde kalakaldı. Tessa, Jem'e döndü, Starkweather'ın ani sessizliği karşısında o da en az Tessa kadar şaşırmışa benziyordu. Tam o sırada Will araya girdi.

"Bu hanım da Tessa Gray efendim," dedi. "Bir sıradan ama Bay Carstairs'la nişanlı ve Yükseliş için hazırlanıyor."

"*Sıradan* mı dedin?" diye sordu Starkweather gözlerini iri iri açarak.

"Yükseliş için hazırlanıyor," dedi Will ipek gibi, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Londra'daki Enstitü'nün sadık bir dostuydu ve yakında aramıza katılmasını umuyoruz."

"Bir sıradan," diye tekrarladı yaşlı adam ve bir öksürük krizine boğuldu. "Şey, böyle zamanlar... Evet, sanırım o halde..." Bakışları önce Tessa'nın yüzünde dolaştı, sonra bagajların altında ezilir gibi görünen Gottshall'a döndü. "Cedric ve Andrew konuklarımızın yerleşmesi için sana yardım etsin," dedi. "Ellen'a da, aşçıya bu gece fazladan üç kişi daha olacağını söylemesini tembihle. Konuklarımız olacağını ona hatırlatmamış olabilirim."

Hizmetkar sersemlemiş bir halde başıyla onaylamadan önce efendisine şaşkınlıkla baktı. Tessa onu suçlayamazdı. Starkweather'ın onları geldikleri gibi göndermeye niyetli olduğu ve son anda fikrini değiştirdiği belliydi. Jem'e baktığında onun da şaşkın olduğunu gördü. Sadece Will -masmavi gözlerini iri iri açmış ve bir koro çocuğu kadar masum bir yüzle bakan Will- tam da bunu bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Eh, gelin bakalım o halde," dedi Starkweather huysuz bir tavırla. Tessa'ya bakmıyordu. "Orada dikilip durmayın. Benimle gelin de size odalarınızı göstereyim."

"Melek adına," dedi Will çatalıyla tabağındaki kahverengimsi şeyi kazırken. "Bu şey de nedir?"

Tessa da ne olduğunu anlayamadığını itiraf etmek zorundaydı. Starkweather'ın hizmetkarları -çoğu iki büklüm yaşlı adamlar ve asık yüzlü kadınlar- kendilerinden isteneni yaparak masaya fazladan üç tabak daha koymuşlardı ve tabakların içinde, siyah elbiseli ve beyaz şapkalı bir kadın tarafından gümüş bir kepçeyle doldurulmuş koyu renkli, şişkin bir haşlama vardı. Kadın öylesine iki büklüm ve yaşlıydı ki Tessa yerinden kalkıp servise yardım etmemek için kendini zor tutmuştu. Kadın işini bitirdikten sonra dönüp Jem, Tessa ve Will'i masanın etrafında şaşkın bir halde bırakarak yanlarından ayrılmıştı.

Starkweather için de bir yer hazırlanmıştı ama adam gelmemişti. Tessa onun yerinde olsaydı o da bu haşlamayı yemekten kaytarmak isterdi. Aşırı pişmiş sebzelerle ve sert etle dolu bu yemek, salonun loş ışığında daha da fazla iştah kapatıyordu. Sıkışık yeri sadece birkaç cadı ışığı feneri aydınlatıyordu. Duvar kağıdı koyu kahverengiydi ve yakılmamış şöminenin üzerinde kirli, rengi değişmiş bir ayna duruyordu. Tessa yemek kıyafeti içinde kendini çok rahatsız hissediyordu. Jessamine'den ödünç aldığı bu kaskatı mavi tafta, sevimsiz ışık altında çürük rengi gibi görünüyordu.

Yine de bir ev sahibinin yemeğe katılmaları için o kadar ısrar ettikten sonra kendisinin gelmemesi gerçekten tuhaftı.

www.twilightturk.com Sethra

Haşlamayı tabaklara dolduran hizmetçi kadar yaşlı ve zayıf başka bir hizmetkar daha önce Tessa'yı odasına götürmüştü ve orası da ağır oymalı mobilyalarla dolu bir mağara gibiydi. Starkweather fenerlerden veya yağdan tasarruf etmeye çalışıyormuş gibi orası da loştu ama Tessa'nın bildiği kadarıyla cadı ışığının hiçbir maliyeti yoktu. Belki de adam sadece karanlığı seviyordu.

Odasının soğuk, karanlık ve biraz fazla kötücül olduğunu düşünmüştü. Mangalda yanan küçük ateş odayı pek ısıtamıyordu. Ocağın iki tarafında tırtıklı bir yıldırım sembolü oyulmuştu. Aynı sembol, Tessa'nın ellerini ve yüzünü yıkamak için kullandığı soğuk su dolu beyaz sürahinin üzerinde de vardı. Çabucak kurulanırken sembolü neden *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'ndan hatırlayamadığını merak etmişti. Bütün Londra Enstitüsü binası, gölden yükselen bir melek ve Konsey, Ahit, Merkez ve Konsül'ü temsil eden amblemle doluydu.

Bir de her yerde eski ve ağır portreler vardı. Yatak odasında, koridorlarda, merdiven duvarlarında. Akşam kıyafetini giyip yemek zilini duyduktan sonra, büyük ve oymalarla süslü merdivenden aşağı inerken, uzun sarı saçlı, eski moda çocuk elbisesi giymiş ve küçük başının üzerine büyük bir kurdele takılmış çok küçük bir kız çocuğunun portresine bakmak için kat sahanlığında durmuştu sadece. Kızın yüzü ince, solgun ve hastalıklıydı ama gözleri pırıl pırıldı. Tessa o gözlerin bu yerde gördüğü tek parlak şey olduğunu düşünmüştü.

"Adele Starkweather," demişti bir ses hemen yanında, portrenin çerçevesindeki plaketi okuyarak. "1842."

Ellerini arkasında birleştirerek bacaklarını açıp yanında durmuş, çatık kaşlarla portreye bakan Will'e dönmüştü.

"Nedir bu? Ondan hoşlanmamış gibisin ama ben çok hoşlandım. Starkweather'ın kızı olmalı. Yo, sanırım torunu."

Will başını iki yana sallayarak bakışlarını portreden Tessa'ya çevirmişti. "Hiç şüphesiz. Burası bir aile evi gibi dekore edilmiş. Starkweather'ların kuşaklar boyunca York Enstitüsü'nde yaşadıkları belli. Her yerdeki yıldırım sembollerini gördün mü?"

Tessa başıyla onayladı.

"Starkweather aile sembolü. Burada Merkez kadar Starkweather'ların da izleri var. Kişinin bir yeri böylesine sahiplenmesi kötü bir davranış. Kimse bir Enstitü'yü miras alamaz. Enstitü'nün yöneticisi Konsül tarafından atanır ve mekan Merkez'e aittir."

"Charlotte'ın ailesi de ondan önce Londra Enstitüsü'nü yönetiyormuş."

"Lightwood'un çıkardığı onca tantananın bir nedeni de bu," diye karşılık verdi Will. "Enstitülerin ailelerde kalması şart değildir ama Konsül onun doğru kişi olduğunu düşünmeseydi pozisyonu Charlotte'a vermezdi. Ve sadece bir kuşak. Buysa..." Bütün portreleri, kat aralığını ve yalnız, tuhaf Aloysius Starkweather'ı tek hareketle kapsamaya çalışırcasına

www.twilighttürk.com
Sethra

elini bir uçtan bir uca salladı. "Şey, ihtiyarın bizi buradan atmaya hakkı olduğunu düşünmesine şaşmamak gerek."

"Teyzem olsa *tahtaları eksik* derdi. Yemeğe inelim mi?"

Ender nezaket gösterilerinden biriyle Will kolunu uzatmış, Tessa onun koluna girerken yüzüne bakamamıştı. Will akşam kıyafeti içinde nefes kesecek kadar yakışıklı görünüyordu ve Tessa aklını başında tutması gerektiğini hissediyordu.

Aşağı indiklerinde Jem yemek salonunda onları bekliyordu. Tessa ev sahibini beklemek için onun yanına geçmişti. Starkweather'ın yeri hazırlanmış, tabağına yemek ve hatta kadehine koyu kırmızı şarap konmuştu ama adamdan eser yoktu. Omuz silkip yemeğine ilk başlayan Will olmuştu ama çok geçmeden buna pişman olmuş gibiydi.

"Bu da ne?" diye devam etti. Çatalını önündeki şeye batırıp gözünün önüne doğru kaldırdı. "Bu... Bu şey?"

"Yabanhavucu?" diye fikir yürüttü Jem.

"Şeytanın bahçesinde yetiştirilmiş bir yabanhavucu mu?" dedi Will. Etrafına bakındı. "Sanırım ortalıkta bunu verebileceğim bir köpek filan da yok."

"Ortalıkta herhangi bir evcil hayvana rastlamadım," dedi Jem. Bütün hayvanları çok severdi, hatta huysuz ve sevimsiz Church'ü bile.

"Muhtemelen hepsi bu yabanhavucundan zehirlenmiştir," dedi Will.

"Ah, Tanrım," dedi Tessa, hüzünlü bir tavırla çatalını tabağının kenarına bırakırken. "Ve ben de açlıktan ölüyordum."

"Her zaman ekmek yiyebilirsin," dedi Will üstü örtülü sepeti işaret ederek. "Ama seni uyarmalıyım, taş gibi sert. Eğer gecenin bir yarısı hamamböcekleri rahatsız ederse ekmeği onları öldürmek için de kullanabilirsin."

Tessa yüzünü buruşturup şarabını yudumladı. Sirke gibi ekşiydi.

Will çatalını bırakıp neşeli bir tavırla Edward Lear'ın *Saçmalıklar Kitabı* tarzında başladı:

"Bir zamanlar kızın biri yaşardı New York'ta
Ne var ki aç kalmıştı kız York'ta
Ekmek sanki bir kayaydı
Yabanhavuçlarıysa..."

"New York'la York'u kafiye yapamazsın," diye araya girdi Tessa. "Buna hile denir."

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedi Jem zarif parmaklarını şarap kadehinin sapında gezdirirken. "Başka bir şey bulmalıydın, mesela..."

"İyi akşamlar." Aloysius Starkweather'ın iri gölgesi aniden kapıyı doldurmuştu. Tessa adamın ne kadar süredir orada durduğunu merak ederek utandı. "Bay Herondale, Bay Carstairs, Bayan, eee..."

www.twilightturk.com Sethra

"Gray," dedi Tessa. "Theresa Gray."

"Doğru." Starkweather özür dilemedi, sadece ağır bir şekilde masanın başındaki yerine çöktü. Elinde bankacıların evrakları saklamak için kullandıkları türden düz ve kare bir kutu vardı, onu tabağının yanına bıraktı. Tessa üzerindeki tarihi -1825- ve üç baş harf setini -*JTS, AES, AHM*- görerek heyecanlandı.

"Hiç şüphesiz, isteğini yerine getirmek için bütün günümü ve dün gecenin yarısını arşivleri karıştırarak geçirdiğimi bilmek genç hanımınızı memnun edecektir," diye başladı Starkweather kibirli bir tavırla. Tessa "genç hanım" ile Charlotte'ı kastettiğini ilk anda anlayamadı. "Neyse ki babam hiçbir şeyi atmazdı. Kağıtları görür görmez ben de hatırladım." Parmağını şakağına vurdu. "Seksen dokuz yaşındayım ve hala hiçbir şeyi unutmam. Yerime birini geçirmek konusunda konuştuğunda, bunu o ihtiyar Wayland'e de söyleyin."

"Kesinlikle söyleriz efendim," dedi Jem. Gözleri heyecanla parlıyordu.

Starkweather şarabından iri bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Melek adına, bu şey iğrenç." Kadehi bırakıp kutunun içindeki kağıtları karıştırmaya başladı. "Burada iki iblis efendisi adına düzenlenmiş bir tazminat başvurusu var: John ve Anne Shade. Evli bir çift. İşin tuhaf tarafı şu," diye devam etti yaşlı adam. "Başvuru, yirmi iki yaşındaki oğulları Axel Hollingworth Mortmain tarafından yapılmış. Şimdi elbette ki iblis efendilerinin kısır old..."

Will koltuğunda huzursuzca kıpırdanarak bakışlarını Tessa'nın gözlerinden kaçırdı.

"Oğulları evlatlıktı," dedi Jem.

"Buna izin verilmiş olamaz," dedi Starkweather, iğrenç olduğunu söylediği şarabını tekrar yudumlayarak. Yanakları kızarmaya başlamıştı bile. "Bir insan çocuğu, büyütmeleri için kurtlara vermek gibi bir şey bu. Anlaşmalar'dan önce..."

"Yerleriyle ilgili herhangi bir ipucu varsa," dedi Jem nazikçe sohbeti tekrar konuya döndürmeye çalışarak. "Çok az zamanımız..."

"Pekala, pekala," dedi Starkweather aksi aksi. "Şu kıymetli Mortmain'inizle ilgili burada çok az bilgi var. Bilgiler daha çok ailesi hakkında. Erkek iblis efendisi John Shade'in Beyaz Kitap'a sahip olduğu keşfedildiğinde onlardan şüphelenilmiş gibi görünüyor. Bu oldukça güçlü bir büyü kitabıdır. 1752 yılında esrarengiz bir şekilde Londra Enstitüsü'nden çalınmıştı. Kitap özellikle bağlama ve serbest bırakma büyülerine odaklanıyor, ruhu bedene bağlamak veya çözmek gibi. Görünüşe bakılırsa iblis efendisi bir şeyleri harekete geçirmek için bu büyüleri kullanıyormuş. Mezarlardan cesetleri çıkarıyor, tıp öğrencilerinden kadavra satın alıyor, sonra da daha hasarlı kısımlarını mekanik parçalarla değiştiriyormuş. Sonra da onları hayata bağlamaya çalışıyormuş. Buna nekroman-

www.twilightturk.com
Sethra

si denir ve Yasa'ya kesinlikle aykırıdır. Üstelik o zamanlar Anlaşmalar da yoktu. Merkez'den bir grup evlerine girip iki iblis efendisini öldürdü."

"Peki ya çocuk?" diye sordu Will. "Mortmain?"

"Onun izine rastlanmadı," dedi Starkweather. "Araştırdık ama hiçbir şey bulamadık. Öldüğünü düşündük... Ta ki sizin şu çok önemsediğiniz tazminat talebine kadar. Hatta adresi bile..."

"*Adresi* mi?" diye araya girdi Will. Bu bilgi Enstitü'de gördükleri parşömende yoktu. "Londra'da mı?"

"Hayır. Tam burada, Yorkshire'da." Starkweather kırışık parmağıyla bir sayfayı işaret etti. "Ravenscar Malikanesi. Buranın kuzeyinde, büyük ve eski bir yer. Sanırım artık terk edilmiş. On yıllardır öyle. Şimdi üzerinde düşününce, orayı başlangıçta nasıl satın alabildiğini bile bilmiyorum. Shade'lerin oturduğu yer orası değildi."

"Yine de," dedi Jem, "araştırmaya başlamamız için mükemmel bir yer. Onun zamanından beri boşsa belki de geride bir şeyler bırakmıştır. Aslında hala orayı kullanıyor bile olabilir."

"Sanırım." Starkweather pek hevesli görünmüyordu. "Shade'lerin eşyalarının çoğu ganimet olarak alınmıştı."

"Ganimet," diye tekrarladı Tessa kısık sesle. Bu terimi *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'ndan hatırlıyordu. Bir Gölge Avcısı'nın Yasa'yı çiğnerken yakalanan Aşağı Dünyalılar'dan aldıkları kendisine ait olurdu. Buna savaş ganimeti denirdi.

Masanın karşısında oturan Jem ve Will'e baktı. Jem endişeli bakışlarla ona dönmüştü, Will'in masmavi gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Gerçekten de Jem ve Will'in ırkına karşı savaşta olan bir yaratık ırkına mı mensuptu?

"Ganimet," diye gürledi Starkweather. Kendi şarabını bitirmiş, Will'in dokunmadığı kadehini yudumlamaya başlamıştı. "Bunlar ilgini çekiyor mu kızım? Enstitü'de çok iyi bir koleksiyonumuz var. Londra'daki koleksiyonu gölgede bırakıyor... Ya da bana söylenen bu en azından." Neredeyse sandalyesini devirerek ayağa kalktı. "Gelin. Size onları göstereyim ve bu üzücü hikayenin devamını anlatayım. Gerçi fazla bir şey yok."

Tessa bakışlarını çabucak Will'le Jem'e kaydırarak bir işaret bekledi ama ikisi de çoktan ayağa kalkmış, yaşlı adamın peşinden salondan çıkıyorlardı. Starkweather yürürken konuşuyor, diğerleri onun uzun adımlarına yetişmeye çalışıyordu.

"Tazminat hakkı üzerinde pek düşünmemiştim," dedi uzun ve loş bir taş koridordan geçerlerken. "Aşağı Dünyalılar'ı kibirli hale getiriyor, bizden bir şey almaya hakları olduğunu düşündürüyor. Yaptığımız onca işe ve hiç teşekkür almamamıza rağmen daha fazlasını almak için ellerini uzatıyorlar sadece... Daha fazla! Daha! Daha! Siz de öyle düşünmüyor musunuz, baylar?"

"Hepsi piç!" dedi Will zihni binlerce kilometre uzaktaymış gibi bir tavırla. Jem ona yan bir bakış attı.

www.kitapkurdu.com Sethra

"Kesinlikle," diye gürledi Starkweather. Buna memnun olmuştu. "Ama bir hanımefendinin yanında bu şekilde konuşulmamalı tabii. Dediğim gibi, şu Mortmain, erkek iblis efendisinin karısı Anne Shade'in ölümüne itiraz ediyordu, onun kocasının projeleriyle hiçbir ilgisi olmadığını, onlarla ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu. Ölümü haksızlıkmış. Onun *cinayetinden* sorumlu tuttuklarının yargılanmasını ve ailesinin eşyalarının iade edilmesini istiyordu."

"İstediği şeyler arasında Beyaz Kitap da var mıymış?" diye sordu Jem. "Bir iblis efendisinin böyle bir kitaba sahip olmasının suç olduğunu bili..."

"Vardı. El konup Londra Enstitüsü kütüphanesine verilmişti, hala da oradadır mutlaka. Kimsenin kitabı *ona* vermeyeceği kesin."

Tessa zihninde hızlı bir hesap yaptı. Starkweather şimdi seksen dokuz yaşındaysa Shade çiftinin öldüğü dönemde yirmi altı yaşında olmalıydı. "Siz orada mıydınız?"

Starkweather kanlanmış gözlerini ona çevirdi. Şimdi biraz sarhoş olmasına rağmen Tessa onun kendisine doğrudan bakmak istemediğini fark etti. "Nerede miydim?"

"Shade çiftini ortadan kaldırmak için Merkez'den bir grup gönderildiğini söylemiştiniz. Siz de aralarında mıydınız?"

Starkweather önce tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Evet," dedi aniden yoğunlaşan Yorkshire aksanıyla. "İkisini de indirmek fazla zaman almadı. Hazırlıklı değillerdi. Hem de hiç. Orada kanlar içinde yattıklarını hatırlıyorum. İblis efendilerini gördüğüm ilk seferinde kanlarının kırmızı olmasına şaşırmıştım. Başka bir renk olduğuna yemin edebilirdim. Mavi, yeşil..." Omuz silkti. "Bir kaplanın postunu yüzer gibi pelerinlerini çıkardık. Onlar bana, daha doğrusu babama teslim edilmişlerdi. Görkem. Görkem! Ne günlerdi." Dişlerini göstererek sırıttı ve Tessa'nın aklına, Mavi Sakal'ın öldürdüğü karılarının leşlerini sakladığı oda geldi. Aynı anda hem her yanını ateş bastı hem de buz kesti.

"Mortmain'in hiç şansı yoktu değil mi?" dedi Tessa sakince. "Öyle bir şikayette bulunurken. Asla tazminat alamayacaktı."

"Elbette alamayacaktı!" diye hırladı Starkweather. "Hepsi saçmalık. Kadının dahil olmadığını iddia etmesi falan. Hangi kadın kocasının işine boğazına kadar gömülmez ki? Ayrıca onların öz oğlu bile değildi. Olamazdı. Muhtemelen onlar için bir tür evcil hayvan gibi bir şeydi. Babası onu gerekirse yedek parça için bile kullanabilirdi. Onlarsız daha iyi oldu. Bir duruşma istemek yerine bize teşekkür etmesi gerekirdi."

Yaşlı adam koridorun ucundaki ağır bir kapıyı omuzlarken sustu ve çalı gibi kaşlarının altından onlara bakarak sırıttı. "Kristal Saray'a hiç gittiniz mi? Hah, burası daha da iyi."

Kapıyı açtı ve kapının arkasındaki salonun parlak ışığı gözlerine vurdu. Anlaşılan Enstitü'de iyi aydınlatılmış tek yer burasıydı.

www.twilightmark.com Sethra

Salon vitrinli dolaplarla doluydu ve her dolabın üzerinde içindeki eşyaları aydınlatan bir cadı ışığı lambası vardı. Tessa, Will'in sırtının gerildiğini gördü. Jem'se uzandı, neredeyse çürütecek kadar güçlü bir şekilde Tessa'nın kolunu tuttu. "Yapma..." diye başladı ama Tessa çoktan ilerlemiş, dolapların içindeki eşyalara bakıyordu.

Ganimetler. Kapağının altında gülen bir çocuğun eski teknikle bir fotoğrafının bulunduğu altın bir kolye vardı, üzerine saçılan kan kurumuştu. Tessa, arkasında Starkweather'ın yeni öldürülmüş kurtadamların cesetlerinden çıkarılan gümüş kurşunları eritip yeniden mermi yapmakla ilgili konuştuğunu duyuyordu. Aslında vitrinlerden birinde kan lekeli bir kasenin içi böyle mermilerle doluydu. Sıra sıra vampir dişleri. İnce, zarif kumaş gibi bir şeyler camın altına konmuştu. Tessa yakından bakınca onların peri kanatları olduğunu anlayabildi. Hyde Park'ta Jessamine'le birlikte gördüğüne benzer bir cüce cin, koruyucu sıvı dolu büyük kavanozda gözleri açık süzülüyordu.

İblis efendilerinin kalıntıları. Bayan Kara'nınki gibi, mumyalanmış pençe eller. Normal dişler yerine uzun sivri dişleri olması dışında insan başına benzer ama derisi tamamen yüzülmüş bir kafatası. Vıcık vıcık görünüşlü kanla dolu şişeler. Starkweather şimdi de iblis efendisi parçalarının, özellikle de bir iblis efendisi "işareti"nin Aşağı Dünya pazarında ne kadara satılabileceğinden söz ediyordu. Tessa başının döndüğünü, gözlerinin yandığını hissetti.

Tessa etrafına bakınırken elleri titriyordu. Jem ve Will, Starkweather'a sessiz bir dehşetle bakarak dikilirken yaşlı adam başka bir av ganimetini daha gösteriyordu: Bir fon plakasına asılmış insanımsı bir kafa. Derisi büzülüp grileşmiş, kemiklerin üzerinde gerilmişti. Kafatasının tepesinden spiral biçimli etsiz boynuzlar uzuyordu. "Bunu Leeds yolunda öldürdüğüm bir iblis efendisinden aldım," dedi Starkweather. "Nasıl mücadele ettiğine inanamaz..."

Starkweather'ın sesi boğuldu ve Tessa aniden dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Her yer kapkaranlık olurken etrafına sarılan kolları hissetti ve Jem'in sesini duydu. Kelimeleri bölük pörçük algılayabiliyordu. "Nişanlım... daha önce hiç ganimet görmedi... Kana dayanamaz, çok hassas..."

Tessa kendini Jem'in kollarından kurtarmak, Starkweather'a saldırıp vurmak istiyordu ama bunu yaparsa her şeyi mahvedeceğini biliyordu. Gözlerimi sımsıkı kapayarak yüzünü Jem'in göğsüne gömdü, onun kokusunu içine çekti. Sabun ve sandal ağacı kokuyordu. Sonra başka ellerin onu Jem'den uzaklaştırdığını hissetti. Starkweather'ın hizmetçileri. Starkweather onlara Tessa'yı yukarı çıkarmalarını ve yatağına yatırmalarını emrediyordu. Gözlerini zorlukla araladığında Jem'in endişeli bir yüzle arkasından baktığını gördü ve ganimet salonunun kapısı arkalarında kapanana kadar da onun yüzüne bakmaya devam etti.

www.twilightteam.com
Sethra

Tessa'nın o gece uykuya dalması uzun zaman aldı ve nihayet uyuduğunda da kabus gördü. Rüyasında Kara Kardeşlerin evindeki bakır yatağa zincirlenmişti…

Pencerelerden ince gri sular gibi ışık süzülüyordu. Kapı açıldı ve Bayan Kara, başı olmayan, koparılmış boynunda sadece omurga kemiğinin bembeyaz tepesi görünen kız kardeşiyle birlikte içeri girdi.

"İşte burada, güzel, güzel prenses," dedi Bayan Kara ellerini birbirine vurarak. "Onun bütün parçaları karşılığında neler kazanabileceğimizi bir düşünsene. Küçük beyaz ellerinin her biri için yüz, gözlerinin ikisi için bin! Mavi olsalar elbette daha fazlasını da kazanabilirdik ama kimse mükemmel değildir."

Bayan Kara güldü ve Tessa karanlıkta çığlık çığlığa çırpınırken yatak olduğu yerde dönmeye başladı. Tepesinde yüzler belirdi: Mortmain, zevkle kırışmış dar yüz hatları. "Ve iyi bir kadının değerinin yakutların üzerinde olduğu da söylenir," dedi. "Bir iblis efendisinin değeri nedir?"

"Bence onu bir kafese koyalım ve kafasızlara para karşılığında baktıralım," dedi Nate ve aniden bir kafesin parmaklıkları Tessa'nın etrafında yükseldi. Nate diğer tarafta güzel yüzünde alaycı bir ifadeyle ona gülüyordu. Henry de oradaydı, başını iki yana sallıyordu. "Onu paramparça ettim," dedi. "Ve kalbi hala nasıl atıyor, anlayamıyorum. Yine de çok ilginç, değil mi?" Elini açtığında avcunda kırmızı ve etli, sudan çıkmış bir balık gibi kasılıp büzülen bir şey vardı. "Baksanıza nasıl iki eşit parçaya…"

"Tess," dedi bir ses kulağına telaşla. "Tess, rüya görüyorsun. Uyan. Uyan." Eller omuzlarından tutmuş onu sarsıyordu. Gözleri aniden açıldı ve York Enstitüsü'nün gri, çirkin odasında nefes nefese uyandı. Örtüler her tarafına dolanmıştı ve geceliği terden sırtına yapışmıştı. Teni alev almış gibiydi. Hala Kara Kardeşleri ve Nate'i kendisine gülerken, Henry'yi kalbini söküp incelerken görüyordu.

"Rüya mıydı?" dedi. "O kadar gerçekçi, o kadar gerçekti ki." Devam edemedi.

"Will," diye fısıldadı Tessa. Will akşam yemeğinde giydiği kıyafeti çıkarmamıştı ama sanki üzerini değiştirmeden uyumuş gibi kırışmışlardı ve siyah saçları darmadağınıktı. Elleri hala Tessa'nın omuzlarındaydı ve geceliğinin kumaşının üzerinden soğuk tenini ısıtıyordu.

"Rüyanda ne gördün?" diye sordu Will. Sanki onu uyandırmasında ve Tessa'nın Will'i yatağının kenarında otururken bulmasında bir anormallik yokmuş gibi, ses tonu sakin ve rahattı.

Tessa rüyasını hatırlayınca ürperdi. "Parçalandığımı gördüm… Parçalarımı gülsünler diye Gölge Avcıları'na sergiliyorlardı."

www.twilightteam.com Sethra

"Tess." Will nazikçe genç kızın saçına dokundu ve dağınık buklelerini kulaklarının arkasına itti. Tessa bir mıknatısa çekilen çiviler gibi ona çekildiğini hissediyordu. Kolları ona sarılmak, başı omzunun oyuğuna gömülmek için yanıp tutuşuyordu. "Sana gösterdikleri için Starkweather'a lanet olsun ama artık öyle olmadığını bilmelisin. Anlaşmalar ganimeti yasakladı. Sen sadece bir rüya gördün."

Hayır, diye düşündü Tessa. Asıl *bu* bir rüya. Gözleri karanlığa alışmıştı. Odadaki gri ışıkta Will'in gözleri bir kedininkiler gibi doğaüstü bir mavilikle parlıyordu. Tessa nefes aldığında onun kokusunu algıladı: Tuz, tren, duman, yağmur karışımı bir kokuydu. Will'in Londra'dayken yaptığı gibi burada da dışarı çıkıp York sokaklarında dolaşıp dolaşmadığını merak etti. "Neredeydin sen?" diye sordu. "Gece gibi kokuyorsun."

"Dışarıda otoriteye başkaldırıyordum. Her zamanki gibi." Will nasırlı ılık parmaklarıyla Tessa'nın yanağına dokundu. "Artık uyuyabilir misin? Yarın sabah erken kalkmamız gerekiyor. Ravenscar Malikanesi'ne gidip araştırabilmemiz için Starkweather bize faytonunu ödünç verecek. Sen istersen burada kalabilirsin elbette. Bizimle gelmek zorunda değilsin."

Tessa ürperdi. "Siz olmadan burada kalmak mı? Bu kasvetli yerde mi? Aksini tercih ederim."

"Tess." Will'in sesi çok nazikti. "Çok ağır bir kabus olmalı... Moralini bu kadar bozduğuna göre. Sen genellikle bu kadar çok korkmazsın."

"Berbattı. Henry bile oradaydı. Mekanik parçalardan yapılmış gibi kalbimi söküyordu."

"Ah, anlaşıldı," dedi Will. "Tamamen hayal. Henry kendi dışında biri için tehlike oluşturabilirmiş gibi." Tessa yine gülümsemeyince Will kararlı bir tavırla ekledi. "Kimsenin senin saçının bir teline bile dokunmasına izin vermem. Bunu biliyorsun değil mi Tess?"

Göz göze geldiler ve bakışlarını kaçırmadılar. Will'e yaklaştığı her seferinde benliğini saran dalgayı, ona karşı duyduğu çekimi, kontrolünün dışında kalan o gücü hissetti. Sanki aynı gücü hissetmiş gibi Will de şimdi ona doğru eğiliyordu. Başını kaldırıp dudaklarını Will'inkilere bastırmak, nefes almak kadar doğal geliyordu. Will'in yumuşak nefesini ağzında hissetti, sanki üzerinden büyük bir ağırlık kalkmış gibi Will rahatlamışa benziyordu. Elleri Tessa'nın yüzünü sarmak için kalktı. Ama Tessa gözlerini kapatırken yine zihninde onun sesini duydu:

İblis efendileriyle *zaman geçiren bir Gölge Avcısı'nın geleceği olamaz.*

Hemen yüzünü çevirdi ve Will'in dudakları Tessa'nın ağzı yerine yanağına süründü.

Will geri çekilirken Tessa o mavi gözlerin açılarak şaşkınlıkla -ve kırgınlıkla- baktığını gördü. "Hayır," dedi Tessa. "Hayır, yapamam Will." Sesini kıstı. "Benden ne şekilde yararlanabileceğini gayet açıkça söylemiştin. Senin eğlence-

www.twilightturk.com Sethra

lerine hizmet edecek bir oyuncak olduğumu düşünüyorsun. Buraya gelmemeliydin, bu hiç doğru değil."

Will ellerini indirdi. "Sen sesle..."

"Sana seslenmedim."

Will hırıltılı nefesi dışında sessiz kaldı.

"O gece çatıda bana söylediklerinden dolayı pişman mısın Will? Thomas ve Agatha'nın cenazelerinin kalktığı gece?" Bu olay olduğundan beri ikisinden biri ilk kez ağzına alıyordu. "O söylediklerinde samimi olmadığını bana söyleyebilir misin?"

Will başını eğdi, saçları öne dökülerek yüzünü gizledi. Tessa uzanıp saçlarını kenara itmemek için ellerini yumruk yaparak iki yanına bastırdı. "Hayır," dedi Will çok kısık bir sesle. "Hayır, Melek beni bağışlasın, bunu söyleyemem."

Tessa büzülerek geri çekildi ve başını çevirdi. "Lütfen git Will."

"Tessa..."

"Lütfen."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Will yatağı gıcırdatarak ayağa kalktı. Tessa zemin tahtalarının gıcırtısını, sonra da odanın kapısının kapanışını duydu. Ses, onu dik tutan bir kordonu serbest bırakmış gibi Tessa aniden sırtüstü yatağa devrildi. Zihninde dolaşıp duran sorulara aldırmamaya çalışarak uzun bir süre tavana baktı. Will bu şekilde odasına gelerek ne yapmaya çalışıyordu? Tessa'dan tiksindiği halde

nasıl bu kadar nazik olabiliyordu? Tessa, Will'in kendisi için dünyadaki en kötü şey olduğunu bilse de, neden onu o şekilde göndermek korkunç bir hata gibi geliyordu?

Ertesi sabah, Tessa'nın ağrıyan başına ve bitkin bedenine ilaç gibi gelecek kadar masmavi ve güzeldi. Gecenin büyük bölümünü oradan oraya dönerek geçirdiği yataktan zorlukla çıktıktan sonra, yarı kör yaşlı hizmetçilerden birinin yardım etmesi düşüncesine tahammül edemeyerek kendi başına giyindi. Ceketinin düğmelerini iliklerken odanın eski ve lekeli aynasında kendi yansımasını gördü. Gözlerinin altında, sanki tebeşirle konmuş gibi yarımay şeklinde gölgeler vardı.

Will'le Jem yarı yanmış tost, acı çay ve reçelden oluşan -tereyağı yoktu- kahvaltılarını etmek için sabah salonuna gelmişlerdi bile. Tessa salona girdiğinde Jem çoktan kahvaltısını bitirmişti ve Will de tostunu ince şeritler halinde kesip saçma resimler yapmakla meşguldü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Jem merakla. "Sanki bir..." Başını kaldırıp Tessa'yı görünce sırıttı. "Günaydın."

"Günaydın." Tessa, Will'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Will başını kaldırıp ona bir bakış attı ama gözlerinde veya yüz ifadesinde önceki gece aralarında geçenleri hatırladığını belli eden hiçbir işaret yoktu.

Jem ona endişeyle baktı. "Tessa, kendini nasıl hissediyorsun? Dün geceden sonra..." Aniden durdu, sesini yükselterek

"Günaydın Bay Starkweather," dedi telaşla. Aynı anda Will'in omzunu o kadar sert dürttü ki Will çatalını düşürdü ve tost parçaları bütün tabağa saçıldı.

Bay Starkweather'ın üzerinde hala önceki gece giydiği siyah pelerin vardı. Starkweather, Jem'e kötücül bir tavırla baktı. "Fayton avluda sizi bekliyor," dedi her zamanki gibi sert sesiyle. "Akşam yemeğinden önce geri dönmek istiyorsanız acele etseniz iyi olur, bu akşam faytona benim ihtiyacım olacak. Gottshall'a geri döndüğünüzde sizi doğruca istasyona bırakmasını söyledim, burada daha fazla kalmanıza gerek yok. İhtiyacınız olan her şeyi aldığınıza inanıyorum."

Bu bir soru değildi. Jem başıyla onayladı. "Evet efendim. Çok nazik davrandınız."

Starkweather'ın gözleri son bir kez tekrar Tessa'ya kaydıktan sonra, yaşlı adam arkasını döndü ve pelerinini savurarak hızlı adımlarla salondan çıktı. Tessa büyük siyah bir yırtıcı kuşun -belki de bir akbabanın- görüntüsünü zihninden atamıyordu. Ganimetlerle dolu vitrinleri düşünerek ürperdi.

"Çabuk ye Tessa, adam faytonla ilgili fikrini değiştirmeden çıkalım," dedi Will. Tessa başını iki yana salladı.

"Aç değilim."

"En azından çay iç." Will ona çay koyup süt ve şeker ekledi. Tessa'nın normalde içtiğinden daha tatlı olmuştu ama Will'in böylesine nazik bir harekette bulunması -sırf Tessa'ya acele ettirmek için bile olsa- o kadar ender bir durumdu ki

itiraz etmeden çayı içti, hatta tosttan da birkaç lokma yedi. Will'le Jem ceketlerini ve bagajları almaya gitti. Tessa'nın yolculuk pelerini, şapkası ve eldivenleri de bulunduktan sonra, kendilerini York Enstitüsü'nün önündeki basamaklarda, puslu güneş ışığında gözlerini kırpıştırırken buldular.

Starkweather sözüne sadıktı. Kapısına Merkez'in amblemi işlenmiş faytonu orada onları bekliyordu. Sürücü koltuğunda uzun beyaz sakallı ve beyaz saçlı yaşlı arabacı oturuyor, purosunu tüttürüyordu. Üçünü görünce purosunu fırlatıp attı, oturduğu yerde daha fazla çöktü ve sarkık gözkapaklarının altından onlara baktı.

"Tanrı aşkına, bu yine Antik Denizci," dedi Will eğlenerek. Çevik bir hareketle faytona tırmandı ve Tessa'nın binmesine yardım etti. Jem en son bindi, arkasından kapıyı kapadı ve pencereden uzanarak sürücüye hareket etmesini söyledi. Dar kanepede Will'in yanına yerleşen Tessa omuzlarının sürtündüğünü hissetti, Will hemen gerildi ve Tessa dudağını ısırarak uzaklaştı. Sanki dün gece hiç yaşanmamıştı ve Will onu yine bir zehir gibi görüyordu.

Fayton sarsılarak hareket edince Tessa az kalsın yine Will'in üzerine savruluyordu, son anda pencereye tutunarak olduğu yerde kalmayı başardı. Kaldırım taşı döşeli Stonegate Caddesi'nde ilerleyerek Old Star Inn'in büyük bir reklam tabelasının altından geçerlerken üçü de sessizdi. Jem de, Will de suskundu. Will sadece bir kez, bir zamanlar hainlerin

www.twilighttürk.com Sethra

başlarının mızraklara geçirilip sergilendiği eski duvarların altından geçtiklerini Tessa'ya söylemek için ağzını açtı. Tessa yüzünü buruşturdu ama cevap vermedi.

Surlardan çıktıktan sonra şehir yerini çabucak kırlık alana bıraktı. Ancak arazi hafif kıvrımlı değil sert ve sarptı. Neredeyse siyah renkli kayaların arasında yeşil tepeler karacalılarla bölünüyordu. Koyunları içeride tutmak için harçsız taşlardan yapılmış uzun duvarlar yeşil otların arasında zikzaklar çiziyordu. Orada burada tek tük kulübeler vardı. Gökyüzü sonsuz bir mavilikle uzanıyor, arada uzun gri bulutlar göze çarpıyordu.

Büyük bir malikanenin uzakta yükselen taş bacalarını gördüklerinde Tessa ne kadar süredir yolda olduklarını bilmiyordu. Jem başını tekrar pencereden dışarı uzattı ve sürücüye seslendi, fayton yavaşlayarak durdu.

"Henüz gelmedik ki," dedi Tessa şaşırarak. "Şu Ravenscar Malikanesi'yse..."

"Doğruca ön kapıya gidemeyiz, mantıklı ol Tess," dedi Will. Jem faytondan aşağı atlayıp Tessa'nın inmesine yardım etmek için uzanırken. Tessa inerken çizmeleri ıslak ve çamurlu zemine değdi. Will rahat bir şekilde onun yanına indi. "Önce gidip bir bakmalıyız. İblisler olup olmadığını anlamak için Henry'nin aletini kullanmalıyız. Tuzağa düşmek istemeyiz."

"Henry'nin aleti gerçekten çalışıyor mu?" Üçü birlikte yolda yürümeye başladıklarında Tessa çamurlanmaması için

eteğinin ucunu kaldırdı. Arkaya baktığında, arabacının koltuğunda arkasına yaslanıp şapkasını yüzüne çekerek çoktan uykuya daldığını gördü. Etraflarında manzara gri ve yeşillerden oluşuyordu. Tepeler bütün çıplaklıklarıyla gri tonlarda yükseliyor, arada koyunların kemirdiği çimenlik alanlar, orada burada da dallı budaklı, boğum boğum ağaçlar göze çarpıyordu. Hepsinin sert bir güzelliği vardı ama burada her şeyden uzakta yaşama fikri Tessa'yı ürpertti.

Onun ürperdiğini gören Jem çarpık bir gülümsemeyle baktı.

"Şehir kızı."

Tessa güldü. "Ben sadece herkesten uzakta, böyle ücra bir yerde büyümenin nasıl bir şey olabileceğini *düşünüyordum*."

"Benim büyüdüğüm yer buradan çok farklı değildi," dedi Will beklenmedik bir şekilde. Tessa şaşırmıştı. "Sandığın kadar yalnız kalmazsın. Kırsal kesimlerde insanlar birbirini sık sık ziyaret eder. Sadece Londra'dakinden daha büyük bir mesafeyi aşmaları gerekir. Geldiklerinde de genellikle uzun süre kalırlar. Sadece bir-iki gece kalmak için o kadar uzun yola katlanmazsın sonuçta değil mi? Sık sık, haftalarca kalmaya gelen misafirlerimiz olurdu."

Tessa sessizce Will'e baktı. Geçmişiyle ilgili o kadar ender konuşurdu ki Tessa bazen onun hiç geçmişi olmayan biri olduğunu düşünürdü. Jem de aynı şeyi düşünüyor gibiydi ama o daha çabuk toparlandı.

www.twilighttürk.com Sethra

"Tessa'yla aynı fikirdeyim sanırım. Ben de bütün hayatımı şehirde geçirdim. Etrafımda uyuyan ve rüya gören binlerce başka insan olduğunu bilmesem geceleri nasıl uyurdum bilmem."

"Ve her yer pislik içinde, herkesin nefesi birbirinin ensesine çarpıyor," diye karşı çıktı Will. "Londra'ya ilk geldiğimde bu kadar çok insanla sarılı olmaktan öyle bunaldım ki yoluma çıkan bir sonraki talihsiz kişiye şiddet uygulamamak için kendimi zor tuttum."

"Bazıları bu sorununun hala devam ettiğini söyleyebilir," dedi Tessa. Will sadece güldü. Kısa, neredeyse şaşkınlıkla karışık bir kahkahaydı. Sonra sustular ve karşılarındaki Ravenscar Malikanesi'ne baktılar.

Jem bir ıslık çaldı. Tessa neden bacaların sadece üstlerini görebildiğini anlamıştı. Malikane üç tepenin ortasındaki derin çukura inşa edilmişti. Tepelerin meyilli yamaçları binanın etrafından yükseliyor, malikane dev bir avcun içinde duruyormuş gibi görünüyordu. Tessa, Jem ve Will tepelerden birinin kenarında durarak aşağıdaki malikaneye baktı. Binanın kendisi çok büyük, asırlardır oradaymış izlenimi veren görkemli bir taş yığınıydı. Muazzam ön kapıların önünde geniş ve dairesel bir araba yolu uzanıyordu. Burası bakımsız ya da terk edilmiş gibi görünmüyordu. Araba yolunu veya patikaları yabani otlar bürümemişti ve parçalı pencerelerinin hiçbir camı eksik değildi.

"Burada biri *oturuyor*," dedi Jem, Tessa'nın düşüncelerini söze dökerek. Tepeden aşağı inmeye başladı. Çimenler burada daha uzundu ve neredeyse bel seviyesine kadar yükseliyordu. "Belki..."

Tekerleklerin tıkırtısı lafını kesti. Tessa bir an arabacının peşlerinden geldiğini sandı ama hayır, bu çok farklı bir arabaydı. Sağlam görünüşlü bir fayton kapıdan girmiş, malikaneye doğru ilerlemeye başlamıştı. Jem hemen çimenlerin arasına çömeldi, Will'le Tessa da ona katıldı. Fayton malikanenin önünde durdu, arabacı faytonun kapısını açmak için aşağı atladı.

Faytondan, Tessa'nın on dört-on beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiği bir kız indi. Siyah ipekli eşarbın altında saçları rüzgarda uçuşuyordu, demek ki saçını tepede toplayacak kadar büyük değildi. Üzerinde sade ama şık görünüşlü, mavi bir elbise vardı. Arabacıya dönerek başıyla onayladı ve malikanenin basamaklarını çıkarken duraksadı, döndü, sanki onları görebiliyormuş gibi Jem, Will ve Tessa'nın çömeldiği yere baktı. Ama Tessa çimenlerin üçünü de iyi gizlediğinden emindi.

Mesafe fazla olduğundan Tessa kızın yüz hatlarını seçemiyordu, sadece siyah saçlarının altında beyaz tenli oval yüzünü görebiliyordu. Jem'e yanında dürbün olup olmadığını soracaktı ki Will bir ses çıkardı. Bu daha önce kimseden duymadığı türde boğuk, korkunç bir iç çekişti, sanki aniden yediği bir darbeyle ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibiydi.

Sadece bu da değil, aynı zamanda Will'in bir kelime söylediğini anladı. Hatta bir kelime değil, bir isim. Sadece bir isim de değil, daha önce Will'den duyduğu bir isim.

"Cecily!"

www.twilightturk.com
Sethra

6

Mühürlü Sessizlikte

İnsan kalbinin vardır gizli hazineleri,
Sessizce saklanan, mühürlenmiş sessizlikte
Gizler türlü düşünceleri, umutları, hayalleri, zevkleri,
Bozulur sihirleri, göz önüne serildiklerinde.
-Charlotte Brontë "Akşam Avuntusu"

Büyük evin kapısı ardına kadar açıldı, kız içeride gözden kayboldu. Fayton, malikanenin yan tarafından dönerek fayton kulübesine girerken Will sendeledi, ayağa kalktı. Yüzü solmuş, adeta sönmüş bir ateşin geride bıraktığı kül rengine bürünmüştü.

"Cecily," diye tekrarladı. Sesinde hem şaşkınlık hem dehşet vardı.

"Cecily de kimin nesi?" Tessa da ayağa kalktı ve elbisesinin üzerindeki çimenleri temizledi. "Will..."

Jem çoktan Will'in yanına yaklaşmış, elini arkadaşının omzuna koymuştu. "Will, bizimle konuşmalısın. Hayalet görmüş gibi bir halin var."

Will uzun bir nefes aldı. "Cecily..."

"Evet, bunu söyledin zaten," dedi Tessa. Kendi sesindeki sertliği duyunca irkildi. Böylesine sarsılmış biriyle bu şekilde konuşmak büyük kabalıktı. Bakışlarını boşluğa dikerek sürekli "Cecily" diye tekrarlasa bile.

Gerçi ses tonunun fazla önemi yoktu, nasılsa Will onu duymuyordu bile. "Kız kardeşim," dedi Will sonunda. "Cecily. O... Tanrım, ben gittiğimde daha dokuz yaşındaydı."

"Kardeşin," dedi Jem. Tessa boğazındaki düğümün çözüldüğünü hissetti ve bu yüzden içinden kendine lanet okudu. Cecily'nin Will'in aşık olduğu bir kız değil de kardeşi olmasının ne önemi vardı? Onu ilgilendirmemesi gerekirdi.

Will bir patika falan aramadan, fundalıkları ezip geçerek tepeden aşağı inmeye başladı. Bir an sonra Jem peşinden koşarak onu kolundan yakaladı. "Will, sakın..."

Will kolunu çekip kurtarmaya çalıştı. "Cecily oradaysa o zaman diğerleri de... Ailem de orada olmalı."

Tessa onlara yetişmek için acele ediyordu, gevşek bir taş yüzünden neredeyse bileğini burktuğunda yüzünü buruşturdu. "Ama ailenin orada olması hiç mantıklı değil Will. Burası

Mortmain'in evi. Starkweather öyle olduğunu söylemişti. Belgelerde..."

"Bunu ben de *biliyorum*," dedi Will neredeyse bağırarak. "Cecily buraya birini ziyarete gelmiş olmalı."

Will, Tessa'ya hayretle baktı. "Yorkshire'ın ortasında tek başına mı? Ve şu bizim faytonumuzdu. Tanıdım. Fayton kulübesinde başka fayton da yok. Hayır, ailem bir şekilde bu evin içinde. Bu kanlı işin içine çekilmişler ve ben... Benim hemen onları uyarmam gerek!" Yine tepeden aşağı inmeye başladı.

"Will!" diye bağırdı Jem ve arkadaşının peşinden koşup ceketini yakaladı. Will olduğu yerde hızla dönerek Jem'i hafifçe itti. Tessa, Jem'in Will'e, bütün bu yıllar boyunca geri durduktan sonra şimdi her şeyi boşa harcamaması gerektiği konusunda bir şeyler söylediğini duydu ve aniden her şey belirsizleşti. Will küfrediyor, Jem onu geri çekiyordu. Will ıslak zeminde kaydı ve ikisi birlikte birbirine dolanarak aşağı yuvarlandı. Sonunda büyük bir kayaya tosladılar ve Jem arkadaşını yere mıhlayarak dirseğini onun boğazına dayadı.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı Will onu iterek. "Anlamıyorsun. *Senin* ailen çoktan öldü."

"*Will.*" Jem, Will'in gömleğinin yakalarını tutarak onu sarstı. "*Anlıyorum.* Ve sen de ailenin ölmesini istemiyorsan beni dinleyeceksin."

Will birden hareketsiz kaldı. "James, sen..." dedi boğuk bir sesle. "Ben hiç..."

"Bak." Jem boştaki elini kaldırıp işaret etti. "İşte. Bak."

Tessa onun işaret ettiği yere baktı ve donup kaldı. Malikanenin üzerinde yükselen tepenin yamacının ortalarındaydılar ve tam üzerlerinde, tepenin üzerinde bir otomaton nöbet tutuyordu. Mortmain'in üzerlerine gönderdiği otomatonlara benzemese de Tessa onun ne olduğunu görür görmez anlamıştı. Öncekilerin yüzeyi insan gibiydi. Buysa uzun boylu, ince yapılı metal bir yaratıktı, uzun menteşeli bacakları, kıvrık bir metalik gövdesi ve testere gibi kolları vardı.

Hiç kıpırdamadan duruyordu ve o sessiz hareketsizliği nedense daha da korkutucu görünmesine sebep oluyordu. Tessa onun kendilerini izleyip izlemediğini bile kestiremiyordu. Onlara dönmüş gibi görünüyordu ama bir başı olmasına rağmen yüzünde hiç çizgi yoktu ve ağız yerine de metal dişlerle dolu bir yarık vardı. Gözleri de yok gibiydi.

Tessa boğazından yükselen çığlığı zorlukla bastırabildi. Bir otomaton! Onlarla daha önce de karşılaşmıştı. Çığlık *atmayacaktı*. Will dirseğinin üzerinde yükselerek ona baktı. "Melek adına..."

"O şey bizi izliyordu, bundan eminim," dedi Jem kısık ve telaşlı bir sesle. "Faytondayken de bir metal parıltısı görmüştüm ama emin olamadım. Artık eminim. Eğer tepeden aşağı inersen o şeyi doğruca ailenin kapısına götüreceksin."

"Anlıyorum," dedi Will. Sesindeki yarı isterik ton kaybolmuştu. "Eve yaklaşmayacağım. Kalkmama izin ver."

Jem tereddüt etti.

"Raziel adına yemin ederim," diye homurdandı Will dişlerini sıkarak. "Şimdi bırak da kalkayım."

Jem yana yuvarlanarak ayağa kalktı. Will de sıçrayıp kalktı, Jem'i itti ve Tessa'ya hiç bakmadan koşmaya başladı. Eve doğru değil, tepenin üzerindeki mekanik yaratığa doğru koşuyordu. Jem bir an ağzı açık kalakaldı, bir küfür savurdu, ardından o da Will'in peşinden fırladı.

"*Jem!*" diye bağırdı Tessa. Ama çoktan onu duyamayacağı bir mesafeye ulaşmıştı bile, Will'e yetişmeye çalışıyordu. Otomaton ortadan kaybolmuştu. Tessa hanımlara yakışmayacak bir şey söyledi, eteğini kaldırdı ve o da iki arkadaşının peşinden koşmaya başladı.

Uzun ve ağır eteğini yırtan çalılıkların arasında, ıslak Yorkshire tepelerinde koşturmak kolay değildi. Eğitim kıyafetleri, erkeklerin neden o kadar hızlı ve rahat hareket edebildiğini ve o kadar hızlı koşabildiğini anlamasını sağlamıştı. Elbisesinin kumaşı çok ağırdı, çizmelerinin topukları taşlara takılıyordu ve korsesinin sıkılığı yüzünden nefes almakta zorlanıyordu.

Tepenin üzerine ulaştığında sadece Jem'in karanlık ağaçlık alanda gözden kaybolduğunu görecek kadar zamanı oldu. Telaşla etrafına bakındı ama ne yolu ne de Starkweather'ın

www.twilightturk.com Sethra

faytonunu görebildi. Kalbi deli gibi atarak Jem'in peşinden koştu.

Ağaçlık genişti ve tepe boyunca uzanıyordu. Tessa ağaçların arasına daldığı anda ışık kesildi. Başının üzerinde iç içe geçen kalın ağaç dalları güneş ışığını kesiyordu. Kendini ormana doğru kaçan Pamuk Prenses gibi hissederek arkadaşlarının gittiği yönü anlayabilmek için çaresizce etrafına bakındı. Kırılmış dallar, ezilmiş yapraklar gibi işaretler arıyordu. Derken gözüne bir metal parıltısı ilişti, otomaton iki ağacın arasındaki karanlıktan fırlayarak Tessa'nın üzerine atıldı.

Tessa bir çığlık atıp geri sıçradı ama eteğine takıldı. Yere yuvarlanarak çamurlu toprağa sertçe düştü. Yaratık uzun böceğimsi kollarından birini ona saplamak için savurdu. Tessa yana yuvarlandı, metal kol tam yanında toprağa saplandı. Yakında düşmüş bir ağaç dalı vardı, Tessa dala uzanıp yakaladı ve yaratık diğer kolunu savururken genç kız dalı kaldırdı. Gabriel'ın öğrettiği savuşturma ve bloke hareketlerine odaklanarak dalı aralarında kılıç gibi savurdu.

Ama elindeki sadece bir daldı. Otomatonun metal kolu dalı ikiye böldü. Kolun ucu açılarak çok parmaklı metal bir pençeye dönüştü ve Tessa'nın boğazına uzandı. Ama kendisine dokunamadan, Tessa köprücükkemiğinde şiddetli bir titreşme hissetti. Meleği! Donup kaldı. Yaratığın pençesini geri çektiğini gördü, bir "parmağından" siyah bir sıvı sızıyordu. Bir an sonra yaratık tiz bir çığlık attı ve geriye doğru savruldu. Göğsünde açılan yarıktan daha fazla siyah sıvı akıtarak arkaya devrildi.

Tessa doğrulup oturdu ve şaşkınlıkla baktı.

Will elinde kabzası simsiyah olmuş bir kılıçla tepesinde dikiliyordu. Darmadağınık haldeki siyah saçlarında yapraklar ve ot parçaları vardı. Jem yanında duruyor, parmaklarının arasında bir cadı ışığı taşı parlıyordu. Tessa izlerken Will kılıcı tekrar savurarak otomatonu neredeyse ikiye böldü. Yaratık çamurlu zemine yığıldı. İçinde karman çorman bir tüp ve kablo yığını vardı.

Jem başını kaldırıp baktı ve Tessa'yla göz göze geldiler. Jem'in gözleri ayna gibi gümüşi bir renkle parlıyordu. Tessa'nın hayatını kurtarmış olmasına rağmen Will onun orada olduğunu bile fark etmemiş gibiydi. Ayağını geri çekerek metal yaratığın yan tarafına vahşi bir tekme indirdi.

"Konuş," dedi dişlerini sıkarak. "Burada ne arıyorsun? Neden bizi izliyorsun?"

Otomatonun jilet gibi dişlerle dolu ağzı açıldı. Konuşurken sesi vızıldamayla gıcırtı arası bir şeydi. "*Ben... Efendi... den... bir... uyarı... yım.*"

"Kime uyarı? Malikanedeki aileye mi? Söyle bana!" Will yaratığı tekrar tekmeleyecekmiş gibi bacak kaslarını gerdi, Jem elini onun omzuna koyarak durdurdu.

"Acı hissetmiyor Will," dedi kısık sesle. "Ve bir mesajı olduğunu söylüyor. Bırakalım da söylesin."

www.twilightturk.com Sethas

"Bir uyarı... sana, Will Herondale... ve tüm Nefilimlere..." Yaratığın bozuk sesi toparlandı. *"Efendi diyor ki... soruşturmanızı kesmelisiniz. Geçmiş... geçmiştir. Mortmain'i gömüldüğü yerde bırakın, yoksa bedelini ailen öder. Onlara yaklaşmaya veya onları uyarmaya kalkışma. Bunu yaparsan hepsi yok edilecek."*

Jem, Will'e bakıyordu. Will'in yüzü hala kül gibiydi ama yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Mortmain ailemi buraya nasıl getirdi? Onları tehdit mi etti? Ne yaptı?"

Yaratık vınlayıp tıkırdadı ve yine konuşmaya başladı. *"Ben... Efendi... den... bir... uyarı..."*

Will bir hayvan gibi hırlayarak kılıcını aşağı doğru savurdu. Tessa, Hyde Park'ta Jessamine'in basit şemsiyesiyle bir periyi dilim dilim doğrayışını hatırladı. Will de otomatonu metalik şeritler halinde doğradı, sonunda Jem kollarını arkadaşının vücuduna dolayıp geri çekerek onu durdurdu.

"Will," dedi. "Will, yeter!" Başını kaldırıp baktı ve diğer ikisi onun bakışlarını takip etti. Uzaklarda, ağaçların arasında hareket eden başka şekiller vardı. Bunun gibi başka otomatonlar. "Gitmeliyiz," dedi Jem. "Onları ailenden uzak tutmak istiyorsak şimdi hemen gitmeliyiz."

Will tereddüt etti.

"Will, onlara yaklaşamayacağını biliyorsun," dedi Jem umutsuzca. "Başka bir şey olmasa bile Yasa bunu söylüyor. Onları tehlikeye atarsak Merkez onlara yardım etmek için kılını kıpırdatmaz. Artık Gölge Avcısı değiller. *Will.*"

Will yavaşça kılıcını indirdi, ayaklarının dibindeki metal yığınına baktı. Elindeki kılıcın ucundan siyah sıvı damlıyor ve yerdeki otları kavuruyordu.

Tessa bir soluk verdi, o ana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Will onu duymuş olmalıydı çünkü başını kaldırıp açıklığın diğer tarafından Tessa'nın gözlerine baktı. Tavırlarındaki bir şey Tessa'yı bakışlarını kaçırmaya zorladı. Böylesine çıplak bir acıya bakamazdı.

Otomatonun kalıntılarını olabildiğince hızlı bir şekilde yok ettiler ve çürüyen bir kütüğün altındaki yumuşak toprağa gömdüler. Eteği kendisini engellemesine rağmen Tessa da elinden geldiğince yardım etti. Sonunda onun da elleri Jem ve Will'inkiler gibi çamurdan simsiyah olmuştu.

Hiçbiri konuşmuyordu, ürpertici bir sessizlik içinde çalışıyorlardı. İşleri bittikten sonra Will, Jem'in cadı ışığı taşını kullanarak ağaçlıktan çıkmaları için onlara rehberlik etti. Ağaçların arasından çıktıklarında yola oldukça yakındılar. Gottshall'ın gelişlerinden birkaç dakika sonra uykuya daldığı fayton hala yerindeydi.

Görünüşleri karşısında -her yerleri çamur ve pislik içindeydi, saçlarına yaprak ve çerçöp takılmıştı- yaşlı adam şaşırdıysa bile bunu belli etmedi, aradıkları şeyi bulup bulmadıklarını da sormadı. Sadece homurdanarak selam verdi ve faytona binmelerini sessizce bekledikten sonra dilini

www.twilightturk.com Sethra

şaklatarak atlara işaret verip onları York'a dönüş yolculuğu için döndürdü.

Faytonun içindeki perdeler geri çekilmişti. Gökyüzünde kara bulutlar vardı ve ufuk çizgisine kadar gökyüzünü örtüyorlardı. "Yağmur yağacak," dedi Jem ıslak gümüşi saçlarını gözlerinden çekerek.

Will bir şey söylemedi. Pencereden dışarı bakıyordu. Gözleri gece karanlığında Arktik Deniz suları rengindeydi.

"Cecily," dedi Tessa bugünlerde Will'e karşı kullandığından çok daha nazik bir ses tonuyla. Will o kadar zavallı görünüyordu ki içinden geçtikleri bozkırlar kadar kasvetli ve cansızdı. "Kardeşin sana benziyor."

Will sessiz kaldı. Sert kanepede Jem'in yanında oturan Tessa hafifçe ürperdi. Islak toprak ve çalılar yüzünden elbisesi ıslanmıştı ve faytonun içi soğuktu. Jem uzandı ve eski bir battaniye bularak ikisinin üzerine örttü. Tessa sanki ateşi yükselmiş gibi Jem'in vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu, ısınmak için ona yaklaşma dürtüsüne karşı koydu.

"Üşüyor musun Will?" diye sordu Tessa ama Will görmeyen gözlerini dışarıdaki manzaradan ayırmadan sadece sessizce başını iki yana salladı. Tessa çaresizce Jem'e baktı.

Jem net ve doğrudan bir tavırla konuştu. "Will," dedi. "Ben sanıyordum ki... Ben kardeşinin öldüğünü sanıyordum."

Will bakışlarını pencereden ayırarak ikisine çevirdi. Gülümsemesi dehşet vericiydi. "Kardeşim ölmüştü."

Ve tüm söylediği bu oldu. York şehrine kadar yolun geri kalanını sessizce gittiler.

Önceki gece neredeyse hiç uyumamış olan Tessa, York tren istasyonuna kadar huzursuz bir şekilde defalarca uykuya dalıp uyandı. Faytondan inip diğerleriyle birlikte Londra platformuna doğru yürürken hava sisliydi. Trene gecikmişlerdi ve neredeyse kaçırıyorlardı. Jem kapıyı açık tutarken Tessa ve Will aceleyle basamakları tırmanıp kompartımana girdi. Daha sonra Tessa sadece, onun şapkasız bir halde trenin kapısından sarkıp ikisine seslendiğini ve tren hareket ederken pencereden dışarı baktığını, platformda şapkasını aşağı çekmiş halde arkalarından huzursuz edici bir tavırla onları izleyen Gottshall'a baktığını hatırlayacaktı. Diğer her şey bulanıktı.

Bu kez tren bulutlar yüzünden giderek kararan kırsal alanda yol alırken kompartımanda sohbet etmediler. Üçü de sessizdi. Tessa çenesini avcuna dayayarak başını pencerenin sert camına yasladı. Yeşil tepeler, kırmızı zemin üzerine altın rengi harflerle isimleri yazılmış kendi küçük ve düzenli istasyonlarıyla küçük kasaba ve köyler pencerenin dışında hızla akıyordu. Kilise kuleleri uzaklardan görünüyor, köyler bir belirip bir kayboluyordu. Tessa, Jem'in Will'e Latince fısıldadığını duydu (*Me specta, me specta*) ama Will cevap vermedi. Daha sonra bir ara Jem'in kompartımandan çıktığını ve kendisinin sessizce Will'e baktığını hatırlayacaktı. Güneş batmaya başla-

www.twilightbank.com
Sethra

mıştı ve Will'in gözlerindeki boş bakışlara meydan okurcasına tenine bir kızıllık veriyordu.

"Will," dedi uykulu bir sesle. "Dün gece..." *Bana karşı çok naziktin,* diyecekti. *Teşekkür ederim.*

Will öfkeli mavi gözlerini ona çevirdi. "Dün gece filan olmadı," dedi dişlerini sıkarak.

Tessa bu söz üzerine neredeyse uyanarak doğrulup oturdu. "Ah, öyle mi? Doğruca ertesi sabaha geçtik, ha? Kimsenin bunu fark etmemesi ne kadar ilginç. Sanırım gecesi olmayan bir gün ancak mucize..."

"Beni zorlama Tessa." Will'in elleri dizlerinin üzerinde sıkılmış, altları yarımay şeklinde kir dolmuş tırnakları pantolonunun kumaşına gömülmüştü.

"Kardeşin hayatta," dedi Tessa onu kışkırttığının farkında olarak. "Buna sevinmen gerekmez mi?"

Will sarardı. "*Tessa...*" diye başladı ve ne yapmak istediği belirsiz bir şekilde öne eğildi. Ne yapacaktı acaba? Pencereye vurup kıracak mıydı, Tessa'yı omuzlarından tutup sarsacak mıydı, yoksa bir daha bırakmamacasına sarılacak mıydı? Onunla ilgili her şey her zaman kocaman bir soru işaretiydi. Derken kompartımanın kapısı açıldı ve Jem elinde ıslak bezle içeri girdi.

Önce Will'e, sonra Tessa'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bir mucize," dedi. "Onu konuşturmuşsun."

"Aslında sadece bana bağırmak için ağzını açtı," dedi Tessa. "İçini dökmek için değil."

Will yine bakışlarını kaçırdı ve ikisine de bakmadı.

"Bu da bir şey," dedi Jem, Tessa'nın yanına çökerken. "İşte. Ellerini ver."

Tessa şaşkınlıkla ellerini uzattı ve dehşete kapıldı. Tırnakları çatlayıp kırılmış, içlerine toprak ve pislik dolmuş, her yeri leş gibi olmuştu. Hatta parmak boğumlarının üzeri sıyrılmıştı ama bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordu bile.

Bunlar kesinlikle bir hanımefendiye yakışacak eller değildi. Jessamine'in kusursuz pembe-beyaz patilerini düşündü. "Jessie dehşete kapılırdı," dedi üzüntüyle. "Bana ellerimin hizmetçilerinkilere benzediğini söylerdi."

"Bunda bu kadar aşağılayıcı olan ne?" dedi Jem sıyrıkları nazikçe temizlerken. "Peşimizden koştuğunu ve otomatonun sana saldırdığını gördüm. Jessamine kanda ve pislikte onur olduğunu hala bilmiyorsa bundan sonra da öğrenemez."

Serin bez parmaklarına iyi gelmişti. Dikkatle işine odaklanmış olan Jem'e baktı, önüne baktığı için beyaz kirpikleri gözlerini örtüyordu. "Teşekkür ederim," dedi Tessa. "Herhangi bir yardımım olduğundan şüpheliyim ve muhtemelen size ayak bağı da oldum ama yine de teşekkür ederim."

Jem ona gülümserken güneş bulutların arkasından çıktı. "Seni bu yüzden eğitiyoruz değil mi?"

Tessa kısık sesle konuştu. "Neler olmuş olabileceği konusunda bir fikrin var mı? Will'in ailesi neden bir zamanlar Mortmain'e ait olan bir evde oturuyor olabilir?"

www.twilightinthecity.com Sethra

Jem, hala boş gözlerle pencereden dışarı bakan Will'e bir göz attı. Londra'ya girmişlerdi ve iki taraflarında gri binalar yükselmeye başlamıştı. Jem, Will'e şefkat yansıtan yorgun gözlerle baktı ve Tessa onları kardeş sandığında Will'i her zaman ağabey olarak düşünmüş olmasına rağmen aslında gerçeğin çok daha karmaşık olduğunu anladı. "Hiçbir fikrim yok," dedi Jem, "ama Mortmain'in uzun bir oyun oynadığını düşünüyorum. Her nasılsa, araştırmamızın bizi nereye götüreceğini biliyordu ve bizi olabildiğince şaşırtmak için bu karşılaşmayı düzenledi. İplerin kimin elinde olduğunu hatırlamamızı istiyor."

Tessa ürperdi. "Benden ne istediğini bilmiyorum Jem," dedi alçak sesle. "Bana beni kendisinin yarattığını söylediğinde, sanki aynı ölçüde kolayca ortadan kaldırabileceğini ima ediyor gibiydi."

Jem'in ılık kolu onunkine değdi. "Seni kimse ortadan kaldıramaz," dedi nazikçe. "Ve Mortmain seni fazla küçümsüyor. O dalı otomatona karşı nasıl kullandığını gördüm..."

"Yeterli değildi. Meleğim olmasaydı..." Tessa boynundaki kolyeye dokundu. "Otomaton ona dokununca geri çekildi. Bu da anlamadığım başka bir muamma. Daha önce de beni korumuştu ve bu kez yine oldu ama diğer durumlarda hiç yaşam belirtisi yok. Bu da yeteneğim kadar büyük bir sır."

"Starkweather'a dönüşmek zorunda kalmaman büyük şanstı. Bize Shade'lerle ilgili dosyaları vermekten büyük memnuniyet duymuş gibiydi."

"Tanrı'ya şükür," dedi Tessa. "Bunu yapmayı sabırsızlıkla beklediğimi söyleyemem. Çok sevimsiz bir adam. Ama gerekirse..." Cebinden bir şey çıkarıp kaldırdı, elindeki nesne loş ışıkta parladı. "Bir düğme," dedi Tessa, "bu sabah ceketinin kolundan düştü, ben de hemen kaptım."

Jem gülümsedi. "Çok zekice Tessa. Seni yanımızda götürdüğümüze memnun olacağımızı biliyord..."

Birden öksürdü. Tessa endişeyle kalakaldı, hatta Will bile sessizce doğrularak kısık gözlerle Jem'e baktı. Jem elini ağzına bastırarak yine öksürdü ama elini çektiğinde avcunda kan yoktu. Tessa, Will'in omuzlarının gevşediğini fark etti.

"Sadece boğazıma biraz toz kaçtı," dedi Jem onları rahatlatmak için. Hasta görünmüyordu ama çok yorgun olduğu belliydi. Bu bitkinliği bir şekilde hatlarının zarafetini daha da vurguluyordu. Güzelliği, Will'de vurgulu renklerle ve bastırılmış ateşle olanın aksine, kendi sessiz mükemmelliğini taşıyor, gümüşi gri bir gökyüzünden dökülen kar tanelerinin sevimliliğini yansıtıyordu.

"Yüzüğün!" Tessa, yüzüğün hala parmağında olduğunu hatırlayarak oturduğu yerde aniden doğruldu. Düğmeyi tekrar cebine koydu ve Carstairs yüzüğünü parmağından çıkarmak için uzandı. "Sana daha önce iade etmeliydim," dedi gümüş halkayı Jem'in avcuna bırakırken. "Unuttum."

Jem'in parmakları Tessa'nın parmaklarının üzerine kapandı. Kar ve gri gökyüzünü düşündürmesine rağmen eli şaşırtıcı

www.twilightteam.com Sethra

ölçüde ılıktı. "Sorun değil," dedi kısık sesle. "Sana yakıştığını düşündüm."

Tessa yanaklarının kızardığını hissetti. Ama o daha bir karşılık veremeden trenin düdüğü yankılandı. Londra'da, Kings Cross İstasyonu'na ulaştıklarını haykırıyordu. İstasyonun gürültüsü, trenin fren gıcırtılarıyla birlikte Tessa'nın kulaklarına doldu. Jem bir şey söyledi ama sözleri o gürültüde kaybolup gitti. Bir uyarı gibiydi ama Will çoktan ayağa kalkmıştı ve elini kompartımanın kapı koluna uzatmıştı bile. Kapıyı açıp aşağı atladı. Bir Gölge Avcısı olmasa kötü şekilde düşebilirdi, neyse ki rahat bir şekilde ayaklarının üzerine inerek koşmaya başladı. Hamalların, yolcuların, bagajların, gazeteci çocukların, yankesicilerin, seyyar satıcıların ve diğer her türde insanın oluşturduğu kalabalığın arasından kendine yol açarak uzaklaştı.

Jem de ayaktaydı ve elini kapıya uzatmıştı. Derken dönüp Tessa'ya baktı. Will'in arkasından koştuğu takdirde Tessa'nın onları takip edemeyeceğini fark etmişti. Jem, genç kıza uzun bir bakış attıktan sonra kapıyı sıkıca kapadı ve tren iyice yavaşlayıp dururken Tessa'nın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ama Will..." diye başladı Tessa.

"Başının çaresine bakar," dedi Jem inançla. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Bazen sadece yalnız kalmak ister. Ve bugün olanları Charlotte'a ve diğerlerine anlatırken orada olmak isteyeceğinden eminim." Tessa bakışlarını onun gözlerinden ayırmadığında Jem nazikçe tekrarladı. "Will başının çaresine bakabilir Tessa."

Tessa kendisiyle konuşurken Will'in gözlerinde beliren, Yorkshire'ın bozkırlarından daha boş, ıssız ve sert bakışları hatırladı ve Jem'in haklı olmasını umdu.

www.twilightturk.com
Sethra

7

Lanet

Bir öksüzün laneti sürükler cehenneme
Bir ruhu bile yükseklerden.
Ama ah! Bundan daha kötüsü
Bir lanettir ölü bir adamın gözünden!
Yedi gün, yedi gece, gördüm ben o laneti
Yine de alamadım nasibimi ölümden.
- Samuel Taylor Coleridge "Antik Denizcinin Şiiri"

Magnus ön kapının açıldığını ve ardından konuşan yüksek sesleri duydu. Hemen *Will* diye düşündü. Bunu düşünmüş olmak hoşuna gitmişti. *Gölge Avcısı çocuk sinir bozucu bir akraba gibi olmaya başladı*, diye düşündü. Okuduğu kitabı kapattı. *Lucian'ın Tanrı'yla Sohbetler*'inin sayfasının kenarını katlarsa Camile çok öfkelenirdi. *Alışkanlıklarını iyi bildiğin ama değiştiremeyeceğin biri. Koridordan topuk seslerini duyduğunda tanıyabileceğin biri. Gelen herkese evde olmadığını söylemesini tembihlediğin kapıcıyla tartışma özgürlüğüne sahip olduğunu hisseden biri.*

Salonun kapısı savrularak ardına kadar açıldı ve Will yarı zafer yarı yenilgi edasıyla -ilginç bir bileşimdi- eşikte durdu. "Burada olduğunu *biliyordum*," dedi Magnus kanepede doğrularak çizmelerini yere indirirken. "Şimdi şuna, şu aşırı gelişmiş yarasaya omzumun üzerinden çekilmesini söyler misin?" Camille'in hizmetkarı ve Magnus'un geçici ayak işçisi Archer'ı işaret etti, adam gerçekten de Will'in yanında dikiliyordu. Yüzünde onaylamayan bir ifade vardı, gerçi aslında her zaman öyleydi. "Ona beni görmek istediğini söyle."

Magnus kitabını yanındaki sehpaya bıraktı. "Ama belki de seni görmek istemiyorumdur," dedi rahat bir tavırla. "Archer'a kimseyi içeri almamasını söylemiştim. *Kimseyi*."

"Beni tehdit etti," dedi Archer insanlık dışı tıslama sesiyle. "Onu hanımıma söyleyeceğim."

"Söyle," dedi Will endişe dolu mavi gözleriyle Magnus'a bakarak. "Lütfen. Seninle konuşmam gerek."

Lanet olasıca çocuk, diye düşündü Magnus. Penhallow ailesinin bir üyesinin zihnindeki bir hafıza engelleme büyüsünü temizlemekle geçen yorucu bir günden sonra istediği tek

www.twilightfanatic.com
Sethra

şey biraz dinlenmekti. Camille'in koridordaki ayak seslerini duymaya çalışmayı veya mesajını beklemeyi bırakmıştı ama bu salonu diğerlerine tercih ediyordu. Bu salonda Camille'in kişisel dokunuşunun duvar kağıtlarındaki dikenli güllere işlediğini, kokusunun perdelere sindiğini hissediyordu. Burada şöminenin başında geçireceği bir akşamı sabırsızlıkla beklemişti: Bir kadeh şarap, bir kitapla ve kesinlikle tek başına.

Ama şimdi Will Herondale yüzünde acı ve çaresizlik ifadesiyle karşısında dikiliyor ve yardım istiyordu. Çaresizlere yardım etmek konusundaki bu sinir bozucu yufka yürekliliğimle ilgili kesinlikle bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü Magnus. *Bu ve onun mavi gözlerine karşı zaafımla ilgili.*

"Pekala," dedi sonunda teslimiyet belirten bir tavırla içini çekerek. "Kalıp benimle konuşabilirsin. Ama seni uyarıyorum, bir iblis filan çağırmayacağım. Akşam yemeğimi yemeden olmaz. Tabii herhangi bir somut kanıt filan bulmadıysan."

"Hayır." Will içeri girip kapıyı Archer'ın yüzüne kapadı. Dönüp sıkıca kilitledikten sonra şöminenin yanına yaklaştı. Hava dondurucu soğuktu. Pencerenin perdelerin arkasında gizlenmeyen kısmı dışarıdaki karanlığı gösteriyor, yapraklar sert rüzgarla kaldırımda uçuşuyordu. Will eldivenlerini çıkardı, şöminenin mermerinin üzerine koydu ve ellerini alevlere doğru uzattı. "Bir iblis çağırmanı istemiyorum."

"Ha?" Magnus çizmeli ayaklarını kanepenin önündeki gül ağacından yapılmış küçük sehpanın üzerine uzattı. Burada olsaydı bu da Camille'i öfkelendirecek bir hareketti. "Bu iyi bir haber sanırım..."

"Beni göndermeni istiyorum. İblisler alemine."

Magnus öksürdü. "*Ne* yapmamı istiyorsun?"

Titreşen alevlerin önünde Will'in profili simsiyah görünüyordu. "İblisler alemine bir kapı aç ve beni gönder. Bunu yapabilirsin değil mi?"

"Bu kara büyüdür," dedi Magnus. "Nekromansi gibi değil, ancak..."

"Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Cidden." Magnus'un ses tonu öfkeliydi. "Bu şeyler kontrolden çıkabilir. Ve Merkez sizden birini, üstelik de en umut vaat eden savaşçısını iblisler tarafından parçalanması için başka bir boyuta gönderdiğimi öğrenirse..."

"Merkez benim umut vaat ettiğimi filan düşünmüyor." Will'in sesi soğuktu. "Umut vaat etmiyorum. Ben bir hiçim ve daima da öyle kalacağım. Senin yardımın olmazsa."

"Beni sınamaya gönderilip gönderilmediğini merak etmeye başlıyorum Will Herondale."

Will sert bir kahkaha attı. "Tanrı tarafından mı?"

"Merkez tarafından. Tanrı da olabilir. Belki de Yasa'yı çiğnemeye eğilimli olup olmadığımı kontrol ediyorlardır."

Will olduğu yerde dönerek ona baktı. "Ben çok ciddiyim," dedi. "Bu bir test filan değil. Böyle rasgele iblisler çağırarak, hiçbir seferinde doğrusunu bulamadan, sürekli umut ederek,

www.twilightturkey.com Sethra

sürekli hayalkırıklığına uğrayarak yaşayamam. Her geçen gün biraz daha karanlık oluyor ve onu sonsuza dek kaybedeceğim, şayet sen..."

"*Onu*?" Magnus oturduğu yerde doğrularak gözlerini kıstı. "Bu kesin Tessa'yla ilgili. Öyle olduğunu biliyordum zaten."

Will kızardı, bir an yüzünün solgunluğu kayboldu. "Sadece o değil."

"Ama onu seviyorsun."

Will ona baktı. "Elbette seviyorum," dedi sonunda. "Asla kimseyi sevmeyeceğimi sanıyordum ama onu seviyorum."

"Bu lanet senin sevme becerini ortadan kaldırmakla ilgili bir şey mi? Çünkü şimdiye kadar böyle bir saçmalık duymadım. Jem senin *parabatai*'n. Seni onunla birlikte gördüm. Onu seviyorsun değil mi?"

"Jem benim büyük günahım," dedi Will. "Bana ondan söz etme."

"Sana Jem'den söz etmeyeyim, sana Tessa'dan söz etmeyeyim. Senin için iblisler alemine bir kapı açmamı istiyorsun ve benimle konuşmayacak veya bana nedenini söylemeyeceksin, öyle mi? Bunu yapmam Will." Magnus kollarını göğsünde kavuşturdu.

Will bir elini şöminenin mermerine dayadı. Hareketsiz duruyordu. Alevler güzel profilinin dış hatlarını ve uzun ince ellerinin zarafetini belirginleştiriyordu. "Bugün ailemi gördüm," dedi ve hemen düzeltti. "Kız kardeşimi. Cecily'yi gördüm. Yaşadıklarını biliyordum ama onları tekrar göreceğimi hiç sanmıyordum. Yakınıma gelemezler."

"Neden?" Magnus bunu yumuşak bir sesle sormuştu. Bu tuhaf, sinir bozucu, dengesiz, parçalanıp yıkılmış çocuk hakkında bir şeyler keşfetmenin eşiğinde olduğunu biliyordu. "Sana bu kadar kötü ne yaptılar ki?"

"Ne mi yaptılar?" Will'in sesi yükseldi. "Ne mi *yaptılar*? Hiçbir şey. Bu benim. Zehir olan benim. Onları zehirliyorum. Beni seven herkesi zehirliyorum."

"Will..."

"Sana yalan söyledim," dedi Will aniden şömineden uzaklaşarak.

"Şaşırtıcı," diye mırıldandı Magnus ama Will anılarına gömülmüştü ve böylesi belki en iyisiydi. Camille'in güzel İran halısının üzerinde çizmeleriyle gezinmeye başladı.

"Sana ne anlattığımı biliyorsun. Galler'de ailemin evindeki kütüphanedeydim. Yağmurlu bir gündü, canım sıkılıyordu ve babamın eski eşyalarını karıştırıyordum. Bir Gölge Avcısı olarak eski hayatından birkaç şeyi saklardı... Sanırım duygusal nedenlerle vazgeçmek istemediği şeyler. O zaman ne olduğunu bilmiyordum ama masasının gizli çekmecelerinden birinde eski bir stel ve oymalarla süslü küçük bir kutu buldum. Sanırım bunun bizi uzak tutmak için yeterli olacağını düşünmüştü ama meraklı bir çocuğu hiçbir şey uzak tutamaz. Elbette yaptığım ilk şey kutuyu açmak oldu. İçinden bir sis

www.twilightturk.com
Sethra

bulutu çıkarak bir anda yaşayan bir iblise dönüştü. Yaratığı gördüğüm anda çığlık atmaya başladım. Daha on iki yaşındaydım. Daha önce hiç öyle bir şey görmemiştim. Ağzı sivri dişlerle dolu, ölümcül, dev gibi, çatal kuyruklu bir şeydi ve... benim elimde hiçbir şey yoktu. Silahsızdım. Kükrediğinde halının üzerine düştüm. Yaratık tıslayarak üzerime geldi. O sırada ablam içeri daldı."

"Cecily mi?"

"Ella. Ablam. Elinde parlayan bir şey vardı. Ne olduğunu artık biliyorum, bir seraf bıçağı. O zamanlar hiçbir fikrim yoktu. Ona bağırarak çıkmasını söyledim ama yaratıkla arama girdi. Ablam kesinlikle korkusuzdu. Hiç korktuğunu görmedim. En yüksek ağaca tırmanmaktan, en vahşi ata binmekten korkmazdı... Ve orada, kütüphanede de hiç korkmuyordu. İblise defolup gitmesini söyledi. Yaratık büyük, çirkin bir böcek gibi üzerimde dikiliyordu. *Seni kovuyorum,* dedi ablam. Yaratık güldü."

Gülerdi tabii. Magnus kızla ilgili içinde hem sempati hem de acıma hissetti. İblislerle, çağrılmaları veya kovulmalarıyla ilgili hiçbir şey bilmemesine rağmen meydan okuması onu etkilemişti.

"Yaratık güldü ve kuyruğunu savurarak ablamı yere devirdi. Sonra bakışlarını üzerime dikti. Gözleri kıpkırmızıydı, hiç beyazı yoktu. *Yok edeceğim kişi baban ama o burada değil, seninle idare etmem gerekecek,* dedi. O kadar şaşırmıştım ki ona öylece bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ella halının üzerinde sürünüyor, düşmüş seraf bıçağını almaya çalışıyordu. *Seni lanetliyorum,* dedi iblis. *Sevdiğin herkes ölecek. Sevgileri onların sonu olacak. Birkaç saniye ya da yıllar sürebilir ama onlardan uzaklaşmadığın sürece, sana sevgiyle bakan herkes bu yüzden ölecek. Ve onunla başlıyorum.* Ella'ya doğru bakarak hırladı ve gözden kayboldu."

Magnus hayranlık duymaktan kendini alamamıştı. "Ve düşüp öldü mü?"

"Hayır." Will hala bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Pardösüsünü çıkarıp bir koltuğun arkasına attı. Uzun siyah saçları vücudundan yayılan ve ateşinkiyle birleşen sıcaklıkla kıvrılmaya başlamış, ensesine yapışmıştı. "Ona zarar vermedi. Ablam *beni* kollarına alarak *teselli etti*. Bana iblisin sözlerinin hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Kütüphanede bazı yasak kitapları okuduğunu ve bir seraf bıçağını bu şekilde tanıyarak kullanabildiğini, açtığım şeyin adına Pyxis dendiğini ama babamın neden onlardan birini sakladığını bilmediğini anlattı. Kendisi yanımda olmadığı sürece bir daha annemin ve babamın bir eşyasına dokunmamam için bana söz verdirdi ve sonra beni yatağa götürüp uyuyana kadar kitap okudu. Bütün olanların şokuyla bitkin düşmüştüm sanırım. Annemle mırıldanarak konuştuğunu, onlar dışarıdayken hastalandığımı ve ateşlendiğimi söylediğini hatırlıyorum. O sırada benimle ilgili tantana hoşuma gitmişti ve iblis oldukça heyecan verici

www.twilightturk.com
Sethra

bir anı gibi kalmıştı. Cecily'ye bundan nasıl bahsedeceğimi planladığımı hatırlıyorum. Tabii ben çocuk gibi çığlık çığlığa bağırırken Ella'nın beni kurtardığını söylemeden..."

"Zaten çocuktun," dedi Magnus.

"Yeterince büyüktüm," dedi Will. "Ertesi sabah annemin acı çığlıklarıyla uyandığımda bunun anlamını bilecek kadar büyüktüm. Ella'nın odasındaydı ve Ella yatağında ölmüştü. Beni uzak tutmak için ellerinden geleni yaptılar ama görmem gerekeni gördüm. İçten dışa doğru çürümüş bir şey gibi yeşilimsi siyah bir renk alarak şişmişti. Artık ablama benzemiyordu. Artık *insana* bile benzemiyordu. Onlar bilmese de ben neler olduğunu biliyordum. *Sevdiğin herkes ölecek. Ve onunla başlıyorum.* Lanet etkisini göstermişti. Aynı dehşeti hepsine getirmeden önce onlardan, bütün ailemden uzaklaşmam gerektiğini o anda anlamıştım. O gece evden ayrılıp Londra'ya geldim."

Magnus ağzını açtı ama tekrar kapadı. İlk kez ne diyeceğini bilemiyordu.

"Görüyorsun," dedi Will, "lanetim hiç de saçmalık olarak değerlendirilemez. Nasıl işlediğini gördüm. Ve o günden sonra, Ella'ya olanların hayatım boyunca başka kimseye olmaması için çabaladım. Hayal edebiliyor musun? Edebiliyor musun?" Elleriyle siyah saçlarını sıvazladı ve dağınık bukleler gözlerinin önüne döküldü. "Kimseyi kendine yaklaştırmamak. Seni normalde sevebilecek herkesi kendinden nefret

ettirmek. Aramıza mesafe koymak ve kendimi unutturmak için ailemden uzaklaştım. Ev olarak seçtiğim yerde birlikte yaşamayı seçtiğim insanlara, bana çok fazla şefkat duymasınlar diye her gün kötü davranmak zorundayım."

"Tessa..." Magnus'un zihinde aniden o gri gözlü, ciddi yüzlü, Will'e sanki ufuk çizgisi üzerinde yeni yükselen güneşmiş gibi bakan kızın görüntüsü belirmişti. "Sence o seni sevmiyor mu?"

"Sanmıyorum. Ona yeterince kötü davrandım." Will'in sesi acı doluydu. "Sanırım hissettiklerimi görmesine neredeyse izin verdiğim bir dönem vardı, sonuçta ölü olduğunu sanıyordum ve ona göstermiştim. Sonrasında duygularıma karşılık vermiş olabilir ama onu elimden geldiğince zalim bir şekilde kırdım. Sanırım artık benden nefret ediyordur."

"Ya Jem?" dedi Magnus cevabı duymaktan korkarak.

"Jem zaten ölüyor," dedi Will boğuk bir sesle. "Jem kendime izin verdiğim bir lüks. Kendi kendime, o ölürse bunun benim suçum olmayacağını söyleyip duruyorum. Zaten yavaş yavaş ölüyor. Ella'nın ölümü en azından hızlıydı. Belki Jem de benim sayemde temiz bir şekilde ölebilir." Bakışlarını kaldırdığında Magnus'un suçlayan gözleriyle karşılaştı. "Kimse hiçbir şey olmadan yaşayamaz," diye fısıldadı. "Sahip olduğum tek şey Jem."

"Ona söylemeliydin," dedi Magnus. "En azından *parabatai*'n olmayı kabul ederken riskleri bilirdi."

www.twilightturk.com Sethra

"Böyle bir bilgiyi onun omuzlarına yükleyemem! İstersem sırrımı saklar ama bilmek ona acı verir, başkalarına verdiğim acı onu daha da çok yaralar. Ama Charlotte'a, Henry'ye ve diğerlerine söyleyecek olsam, davranışlarımın sahte olduğunu açıklasam, onlara söylediğim bütün acımasızca şeylerin yalan olduğunu, gerçekte ikisini de yapmaya niyetim olmadığı halde içki içtiğim ve fahişelerle takıldığım izlenimini vermek için sokaklarda dolaştığımı anlatsam, o zaman onları kendimden uzak tutamam."

"Yani bu lanetten daha önce kimseye söz etmedin mi? On iki yaşından beri bunu ilk kez bana mı anlatıyorsun?"

"Anlatamazdım," dedi Will. "Gerçeği bildiklerinde bana bağlanmayacaklarından nasıl emin olabilirdim? Böyle bir hikaye acıma duygusu yaratabilir, acıma duygusu şefkate ve sevgiye dönüşebilir, sonra da..."

Magnus kaşlarını kaldırdı. "Benim için endişelenmiyor musun?"

"Beni sevebileceğinden mi?" Will gerçekten şaşırmış gibiydi. "Hayır, sen Nefilimler'den nefret ediyorsun değil mi? Ayrıca siz iblis efendileri kendinizi istenmeyen duygulara karşı koruyabiliyorsunuz. Ama Charlotte ve Henry gibiler onlara yansıttığım kişiliğin sahte olduğunu bilirlerse, gerçek kişiliğimi anlarlarsa bana değer vermeye başlayabilirler."

"O zaman da ölürler," dedi Magnus.

Charlotte yavaşça yüzünü ellerinden kaldırdı. "Ve nerede olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu üçüncü kez. "Yani Will öylece gitti mi?"

"Charlotte."

Jem'in sesi yatıştırıcıydı. Çiçekli ve sarmaşıklı duvar kağıtlarıyla döşeli misafir odasındaydılar. Sophie şöminenin başında, maşayla alevleri canlandırmaya çalışıyordu. Henry masanın arkasında oturuyor, bakır aletlerle uğraşıyordu. Jessamine kanepede, Charlotte da şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu. Tessa ve Jem kanepede yan yanaydı, bu da Tessa'ya kendini tuhaf bir şekilde konuk gibi hissettiriyordu. Bridget'ın tepsiyle getirdiği sandviçlerle doymuş, çay içmişti ve yavaş yavaş içi ısınıyordu. "Bu sıradışı bir durum değil. Will'in geceleri nerede olduğunu ne zaman bildik ki?"

"Ama bu farklı. Ailesini, en azından kız kardeşini görmüş. Ah, zavallı Will." Charlotte'ın sesi endişeyle titriyordu. "Ben de onları unutmaya başladığını umuyordum ..."

"Kimse ailesini unutmaz," dedi Jessamine sert bir tavırla. Elinde bir suluboya tuvali ve kağıtlarla kanepede oturuyordu, son zamanlarda genç kızlara has sanatlarla ilgilenmeye karar vermişti ve resim yapmaya, siluetler kesmeye, çiçek baskılarıyla uğraşmaya ve müzik odasında çimbalo* çalmaya başlamıştı. Fakat Will, şarkı söylediği zamanlarda ona Church'ün huysuz halini hatırlattığını söylemişti.

* Piyanoya benzer bir enstrüman. Ç.N.

"Şey, hayır, elbette unutmaz," dedi Charlotte çabucak, "ama omuzlarında korkunç bir ağırlık oluşturacak şekilde sürekli anılarla yaşamamayı başarabilir belki."

"Sanki her gün böyle hastalıklı tavırları olmasa bile Will'le ne yapacağımızı biliyormuşuz gibi," dedi Jessamine. "Yine de ailesine o kadar önem verdiğini sanmıyorum, yoksa onları en başta terk etmezdi."

Tessa hayretle inledi. "Bunu nasıl söylersin? Neden ailesinden ayrıldığını bilmiyorsun bile. Ravenscar Malikanesi'ndeyken yüzünün halini görm..."

"Ravenscar Malikanesi." Charlotte görmeyen gözlerle şömineye bakıyordu. "Gitmiş olabileceklerini düşündüğüm onca yer arasında..."

"Of ya!" dedi Jessamine, Tessa'ya öfkeyle bakarak. "En azından ailesi hayatta. Ayrıca hiç de üzgün olmadığına bahse girebilirim, numara yaptığından eminim. Her zaman yapar."

Tessa destek alabilmek için Jem'e baktı ama Jem o anda Charlotte'a bakıyordu ve bakışları gümüş para kadar sertti. "Ne demek istiyorsun?" dedi. "Gitmiş olabilecekleri onca yer derken? Will'in ailesinin taşındığını biliyor muydun?"

Charlotte irkildi ve içini çekti. "Jem..."

"Bu önemli Charlotte."

Charlotte masadaki çiçeklerin üzerinden baktı. "Will'in ailesi on iki yaşındayken buraya onu görmeye geldikten ve Will onları geri gönderdikten sonra... Onlarla en azından

birkaç dakika konuşması için yalvardım ama bunu yapmadı. Eğer giderlerse onları bir daha göremeyebileceğini anlamasını sağlamaya çalıştım. Elimi tutup *Eğer ölürlerse lütfen bana söyle, Charlotte, bana söz ver,* dedi." Charlotte bakışlarını elbisesinin kumaşını sımsıkı tutan parmaklarına indirdi. "Küçük bir çocuktan öylesine tuhaf bir istekti ki. Ben... Ben evet demek zorunda kaldım."

"Yani Will'in ailesinin durumunu takip mi ediyordun?" diye sordu Jem.

"Bunu yapması için Ragnor Fell'i tuttum," dedi Charlotte. "İlk üç yıl boyunca. Dördüncü yıl geri döndü ve Herondale'lerin taşındığını söyledi. Will'in babası Edmund Herondale kumarda evlerini kaybetmiş. Ragnor'ın öğrenebildiği sadece buydu. Herondale'ler taşınmak zorunda kalmış. Sonrasında da izlerini kaybetti."

"Will'e hiç söyledin mi?" diye sordu Tessa.

"Hayır." Charlotte başını iki yana salladı. "Ölürlerse kendisine söylemem için söz verdirdi sadece, hepsi buydu. Evlerini kaybettikleri haberini verip onu neden üzecektim ki? Onlardan hiç söz etmiyordu. Unutmuş olabileceğini umuyordum."

"Asla unutmadı." Jem'in sözlerinde Charlotte'ın parmaklarının gergin hareketlerini durduran bir şey vardı.

"Yapmamalıydım," dedi Charlotte. "O sözü asla vermemeliydim. Yasa'ya aykırıydı..."

"Will bir şeyi gerçekten istediğinde," dedi Jem sakince, "bir şeyi *hissettiğinde*, kalbini kırabilir."

Bir sessizlik oldu. Charlotte'ın dudakları sımsıkı kapanmıştı ve gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu. "Kings Cross'tan ayrıldığında nereye gittiği konusunda bir şey söyledi mi?"

"Hayır," dedi Tessa. "Geldik, trenden atladı ve koşup gitti," dedi.

"Hiçbir şey söylemedi. Kalabalığın arasında milleti ite kaka yol açarak uzaklaşıp gitti sadece. Bizi almaya gelen Cyril'ı da neredeyse yere deviriyordu."

"Hiç mantıklı değil," diye sızlandı Charlotte. "Will'in ailesi neden eskiden Mortmain'e ait olan bir evde oturuyor olsun? Üstelik de Yorkshire'da? Bu yolun bizi götüreceğini sandığım yer bu nokta değildi. Mortmain'i ararken Shade'leri bulduk, onu tekrar aradık ve bu kez de Will'in ailesini bulduk. Sembolü olan lanetli *ouroboros* gibi etrafımızı sarıyor."

"Daha önce Ragnor Fell'e Will'in ailesini izletmişsin," dedi Jem. "Bunu tekrar yapabilir misin? Mortmain bir şekilde onları ele geçirdiyse... Nedeni ne olursa olsun..."

"Evet, elbette," dedi Charlotte. "Ona hemen yazacağım."

"Burada anlamadığım bir şey var," dedi Tessa. "Tazminat talebi 1825'te gerçekleşmiş ve başvuru sahibinin yirmi iki yaşında olduğu kaydedilmiş. Eğer o zaman yirmi iki yaşındaysa şimdi yetmiş beş olmalı ve o kadar da yaşlı görünmüyor. Belki kırk..."

"Kara büyüyle uğraşan sıradanların," dedi Charlotte yavaşça, "hayatlarını uzatabilmelerinin yolları var. Beyaz Kitap'ta böyle büyüler bulunabilir. Beyaz Kitap'ın Merkez'den başka birinin elinde olması bu yüzden suç kabul ediliyor."

"Mortmain'in babasından ona bir nakliye şirketi miras kaldığıyla ilgili şu gazete haberleri vardı ya," dedi Jem. "Sence bir vampir hilesi mi yaptı?"

"Vampir hilesi mi?" dedi Tessa, *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'nda böyle bir şey okuyup okumadığını hatırlamaya çalışarak.

"Vampirlerin uzun süre paralarını ellerinde tutmalarının yolu," dedi Charlotte. "Bir yerde çok uzun süre, hiç yaşlanmadıklarının fark edilmesine yetecek kadar bir süre kaldıklarında, kendi sahte ölümlerini tezgahlarlar ve miraslarını uzun zaman önce kaybettikleri bir oğula veya yeğene bırakırlar. Yeğen ortaya çıkar, babasına veya amcasına çok benzer ve gelip parayı alır. Bazen bu şekilde kuşaklar boyunca yaşarlar. Mortmain yaşlanmadığı gerçeğini gizlemek için şirketi kendine miras bırakmış olabilir."

"Yani kendi oğluymuş gibi davrandı," dedi Tessa. "Böylece şirketin yönünü değiştirmek için geçerli nedeni de oldu. İngiltere'ye dönerek mekanizmalarla filan ilgilenmeye başladı."

"Ve Yorkshire'daki evden de muhtemelen bu yüzden ayrıldı," dedi Henry.

www.twilightturk.com Sethra

"Bu yine de Will'in ailesinin neden orada olduğunu açıklamıyor," dedi Jem.

"Ya da Will'in nerede olduğunu," diye ekledi Tessa.

"Ya da Mortmain'in nerede olduğunu," diye araya girdi Jessamine kasvetli bir neşeyle. "Sadece dokuz gün kaldı Charlotte."

Charlotte başını tekrar ellerine gömdü. "Tessa," dedi, "senden bunu istemekten nefret ediyorum ama sonuçta seni Yorkshire'a göndermemizin nedeni buydu ve bütün taşların altına bakmak zorundayız. Starkweather'ın ceketinden aldığın düğme hala sende mi?"

Tessa tek kelime etmeden düğmeyi cebinden çıkardı. İnci ve gümüşten yapılmış yuvarlak bir düğmeydi ve elinde tuhaf bir serinlik yaratıyordu. "Ona dönüşmemi mi istiyorsun?"

"Tessa," dedi Jem araya girerek. "Bunu yapmak istemiyorsan, Charlotte sana asla... *Biz* böyle bir şeyi sana asla dayatmayız."

"Biliyorum," dedi Tessa. "Ama ben teklif ettim ve sözümden dönmeyeceğim."

"Teşekkür ederim Tessa." Charlotte rahatlamış görünüyordu. "Bizden gizlediği bir şey olup olmadığını bilmek zorundayız. Bu konunun herhangi bir kısmıyla ilgili bize yalan söyleyip söylemediğini. Shade çiftine olanlarla ilgisinin..."

Henry kaşlarını çattı. "Diğer Gölge Avcıları'na güvenemediğin gün karanlık bir gün demektir Lottie."

"Zaten öyle, sevgili Henry," diye karşılık verdi Charlotte kocasına bakmadan.

"Yani bana yardım etmeyeceksin," dedi Will duygusuz bir sesle. Magnus büyü gücünü kullanarak şöminedeki alevleri canlandırdı. Parlayan alevlerin ışığında, iblis efendisi Will'i daha net görebildi: Ensesinde kıvrılan siyah bukleleri, zarif elmacıkkemiklerini ve güçlü çenesini, kirpiklerinin gölgesini. Magnus'a birini hatırlatıyordu ama anıları zihninin derinliklerindeydi ve yüzeye çıkmayı reddediyorlardı. Bu kadar uzun yıllardan sonra, bazen anıları tek tek çekip çıkarmak çok zordu. Sevdiği kişilerle ilgili olanları bile. Kendisine çok benzediğini, Hollandalı büyükbabasıyla Endonezyalı büyükannesinin bir melezi olduğunu bilmesine rağmen annesinin yüzünü artık hatırlayamıyordu mesela.

"Yardım derken anladığın şey seni pitbullarla dolu bir çukura sıçan gibi atmaksa o zaman hayır, sana yardım etmeyeceğim," dedi Magnus. "Bunun delilik olduğunu sen de biliyorsun. Evine dön ve yat uyu."

"Sarhoş değilim."

"Bence olabilirsin de." Magnus elleriyle gür saçlarını sıvazladı ve aniden -mantıksızca bir şekilde- Camille'i düşündü. Buna memnun oldu. Will yanındayken onu hiç düşünmeden bu odada neredeyse iki saat geçirebilmişti. İşte bir ilerleme! "Birini kaybeden tek kişinin kendin olduğunu mu sanıyorsun?"

www.twilightteam.com Sethra

Will'in yüzü kırıştı. "Öyleymiş gibi konuşma. Sıradan bir kaprismiş gibi. Öyle değil. Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler ama bu o acının kaynağının sınırlı olduğu varsayımına dayanır. Biter. Buysa her gün yeniden açılan bir yara."

"Evet," dedi Magnus minderlere yaslanıp. "Lanetlerin dehası da bu, değil mi?"

"Lanetim benim sevdiğim herkesin öleceği yönünde olsaydı başka olurdu," dedi Will. "Kendimi sevmekten alıkoyabilirim. Ama başkalarının bana değer vermesini engellemek çok tuhaf ve çok yorucu bir şey." Magnus gerçekten de onun bitkin göründüğünü düşündü. "Her gün başka biriymişim gibi rol yapmak zorundayım. Her gün zalim, kaba, küstah olmak zorundayım."

"Aslında ben senin o halinden hoşlanıyorum. Ve şeytan rolünü oynamaktan biraz olsun hoşlanmadığını da söyleme bana Will Herondale."

"Kara mizah duygusunun ailemizde irsi olduğu söylenir," dedi Will alevlere bakarak. "Ella'da vardı. Cecily'de de öyle. İhtiyaç duyana kadar aynı yeteneğe kendim de sahip olduğumu anlamamıştım. Bütün bu yıllar boyunca nefret dolu olmakla ilgili iyi dersler aldım. Ama kendimi kaybetmeye başladığımı hissediyorum." Doğru kelimeleri bulmak için çabaladı. "Kendimi eksilmiş, bir parçam karanlığa savrulmuş, iyi, dürüst ve samimi olan tarafım... Bunu kendinden yeterince uzun süre uzak tutarsan gerçekten kaybedebilir misin? Sana kimse değer vermezse gerçekten var olabilir misin?"

Bu sonuncusunu o kadar kısık sesle söylemişti ki Magnus onu duymakta zorlanmıştı. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Bir defasında bir yerde okumuştum." Will ona döndü. "Eğer beni iblis alemine gönderirsen çok büyük bir merhamet göstermiş olursun. Aradığım şeyi bulabilirim. Bu benim tek şansım ve o şans olmadan hayatım benim için zaten değersiz."

"On yedi yaşındayken bunu söylemek kolaydır," dedi Magnus soğuk bir tavırla. "Aşıksın ve dünyanın bundan ibaret olduğunu sanıyorsun. Ama dünya senden daha büyük Will. Ve sana ihtiyacı olabilir. Sen bir Gölge Avcısı'sın. Daha yüce bir amaca hizmet ediyorsun. Hayatın senin değil ki fırlatıp atabilesin."

"O zaman benim olan hiçbir şey yok demektir," dedi Will ve şömineden uzaklaşırken sarhoş gibi sendeledi. "Kendi hayatıma bile sahip değilsem..."

"Bize mutluluk borçlu olunduğunu kim söyledi?" dedi Magnus yumuşak bir sesle. Zihninde kendi çocukluk evini ve annesinin korku dolu gözlerle ondan geri çekilişini, babası olmayan kocasınınsa yanışını hatırladı. "Bizim başkalarına borçlu olmamıza ne dersin?"

"Onlara sahip olduğum her şeyi çoktan verdim zaten," dedi Will pardösüsünü koltuğun arkasından alırken. "Benden

www.twilightturk.com Sethra

yeterince şey aldılar ve bana söyleyeceğin buysa, o zaman seninle de işim bitti, *iblis efendisi*."

Son kelimeleri bir küfür gibi söylemişti. Magnus sertliğine pişman olarak ayağa kalkmaya davrandı ama Will onun yanından geçip kapıya doğru yürüdü, arkasından sertçe çarparak kapadı. Biraz sonra Magnus onun, başı rüzgara karşı öne eğik halde yürürken pardösüsünü giymeye çalışarak pencerenin önünden geçtiğini gördü.

Tessa üzerinde elbisesiyle tuvalet masasında oturuyor, küçük düğmeyi avcunda ileri geri yuvarlıyordu. Charlotte'ın ondan istediğini yapabilmek için yalnız kalmak istemişti. İlk kez bir erkeğe dönüşmüyordu, Kara Kardeşler onu birkaç kez bunu yapmaya zorlamışlardı ve tuhaf bir duygu olmakla birlikte isteksizliğini artıran şey bu değildi. Starkweather'ın gözlerinde gördüğü karanlıktı. Topladığı ganimetlerle ilgili konuşurken sesinde beliren o delilik tonu. Tessa onun zihnini daha yakından tanımak istemediğini biliyordu.

Bunu yapmak zorunda değildi. Dışarı çıkıp denediğini ama işe yaramadığını söyleyebilirdi. Ama daha bu düşünce zihninde belirdiğinde bile bunu yapamayacağını biliyordu. Enstitü'deki Gölge Avcıları'na sadık kalması gerektiğini hissediyordu bir şekilde. Onu korumuşlardı, nazik davranmışlardı, kimliğiyle ilgili bildiklerini ona öğretmişlerdi ve onunla aynı amacı paylaşıyorlardı: Mortmain'i bulup yok etmek. Jem'in nazik bakışlarını düşündü. O gümüş rengi gözler inanç doluydu. Derin bir nefes alıp parmaklarını düğmenin etrafına kapadı.

Karanlık gelip onu sardı ve serin sessizliğine aldı. Şöminede yanan ateşin hafif çıtırtısı, cama vuran rüzgarın uğultusu silindi. Karanlık ve sessizlik. Vücudunun dönüştüğünü hissetti: Elleri şimdi daha büyüktü ve romatizma ağrıları içindeydi. Sırtı ağrıyor, başı ağırlaşıyor, ayakları acıyla zonkluyordu ve ağzında acı bir tat vardı. Çürümüş dişler, diye düşündü midesi bulanarak. O kadar ki zihnini tekrar etrafını saran karanlığa yönlendirmek zorunda kaldı ve ışığı aramaya başladı.

Işık geldiğinde her zamanki gibi bir işaret feneri kadar sağlam değildi. Bir aynanın milyonlarca parçaya dağılışını izlermiş gibi parçalar halinde geliyordu. Her parçada ona inanılmaz bir hızla çarpan bir görüntü vardı. Bir atın şaha kalktığını, karla kaplı karanlık bir tepeyi, Merkez'in siyah bazalttan Konsey salonunu ve çatlamış bir mezar taşını gördü. Tek bir görüntüyü yakalamaya çabaladı. Bir tane vardı: Starkweather bir baloda, geniş etekli bir tuvalet giymiş ve kahkahalar atan bir kadınla dans ediyordu. Tessa onu bir kenara atıp başka birine uzandı.

Ev küçüktü ve iki tepenin arasındaki gölgelere yaslanmıştı. Starkweather ağaçların arasındaki karanlık bir noktadan izlerken ön kapı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Tessa anıyı izlerken bile Starkweather'ın kalp atışlarının hızlandığını his-

www.twilighttr.com Sethra

setti. Adam uzun boylu, geniş omuzluydu ve teni bir kertenkeleninki gibi yeşildi. Saçları siyahtı. Elinden tuttuğu çocuksa bir çocuğun olabileceği kadar normal görünüyordu: Küçük, tombik elli, pembe tenliydi.

Tessa adamın adını biliyordu çünkü Starkweather biliyordu.

John Shade.

Shade çocuğu alıp omuzlarına oturturken evin kapısından çok sayıda tuhaf görünüşlü metal yaratık dışarı döküldü. Bir çocuğun, insan boylarında ve metalden yapılmış eklemli oyuncaklarına benziyorlardı. Yaratıkların yüzleri yoktu. Fakat tuhaf bir şekilde giysileri vardı. Bazıları Yorkshire çiftçilerinin giydiği gibi kaba tulumlar, diğerleri sıradan muslin elbiseler giymişti. Otomatonlar el ele tutuşarak folklor oynuyormuş gibi salınmaya başladı. Çocuk gülerek ellerini çırptı.

"Buna iyi bak oğlum," dedi yeşil derili adam, "çünkü bir gün böyle yaratıklardan oluşan bir krallığa hükmedeceğim ve sen de benim prensim olacaksın."

"John!" diye biri seslendi evin içinden, bir kadın pencereden dışarı sarktı. Bulutsuz gökyüzü renginde uzun saçları vardı. "John, içeri gel. Biri görecek! Çocuğu da korkutacaksın!"

"Hiç de korkmuş bir hali yok anne." Adam güldü ve çocuğu yere bırakarak saçlarını karıştırdı. "Benim küçük mekanik prensim..."

Bu anıda Starkweather'ın göğsünde güçlü bir nefret dalgası yükseldi. O kadar şiddetliydi ki Tessa'yı anıdan koparark tekrar karanlığa savurdu. Neler olduğunu anlamaya başladı. Starkweather bunamaya başlıyor, düşünceleriyle anılarını birleştiren bağı kaybediyordu. Aklına gelip giden şeyler rasgeleydi. Odaklanarak Shade ailesini yeniden görmeye çalıştı ve bir anının kısa bir parçasını yakaladı. Darmadağın olmuş bir oda, her yerde dişliler, makaralar, parçalanmış metaller, etrafa akmış kan gibi siyah sıvı ve bütün bu dağınıklığın ortasında yerde cansız yatan, yeşil derili bir adam ve mavi saçlı bir kadın. Sonra o da silindi ve bir kez daha, merdivendeki portrenin sahibi olan kızın yüzünü gördü. Sarı saçlı, inatçı ifadeli kız, yüzünde kararlı bir ifadeyle küçük midillisine biniyor, saçları rüzgarda uçuşuyordu. Tenine bir stel batırılırken ve beyazlığın üzerine siyah mühürleri işlerken acıyla kıvranarak çığlıklar atıyordu. Sonunda Tessa, York Enstitüsü'ndeki nişin gölgeli ortamından bakan kendi yüzünü gördü ve Starkweather'ın vücudundan çıkıp kendi bedenine dönmesine neden olacak kadar güçlü bir şok dalgasının her yerini yaladığını hissetti.

Düğme elinden yuvarlanıp yere düşerken hafif bir tıkırtı duyuldu. Tessa başını kaldırarak tuvalet masasının aynasına baktı. Yine kendisi olmuştu ve ağzındaki acı tat, dudağını ısırdığı yerden yayılan kandı.

Kendini hasta gibi hissederek ayağa kalktı ve pencereyi açarak serin gece havasının terli tenine değişini hissetti. Dışarıda

www.kitaphane.com
Sethra

gece gölgelerle doluydu, çok az esinti vardı ve Enstitü'nün siyah kapıları önünde uzanıyor, sloganları ölümlülük ve ölüme her zamankinden daha fazla vurgu yapıyordu. Gözüne bir hareket ilişti. Aşağı baktığında, beyaz bir şeklin aşağıdaki taşlık avludan kendisine baktığını gördü. Çarpık ama tanınabilir bir yüzdü. Bayan Kara.

Refleksle inleyerek geri çekildi ve pencereden uzaklaştı. Başının döndüğünü hissetti. Şiddetle başını iki yana sallarken pencerenin pervazına tutundu ve kendini tekrar öne çekerek korkuyla aşağı…

Ama avlu boştu. Gölgeler dışında hareket eden hiçbir şey yoktu. Gözlerini kapadı, yavaşça tekrar açtı ve elini boynundaki meleğin üzerine koydu. Orada hiçbir şey olmadığını, gördüğü şeyin sadece hayal gücünden kaynaklandığını düşündü. Hayal gücünü kontrol altına alması gerektiğine, yoksa sonunda Starkweather gibi aklını kaçıracağına karar vererek pencereyi kapadı.

8

Ruhtaki Gölge

www.twilightturk.com
Bethra

Ah, zarif ve güçlü afyon! Yoksul ve zengin ayırmadan tüm kalplere, asla iyileşmeyecek yaralara ve "ruhu isyana sürükleyen acılara" sakinleştirici merhem gibidir afyon! Güçlü söz sanatıyla gazabın amacını silip götürür, suçlu adama bir gece için gençliğinin umutlarını geri verir ve kandan ıslanmış elleri temizler.

-Thomas De Quincey, *Bir İngiliz Esrarkeşin İtirafları*

Tessa sabah kahvaltıya indiğinde Will'in orada olmadığını görünce şaşırdı. Gece boyunca onun dönmesini beklediğini şimdi anlamıştı. Kapıda duraksadı, masanın etrafında oturanların yüzlerini tekrar taradı. Sonunda bakışları Jem'e döndü-

günde onun hüzünlü ve endişeli ifadesiyle karşılaştı ve doğru olduğunu anladı. Will hala ortalıkta yoktu.

"Ah, geri dönecektir, Tanrı aşkına," dedi Jessamine çay fincanını tabağına sertçe bırakırken. "Her seferinde sürünerek eve geri döner. İkinize bir bakın. Sanki en sevdiğiniz köpek yavrusunu kaybetmiş gibisiniz."

Tessa, Jem'e neredeyse suçluluk dolu bir bakış atarak karşısına oturdu ve ekmek sepetinden bir dilim aldı. Henry yoktu. Masanın başında oturan Charlotte gergin ve endişeli görünmemeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu." Elbette dönecek," dedi. "Will başının çaresine bakabilir."

"Sizce Yorkshire'a geri dönmüş olabilir mi?" diye sordu Tessa. "Ailesini uyarmak için?"

"Ben... sanmıyorum," diye cevap verdi Charlotte. "Will yıllardır ailesinden uzak duruyordu. Ve Yasa'yı da biliyor. Onlarla konuşamayacağını biliyor. Yoksa neler kaybedeceğini biliyor." Bir an bakışları kaşığıyla oynamakta olan Jem'e döndü.

"Malikanede Cecily'yi gördüğünde yanına koşmaya kalkıştı," dedi Jem.

"O anın heyecanıyla yapmıştır," dedi Charlotte. "Sonra sizinle birlikte Londra'ya döndü, Enstitü'ye de döneceğinden kesinlikle eminim. O düğmenin sende olduğunu biliyor Tessa. Starkweather'ın neler bildiğini öğrenmek isteyecektir."

"Aslında çok az şey," dedi Tessa. Starkweather'ın anılarından daha fazla işe yarar bilgi edinmediği için kendini hala suçlu hissediyordu. Beyni çürümekte olan birinin zihnine girmenin nasıl bir şey olduğunu açıklamaya çalışmış ama doğru kelimeleri bulmakta zorlanmıştı ve Ravenscar Malikanesi'yle ilgili işe yarar bir şey öğrenemediğini söylediğinde Charlotte'ın yüzünde bariz bir hayalkırıklığı belirmişti. Onlara Starkweather'ın Shade ailesiyle ilgili anılarını anlatmıştı ve ölümleri Mortmain'in adalet ve intikam arayışının ardında yatan neden ise kesinlikle güçlü bir neden olduğunu düşündüğünü açıklamıştı. Kendisini görmenin yarattığı şoku paylaşmamıştı, bu hala kafasını karıştırıyordu ve biraz mahremiyete ihtiyacı vardı.

"Ya Will sonsuza dek Merkez'den ayrılmaya karar verirse?" diye sordu Tessa. "Onları korumak için ailesinin yanına döner mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Charlotte biraz sert bir tavırla. "Hayır. Bunu yapacağını sanmıyorum." *Will'i gitmiş gibi özlüyor,* diye düşündü Tessa şaşırarak. Will her zaman o kadar sevimsizdi ki, hele de Charlotte'a karşı, Tessa bazen Charlotte'ın ona karşı hissettiği inatçı sevgiyi unutuyordu.

"Ama eğer tehlikedeyseler..." diye itiraz etti Tessa ama Sophie elinde çaydanlıkla içeri girince sustu. Sophie çaydanlığı masaya bıraktı. Charlotte onu görünce biraz neşelendi.

www.twilightbank.com Sathra

"Tessa, Sophie, Jessamine," dedi. "Unutmayın, bu sabah üçünüzün de Gabriel ve Gideon Lightwood'la eğitiminiz var."

"Yapamam," dedi Jessamine hemen.

"Nedenmiş? Baş ağrılarının geçtiğini sanıyordum."

"Evet, ama *tekrar* başlamasını istemeyiz değil mi?" Jessamine aceleyle ayağa kalktı. "Sana yardımcı olmayı tercih ederim Charlotte."

"Ragnor Fell konusunda senin yardımına ihtiyacım yok Jessie. Eğitimin avantajından yararlanmanı gerçekten çok isterim."

"Ama kütüphane, Mortmain'in yerini soruşturduğumuz Aşağı Dünyalılar'dan gelen cevaplarla dolup taşıyor," diye karşı çıktı Jessamine. "Onları düzenlemene yardım edebilirim."

Charlotte içini çekti. "Pekala." Tessa ve Sophie'ye döndü. "Bu arada Lightwood'lara Yorkshire veya Will'le ilgili hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Şu anda Enstitü'de olmamalarını tercih ederdim ama elimden bir şey gelmez. Eğitime devam etmek iyi niyet ve güven göstergesi olacaktır. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranacaksınız. Anlaşıldı mı kızlar?"

"Elbette Bayan Branwell," dedi Sophie hemen. Gözleri parlıyordu ve gülümsüyordu. Tessa ne hissettiğinden emin olamadan ve belli etmeden iç çekti. Sophie, Charlotte'a tapıyordu ve onu memnun etmek için her şeyi yapardı. Will'den hoşlanmıyordu ve muhtemelen yokluğundan da rahatsız olmamıştı. Tessa masanın karşısında oturan Jem'e baktı. Karnında bir boşluk, Will'in yerini bilmememin huzursuzluğunu hissediyordu ve Jem'in de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Normalde düşüncelerini belli eden yüzü şimdi ifadesizdi ama göz göze geldiklerinde Jem cesaret veren bir tavırla hafifçe gülümsedi. Jem, Will'in *parabatai*'si, kan kardeşiydi. Will'in yeriyle ilgili gerçekten endişe verici bir şey olsa Jem bunu gizleyemezdi değil mi?

Mutfaktan Bridget'ın sesi tatlı bir şakımayla yükseldi:

Sen özgürken ben esir mi olmalıyım
Beni sevmeyen bir adamı mı sevmeliyim
Bu kadar mı akılsız doğdum
Kalbimi kıracak bir adamı sevdim

Tessa sandalyesini geri itti. "Sanırım gidip giyinsem iyi olur."

Günlük giysilerini çıkarıp eğitim kıyafetini giyen Tessa yatağın kenarına oturarak Will'in kendisine bıraktığı *Vathek*'i eline aldı. Aklına Will'in gülümseyen yüzü değil başka görüntüler geldi: Tapınakta üstü başı kan içinde eğilmiş olan Will, Enstitü'nün çatısında güneşe karşı gözlerini kısarak bakan Will, Yorkshire'daki tepede Jem'le yuvarlanan, çamura bulanmayı umursamayan Will, yemek salonunda masadan düşen Will, karanlıkta ona sarılan Will. *Will, Will, Will.*

www.twilightturk.com Sethra

Kitabı fırlatıp attı. Kitap şöminenin mermerine çarpıp sekerek yere düştü. Ayakkabıdaki çamuru temizler gibi Will'i zihninden kazıyabilmesinin bir yolu olsaydı keşke. Keşke nerede olduğunu bilseydi. Endişe her şeyi daha da kötüleştiriyordu ve kendini endişelenmekten alıkoyamıyordu. Kardeşine bakarken Will'in yüzünde beliren ifadeyi unutamıyordu.

Bu düşünceler yüzünden eğitim salonuna geç kalmıştı, neyse ki oraya ulaştığında kapı açıktı ve içeride Sophie'den başka kimse yoktu. Sophie elinde uzun bir bıçakla duruyor, onu birazdan tozunu alacakmış gibi inceliyordu.

Tessa içeri girdiğinde başını kaldırdı. "Çok neşesiz görünüyorsunuz küçük hanım," dedi gülümseyerek. "Her şey yolunda mı?" Başını yana yatırarak baktı ve Tessa başıyla onayladı. "Efendi Will mi? Daha önce de bir-iki günlüğüne ortadan kaybolduğu olmuştu. Korkmayın, geri dönecektir."

"Bunları söylemen büyük nezaket Sophie, özellikle de ben ondan pek hoşlanmadığını bilirken."

"Sizin de hoşlanmamanızı tercih ederdim," dedi Sophie, "en azından *bundan böyle*..."

Tessa ona sert bir bakış attı. Çatıdaki olaydan beri Sophie'yle Will hakkında gerçek anlamda hiç konuşmamışlardı ve ayrıca Sophie genç adamı zehirli bir yılana benzeterek Tessa'yı baştan uyarmıştı. Tessa karşılık veremeden kapı açıldı ve Gabriel ile Gideon Lightwood, arkalarında Jem'le içeri girdi. Jem gözden kaybolup kapıyı arkasından kapamadan önce Tessa'ya göz kırptı.

Gideon doğruca Sophie'ye yaklaştı. "İyi bir kılıç seçimi," dedi hafif bir şaşkınlıkla. Sophie memnun bir tavırla kızardı.

"Eh," dedi Gabriel. Her nasılsa fark ettirmeden Tessa'nın arkasından dolanmıştı. Duvarlar boyunca uzanan silah raflarını inceledikten sonra bir bıçak alıp genç kıza uzattı. "Şuradaki bıçağın ağırlığını hissedin."

Tessa bıçağı avcunda nasıl ve nerede dengelemesi gerektiğini hatırlamaya çabalayarak silahın ağırlığını hissetmeye çalıştı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Gabriel. Tessa ona baktı. İki çocuk arasında, gaga gibi burnu ve yüz ifadesine yansıyan hafif kibirle babasına kesinlikle daha çok benzeyen oydu. İnce dudakları köşelerinden kıvrıldı. "Yoksa bugün Herondale'in nerede olduğu konusunda endişeleriniz egzersiz yapmanıza engel mi oluyor?"

Tessa neredeyse bıçağı düşürüyordu. "Ne?"

"Merdivenden çıkarken Bayan Collins'le konuşmalarınızı duydum. Ortadan kaybolmuş, öyle mi? Will Herondale'le sorumluluk duygusunu bağdaştıramayacağımız düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı sayılmaz."

Tessa dişlerini sıktı. Will'le ilgili çelişkileri olsa da Enstitü'nün küçük ailesi *dışından* birinin onu eleştirmesi sinirini bozmuştu. "Oldukça sıradan bir durum, büyütülecek bir tarafı yok," dedi. "Will özgür ruhludur. Yakında döner."

"Umarım dönmez," dedi Gabriel. "Umarım ölmüştür."

Tessa bıçağı sıkıca kavradı. "Bunda ciddisiniz değil mi? Kardeşinize ne yaptı da ondan bu kadar çok nefret ediyorsunuz?"

"Neden kendiniz sormuyorsunuz?"

"Gabriel." Gideon'un sesi sertti. "Zamanımızı boşa harcamayı kesip egzersizlere başlayalım mı lütfen?"

Gabriel, Sophie'nin yanında barışçıl bir tavırla duran ağabeyine öfkeli gözlerle baktı ama itaatkar bir şekilde dikkatini Will'den egzersize kaydırdı. Bıçak tutma tekniklerini ve bıçağı aşağı sarkıtmadan veya sapını elden kaydırmadan savurma tekniklerini çalışıyorlardı. Göründüğünden daha zordu ve bugün Gabriel hiç de sabırlı değildi. Tessa, Sophie'ye imreniyordu çünkü Sophie bir hata yaptığında İspanyolca konuşmaya başlasa da, her zaman neşeli bir öğretmen olan Gideon'la çalışıyordu. "*Ay Dios mio,*" derdi Gideon bıçağı yerde saplandığı yerden geri çekerken. "Tekrar deneyelim mi?"

"Dik dur," diyordu Gabriel, Tessa'ya sinirli bir tavırla. "Hayır, *dik*. Böyle." Gösterdi. Tessa onun aksine kendisinin bütün hayatını nasıl durup hareket edeceği konusunda eğitilerek geçirmediğini, Gölge Avcıları'nın doğuştan akrobat olduğunu ve kendisinin onlardan biri olmadığını hatırlatmak istiyordu.

"Of," dedi Tessa. "Ben de sizin koca eteklerle, gergilerle oturup kalkmayı öğrenişinizi izlemek isterdim!"

"Ben de öyle," dedi Gideon salonun diğer ucundan.

"Ah, Melek adına," dedi Gabriel ve Tessa'yı omuzlarından tutup sırtı kendisine bakacak şekilde döndürdü. Kollarını Tessa'ya sarıp omurgasını dikleştirdi ve bıçağı eline yerleştirdi. Tessa onun nefesini ensesinde hissedince ürperdi ve sinirleri gerildi. Eğer Gabriel ona dokunuyorsa bunun nedeni sadece izin almadan bunu yapabileceğini düşünmesi ve bunun Will'i kızdıracağını bilmesiydi.

"Bırak beni," dedi Tessa kısık sesle.

"Bu da eğitiminizin bir parçası," dedi Gabriel sıkkın bir tavırla. "Ayrıca kardeşime ve Bayan Collins'e bakın. O hiç şikayet ediyor mu?"

Tessa, salonun karşı tarafında Gideon'la eğitimine heveste devam eden Sophie'ye baktı. Gideon bir kolunu beline dolamış halde Sophie'nin arkasında duruyor, iğne uçlu bir fırlatma bıçağını nasıl tutacağını gösteriyordu. Elini nazikçe Sophie'ninkinin etrafına sarmıştı ve siyah saçlarının sıkı topuzundan kaçıp hafifçe dalgalandığı ensesine doğru konuşuyordu. Tessa'nın kendilerine baktığını görünce Gideon kızardı.

Tessa şaşırmıştı. Gideon Lightwood kızarıyordu! Sophie'ye *ilgi* mi duyuyordu? Tessa'nın artık neredeyse hiç fark etmediği yara izi dışında Sophie güzel bir kızdı ama o bir sıradan, bir hizmetkardı ve Lightwood ailesi inanılmaz züppeydi. Tessa aniden gerildiğini hissetti. Sophie'nin önceki patronu ona

www.twilightrpg.com Sethra

çok iğrenç davranmıştı. İhtiyacı olan en son şey, yakışıklı bir Gölge Avcısı çocuğun ondan yararlanmasıydı.

Tessa tam bu konuda bir şeyler söyleyecekti ki durdu. Yanındaki kişinin Jem değil Gabriel olduğunu unutmuştu. Jem'in varlığına, onunla rahatça sohbet edebilmeye, yürürlerken kolunu tutan eline o kadar alışmıştı ki artık dünyada gerçekten bir şey söyleyebileceği tek kişi oymuş gibi geliyordu. Onu daha yeni kahvaltıda görmüş olmasına rağmen neredeyse içini sızlatan bir şekilde özlediğini fark edince şaşırdı.

Bu karmaşık duygulara -Jem'e karşı özlemine ve Sophie'ye karşı tutkulu koruyuculuğuna- o kadar kendini kaptırmıştı ki bıçağı bir kez daha fırlattığında bıçak fazla geniş giderek Gideon'un başının yanından geçip pencerenin pervazından sekti.

Gideon sakin bir şekilde bakışlarını düşen bıçaktan ağabeyine kaldırdı. Hiçbir şey onu rahatsız edemiyor gibiydi. Az önce neredeyse sakatlanacak olduğu gerçeği bile. "Gabriel, tam olarak sorun nedir?"

Gabriel bakışlarını Tessa'ya çevirdi. "Beni dinlemiyor," dedi öfkeyle. "Dinlemeyen birine ders veremem."

"Belki sen daha iyi bir öğretmen olsan o da daha iyi bir dinleyici olurdu."

"Ve belki sen de gelen bıçağı görebilirdin," dedi Gabriel. "Bayan Collins'in başı yerine, dikkatini etrafında olup bitenlere biraz daha verseydin."

Demek Gabriel de fark etmiş, diye düşündü Tessa. Sophie'nin kızardığı gözünden kaçmamıştı. Gideon, kardeşine uzun ve meydan okuyan bir bakış attı -Tessa eve döndüklerinde ikisinin tartışacağını anladı-, sonra Sophie'ye dönerek Tessa'nın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi.

"Ne oldu sana?" diye sordu Tessa kısık sesle, Gabriel'a dönerek. Onun gerildiğini hissetti.

"Ne demek bu?"

"Genellikle sabırlısındır," dedi Tessa. "Çoğu zaman da iyi bir öğretmensin Gabriel. Ama bugün çok gergin, sabırsızsın ve..." Kolunu tutan ele baktı. "Ve davranışların da çok uygunsuz."

Gabriel mahcup bir tavırla genç kızı bıraktı. "Binlerce kez özür dilerim. Sana bu şekilde dokunmamalıydım."

"Hayır, dokunmamalıydın. Ve Will'i eleştirme şeklinden sonra..."

Gabriel'ın elmacıkkemikleri kızardı. "Özür diledim ya Bayan Gray. Benden daha ne istiyorsunuz?"

"Belki davranışlarınızı değiştirmenizi. Will'e karşı hissettiğiniz olumsuz duyguların nedenini açıklamanızı."

"Söyledim ya! Ondan neden hoşlanmadığımı bilmek istiyorsanız kendisine sorun!" Gabriel döndü ve hızlı adımlarla salondan çıktı.

Tessa duvara saplanmış bıçaklara bakarak içini çekti. "Dersim bitti."

www.twilightturk.com Sethra

"Canınızı çok fazla sıkmayın," dedi Gideon, yanında Sophie'yle yaklaşırken. Çok tuhaf, diye düşündü Tessa. *Sophie erkeklerin yanında genellikle kendini huzursuz hisseder. Hatta nazik Henry'nin yanında bile. Will'le birlikteyken dayak yemiş bir kedi gibi olur, Jem'in yanında kızarır ve dikkatli davranır ama Gideon'un yanında...*

Bunu tanımlamak zordu, yine de kesinlikle tuhaftı.

"Bugün böyle olması sizin hatanız değil," diye devam etti Gideon. Gözlerini kaçırmadan Tessa'ya bakıyordu. Bu kadar yakından bakınca, gözlerinin kardeşininkiyle tam olarak aynı renkte olmadığını fark etti. Gözleri, bulutlu bir gökyüzünün altındaki okyanus suları gibi daha gri-yeşil tondaydı. "Evde babamla işler biraz zor... Ve Gabriel hırsını sizden çıkarıyor. Daha doğrusu, yakınında her kim varsa ondan."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Umarım babanız iyidir," diye mırıldandı Tessa bu sahte nezaketinden ötürü çarpılmamayı dileyerek.

"Sanırım kardeşimin peşinden gitsem iyi olur," dedi Gideon onun sorusuna cevap vermeden. "Bunu yapmazsam faytonu alıp beni eve kadar yürümek zorunda bırakır. Umarım bir dahaki derse daha neşeli bir şekilde yanınıza getirebilirim." Önce Sophie'ye, sonra Tessa'ya eğilerek selam verdi. "Bayan Collins, Bayan Gray."

Ve kızları şaşkın bir halde bırakarak uzaklaştı.

Eğitim seansı bittikten sonra Tessa aceleyle günlük giysilerini üzerine geçirdi ve Will'in dönüp dönmediğini öğrenmek için hemen yemeğe koştu. Dönmemişti. Jessamine ve Henry'nin sandalyelerinin arasındaki yeri hala boştu ama salonda yeni biri vardı. Tessa'yı kapıda duraksamaya ve bakmamaya zorlayan biri. Uzun boylu bir adam, masanın baş tarafında Charlotte'ın yanında oturuyordu ve teni yeşildi. Çok koyu yeşil değil, teninde okyanustan yansıyan ışık gibi yeşilimsi bir ton vardı ve saçları kar beyazıydı. Alnından iki küçük boynuz uzanıyordu.

"Bayan Tessa Gray," dedi Charlotte onları tanıştırmak için, "bu Londra'nın Baş İblis Efendisi Ragnor Fell. Bay Fell, bu da Bayan Gray."

Kendisiyle tanıştığına sevindiğini mırıldandıktan sonra Tessa masada Jem'in yanına oturdu, şimdi Fell'in çaprazında kalmıştı ve gözucuyla ona bakmamaya çalışıyordu. Magnus'un kedi gibi gözleri onun bir iblis efendisi olduğunu gösterirken Fell'in alametifarikası boynuzları ve yeşilimsi teniydi. Aşağı Dünyalılar onu hala etkilemeye devam ediyordu, özellikle de iblis efendileri. Neden onlar işaretliydi de kendisinde hiçbir işaret yoktu?

"Ağzındaki bakla nedir Charlotte?" diye sordu Ragnor. "Beni buraya gerçekten Yorkshire manzaralarını tartışmak için mi çağırdın? Yorkshire'da gerçekten ilginç hiçbir şeyin olmadığı izlenimini edinmiştim. Aslında Yorkshire'da

www.kitapkurdu.com Sethra

koyunlar ve madenler dışında *hiçbir şey* olmadığını düşünüyordum."

"Yani Shade çiftiyle hiç tanışmadın mı?" diye sordu Charlotte. "İngiltere'nin iblis efendisi nüfusu o kadar da büyük..."

"Onları tanıyordum." Fell, tabağına et koyarken Tessa her parmağında fazladan bir eklem olduğunu fark etti. Bayan Kara'nın uzun pençe gibi ellerini hatırlayınca ürperdi. "Shade biraz deliydi. Kafasını zembereklere, dişlilere ve mekanizmalara takmıştı. Ölümü Aşağı Dünya'da şok yaratmıştı. Toplumda haber dalga dalga yayıldı. Bazıları intikamdan bile söz ediyordu ama bu yönde herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum."

Charlotte öne doğru eğildi. "Oğullarını hatırlıyor musun? Evlatlık aldıkları bir çocuk?"

"Onu biliyordum. Evli bir iblis efendisi çift enderdir. Bir insan çocuğu evlat edinenlerse daha da enderdir. Ama çocuğu hiç görmedim. İblis efendileri, biliyorsun, biz sonsuza dek yaşarız. Görüşmeler arasında otuz veya elli yıllık boşluklar olması sıradışı bir şey değildir. Çocuğun büyüdüğünde nasıl biri olduğunu artık bildiğimden, elbette ki onunla tanışmış olmayı dilerdim. Gerçek anne-babasının kimler olduğunu keşfetmeye çalışmanın sence bir yararı olur mu?"

"Eğer öğrenilebilirse yararı olur kesinlikle. Mortmain hakkında bulabileceğimiz bütün bilgiler yararlı olacaktır."

"O ismi kendi kendine aldığını söyleyebilirim," dedi Fell. "Kulağa bir Gölge Avcısı ismi gibi geliyor. Nefilimler'e kini olan birinin seçeceği türden bir isim ve içinde biraz kara mizah var. *Mort main*..."

"Ölümün eli," diye tamamladı Jessamine. Fransızca bilgisiyle her zaman gurur duyardı.

"İnsan merak ediyor," dedi Tessa, "Merkez eğer Mortmain'e istediğini, şu tazminatı vermiş olsaydı, yine de şimdi olduğu şeye dönüşür müydü? Bir Cehennem Kulübü olur muydu?"

"Tessa..." diye başladı Charlotte ama Ragnor Fell elini sallayarak onu susturdu. Masanın diğer tarafında oturan Tessa'ya tebessümle baktı. "Sen biçim değiştirensin değil mi?" dedi. "Magnus Bane bana senden söz etmişti. Dediklerine göre hiçbir işaretin yokmuş."

Tessa yutkundu ve iblis efendisinin gözlerinin içine baktı. İnsan gözleriydi. Sıradışı bir yüzde sıradan gözler. "Hayır. Hiç işaretim yok."

Ragnor Fell sırıttı. "*Her yere* baktıklarını tahmin ediyorum?"

"Will'in denediğinden eminim," dedi Jessamine sıkkın bir tavırla. Tessa'nın çatalı tabağına düştü. Bıçağının yan tarafıyla bezelyeleri ezen Jessamine başını kaldırıp baktığında Charlotte dehşetle haykırdı. "*Jessamine!*"

Jessamine omuz silkti. "Eh, Will öyledir."

Fell yüzünde hafif bir gülümsemeyle tabağına döndü.

www.twilightink.com
Sethra

"Will'in babasını hatırlıyorum. Kadınlar ona gerçekten deli olurdu. Kesinlikle karşı koyamazlardı. Tabii Will'in annesiyle tanışana kadar. Sonra her şeyden vazgeçti ve sadece onunla birlikte olabilmek için Galler'de yaşamaya başladı. Çok ilginç bir adamdı."

"Aşık olmuş," dedi Jem. "Bunda tuhaf bir şey yok."

"Aşık oldu," dedi İblis Efendisi gülümsemeye devam ederek. "Daha çok aşka düştü denebilir. Paldır küldür. Yine de, öyle adamlar her zaman vardır, onlar için sadece tek bir kadın olur. Gerisi işe yaramaz."

Charlotte, Henry'ye baktı ama Henry kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyor ve parmaklarıyla bir şeyler sayıyordu. Ne saydığını ancak Tanrı bilirdi. Üzerinde pembe-menekşe rengi bir yelek vardı ve kol ağzına et sosu bulaşmıştı. Charlotte'ın omuzları belirgin şekilde sarktı ve içini çekti. "Eh," dedi. "Her açıdan birlikte mutlu oldukları kesin..."

"Üç çocuklarından ikisini kaybedene ve Edmund Herondale sahip oldukları her şeyi kumarda kaptırana dek," dedi Fell. "Ama genç Will'e bunların hiçbirinden bahsetmediğinizden eminim."

Tessa, Jem'e bir bakış attı. *Kardeşim öldü,* demişti Will. "Yani üç çocukları mı varmış?" diye sordu. "Will'in iki kız kardeşi mi varmış?"

"Tess, lütfen." Charlotte huzursuzdu. "Ragnor, seni Herondale'lerin mahremiyetine tecavüz etmen için tutmadım. Ya da Will'in. Will'e, ailesine herhangi bir zarar gelirse kendisine söyleyeceğime söz verdiğim için seni tuttum."

Tessa, Will'i düşündü. On iki yaşındayken Charlotte'ın elini sımsıkı tutarak ailesi ölürse kendisine söylenmesi için yalvaran Will'i. Neden kaçmıştı acaba? Bunu belki yüzüncü kez sordu. *Neden onları terk ettin?* Tessa onun belki de ailesini umursamadığını düşünmüştü ama umursadığı açıktı. Hala umursuyordu. Kardeşine seslenişini hatırladığında Tessa'nın hala yüreği sıkışıyordu. Cecily'yi bir zamanlar kendisinin Nate'i sevdiği gibi sevmişse...

Mortmain onun ailesine de bir şey yapmış, diye düşündü. Tessa'nınkine yaptığı gibi. Bu, onunla Will'i tuhaf bir şekilde birbirine bağlıyordu. Will bunu bilsin ya da bilmesin.

"Mortmain'in planladığı her neyse," dedi elinde olmadan, "bunu uzun zamandır planlıyordu. Ben daha doğmadan önce, ailemi beni dünyaya getirmeye kandırdığından beri. Ve şimdi de Will'in ailesine yıllar önce yaklaştığını, onları Ravenscar Malikanesi'ne götürdüğünü biliyoruz. Korkarım bizler onun bir tahtanın üzerinde hareket ettirdiği satranç taşları gibiyiz ve oyunun sonunu o şimdiden biliyor."

"Düşünmemizi istediği şey bu Tessa," dedi Jem. "Ama o sadece bir insan. Onunla ilgili yaptığımız her keşif onun daha da savunmasız olduğunu gösteriyor. Onun için bir tehdit olmasak bizi uyarıp korkutmak için otomatonunu göndermezdi."

www.twilightturkey.com
Sethra

"Nerede *olacağımızı* biliyordu..."

"İntikam konusunda saplantılı hale gelmiş bir adamdan daha tehlikelisi yoktur," dedi Ragnor. "Yaklaşık otuz yıldır bu saplantısını sürdüren, nefretini minik, zehirli bir tohumdan canlı, açan bir çiçeğe dönüştüren bir adam. Siz önce davranıp onu yok etmezseniz planını sonuna kadar sürdürecektir."

"O zaman onu yok edeceğiz," dedi Jem. Tessa'nın Jem'in ağzından duyduğu ilk tehditkar ifadeydi bu.

Tessa bakışlarını ellerine indirdi. New York'ta yaşarken olduğundan daha beyazdılar ama onun elleriydi, bu elleri tanıyordu. İşaretparmağı ortaparmağından hafifçe daha uzun, tırnaklarının yarım ayları daha vurguluydu. *Onları dönüştürebiliyorum,* diye düşündü. *Herhangi bir şey, herhangi biri olabiliyorum.* Kendini daha önce hiç bu kadar akışkan veya kaybolmuş hissetmemişti.

"Aynen." Charlotte'ın sesi kararlıydı. "Ragnor, Herondale ailesinin neden o evde olduğunu, neden Mortmain'e ait evde yaşadıklarını bilmek ve güvenliklerini garantilemek istiyorum. Bunu Benedict Lightwood veya Merkez'deki diğerleri bilmeden yapmam lazım."

"Anlıyorum. Olabildiğince sessiz sedasız bir şekilde onları araştırmamı ve Mortmain'le ilgili bilgi toplamamı istiyorsun. Onları oraya o yerleştirdiyse bunun bir amacı olmalı."

Charlotte nefesini üfledi. "Evet."

Ragnor çatalını döndürdü. "Bu sana pahalıya patlayacak."

"Evet," dedi Charlotte. "Ödemeye hazırım."

Fell hafifçe sırıttı. "O halde ben de koyunlara katlanmaya hazırım."

Yemeğin geri kalanı sakin geçti: Jessamine dalgın bir şekilde yemeğiyle oynuyordu, Jem beklenmedik ölçüde sessizdi, Henry kendi kendine denklemler mırıldanıyordu, Charlotte ve Fell de Will'in ailesini koruma planlarının detaylarını konuşuyordu. Tessa bu fikri onaylasa da -kesinlikle onaylıyordu- bu iblis efendisine karşı, Magnus'a karşı hissetmediği bir rahatsızlık hissediyordu. Sonunda yemek bitip de Şatodaki Kadın kitabını alıp odasına çekildiğinde sevindi.

Brontë kardeşlerin en sevdiği kitabı bu değildi. İlk sırada *Jane Eyre,* sonra *Uğultulu Tepeler* vardı. Şatodaki Kadın açık arayla üçüncüydü. Ama diğer ikisini o kadar çok okumuştu ki artık sayfalarında onu şaşırtacak bir şeye rastlamıyordu, sadece eski dostlar kadar aşina olduğu cümleler vardı. Asıl okumak istediği kitap İki Şehrin Hikayesi'ydi ama Will ona Sydney Carton'ın sözlerinden alıntı yaptığı için, şimdi kitabı eline alınca onu düşünmekten ve gerginliğinin artmasından korkuyordu. Sonuçta Darnay'in sözlerini hiç aktarmamıştı, sadece Sydney'inkileri aktarmıştı: Sarhoş, perişan ve ziyan olmuş, aşkı için ölmüş Sydney.

Dışarısı karanlıktı ve rüzgar hafif yağmur damlalarını pencere camına savururken kapı vuruldu. Gelen kişi elinde

www.twilightturk.com
Sethra

gümüş bir tepsi içinde bir mektup getiren Sophie'ydi. "Size bir mektup geldi küçük hanım."

Tessa kitabı şaşkınlıkla elinden bıraktı. "*Bana* mı?"

Sophie başıyla onayladı ve tepsiyle birlikte yaklaştı. "Evet ama kimden geldiği yazmıyor. Bayan Lovelace neredeyse kapıyordu ama onun burnunu sokmasını engelledim."

Tessa zarfı aldı. Yabancı, eğik bir elyazısıyla krem rengi kalın bir zarfa onun adı yazılmıştı. Zarfı çevirip açmaya başladığında Sophie'nin merakla açılmış gözlerinin pencere camındaki yansımasını gördü. Dönüp ona gülümsedi. "Başka bir şey yok Sophie," dedi. Okuduğu romanlarda kadın karakterler hizmetkarları böyle gönderirdi ve görünüşe bakılırsa doğruydu. Sophie hayalkırıklığına uğrasa da tepsiyi aldı ve odadan çıktı.

Tessa mektubu açıp kucağına koydu.

Sevgili sağduyulu Bayan Gray,

Size ortak bir dostumuz olan William Herondale adına yazıyorum. Enstitü'ye dilediği gibi girip çıkmak gibi bir alışkanlığı olduğunu ve dolayısıyla yokluğunun endişe yaratmasından önce biraz zaman geçmesi gerekebileceğini biliyorum. Ama sağduyunuza güvenen biri olarak, bu defa yokluğunun sıradan bir durum olmadığını bilmenizi istiyorum. Onu dün gece kendim gördüm ve açıkçası evimden çıkarken bir hayli üzgündü. Kendisine zarar verebileceğini düşünmek için yeterli nedenim var ve dolayısıyla da aranıp yerinin bulunmasını ve güvenliğinin sağlanmasını öneriyorum. Onun hoşlanılması zor bir genç olduğunun farkındayım ama benim gibi sizin de ondaki iyiliği görebildiğinize inanıyorum Bayan Gray ve bu mektubu o yüzden size yazıyorum...

Hizmetkarınız,

Magnus Bane

Not: Yerinizde olsaydım bu mektupta yazanları Bayan Branwell'le paylaşmazdım. Sadece bir tavsiye.

Magnus'un mektubunu okumak damarları aniden alev almış gibi hissettirse de Tessa günün geri kalanını ve akşam yemeğini, gerginliğini kimseye belli etmeden -belli etmediğine inanıyordu en azından- atlatmayı her nasılsa başardı. Akşam Sophie'nin elbisesini çıkarmasına yardım etmesi, saçlarını taraması, ateşi canlandırması ve günlük dedikoduları anlatması hiç bitmeyecek gibi geldi. Cyril'ın kuzeni Lightwood'ların evinde çalışıyordu ve Tatiana'nın -Gabriel ve Gideon'ın ablası- yeni kocasıyla birlikte balayından her an dönebileceğini söylemişti, kadının hiç olmayacak bir karar vermiş olabileceği söylentileriyle ev çalkalanıyordu.

Tessa kızın bu açıdan babasına çekmiş olabileceği konusunda bir şeyler mırıldandı. Gerginlik yüzünden sesi çatlıyordu ve Sophie'nin ona naneli çay getirme ısrarını, bitkin

www.twilighttr.com Sethra

olduğunu ve çaydan çok uykuya ihtiyaç duyduğunu söyleyerek engelleyebildi.

Sophie kapıyı arkasından kapadığı anda Tessa ayağa fırladı ve geceliğini çıkarıp bir elbise giyerek sırtına kısa bir ceket geçirdi. Koridora temkinli bir bakış attıktan sonra odadan çıktı ve koridorun diğer ucundaki Jem'in kapısına yaklaşıp elinden geldiğince sessiz bir şekilde tıklattı. Önce bir şey olmadı, Jem'in çoktan uykuya dalmış olmasından korktu. Derken kapı açıldı, Jem eşikte belirdi.

Tessa onu yatmaya hazırlanırken yakaladığını anladı. Ayakkabılarını ve ceketini çıkarmış, gömleğinin yakasını açmıştı. Gümüş rengi saçları darmadağınıktı. Tessa uzanıp onun saçlarını düzeltmek istedi. Jem gözlerini kırpıştırdı. "Tessa?"

Tessa tek kelime etmeden mektubu ona uzattı. Jem koridorun iki ucuna baktıktan sonra onu içeri davet etti. Tessa kapıyı arkasından kaparken Jem, Magnus'un mesajını iki kez okudu ve sonra elinde kırıştırdı. Kağıdın hışırtısı odanın sessiz ortamında neredeyse yankılandı. "*Biliyordum*," dedi.

Bu kez Tessa gözlerini kırpıştırdı. "Neyi?"

"Bunun her zamanki ortadan kayboluşlarından farklı olduğunu." Jem yatağının ayakucundaki sandığın üzerine oturarak ayakkabılarını ayaklarına geçirdi. "Hissetmiştim. Burada." Elini göğsüne koydu. "Bir terslik olduğunu biliyordum. Bunu ruhumun derinliklerinde hissetmiştim."

"Gerçekten kendine zarar verdiğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Kendine zarar verir mi bilmiyorum. Ama kendini zarar görebileceği bir duruma sokması ihtimali..." Jem ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

"Yani *biz* demek istiyorsun. Will'i aramaya bensiz gitmeyi düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu Tessa. Jem cevap vermeyince devam etti. "O mektup bana geldi James. Sana göstermek zorunda değildim."

Jem bir an için gözlerini kıstı ve tekrar açtığında yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "*James*," dedi. "Normalde bana sadece Will böyle seslenir."

"Üzgünüm..."

"Hayır. Olma. Senin dudaklarından duymak hoşuma gitti."

Dudaklar. Bu kelimede tuhaf, hassas bir şey vardı. Öpücüğün kendisi gibi. İkisi de tereddüt ederken aralarında asılı kaldı. *Ama bu Jem,* diye düşündü Tessa şaşkınlıkla. Jem. Sadece bakışlarıyla bile parmaklarını ensesinde dolaştırıyormuş gibi hissettiren Will değil...

"Haklısın," dedi Jem boğazını temizleyerek. "Will'in aranmasında yer almanı istemeseydi Magnus bu mektubu sana göndermezdi. Belki de gücünün işe yarayabileceğini düşünüyordur. Her iki durumda da..." Tessa'ya arkasını dönerek gardırobuna yaklaşıp açtı. "Beni odanda bekle. Birazdan orada olacağım."

www.twilightturkey.com Sethra

Tessa başıyla onaylayıp onaylamadığından emin değildi, onaylamıştı galiba.

Az sonra kendini tekrar yatak odasında kapıya yaslanmış halde buldu. Ateşe çok yakın durmuş gibi yüzünü ateş basmıştı. Etrafına bakındı. Bu odayı ne zaman *kendi* yatak odası olarak görmeye başlamıştı? Bölmeli camları olan, cadı ışığıyla aydınlanan bu büyük ve geniş yer, New York'taki dairesinde uyuduğu, komodinin üzerinde bütün gece mum ışığında kitap okumasından kaynaklanan mum birikintileri olan ve ucuz ahşap çerçeveli yatağıyla kutu gibi yatak odasına hiç benzemiyordu. Orada kışları rüzgar estiğinde pencere çerçeveleri zangırdardı.

Kapının yumuşak bir şekilde vurulması onu düşüncelerinden sıyırdı, kapıyı açtığında karşısında Jem duruyordu. Baştan aşağı Gölge Avcısı kıyafetleri giymişti: Sert deri görünüşlü siyah pardösü, pantolon ve ağır çizmeler. Parmağını dudaklarına bastırarak onu izlemesini işaret etti.

Saat gecenin onuydu ve cadı ışığı kısık yanıyordu. Koridorlardan temkinli adımlarla ilerlerken Tessa'nın ön kapıya gitmek için kullanmaya alıştığından farklı bir yol izlediler. Uzun bir koridorun ucundaki bir kapıya ulaştıklarında şaşkınlığı cevaplandı. Durdukları alanda yuvarlağımsı bir görüntü vardı ve Tessa muhtemelen Enstitü'nün köşelerinde yükselen gotik kulelerden birinin içinde olduklarını anladı.

Jem kapıyı iterek açtı, Tessa'yı peşinden içeri soktuktan sonra kapıyı arkalarından sıkıca kapadı ve kullandığı anahtarı cebine geri koydu. "Burası," dedi, "Will'in odası."

"Çok güzel," dedi Tessa. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Yarasalar gibi baş aşağı asılarak uyuduğunu düşünmeye başlıyordum."

Jem güldü ve onun yanından geçerek ahşap bir şifonyere yaklaşıp üzerindekileri karıştırmaya başladı. Tessa etrafına bakındı. Görmemesi gereken bir şeyi -Will'in gizli bir yönünü, onunla ilgili bir sırrı- görüyormuş gibi kalp atışları hızlanmıştı. Saçmalamanın hiç sırası değildi, burası sadece bir odaydı. Enstitü'nün diğer tüm odalarıyla aynı ağır ve koyu renk mobilyalarla döşenmişti. Üstelik çok da dağınıktı. Örtüler yataktan atılmış, giysiler sandalyelerin sırtlarına asılmış, yarı dolu çay fincanları neredeyse devrilecekmiş gibi orada burada bırakılmıştı. Ve her yerde kitaplar vardı. Komodinlerin üzerinde, yatağın üzerinde, yerde yığınlar halinde, duvarlar boyunca uzanan raflara çift sıra dizilmiş kitaplar. Jem etrafı karıştırırken Tessa da raflara yaklaşarak merakla kitaplara baktı.

Çoğunun kurgu ve şiir kitabı olmasına şaşırmadı. Bazıları bilmediği dillerde yazılmıştı. Latince ve Yunanca alfabeleri tanıdı. *Binbir Gece Masalları*, peri masalları, James Payn'in çalışmaları, Anthony Trollope'un *Bullhampton Piskoposu*, Thomas Hardy'nin *Umutsuz Çözümler* adlı kitapları, Wilkie

www.twilighttürk.com
Sethra

Collins'in birkaç çalışması -*Yeni Magdalalı, Kanun ve Leydi, İki Yazgı*- ve bir an önce okumak için sabırsızlandığı yeni bir Jules Verne kitabı: *Mağara Çocuğu*. Bir de İki Şehrin *Hikayesi* vardı. Tessa yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle kitabı raftan almak için uzandı. Kitabı kaldırdığında sayfaların arasından elyazılı kağıtlar kayıp yere düştü. Tessa çömelip kağıtları aldığında donup kaldı. Elyazısını hemen tanımıştı. Kendi elyazısıydı.

Sayfaları karıştırırken boğazına bir şeyler düğümlendi. *Sevgili Nate,* diye okumaya başladı.

Bugün dönüşmeye çalıştım ve başarısız oldum. Bana bir bozuk para verdiler ve ondan hiçbir şey alamadım. Ya bir kişiye ait değildi ya da gücüm azalıyor. Normalde umursamazdım ama beni kırbaçladılar. Daha önce hiç kırbaçlandın mı? Hayır, bu gülünç bir soru. Elbette kırbaçlanmadın. Derinin üzerine ateşten bir şerit koyuyorlarmış gibi geliyor. Ağladığımı söylemekten utanıyorum ve ağlamaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin... Ve sevgili Nate, seni bugün o kadar özledim ki öleceğimi sandım. Eğer seni kaybettiysem, bu dünyada yaşayıp yaşamadığımı umursayacak başka kimsenin olmadığını biliyorum. Çözülüp dağıldığımı, hiçliğe karıştığımı hissediyorum çünkü dünyada sana değer veren hiç kimse olmadığında gerçekten var olabilir misin?

Bunlar Kara Ev'deyken ağabeyine yazdığı mektuplardı ve Nate'in okuyacağını sanmıyordu, hatta kimsenin okuyacağını düşünmemişti. Mektuptan çok günlük gibiydiler. Dehşetini, üzüntüsünü ve korkusunu dökebildiği tek yer. Bulunmuş olduklarını, Charlotte'ın onları okuduğunu biliyordu ama burada, *Will*'in odasındaki bir kitabın sayfaları arasında ne aradıklarını kim bilirdi?

"Tessa," diye seslendi Jem.

Tessa olduğu yerde hızla dönerken mektupları pardösüsünün cebine tıktı. Jem şifonyerin yanında duruyordu ve elinde gümüş bir bıçak vardı. "Melek adına, burası o kadar dağınık ki bulabileceğimden emin değildim." Jem bıçağı elinde evirip çevirdi. "Will buraya geldiğinde evden çok fazla eşya getirmemiş ama bunu getirmiş. Babasının ona verdiği bir hançer. Bıçak kısmının üzerinde Herondale kuşu işaretleri var. Onu izlememize yeterli olacak kadar etkisini taşıyor olmalı."

Cesaret verici sözlerine rağmen Jem kaşlarını çatmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Tessa ona yaklaşarak.

"Başka bir şey daha buldum," dedi Jem. "Will her zaman benim ilaçlarımı gidip alan kişi olmuştur. Bu işten nefret ettiğimi biliyordu. Satış yapmaya istekli Aşağı Dünyalılar'ı bulup bedelini ödemek falan..." Sadece sözünü etmek bile midesini bulandırıyormuş gibi göğsü hızla kalkıp indi. "Ona para veririm ve o da gider. Ama son alışverişin faturasını

buldum. Görünüşe bakılırsa ilaçlar düşündüğüm kadar tutmamış."

"Yani Will'in senden para çaldığını mı söylüyorsun?" Tessa şaşırmıştı. Will sevimsiz ve zalim olabilirdi ama her nedense bu kadar adileşebileceğini sanmıyordu. Üstelik bunu Jem'e yapması...

"Tam aksine. İlaçlar onun söylediğinden çok daha pahalıya patlamış. Her nasılsa üstünü kendi tamamlamış olmalı." Jem hançeri kemerine sokarken kaşları hala çatıktı. "Onu dünyadaki herkesten daha iyi tanırım," dedi doğal bir tavırla. "Yine de Will hala beni şaşırtabiliyor, hala sırları var."

Tessa, Dickens'ın kitabının arasına konmuş mektupları ve onu tekrar gördüğünde Will'e bununla ilgili söylemek istediklerini düşündü. "Doğru," dedi. "Ancak o kadar da büyük bir sır sayılmaz değil mi? Sonuçta Will senin için her şeyi yapar."

"O kadar ileri götüreceğini sanmam." Jem'in sesi hüzünlüydü.

"Elbette götürür," dedi Tessa. "Bunu herkes yapar. Sen o kadar nazik, o kadar iyi..."

Sözünü tamamlayamadı ama Jem'in gözleri çoktan iri iri açılmıştı bile. Böyle övgülere alışık değilmiş gibi şaşkınlıkla bakıyordu, oysa alışık olmalıydı. Onu tanıyan herkes onu severdi değil mi? Yine yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti ve kendine lanet okudu. *Neler* oluyordu böyle?

Camdan hafif bir tıkırtı geldi, Jem bir an duraksadıktan sonra döndü. "Bu Cyril olmalı," dedi sesinde hafif bir sertlikle. "Ondan faytonu arka tarafa getirmesini istemiştim. Gitsek iyi olur."

Tessa tek kelime etmeden başıyla onayladı ve Jem'in arkasından odadan çıktı.

Jem ve Tessa, Enstitü'den çıktıklarında rüzgar hala avluyu dövüyor, kurumuş yaprakları peri dansçılar gibi döne döne etrafa savuruyordu. Gökyüzünde sarı bir sis bulutu vardı ve ay arkasında altın rengi bir disk gibi görünüyordu. Enstitü kapılarının üzerindeki Latince kelimeler ay ışığında parıldayarak belirginleşmişti: *Bizler toz ve gölgeleriz.*

İki atlı -Balios ve Xanthos- faytonla bekleyen Cyril onları görünce rahatlamış gibiydi. Tessa'nın faytona binmesine yardım etti, sonra Jem bindi ve sonunda kendisi de sürücü koltuğuna geçti. Jem'in karşısında oturan Tessa, onun kemerinden hançerle stelini çıkarışını hayranlıkla izledi. Hançeri sağ elinde tutan Jem o elinin üzerine stelinin ucuyla bir mühür çizdi. Tessa'ya bütün mühürler aynı gibi geliyordu: Okunaksız bir sürü dalgalı çizgi, siyah kalın desenler halinde birbirleriyle birleşerek daireler çiziyordu.

Jem bir an eline baktıktan sonra yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle gözlerini kapadı. Tessa'nın sabrı taşmak üzereyken Jem'in gözleri aniden açıldı. "Whitechapel High

www.bilgihane.com Sethra

Caddesi yakınlarında, Brick Lane," dedi kendi kendine konuşur gibi. Hançerle steli tekrar kemerine sıkıştırdıktan sonra pencereden dışarı uzanarak aynı kelimeleri Cyril'a tekrarladı. Jem bir an sonra camı kapayarak tekrar arkasına yaslandı ve kaldırım taşlarının üzerinden sallana sarsıla ilerlemeye başladılar.

Tessa derin bir nefes aldı. Bütün gün Will'i aramaya razıydı. Onun için endişeleniyor, nerede olduğunu merak ediyordu. Fakat şimdi Londra'nın göbeğinde karanlığın içinde ilerlerken hissedebildiği tek şey korkuydu.

www.twilightturk.com
Sethra

9

Şiddetli Gece

Şiddetli geceler ve aç bırakan sabahlar
Ve aşklar, tam ve kontrol eden
Tenin bütün zevkleri, bütün acılar,
Ruhu yıpratıp çürüten.
- Algernon Charles Swinburne, "Dolores"

Tessa, faytonun kendi tarafındaki perdesini geri çekerek bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Fleet Caddesi'nden Ludgate Tepesi'ne doğru gidiyorlardı. Sarı sis yoğunlaşmıştı ve Tessa çok az şey görebiliyordu: Oraya buraya telaşla koşturan insanların karanlık siluetleri, binaların yan taraflarına yerleştirilmiş reklam panolarının belli belirsiz görünen kelimeleri. Arada

bir sis seyreliyor ve Tessa daha net görebiliyordu. Bitkin bir halde elinde solmuş bir buket çiçekle duvara yaslanmış küçük bir kız, arabasını yorgun bir şekilde evine doğru iten bir bıçak bileyicisi, aniden sisin arasından parlayan bir Bryan&May Lucifer Kibritleri tabelası.

"Ziyan," dedi Jem. Tessa'nın karşısında oturduğu yerde arkasına yaslanmıştı, gözleri karanlıkta parlıyordu. Tessa onun yola çıkmadan önce hap alıp almadığını, aldıysa ne kadar aldığını merak etti.

"Pardon?"

Jem bir kibrit çakıp söndürür, sonra da omzunun üzerinden fırlatıp atar gibi yaptı. "Burada kibritlere öyle derler. Kullandıktan sonra attığın için *ziyan* diyorlar. Kibrit fabrikalarında çalışan kızlara da öyle diyorlar."

Tessa, Charlotte onu bulmuş olmasa kolayca o ziyanlardan birine dönüşebilecek olan Sophie'yi düşündü. "Bu zalimce."

"Şehrin zalim bir bölgesine gidiyoruz. Doğu Yakası. Varoşlar." Jem öne doğru eğildi. "Dikkatli olmanı ve yanımdan ayrılmamanı istiyorum."

"Will'in burada ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Tessa cevaptan kısmen korkarak. St. Paul'ün devasa binasının yanından geçiyorlardı ve Tessa binanın bir devin mermer mezar taşı gibi göründüğünü düşündü.

Jem başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sadece... iz sürme büyüsüyle... caddeyi şöyle bir görebildim. Ama bir beyefendinin hava kararduktan sonra buralara gelmesinin çok az *zararsız* nedeni olacağını tahmin edebilirim."

"Kumar oynuyor olabilir..."

"Olabilir," diye cevap verdi Jem bundan şüphe ediyormuş gibi.

"Hissedeceğini söylemiştin. Burada." Tessa elini kalbinin üzerine koydu. "Ona bir şey olursa. Bunun nedeni *parabatai* olmanız mı?"

"Evet."

"Yani parabatai olmakta sadece birbirinizi kollayacağınıza söz vermekten fazlası var. Mistik bir yönü var."

Jem gülümsedi. Sanki bir evin içindeki bütün odaların aniden ışıkları yanmış gibi bir gülümsemeydi. "Bizler Nefilim'iz. Hayatımızın her alanında mistik özellikler vardır. Doğumlar, ölümler, evlilikler... Her şeyin bir töreni vardır. Birinin *parabatai*'si olmak istediğinde de tören yapılır. Fakat önce ona sorman gerekir elbette. Bu basit bir karar değildir."

"Sen Will'e sordun," diye tahmin etti Tessa.

Jem gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı. "Will bana sordu," dedi. "Daha doğrusu bana söyledi. Eğitim salonunda uzun kılıçlarla çalışıyorduk. Bana sordu ve reddettim. Çünkü yaşayacak, bütün hayatı boyunca onunla ilgilenecek birini hak ettiğini söyledim. Kılıcımı düşürebileceğini ve bunu yaparsa kan kardeşi olmayı kabul etmek zorunda kalacağımı söyledi."

www.dmgthink.com
Sethra

"Ve bunu yaptı mı?"

"Hem de dokuz saniye içinde." Jem güldü. "Beni duvara sıkıştırdı. Benden gizli antrenman yapıyordu herhalde çünkü uzun kılıcı o kadar iyi kullandığını bilseydim bahsi asla kabul etmezdim. Onun asıl usta olduğu silah fırlatma bıçağıydı." Omuz silkti. "On üç yaşındaydık. On dördümüzü doldurduğumuzda töreni yaptılar. Üç yıl oldu ve daha şimdiden bir *parabatai*'m olmamasını hayal bile edemiyorum."

"Neden yapmak istemedin?" diye sordu Tessa tereddütle. "Sana ilk sorduğunda?"

Jem bir eliyle beyaz saçlarını sıvazladı. "Tören seni bağlar," dedi. "Seni güçlendirir. İki kişi de birbirinden güç alır. Diğerinin yerini daha fazla hissedersin, böylece bir dövüşte birlikte kusursuzca hareket edebilirsin. *Parabatai* olduğunda, normalde kullanamayacağın mühürler vardır. Ama hayatın boyunca sadece bir *parabatai* seçebilirsin. Birincisi ölse bile bir başkasını alamazsın. Bu açıdan iyi bir aday olduğumu sanmıyordum."

"Bu çok sert bir kural gibi görünüyor."

Jem onun bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi. Kulağına *khalepa ta kala* gibi gelmişti.

Tessa kaşlarını çattı. "Latince mi?"

"Yunanca," dedi Jem. "İki anlamı var. Sahip olmaya değer olanın -iyi, güzel, onurlu ve soylu şeylerin- elde edilmesinin zor olduğu anlamına gelir." Jem öne, Tessa'ya doğru biraz daha eğildi. Tessa ondan yayılan tatlı ilaç kokusunu algıladı. "Başka bir anlamı daha var."

Tessa zorlukla yutkundu. "O ne?"

"*Güzellik zalimdir.*"

Tessa onun ellerine baktı. İnce, zarif, becerikli, tırnakları küt kesilmiş ve yumruk boğumlarında yara izleri olan eller. Nefilimler arasında yara izi taşımayan var mıydı? "Bu kelimeler senin için özel bir anlam taşıyor değil mi?" diye sordu sakince. "Bu ölü diller. Nedeni ne?"

Jem o kadar yakın duruyordu ki Tessa onun nefesini yanağında hissetti. "Emin olamam," dedi, "ama sanırım netlikleriyle ilgisi var. Yunanca, Latince, Sanskritçe, hepsinde saf gerçekler var. Bir sürü işe yaramaz kelimeyle dillerimizi çöp yığınına çevirmemizden öncesine dayanıyorlar."

"Peki ya senin dilin?" diye sordu Tessa. "Büyürken öğrendiğin dil?"

Jem'in dudakları seğirdi. "Ben İngilizce ve Mandarince konuşulan ortamlarda büyüdüm," dedi. "Babam İngilizce konuşurdu, biraz Çince bilirdi. Şangay'a taşınmamızdan sonra daha da kötüleşti. Orada konuşulan aksan, Mandarince konuşan birine neredeyse anlaşılmaz geliyor."

"Mandarince bir şey söyle," dedi Tessa gülümseyerek.

Jem sesini melodik bir şekilde yükseltip alçaltarak peş peşe dizilmiş nefesli seslilerden ve sessizlerden oluşur gibi gelen bir şeyler söyledi: "*Ni hen piao liang.*"

"Ne dedin?"

"Saçlarının dağılmakta olduğunu söyledim. İşte," dedi ve uzanıp bir bukleyi Tessa'nın kulağının arkasına sıkıştırdı. Tessa yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti ve faytonun içinin karanlık olduğuna sevindi. "Saçlarına dikkat etmelisin," dedi Jem. Elini yavaşça geri çekerken parmakları Tessa'nın yanağına sürtündü. "Düşmana tutabileceği bir şey vermek istemezsin."

"Ah, evet... Elbette." Tessa hemen bakışlarını pencereden dışarı çevirdi ve öyle kaldı. Sarı sis, caddeleri yoğun bir şekilde dolduruyordu ama yeterince görebiliyordu. Dar bir yoldan geçiyorlardı, gerçi belki Londra standartlarına göre genişti. Hava yoğunlaşmış, kömür tozu ve sisle dolmuştu. Sokaklarda insanlar sıralanmıştı. Pislik içinde, paçavralara bürünmüş, yıkılacak gibi görünen binaların duvarlarına yaslanmış halde duruyor, önlerinden geçen bir kemiğe bakan aç köpekler gibi faytonu izliyorlardı. Tessa şalına sarınmış, bir elinde çiçek sepeti, diğeriyle şalın köşesine sardığı bebeğini omzunda tutan bir kadın gördü. Bebeğin gözleri kapalı, teni solgundu, hasta ya da ölmüş gibiydi. Evsiz kediler kadar pis yalınayak çocuklar sokaklarda oynuyor, kadınlar sarhoş oldukları belli bir halde binaların basamaklarında birbirlerine yaslanarak oturuyordu. Erkekler en kötüsüydü. Evlerin yanlarına çökmüş, leş gibi, her yanı yamalarla dolu ceketleri ve şapkalarıyla, mezar taşlarına kazınmış umutsuz yüzleri andırıyorlardı.

"Mayfair ve Chelsea'de oturan zengin Londralılar geceleri böyle yerlerde dolaşmayı sever," dedi Jem acı bir ses tonuyla. "Buna varoşlamak diyorlar."

"Bu insanlara yardım ediyorlar mı?"

"Çoğu etmiyor. Sadece bakmak istiyorlar. Böylece evlerine döndüklerinde çay partilerinde birbirlerine kendi gözleriyle gördükleri gerçek *dilencileri, ayyaşları* veya *titrek Jemmy'leri* anlatabiliyorlar. Çoğu faytondan bile inmez."

"Titrek Jemmy ne?"

Jem gümüşi gözleriyle ona baktı. "Paçavralar içinde soğuktan donan bir dilenci," dedi. "Soğuktan ölmesi yakın olan biri."

Tessa, New York'taki dairesinde pencere çerçevelerinin çatlaklarının üzerine yapıştırılmış kalın kağıtları düşündü. Ama en azından bir yatak odası, uyuyacak bir yatağı vardı ve Harriet teyzesi ona sıcak çay ve çorba hazırlardı. Tessa yine de şanslıydı.

Fayton sevimsiz bir köşede durdu. Caddenin karşı tarafındaki bir meyhanenin ışıkları caddeye vuruyor, kimi kolunda bir kadınla çok sayıda ayyaş içeri girip çıkıyordu. Kadınların parlak renkli elbiseleri kirli, leke içindeydi ve yanakları kızarıktı. Bir yerlerde biri "Zalim Lizzie Vickers" diye şarkı söylüyordu.

Jem, Tessa'nın elini tuttu. "Seni büyüyle sıradanların bakışlarından koruyamam," dedi. "Bu yüzden başını yerden kaldırma ve yanımdan ayrılma."

Tessa hafifçe gülümsedi ama elini çekmedi. "Bunu zaten söylemiştin."

Jem eğilerek Tessa'nın kulağına fısıldadı. Nefesi Tessa'yı baştan aşağı ürpertti. "Bu çok önemli."

Jem onun yanından kapıya uzanıp açtı. Kaldırıma atladıktan sonra Tessa'nın da inmesine yardım etti ve onu kendine yakın tuttu. Tessa başını kaldırıp sokağa bakındı. Kalabalığın arasından birkaç kişi ilgisiz gözlerle onlara bakıyordu ama çoğunlukla ikisine de aldıran yoktu. Kırmızı boyalı dar bir kapıya yöneldiler. Kapının etrafında basamaklar vardı ama bölgedeki diğer basamakların aksine bunlar boştu. Üzerlerinde kimse oturmuyordu. Jem, Tessa'yı peşinden sürükleyerek basamakları çabucak çıktı ve kapıya sertçe vurdu.

Biraz sonra, uzun kırmızı elbise giymiş bir kadın kapıyı açtı. Kadının elbisesi vücudunu o kadar sıkı sarıyordu ki Tessa'nın gözleri hayretle açıldı. Siyah saçlarını başının üzerinde toplamış, bir çift altın yemek çubuğuyla tutturmuştu. Teni bembeyazdı ve gözlerinin etrafına sürme çekmişti ama yakından bakınca Tessa kadının yabancı olmadığını anladı. Kıpkırmızı dudakları gülümsüyordu, derken bakışlarını Jem'e çevirdiğinde köşeleri aşağı doğru sarktı.

"Hayır," dedi kadın. "Nefilimler giremez."

Kapıyı kapamak için bir hamle yaptı, Jem bastonunu kaldırdı ve bastonun tabanındaki bıçak dışarı fırlayarak kapıyı açık tuttu. "Sorun çıkmayacak," dedi. "Merkez'den gelmiyoruz. Kişisel bir mesele."

Kadın gözlerini kıstı.

"Birini arıyoruz," dedi Jem. "Bir arkadaşımızı. Bizi ona götürürsen seni daha fazla rahatsız etmeyeceğiz."

Kadın başını arkaya atarak güldü. "Kimi aradığınızı biliyorum," dedi. "Sizin türünüzden burada sadece bir kişi var." Küçümseyen bir tavırla omuz silkerek arkasını döndü. Jem'in bıçağı tıslayarak yerine girdi ve alçak kapı eşiğinin altından eğilerek içeri girerken Tessa'yı da peşinden sürükledi.

Kapının diğer tarafında dar bir koridor uzanıyordu. Havada yoğun ve tatlı bir koku vardı. İlacını aldıktan sonra Jem'in giysilerinden yayılan koku gibi. Tessa gayriihtiyari Jem'in elini daha sıkı tuttu. "Will ihtiyacım olan şeyi almak için buraya geliyor," diye fısıldadı. Dudakları neredeyse Tessa'nın kulağına değecek kadar eğilmişti. "Ama şimdi neden burada olduğunu..."

Onlara kapıyı açan kadın koridorda ilerlerken omzunun üzerinden onlara bir bakış attı. Elbisesinin arkasındaki büyük yırtmaçtan bacaklarının büyük bölümü görünüyordu. Bir yılanın pulları gibi siyah-beyaz mühürlerle işaretli uzun ve ince bir kuyruğun çatallı ucu da. *Kadın bir iblis efendisi*, diye düşündü Tessa ve kalbi duracak gibi oldu. Ragnor, Kara Kardeşler ve şimdi de bu kadın... İblis efendileri neden ona bu kadar kötücül görünüyordu? Belki Magnus dışında...

www.twilighthan.com Sethia

Fakat Magnus'un birçok konuda istisna olduğunu tahmin ediyordu.

Koridor, duvarları koyu kırmızı renge boyanmış geniş bir salona açıldı. Tavandan, yanları oymalı ve duvarlara desenli ışıklar yansıtan zarif boyalı lambalar sarkıyordu. Bir geminin içi gibi, duvarların dibine ranzalar yerleştirilmişti. Salonun ortasında büyük ve yuvarlak bir masa vardı. Tenleri duvarlarla aynı kan kırmızısı renkte ve siyah saçları kısacık kesilmiş çok sayıda adam masanın etrafında oturuyordu. Parmaklarının ucunda, muhtemelen önlerinde dizilmiş çeşitli karışımları ve tozları daha rahat sayıp karıştırarak düzenlemelerine olanak tanımak için yine kısa kesilmiş mavimsi siyah pençeler vardı. Tozlar lambanın ışığında toza dönüştürülmüş mücevherler gibi parıldıyordu.

"Burası bir afyon hanı mı?" diye fısıldadı Tessa, Jem'in kulağına.

Jem'in bakışları endişeyle salonu taradı. Tessa onun teninin altında bir sinekkuşunun kalbi gibi zonklayarak atan gerginliğini hissedebiliyordu. "Hayır." Jem'in dikkati dağınık gibiydi. "Pek sayılmaz. Çoğunlukla iblis ilaçları ve peri tozları. Şu masada oturan adamlar ifrit. Güçleri olmayan iblis efendileri."

Kırmızı elbiseli kadın ifritlerden birinin omzunun üzerinden eğilmişti. Hepsi başlarını kaldırıp Tessa'yla Jem'e baktılar ve Jem'i uzun uzun süzdüler. Tessa ona bakışlarından hoşlanmamıştı. İblis efendisi kadın gülümsüyordu, ifritin bakışlarıysa hesapçıydı. Kadın doğruldu ve dar elbisesinin altındaki kalçalarını bir metronum gibi sallayarak onlara yaklaştı.

"Mardan istediğiniz şeyin burada olduğunu söyledi gümüş çocuk," dedi iblis efendisi kadın, kan kırmızı tırnaklarından birini Jem'in yanağından kaydırarak. "Rol yapmaya gerek yok."

Jem onun dokunuşu karşısında yüzünü buruşturdu. Tessa, Jem'i hiç bu kadar gergin görmemişti. "Size söylemiştim, bir arkadaşımızı arıyoruz," dedi sert bir sesle. "Bir Nefilim. Mavi gözlü, siyah saçlı..." Sesini yükseltti. "*Ta xian zai zai na li?*"

Kadın bir an ona bakarak başını iki yana salladı. "Sen aptalın tekisin," dedi. "Geride çok az *yin fen* kaldı ve o da bitince öleceksin. Daha fazlasını bulmak için çabalıyoruz ama son zamanlardaki talep..."

"Bizi satış söylemlerinle sıkma," dedi Tessa aniden öfkelenerek. Jem'in yüzündeki ifadeyi -her kelime onu adeta bıçak gibi kesiyordu- görmeye dayanamamıştı. Will'in ilaçları onun yerine almasına şaşmamak gerekirdi. "Arkadaşımız nerede?"

İblis efendisi kadın tıslayarak omuz silkti ve duvara sıralanmış ranzalardan birini işaret etti. "Şurada."

Jem'in yüzü bembeyaz oldu. Yataklarda yatanlar o kadar hareketsizdi ki bir an yatakların boş olduğunu sanmıştı ama şimdi daha dikkatli bakınca her birinde birinin yattığını gördü. Bazıları yan yatarak kollarını yatağın kenarından sar-

www.twilight.com
Sethra

kıtmıştı. Çoğu, gözleri açık halde sırtüstü yatıyor, tavana veya üstlerindeki yatağın altına bakıyordu.

Jem tek kelime daha etmeden, peşinde Tessa'yla salonda yürümeye başladı. Yataklara yaklaşırlarken yatan kişilerin hepsinin insan olmadığını anladılar. Yanlarından geçtikleri vücutların tenleri mavi, mor, kırmızı ve yeşildi. Deniz yosunları kadar uzun ve ağımsı saçlar kirli bir yastığa huzursuzca sürünüyordu, pençeli parmaklar bir yatağın ahşap çerçevesini tırmalarcasına kavrarken biri inliyordu. Biri hafifçe, umutsuzca, ağlamaktan daha hüzünlü bir sesle kıkırdıyordu. Başka bir ses bir çocuk şarkısını tekrarlayıp duruyordu:

Portakallar ve limonlar
Diye St. Clement çanları çalar
Ne zaman ödeyeceksin bana?
Old Bailey'deki çanları çalana
Bir gün zengin olduğumda
Diye duydum Shoreditch çanında...

"Will," diye fısıldadı Jem. Duvarın ortalarındaki bir ranzada durup her an dizlerinin bağı çözülüverecekmiş gibi eğilmişti.

O ranzada koyu renk, paçavraya dönüşmüş bir battaniyeye yarı yarıya sarınmış halde yatan kişi Will'di. Üzerinde pantolonuyla gömleğinden başka bir şey yoktu. Silah kemeri ranzanın içindeki bir çiviye asılmıştı. Ayakları çıplak, gözleri yarı kapalıydı ve koyu kirpiklerinin arasından mavilikleri belli belirsiz görünüyordu. Saçları terden sırılsıklam olup alnına yapışmış, yanakları ateşten kızarmıştı. Göğsü hırıltılı bir şekilde kalkıp iniyor, nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Tessa uzanıp elinin tersini Will'in alnına koydu. Alev alev yanıyordu. "Jem," dedi kısık sesle. "Jem, onu buradan çıkarmalıyız."

Yandaki ranzada yatan adam hala şarkı söylüyordu. Aslında pek adam da sayılmazdı, vücudu kısa ve eğri büğrü, ayakkabısız ayakları toynak biçimindeydi.

Bu ne zaman olacak?
Stepney çanları çalacak?
Bilmiyorum ki ben
Diye ses gelir Bow kulesinden

Jem hala hiç kıpırdamadan Will'e bakıyordu. Donup kalmış gibiydi. Bembeyaz yüzünde kırmızı lekeler oluşmuştu.

"*Jem!*" diye fısıldadı Tessa. "Lütfen. Onu ayağa kaldırmama yardım et." Jem yine kıpırdamayınca Tessa uzandı ve Will'in omzunu tutarak sarstı. "Will. Will, uyan, lütfen."

Will homurdanarak ona arkasını döndü ve başını kendi koluna gömdü. Tessa onun bir seksen boyunda, kemik ve kastan oluşmuş, kaldıramayacağı kadar ağır bir Gölge Avcısı olduğunu düşündü. Yine de...

www.twilightturk.com
Sethra

"Bana yardım etmezsen," dedi Tessa, Jem'e, "yemin ederim sana dönüşürüm ve onu kendim kaldırırım. O zaman buradaki herkes senin elbise içinde nasıl göründüğünü anlar." Bakışlarını Jem'in gözlerine dikti. "Anladın mı?"

Jem çok yavaş bir şekilde bakışlarını Tessa'nın gözlerine kaldırdı. İfritler tarafından üzerinde elbiseyle görülme fikri onu korkutmuşa benzemiyordu. Aslında Tessa'yı görüyormuş gibi bile bakmıyordu. Tessa o gümüşi gözleri ilk kez ışıksız gördüğünü fark etti. "Ya sen?" dedi Jem. Ranzaya doğru uzanıp Will'i kolundan yakalayarak dikkatsiz bir şekilde yanlamasına çekti ve Will'in başı sert bir şekilde ranzanın kenarına çarptı.

Will homurdanarak gözlerini açtı. "Bırakın beni..."

"Bana yardım et," dedi Jem, Tessa'ya bakmadan ve birlikte Will'i ranzadan kaldırdılar. Neredeyse düşüyordu, dengesini bulmak için bir kolunu Tessa'ya dolarken Jem de silah kemerini asılı olduğu çividen aldı.

"Bana bunun rüya olmadığını söyle," diye fısıldadı Will, yüzünü Tessa'nın boynunun yan tarafına gömerek. Tessa sıçradı. Teni ateşten yanıyordu. Dudakları Tessa'nın elmacık kemiğini okşadı. Genç kızın hatırladığı kadar yumuşaktılar.

"Jem," dedi Tessa umutsuzca ve Jem onlara baktı. Will'in kemerini kendisininkinin üzerine takıyordu ve görünüşe bakılırsa Will'in söylediklerini duymamıştı. Will'in ayaklarına çizmelerini giydirmek için çömeldi ve sonra *parabatai*'sinin koluna girmek için ayağa kalktı. Will bundan memnun olmuş gibiydi.

"Ah, güzel," dedi. "Şimdi üçümüz bir aradayız."

"Kes sesini," dedi Jem.

Will kıkırdadı.

"Dinle Carstairs, üzerinde hiç mangır yok değil mi? Ben hallederdim ama zil kaldım."

"*Ne* dedi bu?" diye sordu Tessa afallayarak.

"Uyuşturucunun parasını ödememi istiyor." Jem'in sesi gergindi. "Hadi. Onu faytona götürelim, sonra da parasını ödemek için geri döneyim."

Kapıya doğru yürürlerken Tessa toynak ayaklı adamın tiz ve kıkırtılarla sona eren sesini duydu:

İşte bir mum, yatağa giden yolunu aydınlatsın diye,
Ve işte bir balta, kafanı şak kesivere!

İfritlerin uyuşturucu atölyesindeki o yoğun kokudan sonra, kirli Whitechapel'ın havası bile taze ve temiz gelmişti. Tessa merdivenden çıkarken neredeyse sendeliyordu. Fayton neyse ki kaldırıma yanaşmış halde bekliyordu. Cyril sürücü koltuğundan inip iri ve geniş yüzünde endişeli bir ifadeyle onlara yaklaştı.

"O iyi mi?" diye sordu, Will'in Tessa'nın omzuna attığı kolunu kendi omzuna atarken. Tessa minnettar bir tavırla yana kaydı, sırtı ağrımaya başlamıştı.

www.twilighttürk.com
Sothra

Will, tahmin edileceği gibi bundan hiç hoşlanmamıştı. "Bırak beni be," dedi aniden sinirlenerek. "Bırak beni. Kendim ayakta durabilirim."

Jem ve Cyril birbirlerine bir bakış attıktan sonra onu bıraktı. Will sendeledi ama kendi başına ayakta durabildi. Başını kaldırdığında serin rüzgar terli saçlarını boynundan ve alnından havalandırıp gözlerine savurdu. Tessa onun Enstitü'nün çatısındaki halini hatırladı: *Be hey Londra, Tanrı'nın korkunç mucizesi insan geliyor.*

Will, Jem'e baktı. Gözleri maviden daha mavi, yanakları kızarmış, meleksi yüz hatları belirginleşmişti. "Çocukmuşum gibi gelip beni almana gerek yoktu. Gayet güzel zaman geçiriyordum."

Jem ona dik dik baktı. "Lanet olsun sana," dedi ve Will'in yüzüne vurarak onu olduğu yerde döndürdü. Will devrilmedi ama faytonun yan tarafına tutunarak elini yanağına dayadı. Ağzı kanıyordu. Jem'e afallamış bir halde bakakaldı.

"Onu faytona bindirin," dedi Jem, Cyril'a ve dönüp tekrar kırmızı kapıdan geri girdi. Tessa onun Will'in aldığı şeylerin parasını ödeyeceğini tahmin etti. Will ağzından süzülen kanla onun arkasından baktı.

"James?" dedi.

"Gelin bakalım," dedi Cyril kibarca. Kapıyı açıp Will'in binmesine yardım ederken Tessa onun gerçekten de Thomas'a benzediğini düşündü. Sonra o da faytona bindi. Cyril cebinden bir mendil çıkarıp Tessa'ya uzattı, mendil ılıktı ve ucuz *eau de cologne* kokuyordu. Tessa buna gülümserken kapı kapandı.

Will faytonun köşesine yığılarak kollarını vücuduna doladı ve yarı kapalı gözlerle baktı. Çenesinden kan süzülüyordu. Tessa uzanıp ağzına mendili bastırdı, Will uzanıp elini onunkinin üzerine koydu ve öyle kaldı. "Her şeyi mahvettim," dedi. "Değil mi?"

"Korkarım ki öyle," dedi Tessa elinin üzerindeki sıcaklığı hissetmemeye çalışarak. Faytonun karanlığında bile Will'in gözleri masmavi parlıyordu. Ama Jem güzellikle ilgili ne demişti? *Güzellik zalimdir.* Çirkin olsaydı, insanlar Will'i yaptıkları için yine bağışlar mıydı? Ve bağışlanmak Will'e bir yarar sağlar mıydı? Ama Tessa onun o şeyleri kendisini çok sevdiği için değil, kendinden nefret ettiği için yaptığını hissetmekten kendini alamıyordu ve nedenini bilemiyordu.

Will gözlerini kapadı. "Çok yorgunum Tess," dedi. "Sadece bir kerelik güzel rüyalar görmek istemiştim."

"Güzel rüyalar görmenin yolu bu değil Will," dedi Tessa kısık sesle. "Acıdan kurtuluş yolunu satın alamazsın, uyuşturucuyla veya rüyayla acıyı kandıramazsın."

Will onun elini daha sıkı kavradı.

Faytonun kapısı açıldı. Tessa telaşla Will'den uzaklaştı. Jem'in yüzünde dehşet verici bir ifade vardı. Will'e şöyle bir baktıktan sonra koltuklardan birine oturdu ve faytonun

www.twilightturk.com

tavanına vurdu. "Cyril, eve gidiyoruz," diye seslendi ve bir an sonra fayton gecenin karanlığında sarsılarak hareket etti. Jem uzanıp pencerelerin perdelerini çekti. Tessa karanlıkta mendili elbisesinin kol ağzına soktu. Will'in kanından mendil hala ıslaktı.

Jem, Enstitü'ye dönene kadar hiç konuşmadı, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde taş gibi önüne baktı sadece. Bu arada Will yüzünde hafif bir gülümsemeyle faytonun bir köşesinde uyuyordu. İkisinin karşısında oturan Tessa, Jem'in sessizliğini bozmak için ne diyeceğini bilemiyordu. Bu kesinlikle Jem'den -her zaman nazik, her zaman tatlı, her zaman iyimser olan Jem'den- beklenmeyecek bir şeydi. Şimdi yüzü ifadesiz değildi, daha da kötüydü. Tırnaklarını giysilerinin kumaşına gömmüş, omuzları kaskatı gerilmiş bir şekilde oturuyordu.

Enstitü'nün önüne yanaştıkları anda kapıyı ardına kadar savurarak açtı ve dışarı atladı. Tessa onun bağırarak Cyril'a Will'i odasına götürmesini söylediğini ve başka tek kelime etmeden hızlı adımlarla basamakları tırmandığını duydu. Tessa o kadar şaşırmıştı ki bir an sadece arkasından bakakaldı. Faytonun kapısına yaklaştı, Cyril çoktan oradaydı ve inmesine yardım etmek için elini uzatmıştı. Tessa ayağını yere basar basmaz Jem'e seslenerek peşinden koştu ama Jem çoktan binaya girmişti bile. Kapıyı açık bırakmıştı. Tessa bir an arkasına bakıp Cyril'ın Will'e yardım ettiğini gördükten sonra hemen içeri daldı. Koşarak merdivenleri çıkarken Enstitü'deki herkesin uyuduğunu düşünerek gürültü yapmamaya çalıştı. Cadı ışığı meşaleleri en düşük seviyeye ayarlanmıştı.

Önce Jem'in odasına gidip kapıyı vurdu, cevap alamayınca onun en sık gittiği yerlere -müzik odasıyla kütüphaneye- baktı. Oralarda da yoktu. Sonunda yatmak için çaresizce kendi odasına döndü. Geceliğini giyip elbisesini fırçaladıktan ve astıktan sonra yatağa girdi, bakışlarını tavana dikti. Will'in *Vathek* kitabını yerden almıştı ama ilk kez önündeki şiir onu gülümsetmedi ve hikayeye de odaklanamıyordu.

Kendi huzursuzluğu onu şaşırtmıştı. Jem ona değil Will'e kızgındı sonuçta. Yine de Jem ilk kez Tessa'nın yanında öfkeye kapılmıştı. İlk kez Tessa'ya ters davranmış, nazik sözler söylememiş, ilk kez kendisinden önce Tessa'yı düşünmemişti...

Tessa onun nezaketini doğal bir hak gibi gördüğünü anlayınca bakışlarını mum ışığına dikip kaldı. Şaşkındı ve utanıyordu. Nezaketi çok doğal ve içten olduğu için Jem'in bunun için çaba harcayıp harcamadığını hiç düşünmemişti. Will'le dünya arasında durmanın ve ikisinin birbirine zarar vermesini önlemenin ona neye mal olduğunu düşünmemişti. Ailesini kaybetmeyi sükunetle kabullenmenin ona neye mal olduğunu düşünmemişti. Kendi ölümünü beklerken neşeli ve sakin kalmanın ona neye mal olduğunu bile düşünmemişti.

www.twilightfan.com Sethra

Bir hışırtı, bir sürtünme sesi duyunca aniden doğrulup oturdu. Bu da *neydi?* Odanın dışından, koridordan geliyor gibiydi…

Jem miydi?

Ayağa fırlayarak elbisesini asılı olduğu kancadan aldı. Hemen giydikten sonra kapıdan koridora fırladı.

Haklıydı, ses Jem'in odasından geliyordu. Onunla ilk tanıştığı gece kapının aralığından süzülen güzel keman müziğini hatırladı. Oysa bu ses Jem'in müziğine benzemiyordu. Yayın tele sürtündüğünü duyuyordu ama çıkan ses korkunç acılar çeken birinin çığlıkları gibiydi. Tessa hem içeri girmek istiyor hem de bunu yapmaktan korkuyordu. Sonunda kapının tokmağını kavradı ve çekip açtı. İçeri girip kapıyı arkasından kapadı.

"Jem," diye fısıldadı.

Cadı ışığı meşaleleri kısıktı. Jem gümüşi saçları dağılmış halde, üzerinde sadece gömleği, pantolonu ve omzuna dayanmış kemanıyla yatağın ayakucundaki sandığın üzerinde oturuyordu. Öfkeyle yayı çekiyor, çığlık gibi sesler çıkarıyordu. Tessa izlerken keman tellerinden biri çatırtıyla koptu.

"*Jem!*" diye bağırdı tekrar. Jem başını kaldırmayınca Tessa odayı geçerek yayı onun elinden kaptı. "Jem, *dur*! Kemanın… Güzel kemanı mahvedeceksin!"

Jem başını kaldırıp Tessa'ya baktı. Gözbebekleri irileşmişti ve gözlerinin grisi, siyahların etrafında sadece incecik halkalar gibi görünüyordu. Gömleğinin yakasını açmış, zor nefes alıp veriyordu ve köprücükkemiklerinden ter damlaları süzülüyordu. Yanakları kızarmıştı. "Ne önemi var ki?" dedi tıslar gibi çıkan bir sesle. "Ne önemi var ki? Ölüyorum! On yıldan az bir ömrüm kaldı. Kemanın benden önce gitmesinin ne önemi var?"

Tessa afallamıştı. Jem daha önce hastalığıyla ilgili hiç böyle konuşmamıştı.

Jem ayağa kalkıp arkasını döndü, pencereye doğru baktı. Sisin arasından sadece zayıf bir ay ışığı odaya süzülüyordu. Beyaz sisin içinde pencereye dayanmış yüzler -hayaletler, gölgeler, alay eden yüzler- var gibi görünüyordu. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Hiçbir şey kesin değil." Tessa'nın sesi titriyordu. "Hiçbir şey kaçınılmaz değil. Bir tedavi…"

"Tedavi filan yok." Jem'in sesi artık öfkeli çıkmıyordu, sadece kayıtsızdı. Ki bu daha da kötüydü. "Öleceğim ve bunu sen de biliyorsun Tess. Muhtemelen gelecek yıl. Ölüyorum ve dünyada kimsem yok. Ve herkesten daha çok güvendiğim tek kişi, beni öldüren şeyle eğleniyor."

"Ama Jem, Will'in yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu hiç sanmıyorum." Tessa yatağın ayakucu tahtasına doğru eğildi ve Jem ürkütmekten korktuğu bir hayvanmış gibi temkinli adımlarla ona yaklaştı. "Sadece kaçmaya çalışıyordu. Karanlık ve korkunç bir şeyden kaçıyor. Öyle olduğunu biliyorsun Jem. Cecily'den sonra nasıl olduğunu sen de gördün."

www.kitapkurdu.com Sethra

Şimdi Jem'in hemen arkasında, uzanıp koluna dokunacak kadar yakında duruyordu ama bunu yapmadı. Jem'in beyaz gömleği terden kürekkemiklerinin arasına yapışmıştı. Kumaşın üzerinden mühür çizgileri görülüyordu. Kemanı neredeyse umursamaz bir tavırla sandığın üzerine bıraktı ve Tessa'ya döndü. "Bunun benim için anlamını biliyor," dedi. "Hayatımı yok eden şeyle oyun oynadığını görmek bile..."

"Ama seni düşünmüyordu ki..."

"*Bunu ben de biliyorum!*" Jem'in gözleri şimdi neredeyse simsiyah olmuştu. "İnsanlara gösterdiğinden daha iyi biri olduğunu düşünüp duruyorum ama ya öyle değilse Tessa? Başka hiçbir şeyim olmasa bile Will'e sahip olduğumu düşündüm her zaman. Hayatımı önemli, değerli yapacak bir şey yaptıysam o da daima onun yanında olmaktı. Fakat belki de bunu yapmamalıyım."

Göğsü o kadar hızlı kalkıp iniyordu ki Tessa tedirgin oldu, elini Jem'in alnına dayadı ve afalladı. "Yanıyorsun. Dinlenmen gerek."

Jem geri çekilerek ondan uzaklaştı. Tessa kırgın bir tavırla elini indirdi. "Jem, ne oluyor? Sana dokunmamı istemiyor musun?"

"Öyle değil," dedi Jem ve daha fazla kızardı.

"Nasıl yani?" Tessa gerçekten şaşırmıştı. Bu gizem ve öfke Jem'den değil, Will'den bekleyeceği şeylerdi.

"Sanki sen bir hemşire, ben de hastanmışım gibi." Jem'in sesi kararlı ama titrekti. "Hasta olduğum için benim..." Hırıltılı bir nefes aldı. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Elimi tuttuğunda bunun sadece nabzımı hissetmek için olduğunu? Gözlerime baktığında sadece ne kadar ilaç aldığımı anlamaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Başka biri, normal bir adam olsam belki umutlarım, beklentilerim olabilirdi. Ben..." Jem çok fazla konuştuğunu fark etmiş gibi sustu. Belki de nefessiz kalmıştı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu ve yüzü kıpkırmızıydı.

Tessa ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek başını iki yana salladı. "Bu sen değilsin. Yüksek ateş yüzünden böyle konuşuyorsun."

Jem'in bakışları karardı, arkasını döndü. "Seni arzulayabileceğime bile inanamıyorsun," dedi yarı fısıldayarak. "Yeterince canlı ve sağlıklı olduğuma..."

"Hayır." Tessa hiç düşünmeden onun kolunu tuttu. Jem gerildi. "James, demek istediğim hiç de bu değ..."

Jem parmaklarını koluna değen elin üzerine kapattı. Jem'in teni bir alev dalgası gibi Tessa'nınkini yakıyordu. Sonra Tessa'ya dönerek onu kendine çekti.

Yüz yüze, göğsü göğse durdular. Jem'in nefesi Tessa'nın saçlarına vuruyordu. Genç adamın vücudundan Thames'in üzerindeki sis gibi yayılan ateşi hissedebiliyordu, teninin altındaki nabzı hissedebiliyordu, boynundaki damarın atışı-

nı, daha beyaz boynuna değen gümüşi saçların kıvrımlarını görebiliyordu. Vücuduna yayılan ürperti onu şaşırtıyordu. Bu sadece Jem'di. Bir kalp atışı kadar tahmin edilir ve güvenilir. Jem onun tenini alev alev yakmaz, damarlarındaki kanın akışını başının dönmesine neden olacak kadar hızlandırmazdı.

"Tessa," dedi Jem. Genç kız ona baktı. Jem'in yüz ifadesinde güvenilir ya da tahmin edilir bir şey yoktu. Bakışları simsiyah, yanakları kıpkırmızıydı. Tessa yüzünü kaldırırken Jem kendisininkini indirdi ve dudakları Tessa'nınkilere değdi. Genç kız şaşkınlıkla donup kalsa da öpüştüklerini fark etti. *Jem.* Jem'le öpüşüyordu. Will'in öpücükleri ateş gibiyken Jem'inkiler uzun zaman havasız ve karanlık bir ortamda kaldıktan sonra temiz havaya çıkmak gibiydi. Dudakları yumuşak ve sağlamdı, ellerinden biri nazikçe Tessa'nın ensesine kaydı ve dudaklarını kendisininkilere yönlendirdi. Diğer eli Tessa'nın yüzünü kavramıştı ve başparmağı elmacıkkemiğinin üzerinde nazikçe dolaşıyordu. Dudakları yanmış şeker tadındaydı. Tessa bunun ilaçların tatlılığından kaynaklandığını tahmin etti. Dokunuşu, dudakları çekingendi ve Tessa nedenini biliyordu. Will'in aksine Jem uygunsuz bir şey yaptığının, Tessa'ya dokunmaması, onu öpmemesi, hemen geri çekilmesi gerektiğinin farkındaydı.

Ama Tessa geri çekilmek istemiyordu. Öpüştüğü kişinin Jem olmasına şaşırmasına rağmen Jem onun başını döndürüyor, kulaklarını çınlatıyordu. Tessa kollarının kendiliğinden

hareket ederek Jem'in boynuna dolanıp onu daha yakına çektiğini fark etti.

Öpüşmeye devam ederlerken Jem hafifçe inledi. Tessa'nın geri çekileceğinden o kadar emindi ki bir an hareketsiz kalmıştı. Ama Tessa'nın elleri onun omuzlarına kayarak nazik dokunuşlarla teşvik ediyor, Jem'inkilere bastırdığı dudakları ona durmamasını mırıldanıyordu. Jem önce tereddütle, sonra daha kararlı bir şekilde onun okşamalarına karşılık verdi. Artan bir arzuyla, yüzünü alev alev yanan ellerinin arasına alarak, ince kemancı parmaklarıyla tenini okşayarak ve ürpermesine neden olarak Tessa'yı tekrar tekrar öptü. Elleri Tessa'nın sırtının altına kayıp vücudunu kendininkine bastırdı. Tessa'nın çıplak ayakları halının üzerinde kayınca sendeleyerek gerisingeri yatağa devrildiler.

Tessa'nın parmakları Jem'in gömleğini sıkıca kavramıştı. Jem'i üzerine çekiyor, onun ağırlığını uzun zamandır özlediği ama özlediğini bile fark etmediği bir şey kendisine nihayet geri verilmiş gibi arzuluyordu. Jem ince kemikli bir kuş gibi hafifti ve kalbi de bir kuşunki gibi hızlı atıyordu. Parmaklarını onun gümüşi saçlarında dolaştırırdı. En gizli rüyalarında olduğu gibi saçları yumuşacık, kuştüyü gibiydi. Jem de ellerini huşuyla onun vücudunda dolaştırmaktan kendini alamıyordu. Vücudundan aşağı kayarak elbisesinin bağcıklarını buldu ve hırıltılı bir nefes, titreyen parmaklarla öylece kalakaldı.

Onun kararsızlığı Tessa'ya kalbi göğsünde şişip irileşmiş, ikisini de içine alacak kadar büyümüş gibi hissettiriyordu. Jem'in onu olduğu gibi, kendisi, Tessa Gray olarak görmesini istiyordu. Uzanıp bağcıkları çözdü ve elbisesini omuzlarından aşağı çekerek beyaz geceliğini ortaya çıkardı.

Nefessiz kalmış bir halde Jem'e bakarak gevşemiş buklelerini yüzünden çekti. Jem, genç kızın üzerinde yükselerek baktı ve daha önce faytonda saçlarına dokunduğu zaman söylediği sözleri tekrarladı: "*Ni hen piao liang.*"

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Tessa fısıltıyla ve bu kez Jem gülümsedi.

"Güzel olduğunu söylüyorum. Bunu sana daha önce söylemek istememiştim. Haddimi aştığımı düşünmenden çekinmiştim."

Tessa uzanıp Jem'in yanağına dokundu ve parmaklarını boynundaki hassas tene kaydırarak nabzını hissetti. Jem onun parmağının kayışını hissederken kirpikleri titreşti.

"Al onları," diye fısıldadı.

Jem genç kızın üzerine eğildi, dudakları tekrar birleşti. Yarattığı şok öylesine güçlü, öylesine eziciydi ki Tessa karanlıkta gizlenebilirmiş gibi gözlerini kapadı. Jem mırıldanarak ona sıkıca sarıldı. Yana yuvarlandıklarında Tessa'nın bacakları onunkilere dolanmış, vücutları nefes almalarını zorlaştıracak kadar birbirine yapışmıştı ama yine de duramıyorlardı. Jem'in gömleğinin düğmelerini buldu, gözlerini açtı ama parmakları düğmeleri çözemeyecek kadar titriyordu. Sarsak hareketlerle düğmeleri çözerken neredeyse gömleğin kumaşını parçalayacaktı. Jem gömleği omuzlarından kurtardı ve Tessa onun gözlerinin yine griye dönüştüğünü gördü. Ama buna şaşacak sadece bir anı olabildi, Jem'in geri kalanını hayranlıkla izlemekle meşguldü. Will'in belirgin kaslarından farklı olarak incecikti ama o kırılganlığın altında güzel olan bir şey vardı. Bir şiirin mısraları gibi. Göğsü kaslı olmasına rağmen kaburgalarının arasındaki gölgeler görünüyordu. Will'in ona verdiği yeşim kolye köprücükkemiklerinin üzerinden sarkıyordu.

"Biliyorum," dedi Jem mahcup bir tavırla kendine bakarak. "Ben pek... Yani görünüşüm..."

"Çok güzel," dedi Tessa içtenlikle. "Çok güzelsin James Carstairs."

Tessa ona dokunmak için uzanırken Jem'in gözleri iri iri açıldı. Tessa'nın ellerinin titremesi geçmişti, şu anda hayranlıkla Jem'in vücudunu keşfediyorlardı. Annesinin bir zamanlar çok eski bir kitabı vardı, sayfaları o kadar kırılgandı ki dokunulduğunda toza dönüşebilirlerdi. Şimdi parmaklarını Jem'in göğsündeki mühürlerin üzerinde, kaburgalarının arasındaki çukurlarda ve karnının kavisinde dolaştırırken, her dokunuşuyla teninin ürperdiğini hissederken, aynı hassas sorumluluğu gösteriyordu. Güzel olduğu kadar kırılgan bir şeye dokunur gibi dokunuyordu.

www.twilightturk.com
Sethra

Jem de genç kıza dokunuyordu. Becerikli müzisyen elleri Tessa'nın yan taraflarını okşuyor, geceliğinin altından çıplak bacaklarına dokunuyordu. Genellikle sevgili kemanına dokunduğu gibi, yumuşak ve nefes kesici ölçüde zarif bir şekilde. Şimdi Jem'in ateşi ikisini de sarmıştı. Vücutları yanıyordu, terden ıslanan saçları alınlarına ve boyunlarına yapışıyordu ama Tessa umursamıyordu. Jem'in neredeyse acı veren sıcaklığını istiyordu. Bu kendisi değildi, başka bir Tessa, rüyalardaki Tessa'ydı. Ancak o böyle davranırdı. Jem'le alevlerle sarılmış halde bir yatakta olduğunu gördüğü rüyayı hatırladı. Ama rüyasında onunla birlikte yanacağını görmemişti. Bu duyguyu, bu ateşi daha fazla istediğini biliyordu ama okuduğu romanların hiçbiri bundan sonra ne olduğunu anlatmıyordu. *Jem* biliyor muydu? Will bilirdi. Oysa Jem, tıpkı kendisi gibi, bir içgüdüyü izliyor olmalıydı. Jem'in parmakları aralarında olmayan boşluğa kaydı ve geceliğinin düğmelerini buldu. Kumaşı kenara çekerken eğilip Tessa'nın çıplak omzunu öptü. Daha önce hiç kimse Tessa'nın çıplak tenini öpmemişti. Bu his öylesine şaşırtıcıydı ki Tessa dengesini koruyabilmek için bir elini uzatıp yastıklardan birini yataktan aşağı itti, yastık küçük komodine çarptı. Bir gümbürtü koptu. Aniden odayı tatlı, baharatımsı bir koku doldurdu.

Jem yüzünde bir dehşet ifadesiyle başını geri çekti. Tessa da doğrulup otururak aniden mahcup bir tavırla geceliğinin önünü toparladı. Jem komodinin üzerine bakıyordu, Tessa da onun bakışlarını izledi. İlaçların durduğu lake kutu düşüp kırılarak açılmıştı. Kalın bir toz tabakası yere saçılmıştı. Üzerinden hafif bir gümüşi duman yükseliyor, tatlı ve baharatımsı bir koku yayıyordu.

Jem, Tessa'yı geri çekerek kollarına aldı ama şimdi sarılışında tutkudan çok korku vardı. "Tess," dedi kısık sesle. "O şeye dokunamazsın. Onu tenine sürmek çok tehlikeli olur. Solumak bile... Tessa, hemen gitmen gerek."

Tessa ona tavan arasından gitmesini emreden Will'i hatırladı. Hep böyle mi olacaktı? Bir çocuk onu öpecek, sonra da istenmeyen bir hizmetçi gibi gitmesini mi emredecekti? "*Gitmeyeceğim*," dedi. "Jem, bunu temizlemene yardım edebilirim. Ben..."

Arkadaşınım, diyecekti. Ama az önce yaptıkları şeyi arkadaşlar yapmazdı. Jem onun nesiydi?

"Lütfen," dedi Jem nazikçe. Sesi boğuktu. Tessa bu duyguyu tanımıştı. Utanç. "Dizlerimin üzerine çöküp yaşamak için ihtiyaç duyduğum tozu yerlerden toplayışımı izlemeni istemiyorum. Hiçbir erkek bir kıza karşı..." Titrek bir şekilde nefes aldı. "Üzgünüm Tessa."

Bir kıza karşı ne? Ama Tessa bunu soramazdı. Yaptıkları şeyin şokuyla acıma ve anlayış birleşince çok fazla gelmişti. Eğilip Jem'i yanağından öptü. Yataktan kalktı, elbisesini alıp sessizce odadan çıkarken Jem yerinden kıpırdamadı.

www.twilighturk.com
Sethra

Koridor, Tessa daha önce geçtiğinde (dakikalar önce mi, saatler önce mi?) olduğu gibiydi: İki yönde uzanan kısık cadı ışıklarıyla loştu. Kendi yatak odasına girdi ve tam kapıyı kapamak üzereyken koridorun ucunda bir hareket dikkatini çekti. Sezgileri onu kapıyı hafif aralık bırakmaya ve gözünü aralığa dayamaya zorladı.

Koridorda biri yürüyordu. Bir an şaşkınlıkla onun sarı saçlı bir çocuk olduğunu düşündü ama hayır, *Jessamine*'di. Jessamine erkek kıyafetleri içindeydi! Pantolon ve yelek üzerine önü açık bir ceket giymişti, elinde bir şapka vardı ve uzun sarı saçları başının arkasında toplanmıştı. Koridorda telaşla ilerlerken izlenmekten korkuyormuş gibi arkasına baktı. Biraz sonra köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Tessa kapıyı sımsıkı kapadı. Bu da neydi böyle? Jessamine neden gecenin bir vakti erkek kıyafetleri içinde Enstitü'de dolaşıyordu? Tessa elbisesini astıktan sonra yatağına uzandı. İnanılmaz yorgundu. Teyzesi öldüğü gece de böyle hissetmiş, sanki bütün duygu kapasitesini tüketmiş gibi gelmişti. Gözlerini kapadığında önce Jem'in, sonra da elini kanlı ağzına bastırmış haliyle Will'in yüzünü gördü. İkisinin düşünceleri zihninde birbirine geçerken hangisini öptüğünden bile emin olamayarak sonunda uykuya daldı.

10

Meleklerin Erdemi

www.twilightturk.com
Sethra

Meleklerin erdemi çürüyememelerindedir, kusurlarıysa daha iyiye gidememeleridir. İnsanın kusuru çürüyebilmesi, erdemiyse her zaman daha iyiye gidebilecek olmasıdır.

- Hasıdık sözü

"Sanırım artık hepiniz biliyorsunuzdur," dedi Will ertesi sabah kahvaltıya indiklerinde, "yani dün gece afyon hanına gittiğimi."

Kasvetli bir sabahtı. Şafak söktüğünde gökyüzü gri ve yağmurluydu. Enstitü kurşun gibi ağırlaşmış, sanki gökyüzü binanın üzerine çullanmıştı. Sophie üzerinden dumanlar tüten yiyecek tabaklarıyla, yüzünde bitkin bir ifadeyle mut-

faga gidip geliyordu. Jessamine yorgun bir tavırla çayına bakıyordu. Charlotte kütüphanede geçirdiği geceden sonra yorgun ve hasta gibiydi. Will'in gözleri kızarmış, Jem'in vurduğu yerde yanağı çürümüştü. Sadece bir eliyle yumurtasını didikleyerek diğer eliyle gazetesini okumakta olan Henry biraz enerjik görünüyordu.

Jem yoktu. Tessa o sabah uyandığında bir an önceki gece olanları hatırlamamıştı. Derken zihnindeki sis dağılmış ve bütün vücuduna yayılan bir dehşet dalgasıyla telaşla doğrulup oturmuştu.

Jem'le bütün o şeyleri gerçekten yapmış mıydı? Yatak, yakınlaşmaları, dökülen ilaç... Ellerini kaldırıp saçlarına dokundu. Saçları, Jem'in tokalardan kurtardığı yerlerde serbestçe omuzlarından aşağı döküldü. *Ah, Tanrım,* diye düşündü. *Bütün bunları gerçekten yaptım, o bendim.* Ezici bir şaşkınlık, dehşetli bir mutlulukla ellerini gözlerine bastırdı çünkü birçok açıdan harika olduğunu inkar edemezdi. Yaptığı şey karşısında hem dehşete kapılmış hem mutlu hem de aşağılanmış hissediyordu.

Jem onun kontrolünü tamamen kaybettiğini düşünmüş olmalıydı. Kahvaltıya inmemesine şaşmamak gerekirdi. Aynada kendi yüzüne bakmakta bile zorlanıyordu.

"Beni duydunuz mu?" dedi Will tekrar. Açıklaması karşısında tepki alamayınca belli ki biraz hayalkırıklığına uğramıştı. "Dün gece afyon hanına gittiğimi söyledim."

Charlotte başını kahvaltısından kaldırıp baktı. Yavaş yavaş gazetesini katlayıp masanın üzerine bıraktı ve okuma gözlüğünü kalkık burnunun üstüne itti. "Hayır," dedi. "Son faaliyetlerinin o şüphesiz çok görkemli kısmını bilmiyorduk aslında."

"Yani bütün bu süre boyunca orada mıydın?" diye sordu Jessamine ruhsuz bir tavırla kaseden bir küp şeker alıp ısırırken. "Artık umutsuz bir bağımlı mı oldun? Bir-iki dozun yeterli olduğunu söylüyorlar da."

"Aslında *afyon* hanı değildi," diye itiraz etti Tessa kendini tutamayarak. "Yani daha çok büyülü tozlar filan üretip satan bir yerdi."

"Tam anlamıyla bir afyon hanı değildi," dedi Will, "ama yine de afyon vardı. Ahlaksız bir yerdi!" diye ekledi parmağını havaya doğru sallayarak bu son kelimeyi vurgulayarak.

"Ah, ifritlerin yönettiği yerlerden biri olmasın," dedi Charlotte iç geçirip. "Gerçekten, Will..."

"Kesinlikle o yerlerden biriydi," dedi Jem. Kahvaltı salonuna girip Charlotte'ın yanındaki sandalyeye çöktü. Tessa onun kendisinden olabildiğince uzak bir yere oturduğunu fark ederek incindi. Tessa'ya da bakmıyordu. "Whitechapel High Caddesi'nde."

"Sen ve Tessa konunun ne kadarını biliyorsunuz peki?" diye sordu Jessamine. Ya şeker yediği ya da iyi bir dedikodu malzemesi yakaladığı için memnun görünüyordu. Belki her ikisi de.

"Dün gece Will'i bulmak için iz sürme büyüsü yaptım," dedi Jem. "Yokluğu beni endişelendiriyordu. Enstitü'ye dönüş yolunu unutmuş olabileceğini düşünmüştüm."

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi Jessamine. "Bu gülünç."

"Kesinlikle haklısın. Aynı hatayı tekrarlamayacağım," dedi Jem bir servis tabağına uzanırken. "Görünüşe bakılırsa Will'in yardımıma ihtiyacı yokmuş."

Will düşünceli bir tavırla Jem'e baktı. "Pazartesi faresi dedikleri şeyle uyandım," dedi gözünün altındaki çürüğü işaret ederek. "Nereden aldığım konusunda bir fikrin var mı?"

"Hiç yok." Jem kendine çay koydu.

"Yumurta," dedi Henry. Hülyalı bir tavırla tabağına baktı. "Yumurtayı seviyorum. Bütün gün yiyebilirim."

"Tessa'yı neden yanında Whitechapel'e götürdüğünü anlayamadım," dedi Charlotte, Jem'e. Gözlüğünü çıkarıp gazetenin üzerine bıraktı. Kahverengi gözlerinde azarlayan bir ifade vardı.

"Tessa hassas Çin porseleni değil," dedi Jem. "Kırılmaz."

Kendisine bakmadan konuşmasına rağmen Jem'in bu sözleri nedense Tessa'ya önceki geceyi hatırlatmıştı. Gölgelerin arasındaki yatağında Jem'e sımsıkı sarılmış, elleriyle omuzlarını kavramış, dudakları ateşle birbirine yapışmıştı. Hayır, o zaman da Tessa'ya kırılacak bir şeymiş gibi davranmamıştı. Yanaklarının kavrulduğunu hissederek hemen bakışlarını indirdi ve yüzündeki kızarıklığın fark edilmeden kaybolmasını diledi.

"Afyon hanında gerçekten ilginç şeyler gördüğümü bilmek sizi şaşırtabilir," dedi Will.

"Eminim görmüşsündür," dedi Charlotte sertçe.

"Yumurta mıydı?" diye sordu Henry.

"Aşağı Dünyalılar," dedi Will. "Neredeyse hepsi kurtadamdı."

"Kurtadamlarda o kadar ilginç bir şey yok." Jessamine hayalkırıklığına uğramış gibiydi. "Eğer hala hatırlıyorsan şu anda Mortmain'i bulmaya odaklandık Will. Uyuşturucu bağımlısı Aşağı Dünyalılar'dan bize ne!"

"*Yin fen* alıyorlardı," dedi Will. "Kovalar dolusu."

Jem bu sözleri duyunca aniden başını kaldırıp Will'in gözlerinin içine baktı.

"Renk değiştirmeye başlamışlardı bile," dedi Will. "Birkaçının gümüş rengi tüyleri veya gözleri vardı. Tenleri bile gümüşe çalmaya başlamıştı."

"Bu çok rahatsız edici." Charlotte kaşlarını çattı. "Şu Mortmain meselesi hallolur hallolmaz Woolsey Scott'la konuşmamız gerek. Sürüsünde eğer iblis efendisi tozlarına bağımlılık varsa bunu bilmek isteyecektir."

"Sizce zaten bilmiyor mudur?" dedi Will arkasına yaslanırken. Nihayet haberlerine bir tepki alabildiğine sevinmiş gibiydi. "Sonuçta bu onun sürüsü."

"Onun sürüsü Londra'daki kurtların hepsi," diye itiraz etti Jem. "Hepsini tek tek takip etmesi mümkün değil."

www.twilightink.com Sathra

"Beklemek isteyeceğinizden emin değilim," dedi Will. "Eğer Scott'ı bulabilirseniz onunla en çabuk şekilde konuşmak isterim."

Charlotte başını yana yatırdı. "O nedenmiş?"

"Çünkü," dedi Will, "ifritlerden biri bir kurtadama neden bu kadar çok *yin fen*'e ihtiyaç duyduklarını sordu. Görünüşe bakılırsa kurtadamlar üzerinde uyarıcı etkisi var. Verdikleri cevaba göre, bu bütün gece çalışmalarını sağladığı için Yargıç'ı çok memnun ediyormuş."

Charlotte'ın çay fincanı tabağına çarptı. "Ne üzerinde çalışmaları?"

Will yarattığı etkiden açıkça memnun bir tavırla sırıttı. "Hiçbir fikrim yok. O sırada bilincimi kaybettim. Neredeyse bütün giysilerini çıkarmış genç bir kadınla ilgili güzel bir rüya görüyordum..."

Charlotte'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ulu Tanrım, Scott umarım Yargıç'la işbirliği yapmıyordur. Önce Quincey, şimdi kurtlar... Bütün müttefiklerimiz! Anlaşmalar..."

"Sorun olmayacağından eminim Charlotte," dedi Henry sakince. "Scott, Mortmain gibi adamlarla işbirliği yapacak birine benzemiyor."

"Belki ben onunla konuşurken sen de yanımızda olmalısın," dedi Charlotte. "Resmi olarak Enstitü'nün başı *sensin*..."

"Ah, hayır," dedi Henry dehşetle. "Hayatım, sen bensiz de gayet iyi iş çıkarırsın. Bu görüşmeler konusunda öyle muhteşem bir dehasın ki... Ben senin yarın kadar bile değilim. Ayrıca şu anda üzerinde çalıştığım buluş, formülleri doğru belirlediğim takdirde bütün mekanik orduyu paramparça edebilir!"

Gururlu bir şekilde sırıtarak masadakilere baktı. Charlotte ona bir göz attı, sonra sandalyesini geri iterek ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Will, yarı kapalı gözlerle Henry'yi süzüyordu. "Hiçbir şey çemberlerini bozamaz değil mi Henry?"

Henry gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Arşimet," dedi Jem her zamanki gibi Will'in ne demek istediğini ona bakmadan anlayarak.

"Romalılar yaşadığı şehre saldırdığında kumların üzerinde bir matematik şeması çiziyordu. Yaptığı şeye kendini o kadar kaptırmıştı ki arkasından gelen askeri görmedi. Son sözleri Çemberlerimi bozmayın oldu. Elbette o zamanlar artık çok yaşlı bir adamdı."

"Ve muhtemelen de hiç evlenmedi," dedi Will masanın karşısında oturan Jem'e sırıtarak.

Jem onun sırıtışına karşılık vermedi. Will'e veya Tessa'ya -aslında hiç kimseye- bakmadan ayağa kalkıp Charlotte'ın peşinden odadan çıktı.

"Ah, lanet," dedi Jessamine. "Bu da hepimizin öfkeyle çıkıp gideceği günlerden biri mi? Çünkü açıkçası bunun için fazla yorgunum." Başını kollarına dayayarak gözlerini kapadı.

Henry şaşkın bakışlarını Will'den Tessa'ya çevirdi. "Neler oluyor? Yine ne yanlış yaptım?"

Tessa içini çekti. "Korkunç bir şey değil Henry. Sadece, sanırım Charlotte *onunla* gitmeni istiyordu."

"O halde neden bunu söylemedi?" Henry'nin bakışları hüzünlüydü. Yumurtalar ve buluşlarla ilgili heyecanı kaybolmuştu. *Belki de Charlotte'la hiç evlenmemeliydi,* diye düşündü Tessa hava kadar kasvetli bir ruh haliyle. Belki de Arşimet gibi, o da kumların üzerine çemberler çizerken daha mutlu olurdu.

"Çünkü kadınlar asla gerçekten düşündüklerini söylemez," dedi Will. Bakışları Bridget'ın kahvaltının geri kalanını temizlediği mutfağa döndü. Söylediği şarkı iç karartan bir şekilde yemek salonuna süzülüyordu.

Korkarım zehirlendin, benim güzel çocuğum,
Korkarım zehirlendin, benim buruk mutluluğum!
Ah, evet, zehirlendim anne, yap yatağımı hemen,
Kalbimde bir ağrı var, yatmam gerek erkenden.

"Yemin ederim bu kadının önceki kariyeri Yedi Saat civarında cenaze konvoylarına trajik şarkılar satmaktı," dedi Will. "Ve daha yeni kahvaltımızı etmişken zehirlerle ilgili şarkılar söylememesini tercih ederdim." Tessa'ya kaçamak bir bakış attı. "Eğitim kıyafetini giyiyor olman gerekmiyor muydu? Bugün deli Lightwood'larla eğitim yok mu?"

"Evet, ama bu sabah giysi değiştirmeme gerek yok. Sadece bıçak fırlatma egzersizi yapacağız," dedi Tessa. Dün geceki olaylardan sonra Will'le hala bu kadar rahat ve medeni bir şekilde konuşabilmesine kendisi de şaşırmıştı. Cyril'ın mendili, üzerinde Will'in kanıyla hala şifonyerinin çekmecesinde duruyordu. Dudaklarının parmaklarının üzerindeki sıcaklığını hatırlayınca bakışlarını kaçırdı.

"Bıçak fırlatmak konusunda usta olmam ne büyük şans." Will ayağa kalkarak kolunu ona uzattı. "Hadi gel, egzersizi izlemem Gideon'la Gabriel'ı delirtecektir ve bu sabah biraz delilik hoşuma gidebilir."

www.twilightturk.com
Sethra

Will haklıydı. Egzersize katılması Gabriel'ı delirtmişti en azından. Gerçi Gideon, neredeyse her konuda olduğu gibi bu davetsiz katılımı da duygusuz bir tavırla karşılamıştı. Will duvarlardan birinin önündeki alçak sıralardan birine oturmuş, uzun bacaklarını öne uzatmış, bir yandan elmasını yerken bir yandan da arada bir Gideon'un aldırmadığı ama Gabriel'a her seferinde göğsüne darbe yiyormuş gibi hissettiren tavsiyeler veriyordu.

"Onun burada olması şart mı?" diye hırladı Gabriel. Tessa'ya uzattığı bıçağı neredeyse ikinci kez düşürecekti. Bir elini genç kızın omzuna koyarak hedef almayı gösterdi. Tessa'nın bıçağı duvara çizilmiş siyah bir daireye fırlatması gerekiyordu. Tessa onun Will'i hedef almasını tercih edeceğinin farkındaydı. "Ona gitmesini söyleyemez misin?"

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu Tessa mantıklı bir tavırla. "Will benim arkadaşım ve sen de hiç hoşlanmadığım birisin."

Tessa bıçağı fırlattı. Hedefi belirgin bir farkla ıskaladı ve bıçak zemine yakın bir yerde duvara saplandı.

"Hayır, hala bıçağın ucuna çok fazla ağırlık bindiriyorsun. Benden hoşlanmadığını söylerken ne demek istiyorsun?" diye sordu Gabriel. Bu arada ona başka bir bıçak uzattı. Ama yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Şey," dedi Tessa bıçağın hizasından nişan alırken, "*benden* hoşlanmıyormuş gibi davranan sensin. Aslında hiçbirimizden hoşlanmıyormuş gibi davranıyorsun."

"Hiç de değil," dedi Gabriel. "Ben sadece *ondan* hoşlanmıyorum." Will'i işaret etti.

"Ulu Tanrım," dedi Will ve elmasından bir ısırık daha aldı. "Bunun nedeni senden daha yakışıklı olmam mı?"

"İkiniz de sessiz olun," diye seslendi Gideon salonun diğer ucundan. "Burada çalışmamız gerekiyor. Üzerinden yıllar geçmiş önemsiz olaylar yüzünden birbirinizle atışmayı kesin."

"Önemsiz mi?" diye hırladı Gabriel. "Herif benim *kolumu kırmıştı*!"

Will yine elmasını dişledi. "Buna hala kızgın olmana inanamıyorum."

Tessa bıçağı fırlattı. Bu atış daha iyiydi. Tam ortasına değilse de siyah dairenin içine saplanmıştı. Gabriel bir bıçak daha bulabilmek için etrafına bakındı ama başka kalmadığını görerek sinirli bir tavırla nefesini üfledi. "Enstitü'nün başına geçtiğimizde," dedi Will'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "bu eğitim salonu çok daha bakımlı ve iyi donatılmış olacak."

Tessa öfkeli bakışlarını ona çevirdi. "Senden hoşlanmamama hala şaşırıyor musun?"

Gabriel'ın yakışıklı yüzünde çirkin bir küçümseme belirdi. "Bunun seninle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum, küçük iblis efendisi. Burası senin evin değil. Buraya ait değilsin. İnan bana, burayı ailem yönettiğinde çok daha iyi durumda olursun. Yeteneklerini kullanabiliriz ve böylece zengin olabilirsin. İstediğin yerde yaşarsın. Ve Charlotte da York'taki Enstitü'nün başına geçebilir. Orada kesinlikle çok daha az zararlı olur."

Will elmayı unutarak oturduğu yerde doğruldu. Gideon ve Sophie egzersizlerini kesmiş, sohbeti izliyorlardı. Sophie gözlerini iri iri açarak bakıyor, Gideon temkinli bir tavırla izliyordu. "Fark etmediysen," dedi Will, "York Enstitüsü'nü yöneten biri var zaten."

"Aloysius Starkweather bunağın teki," dedi Gabriel baştan savan bir tavırla elini sallayarak. "Ve Konsül'e yerine geçmesi için önereceği bir varisi de yok. Torunuyla olan olaydan dolayı, oğlu ve gelini eşyalarını toplayıp Idris'e gitti. Asla geri dönmezler."

www.twilightmut.com Sethra

"Torunuyla nasıl bir olay yaşandı ki?" diye sordu Tessa, York Enstitüsü'ndeki hastalıklı görünüşlü küçük kızın portresini hatırlayarak.

"On yaşına kadar filan yaşadı," dedi Gabriel. "Asla çok sağlıklı olmadı ve ona ilk mührü verdiklerinde... Şey, yeterince doğru eğitilmemiş olmalı ki kız delirdi, Unutulmuş'a dönüştü ve öldü. Bu şok, Starkweather'ın karısının ölümüne yol açtı ve çocukları Idris'e kaçtı. Charlotte'ın onun yerini alması hiç zor olmaz. Konsül adamın işe yaramaz olduğunu görüyor. Eski tarza haddinden fazla bağlı."

Tessa inanamayan gözlerle Gabriel'a baktı. Starkweather ailesinin hikayesini anlatırken sesinde soğuk bir kayıtsızlık vardı, sanki bir peri masalı anlatır gibiydi. Ve Tessa'nın, Aşağı Dünyalılar'ın kanlı kalıntılarının koleksiyonunu yapan o sinsi suratlı yaşlı adama acımaya niyeti yoktu ama elinde değildi. Aloysius Starkweather'ı kafasından attı. "Charlotte *bu* Enstitü'yü yönetiyor," dedi. "Ve babanız burayı ondan alamayacak!"

"Elinden alınmasını hak ediyor!"

Will elmanın koçanını havaya atarken kemerinden bir bıçak çekip fırlattı. Bıçak ve elma yan yana uçarak salonu aştı, Gabriel'ın başının hemen yanından geçti ve bıçak elmanın koçanını duvara mıhladı. "Bunu tekrar söyle de," dedi Will, "gününüzü karartıvereyim."

Gabriel'ın yüz hatları titredi. "Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun."

Gideon tepeden tırnağa uyaran bir tavırla bir adım attı. "Gabriel..."

Ama kardeşi ona aldırmadı. "Şu çok değerli Charlotte'ınızın babasının bizimkine ne yaptığını bile bilmiyorsunuz değil mi? Ben de daha birkaç gün önce öğrendim. Babam nihayet bize anlatmaya karar verdi. Şimdiye kadar Fairchild ailesini hep korumuş."

"Babanız mı?" diye sordu Will inanamayarak. "*Fairchild* ailesini korumak mı?"

"Bizi de koruyormuş." Sözler Gabriel'ın ağzından yuvarlanır gibi çıkıyordu. "Annemin kardeşi -Silas dayım- Granville Fairchild'ın en yakın dostlarından biriymiş. Sonra Silas dayım Yasa'yı çiğnemiş. Önemsiz bir şey, çok küçük bir suç işlemiş. Fakat Fairchild bunu keşfetmiş. Umursadığı şey sadece Yasa'ymış. Arkadaşlığa, sadakate önem vermiyormuş. Doğruca Merkez'e gitmiş." Gabriel'ın sesi yükseldi. "Dayım utanç içinde kendini öldürmüş ve annem de acısından ölmüş. Fairchild'lar kendilerinden ve Yasa'dan başka hiçbir şeyi umursamaz!"

Bir an için salon sessizliğe gömüldü, Will bile afallamış halde susmuştu. Sonunda sessizliği bozan Tessa oldu. "Ama Charlotte'ın babasının suçu bu, Charlotte'ın değil."

Gabriel öfkeden bembeyaz olmuştu, yeşil gözleri beyaz teninde pırıl pırıl parlıyordu. "Anlamıyorsun," dedi. "Sen Gölge Avcısı değilsin. Bizim bir soy gururumuz vardır. Aile

gururu. Granville Fairchild, Enstitü'nün kızına kalmasını istedi ve Konsül de bunu onayladı. Ama Fairchild ölmesine rağmen hala bu onuru onun elinden alabiliriz. Ondan nefret ediliyordu. O kadar ki babası eğer Henry'yi vermeleri için Branwell'lere para ödemese kimse Charlotte'la evlenmezdi. Bunu herkes biliyor. Henry'nin onu gerçekte sevmediğini herkes biliyor. Nasıl..."

Aniden tüfek patlaması gibi bir ses duyuldu ve Gabriel sustu. Sophie onun yüzüne bir tokat atmıştı. Beyaz teni kızarmaya başlamıştı bile. Sophie nefes nefese ve yüzünde hayret dolu bir ifadeyle ona bakıyor, sanki yaptığı şeye kendi de inanamıyordu.

Gabriel iki yanına sarkıttığı yumruklarını sıktı ama kıpırdamadı. Kıpırdayamayacağını Tessa biliyordu. Bir Gölge Avcısı ya da Aşağı Dünyalı bile olmayan, sıradan olan bir kıza vuramazdı. Gabriel kardeşine baktı ama Gideon'un yüzü ifadesizdi. Göz göze geldiklerinde Gideon yavaşça başını iki yana salladı. Gabriel boğuk bir ses çıkararak olduğu yerde hızla dönüp salondan çıktı.

"Sophie!" diye haykırdı Tessa ona uzanıp. "Sen iyi misin?"

Sophie endişeli gözlerle Gideon'a bakıyordu. "Çok özür dilerim efendim," dedi. "Hiçbir mazeretim yok, kendimi kaybettim ve ben..."

"Çok iyi bir darbeydi," dedi Gideon sakince. "Eğitimime dikkatini verdiğini görüyorum."

Will sıranın üzerinde oturuyor, merakla açılmış mavi gözleriyle olanları izliyordu. "Doğru muydu?" diye sordu. "Gabriel'ın bize anlattığı hikaye?"

Gideon omuz silkti. "Gabriel babamıza tapar," dedi. "Benedict'in söylediği her şey, göklerden gelen bir emir gibidir. Dayımın intihar ettiğini biliyordum ama sizinle ilk eğitim günümüzden dönene kadar sebebini bilmiyordum. Babam bize Enstitü'nün nasıl gittiğini sordu ve ona gayet iyi durumda olduğunu, Madrid'deki Enstitü'den farklı olmadığını söyledim. Hatta ona, Charlotte'ın gevşek çalıştığını gösteren herhangi bir kanıt bulamadığımı açıkladım. O zaman bize bu hikayeyi anlattı."

"Sormamda sakıncası yoksa," dedi Tessa, "dayının işlediği suç neydi?"

"Silas'ın mı? *Parabatai*'sine aşık olmuş. Gabriel'ın söylediğinin aksine, bu küçük bir suç değil aslında, önemli bir şey. *Parabatai*'ler arasında romantik ilişkiler kesinlikle yasaktır. Ama en iyi eğitimli Gölge Avcısı bile duygularına yenik düşebilir. Merkez ikisini ayırırdı ve Silas buna dayanamayacağından intihar etmiş olmalı. Annemse öfke ve acıdan öldü. Ölürken son dileğinin Enstitü'yü Fairchild'ların elinden almamız olduğuna inanabilirim. Annemiz öldüğünde Gabriel çok küçüktü, daha beş yaşındaydı ve annemizin peşinden ayrılmazdı. Bana kalırsa şimdi bile duyguları durumu mantıklı bir şekilde yorumlamasına izin vermeyecek kadar güçlü.

www.twilightthebook.com
Sethra

Bense... Ben babaların günahlarının oğullara geçmemesi gerektiğini düşünüyorum."

"Ya da kızlarına," dedi Will.

Gideon ona baktı ve çarpık bir şekilde gülümsedi. İfadesinde antipati yoktu. Will'i ve neden bu şekilde davrandığını anlayan biri gibi bakıyordu hatta. Bu bakış Will'i bile biraz şaşırtmıştı. "Şimdi asıl sorun, Gabriel'ın bir daha asla buraya dönmeyeceği gerçeği," dedi Gideon. "Bu olaydan sonra olmaz."

Yüzüne renk gelmeye başlamış olan Sophie yine sarardı. "Bayan Branwell çok kızacak."

Tessa elini havaya doğru salladı. "Ben peşinden gidip özür dilerim Sophie. Sorun değil."

Gideon onun arkasından seslendi ama Tessa çoktan kapıya yönelmişti bile. İtiraf etmek istemiyordu ama Gideon hikayelerini anlatırken Gabriel'a sempati duymaktan kendini alamamıştı. İnsanın sonrasında hatırlayamayacağı kadar küçük yaşta annesini kaybetmesi, onun da anladığı bir şeydi. Biri ona annesinin ölürken bir son dileği olduğunu söylese, gerçekleştirmek için elinden geleni yapmayacağını söyleyemezdi... Mantıklı olsun ya da olmasın.

"Tessa!" Will'in ona seslendiğini duyduğunda koridorun ortasına gelmişti bile. Olduğu yerde döndü ve Will'in yüzünde hafif bir gülümsemeyle koridordan kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Tessa'nın sözleri Will'in gülümsemesini sildi. "Beni *neden* takip ediyorsun? Will, onları yalnız bırakmamalısın! Hemen eğitim salonuna dönmelisin."

Will olduğu yerde kaldı. "Neden?"

Tessa ellerini kaldırdı. "Erkekler hiçbir şeyi fark edemez mi? Gideon'un Sophie'yle ilgili planları var."

"*Sophie*'yle mi?"

"O çok güzel bir kız," dedi Tessa öfkeyle. "Gideon'un ona nasıl baktığını fark etmediysen aptalın tekisin demektir. O kızdan yararlanmasını istemiyorum. Kızcağız erkeklerden yeterince çekmiş zaten. Hem sen yanımda olursan Gabriel benimle konuşmaz. Konuşmayacağını sen de biliyorsun."

Will kısık sesle bir şeyler mırıldandı, ardından Tessa'nın bileğini yakaladı. "Benimle gel."

Bileğine değen tenin sıcaklığı Tessa'yı irkiltti. Will onu konuk salonuna ve avluya bakan büyük pencerelere doğru sürükledi. Tessa dışarı baktı ve Lightwood'ların faytonunun hızla taş avludan geçip demir kapılardan dışarı çıktığını gördü.

"İşte," dedi Will. "Gabriel gitti. Eğer faytonun peşinden koşmak istiyorsan bilemem. Sophie de son derece mantıklı bir kızdır. Gideon Lightwood'un kafasındakileri gerçekleştirmesine izin vermez. Ayrıca adam ancak bir posta kutusu kadar çekici olabilir."

Tessa kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı. Elini ağzına kapadı ama çok geçti, pencereye yaslanmış gülüyordu işte.

Will mavi gözlerinde şaşkınlık pırıltılarıyla ona baktı ve dudakları kıvrılmaya başladı. "Sandığımdan daha eğlenceli olmalıyım. Bu da beni gerçekten çok eğlenceli yapar."

"Sana gülmüyorum," dedi Tessa kahkahalarının arasında. "Sadece... Ah! Sophie tokat attığında Gabriel'ın yüzünde beliren ifadeyi hatırladım da. Tanrım!" Saçlarını yüzünden çekti. "Aslında gülmemem gerek. O kadar korkunç davranmasının bir nedeni de senin onu kışkırtmandı. Aslında sana kızmalıydım."

"Ah, *kızmalıydın*," dedi Will. Tessa'dan uzaklaşıp şöminenin yanındaki bir koltuğa çöktü, uzun bacaklarını alevlere doğru uzattı. *İngiltere'deki her salon gibi, şöminenin önü dışında burası da çok soğuk*, diye düşündü Tessa. *İnsan önden kızarıyor, arkadan donuyor, kötü pişmiş hindi gibi.* "İyi cümlelerin hiçbirinde *meliydi-malıydı* olmaz. Handaki hesabı ödemeliydim, şimdi bacaklarımı kırmaya geliyorlar. En iyi arkadaşımın karısıyla asla *kaçmamalıydım*, şimdi kadın sürekli benim başımın etini yiyor..."

"Yaptığın şeylerin Jem'i nasıl etkileyeceğini *düşünmeliydin*," diye araya girdi Tessa yumuşak bir sesle.

Will başını deri koltuğun arkasına yaslayarak ona baktı. Yorgun, uykulu ve güzel görünüyordu. Raphael öncesi döneme ait bir Apollo gibiydi. "Bu şimdi ciddi bir sohbet mi Tess?" Sesinde hala şaka tınısı vardı ama bilenmiş kılıç kenarı gibi keskindi.

Tessa gelip onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Sana kızmış olması seni endişelendirmiyor mu? O senin *parabatai*'n. Üstelik Jem asla kimseye kızmaz."

"Belki de bana kızması daha doğrudur," dedi Will. "Azizlere has bir sabır sergilemek kimse için iyi olamaz."

"Onunla alay etme." Tessa'nın sesi sertti.

"Her şeyle alay edilebilir Tess."

"Jem'le edilemez. Sana karşı daima iyi davrandı. O çok iyi bir insan. Dün gece sana vurması, senin azizleri bile delirtebildiğinin bir kanıtı sadece."

"*Jem* bana vurdu mu?" Will parmaklarını yanağında dolaştırarak şaşkın gözlerle baktı. "İtiraf etmeliyim ki dün geceyi pek hatırlamıyorum. Sadece ikinizin beni uyandırdığınızı ama uykuya devam etmeyi çok istediğimi hatırlıyorum. Jem'in bana bağırdığını, senin bana sarıldığını hatırlıyorum. Sen olduğunu biliyordum. Her zaman lavanta kokarsın çünkü."

Tessa buna aldırmadı. "Şey, Jem sana vurdu. Ve sen de hak ettin."

"Gerçekten *azarlıyorsun*. O tablolarda bize yukarıdan bakıyormuş gibi görünen Raziel gibi. Söylesene, öfkeli melek, James'in yüzüme vurmasını hak etmek için ne yaptım?"

Tessa doğru kelimeleri aradı ama bulamadı. Will'le paylaştığı dile, şiire yöneldi. "Bilirsin, Donne'un yazısında söylediği..."

"*Aylak ellerime izin ver, sonra da sal gitsin?*" dedi Will.

"Hiç kimsenin tek başına var olmadığını belirttiği yazısından söz ediyordum. Yaptığın her şeyin başkalarına etkisi olduğundan. Ama sen bunu hiç düşünmüyorsun bile. Sanki tek başına bir Will Adası'nda yaşıyorsun ve davranışlarının hiçbir sonucu yokmuş gibi hareket ediyorsun. Ama var."

"Benim bir iblis efendisi hanına gitmem Jem'i neden etkilesin ki?" diye sordu Will. "Oraya gelip beni çıkarması gerekti, tamam. Ama geçmişte benim için bundan çok daha tehlikeli şeyler de yaptı. Biz birbirimizi koru..."

"Hayır, sen *korumuyorsun*," diye bağırdı Tessa öfkeyle. "Sence tehlike Jem'in umrunda mıdır? Öyle mi sanıyorsun? Bütün hayatı bu ilaç yüzünden mahvolmuş, şu *yin fen* yüzünden. Ve sen bir iblis efendisi hanına gidip hiçbir önemi yokmuş gibi bu maddeyi kullanıyorsun, sanki her şey senin için bir oyunmuş gibi. Jem bu iğrenç şeyi sadece yaşayabilmek için her gün kullanmak zorunda ama bir yandan da bu onu öldürüyor. Bu ilaca bağımlı olmaktan nefret ediyor. Oraya gidip kendi adına alamıyor bile, bunu *sana* yaptırmak zorunda kalıyor." Will itiraz edecek oldu ama Tessa bir elini kaldırdı. "Ve sonra da Whitechapel'de paranı bu maddeyi üreten, başkalarını ona bağımlı hale getiren varlıklara saçıyorsun, sanki hepsi senin için Kıta'da bir tatilmiş gibi. Ne sanıyordun ki?"

"Ama bunun Jem'le hiç ilgisi..."

"Sen onu düşünmüyordun," dedi Tessa. "Oysa düşünmeliydin. Onu öldüren şeyle alay ettiğini düşündüğünü anlamıyor musun? Üstelik bir de kardeşi olacaksın!"

Will sarardı. "Bunu düşünüyor olamaz."

"Düşünüyor," dedi Tessa. "Başkalarının seninle ilgili ne düşündüğünü umursamamanı anlıyor. Ama senin, onun düşüncelerini umursamanı beklediğine inanıyorum. Onun hislerini umursamanı bekliyor."

Will öne eğildi. Şöminedeki alevlerin ışığı teninde tuhaf gölgeler oluşturuyor, yanağındaki çürüğü simsiyah gösteriyordu. "Başkalarının düşüncelerini umursuyorum," dedi şaşırtıcı bir inançla. Bakışlarını alevlere dikmişti. "Düşündüğüm tek şey bu. Başkalarının benimle ilgili ne düşünüp hissettiği... Ve benim de onlarla ilgili. Bu beni çıldırtıyor. Sadece kaçmak istemiştim."

"Bunda ciddi olamazsın. Will Herondale, başkalarının onunla ilgili düşüncelerine aldırıyor, öyle mi?" Tessa elinden geldiğince rahat bir sesle konuşmaya çalışıyordu ve Will'in yüzündeki ifade onu irkiltmişti. Kendini kapamıyor, açıyordu ve sanki paylaşmayı umutsuzca istediği ama bir türlü yapamadığı bir şeyle boğuşuyordu. *Bu benim kişisel mektuplarımı alıp odasında saklayan çocuk,* diye düşündü Tessa ama bu konuda bir türlü öfkelenemiyordu. Will'i tekrar gördüğünde bu konuda ona öfkeli olacağını sanmıştı, oysa değildi ve bu da onu şaşırtıyordu. Başkalarıyla ilgili merak duyması, onla-

rın kişisel yazışmalarını okumak istemesi, kesinlikle Will'den beklenmeyecek bir davranıştı bir kere.

Will'in yüzünde, sesinde tuhaf bir şey vardı. "Tess," dedi. "Düşündüğüm *tek şey* bu. Sana bakarken her seferinde benimle ilgili ne hissettiğini düşünüyorum ve korktuğum..."

Salonun kapısı açıldı. Charlotte peşinde parlak sarı saçları loş ışıkta ayçiçeği gibi parlayan uzun boylu bir adamla içeri girince Will sözünü tamamlayamadı. Tessa ona baktı. *Ne* diyecekti acaba?

"Oh!" Charlotte ikisini orada gördüğüne şaşırmıştı. "Tessa, Will, burada olduğunuzu bilmiyordum."

Will iki yanında yumruklarını sıktı. Yüzü gölgelerin arasındaydı ama konuşurken sesi duygusuzdu. "Ateşin yandığını gördük. Evin geri kalanı buz gibi."

Tessa ayağa kalktı. "Hemen çıkıyoruz."

"Will Herondale, seni iyi gördüğüme çok sevindim. Ve Tessa Gray!" Sarışın adam Charlotte'tan ayrıldı ve Tessa'yı tanıyormuş gibi sırıtarak yaklaştı. "Biçim değiştiren, değil mi? Sizinle tanışmak için can atıyordum. Ne ilginç."

Charlotte içini çekti. "Bay Woolsey Scott, bu Bayan Tessa Gray. Tessa, bu Bay Woolsey Scott, Londra kurtadam sürüsünün lideri ve Merkez'in eski bir dostu."

"Tamam o zaman," dedi Gideon kapı Tessa ve Will'in arkasından kapanırken. Aniden salonun genişliğinin ve kendisinin

salonda ne kadar küçük kaldığının farkına varmış gibi görünen Sophie'ye döndü. "Eğitime devam edelim mi?"

Salonun loş ortamında gümüş bir asa gibi parlayan bir bıçağı genç kıza uzattı. Yeşil gözleri dik dik bakıyordu. Gideon'la ilgili *her şey* dikti zaten: Bakışları, sesi, tavırları. Sophie, o sağlam kolların kendisine sarılmasının neler hissettirdiğini hatırladı ve elinde olmadan ürperdi. Onunla daha önce hiç yalnız kalmamıştı ve bundan korkuyordu. "Kendimi egzersize verebileceğimi pek sanmıyorum Bay Lightwood," dedi. "Teklifiniz için müteşekkirim ama..."

Gideon kolunu yavaşça indirdi. "Sizi eğitmek konusunu ciddiye almadığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Çok cömert davrandığınızı düşünüyorum. Fakat gerçeklerle yüzleşmek zorundayım değil mi? Bu eğitim asla benimle veya Tessa'yla ilgili değildi. Babanız ve Enstitü'yle ilgiliydi. Ve şimdi kardeşinize tokat attığıma göre..." Sophie boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. "Bayan Branwell bunu öğrendiğinde hayalkırıklığına uğrayacak."

"Saçmalık. Gabriel bunu hak etmişti. Ve ailelerimiz arasındaki kan davası o kadar da bilinmeyen bir şey değil." Gideon gümüş bıçağı elinde rahatça döndürüp kemerine soktu. "Olanları öğrendiğinde Charlotte muhtemelen maaşınıza zam yapar."

Sophie başını iki yana salladı. Sıralardan birinden sadece birkaç adım ötedeydiler, Sophie kendini bitkin hissederek

oraya çöktü. "Charlotte'ı tanımıyorsunuz. Beni disipline sokmak onun için onur meselesidir."

Gideon da sıraya oturdu ama Sophie'nin yanına değil, ondan olabildiğince uzak bir yere. Sophie bundan memnun mu olması, yoksa üzülmesi mi gerektiğine karar veremedi. "Bayan Collins," dedi Gideon. "Bilmeniz gereken bir şey var."

Sophie parmaklarını birbirlerine kenetledi. "Neymiş?"

Gideon geniş omuzlarını bükerek hafifçe öne eğildi. Sophie onun yeşil gözlerindeki gri noktaları görebiliyordu. "Babam beni Madrid'den geri çağırdığında," dedi, "gelmek istememiştim. Londra'da asla mutlu olmamıştım. Annem öldüğünden beri evimiz çok sevimsiz bir yerdi."

Sophie dümdüz ona baktı. Aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Gideon bir Gölge Avcısı'ydı ve bir beyefendiydi ama şimdi Sophie'ye içini döküyordu. Bütün nezaketine rağmen Jem bile asla böyle bir şey yapmamıştı.

"Bu dersleri duyduğumda zamanımı boşa harcayacağımı düşündüm. Eğitimle falan ilgilenmeyen iki aptal kız hayal etmiştim. Ama bu tanım ne Bayan Gray'e ne de size uyuyor. Madrid'de daha genç Gölge Avcıları'nı eğittiğimi size söylemeliyim. Ve aralarında sizin sahip olduğunuz doğal yeteneğe sahip olmayanların sayısı az değildi. Siz yetenekli bir öğrencisiniz ve size öğretmekten zevk alıyorum."

Sophie kızardığını hissetti. "Ciddi olamazsınız."

"Ciddiyim. Buraya ilk geldiğimde beni şaşırttınız. Daha sonrasındaki gelişlerimde de. Bir süre sonra dersleri dört gözle beklemeye başladığımı fark ettim. Aslında eve dönüşümden beri burada sizinle geçirdiğim saatler dışında Londra'yla ilgili her şeyden nefret ettiğimi söylemem yanlış olmaz."

"Ama bıçağımı düşürdüğüm her seferinde *ay Dios mio* diyordu..."

Gideon sırıttı. Sırıtışı yüzünü aydınlatmış, değiştirmişti. Sophie ona baktı. Jem kadar güzel değildi ama çok yakışıklıydı, özellikle de gülümsediğinde. Gülümsemesi sanki uzanıp Sophie'nin kalbine dokunarak atışlarını hızlandırmıştı. *O bir Gölge Avcısı,* diye düşündü Sophie. *Ve bir beyefendi. Onunla ilgili böyle şeyler düşünemezsin. Kes şunu.* Ama elinde değildi. Tıpkı Jem'i kafasından atamadığı gibi. Fakat Jem'in yanında kendini güvende hissederken Gideon'un yanında damarlarında elektrik gibi yayılan, onu sarsan bir heyecan hissediyordu. Yine de bunun bitmesini istemiyordu.

"Keyfim yerinde olduğunda İspanyolca konuşurum," dedi Gideon. "Benimle ilgili bunu çoktan fark etmiş olmalısınız."

"Yani beceriksizliğim yüzünden çatıdan uçup gitmeyi filan dilemiyordunuz, öyle mi?"

"Tam aksine." Gideon ona doğru eğildi. Gözleri fırtınalı gri-yeşil bir deniz gibiydi. "Sophie? Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sophie onu uyarması, kendisine Bayan Collins diye seslenmesi gerektiğini hatırlatması gerektiğini biliyordu ama bunu yapmadı. "Ben... Evet?"

"Derslerin devamında ne olursa olsun, seni yine görebilir miyim?"

Will ayağa kalkmıştı ama Woolsey Scott hala elini çenesinin altına koymuş halde Tessa'ya bakıyor, bir doğal tarih müzesindeki vitrinlerden birinde sergileniyormuş gibi onu inceliyordu. Adam kesinlikle bir kurtadam sürüsünün liderinden bekleneceği gibi görünmüyordu. Muhtemelen yirmilerinin başlarında, uzun boylu, ince yapılıydı. Sarı saçları omuzlarına iniyordu ve kadife ceket giymiş, dizlikler ile şal desenli bir atkı takmıştı. Açık yeşil gözlerinden biri tek camlı bir gözlüğün arkasındaydı. *Punch*'ta gördüğü, kendilerine estetikçi diyenlerin resimlerini andırıyordu.

"Muhteşem," dedi sonunda. "Charlotte, biz konuşurken burada kalmalarında ısrar ediyorum. Ne kadar etkileyici bir çift olurlar. Küçük beyin esmer teniyle küçük hanımın bembeyaz teni nasıl..."

"Teşekkür ederim," dedi Tessa her zamankinden birkaç oktav daha tiz bir sesle. "Bay Scott, çok naziksiniz ama Will'le aramda herhangi bir bağ yok. Neler duyduğunuzu bilm..."

"Hiçbir şey!" dedi adam bir sandalyeye çöküp atkısını düzeltirken. "Emin olun ki hiçbir şey duymadım ama kızarmanız sözlerinizi inkar ediyor. Hadi gelin, oturun. Benden korkmanıza gerek yok. Charlotte, biraz çay istesene, boğazım kurudu."

Tessa, Charlotte'a baktı, Charlotte bu konuda yapabileceği bir şey yokmuş gibi omuz silkti. Tessa yavaşça oturup arkasına yaslandı, Will de oturdu. Tessa ona bakmıyordu. Woolsey Scott kendileriyle ilgili onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi sırıtırken bakamazdı.

"Bay Carstairs nerede?" diye sordu Scott. "Harika çocuk. Ne ilginç bir teni var. Ve kemanda çok yetenekli. Elbette ki Paris Operası'nda Garcin'in kendisini dinlemiştim ve sonrasında, şey, diğer her şey kulağımı tırmalıyormuş gibi geliyor. Hastalığı çok üzücü."

Bridget'ı çağırmak için salonun diğer ucundaki zile doğru yürümüş olan Charlotte geri dönüp oturdu ve eteğini düzeltti. "Bir açıdan, seninle konuşmak istediğim şey de..."

"Ah, hayır, hayır, hayır." Scott tam olarak anlaşılmayan bir yerden Endülüs çinisi bir kutu çıkararak Charlotte'a doğru salladı. "Ciddi konuşmalar olmasın, lütfen, en azından çayımı ve puromu içene kadar. Mısır purosu?" Kutuyu uzattı. "En kalitelilerinden."

"Hayır, teşekkür ederim." Charlotte puro içme fikri karşısında dehşete kapılmış gibiydi, gerçekten de onun puro içtiğini hayal etmek bile zordu. Tessa yanında oturan Will'in sessizce güldüğünü hissetti. Scott omuz silkerek puro içme

www.twilighttürk.com
©ethra

hazırlığına geri döndü. Endülüs çinisi kutu, ipek bir kurdeleyle birbirine bağlanarak demet yapılmış purolar, yeni ve eski kibritler ve bir de kül silkmek için bölmeleri olan kaliteli bir eşyaydı. Kurtadamın bariz bir keyifle purosunu yakmasını izlediler. Tatlı tütün kokusu salonu doldurdu.

"Şimdi," dedi Scott, "anlat bakalım Charlotte, hayatım, nasılsın? Ve şu dalgın kocan hala mahzenlerde dolaşıp patlayan şeyler icat etmekle mi meşgul?"

"Bazen," dedi Will, "gerçekten patlamaları *gerekiyor*."

Bir tıkırtı duyuldu ve Bridget bir çay tepsisiyle girip Charlotte'ı buna cevap verme zorunluluğundan kurtardı. Bridget çay tepsisini koltukların arasındaki oymalı bir sehpaya bırakırken endişeli bir tavırla etrafına bakındı. "Çok özür dilerim Bayan Branwell. Çay servisinin sadece iki kişilik olacağını sanm..."

"Sorun değil Bridget," dedi Charlotte baştan savarcasına. "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sana haber veririm."

Bridget nazikçe reverans yaparak çıkarken omzunun üzerinden Woolsey Scott'a meraklı bir bakış attı. Adam onu fark etmemişti bile. Fincanına süt eklemişti ve ev sahibesine azarlayan gözlerle bakıyordu. "Ah, Charlotte."

Charlotte şaşkınlıkla ona döndü. "Evet?"

"Maşa... Şeker maşası," dedi Scott üzgün bir tavırla. Bir tanıdığının trajik ölümünden bahseden biri gibi konuşuyordu. "Gümüş."

"Ah!" Charlotte irkildi. Tessa gümüşün kurtadamlar için tehlikeli olduğunu hatırladı.

"Çok üzgünüm."

Scott içini çekti. "Tamam, sorun değil. Neyse ki kendi maşamı daima yanımda taşırım." Kadife ceketinin diğer bir cebinden rulo yapılmış bir ipek parçası çıkardı, kumaşı açtığında altın bir maşa ve bir çay kaşığı ortaya çıktı. Onları masanın üzerine bırakarak çaydanlığın kapağını kaldırdı ve memnun bir tavırla baktı. "Barut çayı! Seylan'dan sanırım? Hiç Marakeş çayı içtin mi? Şeker veya bala yatırıyorlar..."

"Barut mu?" dedi Tessa. Kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen soru sormaktan kendini asla alıkoyamazdı. "Çayda *barut* filan yok değil mi?"

Scott gülerek kapağı geri bıraktı. O arkasına yaslanırken Charlotte dudaklarını birbirine bastırarak Scott'ın fincanına çay koydu. "Ne tatlı! Hayır, çay yaprakları hazırlanırken baruta benzeyen küçük topaklar halinde sarıldığı için böyle diyorlar."

"Bay Scott, gerçekten artık asıl konumuzu *konuşmalıyız*."

"Evet, evet, mektubunu okudum." Scott iç geçirdi. "Aşağı Dünya politikaları. Ne sıkıcı. Alma-Tadema'ya portremi yaptırdığımı söylememe izin vermezsin sanırım. Bir Romalı askeri gibi giyindim..."

"Will," dedi Charlotte sonunda. "Belki de dün gece Whitechapel'de gördüklerini Bay Scott'a anlatsan iyi olur."

www.twilighttürk.com Sethra

Tessa'yı şaşırtan bir şekilde, Will itaatkar bir şekilde söyleneni yaptı, üstelik de alaycı gözlemlerini asgaride tutarak anlattı. Will anlatırken Scott fincanının üzerinden onu izliyordu. Gözleri o kadar açık yeşildi ki neredeyse sarı gibi görünüyordu.

"Afedersin çocuğum," dedi Scott, Will sözünü bitirdiğinde. "Bunun neden acil bir toplantı gerektirdiğini anlayamadım. Bu ifrit hanlarının hepimiz farkındayız zaten ve sürümün bütün üyelerini her an izleyemem. Bazıları kanundışı şeylere bulaşmak istemişse..." Öne eğildi. "Gözlerinin hercaimenekşenin yapraklarıyla aynı tonda olduğunu biliyor muydun? Tam olarak mavi değil ama tam mor da değil. Sıradışı."

Will sıradışı gözlerini iri iri açarak yüzünü buruşturdu. "Sanırım Charlotte'ı endişelendiren şey orada Yargıç'tan söz edilmesiydi."

"Ah." Scott bakışlarını Charlotte'a çevirdi. "Yani sana Quincey'nin yaptığı şekilde ihanet ettiğimden mi endişeleniyorsun? Yargıç'la... Hadi gerçek adını kullanalım, Mortmain'le işbirliği yaptığımdan ve işini yaptırması için kurtlarımı kullanmasına izin verdiğimden mi şüpheleniyorsun yoksa?"

"Ben sadece," dedi Charlotte tereddütle, "belki de Quincey'yle olanlardan sonra Londra'daki Aşağı Dünyalılar'ın Enstitü'nün ihanetine uğradıklarını hissetmiş olabileceğini düşündüm. Onun ölümü..."

Scott tek camlı gözlüğünü düzeltti. Bunu yaparken işaret parmağına taktığı altın şerit parıldadı ve kelimeler üzerinde belirginleşti: *L'art pour l'art.* "Jermyn Caddesi'ndeki Savoy Türk hamamlarını keşfettiğimden beri karşılaştığım en büyük sürpriz onun ölümüydü sanırım. Quincey'den nefret ederdim, hem de bütün benliğimle."

"Şey, Gece Çocukları ve Ay Çocukları hiç..."

"Quincey bir kurtadamı öldürtmüştü," dedi Tessa aniden. Anıları Camille'inkilerle karışınca Scott'ınkilere benzer sarı-yeşil bir çift göz hatırlamıştı. "Camille Belcourt'la bağlantısı yüzünden."

Woolsey Scott, Tessa'ya uzun ve meraklı bir bakış attı. "O benim..." dedi, "ağabeyimdi. Benden önceki sürü lideriydi ve pozisyonumu ondan miras aldım. Genellikle birinin sürü lideri olması için önceki lideri öldürmesi gerekir. Benim durumumda bir oylama yapıldı ve sürü adına ağabeyimin intikamını alma görevi bana verildi. Ama sonra, biliyorsunuz..." Zarif eliyle işaret etti. "Quincey'yi benim yerime siz ortadan kaldırdınız zaten. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz." Başını yana yatırdı. "Ölümü iyi miydi?"

"Çığlık çığlığa öldü." Charlotte'ın açıksözlülüğü Tessa'yı şaşırttı.

"Ne güzel." Scott fincanını bıraktı. "Bunun için bir iyilik kazandınız. Fazla bir şey olmasa da size bildiklerimi anlatacağım. Mortmain ilk günlerde bana geldi ve Cehennem

Kulübü'nde kendisine katılmamı istedi. Quincey zaten katılmış olduğu ve ben de onunla aynı kulüpte bulunmak istemeyeceğim için reddettim. Mortmain fikrimi değiştirdiğim takdirde kendisine ulaşabileceğim bir yer..."

"Size amaçlarından söz etti mi?" diye sordu Will araya girerek. "Kulübün asıl amacından?"

"Bütün Gölge Avcıları'nın yok edilmesi," dedi Scott. "Bunu bildiğinizi sanıyordum. Sonuçta bir *bahçıvanlık* kulübü değil."

"Merkez'e karşı," dedi Charlotte, "bir kini olduğunu düşünüyoruz. Gölge Avcıları yıllar önce ailesini öldürmüş. Ailesi kara sanatlar üzerinde çalışan iblis efendileriymiş."

"Kinden çok bir tür takıntı olduğunu söyleyebilirim," dedi Scott. "Bir saplantı. Türünüzün yok olduğunu görmek istiyor. İngiltere'yle başlayıp dünyaya yayılmayı planlıyor sanırım. Sabırlı, yöntemsel türde bir deli. En kötüsü." Koltuğunda arkasına yaslanarak iç çekti. "Aldığım habere göre, hiçbir sürüye bağlı olmayan bir grup genç kurt yeraltında bazı işler çevirip bunun karşılığında çok iyi para kazanıyormuş. Sürü kurtları arasında dedikodular yayarak düşmanlıklar yaratıyorlarmış. Ama uyuşturucudan haberim yoktu."

"Gece gündüz onun için çalışıyorlar, yorgunluktan bitap düşene veya uyuşturucu onları öldürene kadar," dedi Will. "Ve yarattığı bağımlılığın hiçbir tedavisi yok. Ölümcül bir şey."

Kurtadamın sarı-yeşil gözleri ona döndü. "Şu *yin fen*, gümüş toz, arkadaşınız James Carstairs'ın da bağımlı olduğu şey değil mi? Ve hala hayatta."

"Jem bir Gölge Avcısı olduğu için hayatta kalıyor ve olabildiğince seyrek, olabildiğince düşük dozda kullanıyor. Buna rağmen sonunda onu öldürecek." Will'in sesi kesinlikle duygudan yoksundu. "Bıraktığı takdirde de ölür."

"Bak, bak," dedi kurtadam kayıtsız bir tavırla. "Bu durumda Yargıç'ın toplu satın alımları herhangi bir kıtlık yaratmaz umarım."

Will sarardı. Bu düşüncenin daha önce aklına gelmediği belliydi. Tessa, Will'e döndü ama Will çoktan ayağa kalkmış, kapıya yönelmişti bile. Kapıyı çarparak arkasından kapadı.

Charlotte kaşlarını çattı. "Tanrım, yine Whitechapel'e gidiyor," dedi. "Buna gerek var mıydı Woolsey? Sanırım zavallı çocuğu korkuttun, hem de muhtemelen bir hiç uğruna."

"Biraz öngörülü olmanın bir zararı olmaz," dedi Scott. "Quincey onu öldürene kadar ağabeyimin varlığını doğal bir hak gibi görüyordum."

"Quincey ve Yargıç aynı türden. İkisi de acımasız," dedi Charlotte. "Eğer bize yardım edebilirsen..."

"Bütün bu durum kesinlikle canavarca," dedi Scott. "Ancak ne yazık ki sürüme dahil olmayan likantroplar benim sorumluluğum değil."

"Belki sadece biraz etrafı kolaçan edebilirseniz Bay Scott... Çalıştıkları yer veya yaptıkları şey hakkında en küçük bilgi bile paha biçilmez değer taşıyabilir ve Merkez kesinlikle size minnettar kalacaktır."

"Ah, *Merkez*," dedi Scott aniden canı sıkılmış gibi. "Pekala. Şimdi, Charlotte, biraz da senden söz edelim."

"Ah, ben çok sıkıcıyımdır," dedi Charlotte ve -Tessa onun bunu kasıtlı yaptığını biliyordu- çaydanlığı devirdi. Çaydanlık büyük bir gürültüyle sehpaya çarpınca içindeki sıcak su etrafa saçıldı. Scott bir çığlık atarak yerinden fırlarken atkısını hemen geri çekti. Charlotte da ayağa kalktı. "Woolsey, hayatım," dedi bir elini adamın koluna koyarken, "çok yardımcı oldun. Seni geçireyim. Bombay Enstitüsü'nden gelen ve sana göstermek için *can attığım* antika bir *keris* vardı..."

11

Vahşi Huzursuzluk

www.knightturk.com
Sethra

Senin kederin benim acım oldu, evet, ağlıyorum
Ve yok edici lanetinde yok oluyorum.
Tepeleri ve vadileri araştırdım,
Evrenimizin her yerini, çaresiz bir umutla
Vahşi huzursuzluğunda biraz teselli bulayım diye.

- James Thomson, "Korkunç Gece Şehri"

Sevgili Bayan Branwell,

Londra'dan ayrılışımdan bu kadar kısa süre sonra benden bir mektup almak sizi şaşırtabilir ama şehir dışındaki mahmurluğa rağmen burada olaylar çok hızlı gelişmiş ve

bu gelişmelerden sizi haberdar etmenin en iyisi olacağına karar verdim.

Hava burada iyi gidiyor ve gerçekten çok güzel bir eski bina olan Ravenscar Malikanesi'nin yakınlarında araştırma yapmam için bana bolca olanak tanıyor. Herondale ailesi burada kendi başlarına yaşıyor gibi görünüyor. Sadece Will'in babası Edmund, annesi ve bir de on beş yaşına yaklaşan ve gerek huzursuzluğu gerekse görünüşü açısından ağabeyine çok benzeyen küçük kızları Cecily var. Bütün bunları nereden bildiğimi birazdan açıklayacağım.

Ravenscar küçük bir köye yakın. Buradaki yerel han olan Black Swan'a yerleştim ve bölgede mülk almayı planlayan bir beyefendi rolü oynuyorum. Yerel halk bilgi sağlamaktan son derece memnun görünüyor ve öyle olmadığında, bir-iki ikna büyüsü bana seve seve yardım etmelerini sağlamaya yetiyor.

Görünüşe bakılırsa Herondale ailesi yerel halkın arasına pek karışmıyor. Buna rağmen -ya da belki bu yüzden- onlarla ilgili bolca söylenti var. Ravenscar'ın sahibi değiller ama görünüşe bakılırsa gerçek sahibi -yani Axel Mortmain- adına malikaneyle ilgileniyorlar. Mortmain bu insanların gözünde, nadiren ziyaret ettiği bir yazlık malikane satın almış zengin bir sanayiciden ibaret. Anıları burada uzun zaman önce unutulmuş gibi görünen Shade çiftiyle bağlantısını gösteren herhangi bir söylenti duymadım. Herondale ailesiyse önemli bir söylenti konusu gibi görünüyor. Ölen bir çocukları olduğu ve bir zamanlar şahsen tanıdığım Edmund'un kendini içkiye ve kumara kaptırdığı biliniyor. Sonunda Galler'deki evlerini kumarda kaybetmiş ve Yorkshire'daki bu evin sahibi onlara kendi yerini teklif etmiş. Bu iki yıl önce olmuş.

Bir öğle üzeri uzaktan malikaneyi izlerken bir kızın ortaya çıkışıyla irkildiğimde bütün bunlar doğrulandı. Onu görür görmez kim olduğunu anladım. Ağabeyi Will'e benzerliği inanılmaz. Hemen yanıma gelerek ailesini neden izlediğimi sordu. Başlangıçta öfkeli değil, daha çok umutlu gibi görünüyordu. "Sizi ağabeyim mi gönderdi?" diye sordu. "Ağabeyimden haber mi getirdiniz?"

Bu çok üzücüydü ama Yasa'yı biliyorum, ona sadece ağabeyinin iyi olduğunu, hepsinin güvenliğinden emin olmak istediğini söyleyebilirdim. Bu onu öfkelendirdi ve Will'in ailesinin güvenliğinden emin olmasının en iyi yolunun yanlarına dönmek olduğunu söyledi. Babasını yıkan şeyin ablasının ölümü değil (bu abladan haberiniz var mıydı?), Will'in kaçıp gitmesi olduğunu da belirtti. Bu bilgiyi genç Herondale'e iletmek konusundaki kararı size bırakıyorum çünkü bu haber yarardan çok zarar getirebilir.

Kızla Mortmain hakkında konuştuğumda bana ondan söz etmekten çekinmedi. Ellerinde hiçbir şeyleri kalmadı-

www.twilightturk.com
Sethra

ğında onlara bu evi öneren bir aile dostu olduğunu söyledi. O anlatırken Mortmain'in nasıl düşündüğünü kavramaya başladım. Nefilimler'in Merkez'den ayrılmayı seçen Gölge Avcıları'yla bağlantı kurmasının Yasa'ya aykırı olduğunu ve dolayısıyla Ravenscar Malikanesi'ne kimsenin gelmeyeceğini biliyor. Herondale ailesinin oradaki varlığı içindeki eşyaları onlara ait kıldığı için kimsenin kendisinden şüphelenmeyeceğini de biliyor. Son olarak, Herondale ailesi üzerinde güç kazanmanın Will üzerinde güç kazanmak anlamına geleceğinin de farkında. Will üzerinde güç sahibi olmak istiyor mu? Belki henüz değil ama bunu isteyeceği bir zaman gelebilir ve bu olduğunda hiç zorlanmayacağı belli. Hazırlığını iyi yapmış bir adam ve böyle adamlar tehlikelidir.

Sizin yerinizde olsaydım -ki değilim- Will'e ailesinin güvende olduğunu ve benim onları izlediğimi söylerdim. Ben daha fazla bilgi toplayana kadar ona Mortmain'den söz etmeyin. Cecily'den anlayabildiğim kadarıyla, Mortmain'in yerini Herondale ailesi de bilmiyor. Cecily, Mortmain'in Şangay'da olduğunu, arada bir oradaki şirketinden mektuplar aldıklarını söyledi. Ne var ki anlayabildiğim kadarıyla Şangay Enstitüsü, Mortmain'in orada olduğuna inanmıyor.

Bayan Herondale'e ağabeyinin onu özlediğini söyledim, en azından bunu yapabileceğimi düşündüm. Buna memnun oldu. Oldukça uzun bir süre daha bu bölgede kalacağım sanırım. Herondale ailesinin talihsizliklerinin Mortmain'in planlarıyla nasıl kesiştiğini merak ediyorum. Burada, Yorkshire kırlıklarının huzurlu yeşilliklerinin altında hala ortaya çıkarılması gereken sırlar var ve onları keşfetmek niyetindeyim.

- Ragnor Fell

Charlotte detayları ezberleyebilmek için mektubu iki kez okudu, sonra misafir salonunun yanan şöminesine attı. Yorgun bir tavırla şöminenin mermerine yaslanarak alevlerin kağıdı yutuşunu izledi.

Mektupta anlatılanlar yüzünden şaşırıp şaşırmadığından, rahatsız olup olmadığından emin değildi. Mortmain'i bulmaya çalışmak, bir örümceğe vurmaya çalışırken ağının yapışkan tellerine çaresizce yapıştığınızı anlamak gibiydi. Ve Will... Onunla bu konuyu konuşmaktan nefret ediyordu. Görmeyen gözlerle alevlere baktı. Bazen Will'in, sabrını sınamak için Melek tarafından kendisine gönderilip gönderilmediğini merak ediyordu. Asabi bir gençti, kırbaç gibi şaklayan bir dili vardı ve bütün sevgi, şefkat dolu yaklaşımlarına kibir veya öfkeyle karşılık veriyordu. Yine de ona her baktığında, yatak odasının bir köşesinde büzülmüş ve alt kattaki ailesinin kendisine seslenişlerini, geri dönmesi için yalvarışlarını duymamaya çalışarak ellerini kulaklarına bastırmış o on iki yaşındaki çocuğu görüyordu.

www.kitaplitesi.com
Sethra

Herondale'ler gittikten sonra Charlotte onun yanına çömelmişti. Yüzünü kaldırıp o masmavi gözleri, simsiyah kirpikleriyle kendisine baktığını hatırlıyordu. Will o zamanlar bir kız çocuğu kadar güzeldi, iki yıl içinde bütün zarafeti ve inceliği yok olacak şekilde bütün benliğiyle kendini Gölge Avcısı eğitimine adamadan önceydi. Zaman içinde o masumiyetin yerini kaslar, yara izleri ve mühürler almıştı. Charlotte o gün onun elini tutmuş, Will de ölü bir kedi yavrusu gibi elini salıvermişti. Kendisi fark etmemiş gibi görünmesine rağmen alt dudağını ısırarak kanatmış ve kanı çenesinden süzülerek gömleğine damlamıştı. *"Charlotte, bana söylersin değil mi? Onlara bir şey olursa bana söyler misin?"*

"Will, ben..."

"Yasa'yı biliyorum. Sadece hayatta olup olmadıklarını bilmek istiyorum." Yalvaran gözlerle Charlotte'a bakmıştı. *Charlotte, lütfen...*

"Charlotte?"

Başını kaldırıp sese döndü. Salonun kapısında Jem duruyordu. Hala geçmişin ağlarına yarı yarıya kapılmış olan Charlotte gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Şangay'dan ilk geldiğinde Jem'in saçları ve gözleri mürekkep gibi kapkaraydı. Tıpkı bakırın okside olarak renginin atması gibi o da zamanla gümüşileşmiş, kullandığı ilaçlar kanına işlemiş, onu değiştirmiş, yavaş yavaş öldürmeye başlamıştı.

"James," dedi. "Saat geç oldu, değil mi?"

"On bir." Jem başını yana yatırarak onu inceledi. "Sen iyi misin? Zihnin çok meşgul gibi görünüyorsun."

"Hayır, ben sadece..." Charlotte belli belirsiz bir mimik yaptı. "Şu Mortmain'le ilgili mesele."

"Bir sorum var," dedi Jem salonun ortasına ilerleyip sesini alçaltarak. "Tamamen bağlantısız sayılmaz. Gabriel bugün eğitim sırasında bir şey söyledi..."

"Orada mıydın?"

Jem başını iki yana salladı. "Şey, bana Sophie anlattı. Dedikodudan hoşlanmaz ama sıkıntılıydı ve bunun için onu suçlayamam. Gabriel dayısının intihar ettiğini ve annesinin kederinden öldüğünü söylemiş... Ve sorumlusunun da baban olduğunu."

"Babam mı?" dedi Charlotte afallayarak.

"Görünüşe bakılırsa Gabriel'ın dayısı Silas, Yasa'ya karşı gelmiş ve baban bunu keşfetmiş. Baban Merkez'e gitmiş. Dayısı utançtan intihar etmiş ve Bayan Lightwood da kederinden ölmüş. Gabriel'a *Fairchild ailesi kendilerinden ve Yasa'dan başka hiçbir şeye önem vermez,* demiş."

"Senin bana bunları anlatmanın nedeni de..."

"Doğru olup olmadığını merak ettim," dedi Jem. "Ve eğer doğruysa, belki de Benedict'in Enstitü'yü ele geçirmek istemesinin daha iyi yönetmek konusunda bencillikten uzak bir arzu yerine intikam hırsından kaynaklandığını Konsül'e söylemek yararlı olabilir."

www.twilightturkey.com
@ethra

"Bu doğru değil. Olamaz." Charlotte başını iki yana salladı. "Silas Lightwood intihar etmişti çünkü *parabatai*'sine aşık olmuştu. Fakat intiharının nedeni babamın bunu Merkez'e söylemesi değildi. Merkez bu konuyu Silas'ın intihar mektubundan öğrendi. Hatta Silas'ın babası arkasından bir ağıt yazılması konusunda babamdan yardım istemişti. Sence oğlunun ölümüyle ilgili babamı suçlayan bir adam bunu yapar mı?"

Jem'in bakışları karardı. "Bu ilginç."

"Sence Gabriel sadece iğrençlik mi yapıyor, yoksa babasının ona yalan söylediğini..."

Charlotte cümlesini tamamlayamadı. Jem karnına yumruk yemiş gibi aniden ikiye katlandı ve ince omuzlarını şiddetle sarsan bir şekilde öksürük krizine tutuldu. Yüzünü örtmek için kolunu kaldırırken ceketinin koluna kırmızı kan saçıldı.

"Jem..." Charlotte kollarını uzatarak atıldı ama Jem dikilip sendeleyerek ondan uzaklaşırken yaklaşmaması için elini Charlotte'a uzattı.

"Ben iyiyim," dedi nefes nefese. "İyiyim." Ceketinin koluyla yüzündeki kanı sildi. "Lütfen, Charlotte," diye ekledi zayıf bir sesle. "Yaklaşma."

Charlotte yüreğinin burkulmasına rağmen durdu. "Yapabileceğim bir şey..."

"Hiçbir şey olmadığını biliyorsun." Jem kolunu indirirken kolundaki kan bir suçlama gibi görünüyordu. Jem elinden geldiğince gülümsedi. "Sevgili Charlotte," dedi. "Bana daima özlemini çektiğim bir abla gibi davrandın. Bunu biliyorsun değil mi?"

Charlotte ağzı açık ona bakakaldı. Bu öyle açık bir vedaydı ki buna cevap vermeye dayanamazdı. Derken Jem her zamanki rahat tavrıyla döndü ve salondan çıktı. Charlotte onun gidişini izlerken herhangi bir sorun olmadığını, Jem'in her zamankinden daha kötü olmadığını, hala zamanı olduğunu kendi kendine tekrarlıyordu. Will'i sevdiği gibi Jem'i de seviyordu. Onları sevmemek elinde değildi. Ve Jem'i kaybetme düşüncesi içini parçalıyordu. Sadece kendi kaybı için değil Will'in kaybı için de üzülüyordu. Jem ölürse Will'in içinde kalan son insanlık kırıntılarının da kaybolup gideceğinden korkuyordu.

www.shadowhunters.com
Sethra

Will nihayet Enstitü'ye döndüğünde neredeyse geceyarısı olmuştu. Threadneedle Caddesi'ne uzanan yolu yarıladığında yağmur yağmaya başlamıştı. Dean&Son Yayıncılık'ın binasının tentesinin altına sığınarak ceketinin düğmelerini iliklemiş ve atkısını yüzüne sıkıca sarmıştı ama kömür ve toz tadında buz damlaları halinde yağan yağmur çoktan ağzına girmişti bile. Tentenin altından çıkarak Enstitü'ye yönelirken yağmurun iğne gibi acıtan damlalarına karşı başını omuzlarının arasına gömmüştü.

Yıllar boyunca Londra'da yaşadıktan sonra bile yağmur ona hala evini hatırlatıyordu. Galler'in kırlarında yağan yağ-

muru, tertemiz toprak ve çimen kokusunu, ıslak tepelerin üzerinden akan suları, saçlarına ve giysilerine yapışan otları hatırlıyordu. Gözlerini kapadığında kardeşlerinin kahkahaları kulaklarında yankılanıyordu. *Will, giysilerini mahvedeceksin. Will, annem çok kızacak...*

Will insanın kanında bunlar varken bir gün gerçekten kendini Londralı hissedip hissedemeyeceğini merak etti. Açık alanları, gökyüzünün sonsuzluğunu, havanın temizliğini hala unutamıyordu. Kalabalık dar sokaklardan, her yere giren -giysilerine yapışan, saçlarına karışan - ve nehrin pis kokusunu taşıyan Londra tozundan hoşlanmıyordu.

Fleet Caddesi'ne ulaşmıştı. Temple Bar uzakta sisin arasından görünüyordu, sokaklar yağmurdan pırıl pırıl parlıyordu. Will iki binanın arasındaki bir ara sokağa saparken bir fayton tekerleklerinden kaldırıma kirli suları saçarak geçti.

Şimdi uzakta Enstitü'nün yüksek kulelerini görebiliyordu. Akşam yemeğinden kalkmışlardı muhtemelen. Sofra toplanmış, Bridget yatmış olmalıydı.

Mutfağa gidip ekmek, peynir ve soğuk turtayla karnını doyurabilirdi. Son zamanlarda çoğu öğünü kaçırıyordu ve dürüst olması gerekirse bunun tek nedeni vardı: Tessa'dan uzak durmak.

Aslında ondan uzak durmak istemiyordu. Dahası, o gün öğleden sonra önce eğitim salonunda, sonra konuk odasında onunla birlikteyken gerçekten çuvallamıştı. Bazen bu şey-

leri sadece kendini sınamak için yapıp yapmadığını merak ediyordu. Duygularının geçip geçmediğini test ediyordu belki. Hayır, duyguları hala oradaydı. Will onu gördüğünde yanında olmak istiyordu, onun yanındayken ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu, sadece eline dokunduğunda ona sarılmak için ölüyordu. Tıpkı tavan arasında olduğu gibi onun kendisininkine bastıran vücudunu hissetmek istiyordu. Teninin tadını, saçlarının kokusunu bilmek istiyordu. Onu güldürmek istiyordu. Kulakları çatlayana kadar onun kitaplar hakkında konuşmasını dinlemek istiyordu. Ama bütün bunlar isteyemeyeceği şeylerdi çünkü bu şeylere asla sahip olamazdı ve sahip olamayacağı şeyleri istemek insanı acıya ve deliliğe sürüklerdi.

Eve ulaşmıştı. Enstitü'nün kapısı dokunuşuyla ardına kadar açıldı ve titreşen meşale ışığıyla dolu giriş önüne serildi. Whitechapel'deki handa uyuşturucuların ona verdiği bulanıklığı düşündü. Uyuşturucu, herhangi bir şeye ihtiyaç duymanın veya herhangi bir şeyi istemenin ezici ağırlığından onu kurtarıyordu. Tepesinde masmavi gökyüzüyle Galler'de bir tepede uzandığını, Tessa'nın tepeye tırmanarak yanına oturduğunu hayal edebiliyordu. *Seni seviyorum,* demişti Will ona ve dünyanın en doğal şeyiymiş gibi onu öpmüştü. *Sen de beni seviyor musun?*

Tessa ona gülümsemişti. *Kalbimde daima en önde gelecek-sin,* demişti.

Bana bunun bir rüya olmadığını söyle, diye fısıldamıştı Will, Tessa ona sarılırken ve o noktadan sonra uyanık mı olduğunu, yoksa rüya mı gördüğünü bilememişti.

Merdiveni çıkarken ceketini çıkarıp ıslak saçlarını salladı. Soğuk su gömleğinin sırtından aşağı kayıp tenine değerek onu ürpertti. İfritlerden aldığı değerli paket pantolonunun cebindeydi. Emin olmak için elini cebine sokarak parmaklarını pakete değdirdi.

Koridorlar kısık cadı ışıklarıyla aydınlatılmıştı, tam ilkine yaklaşırken duraksadı. Tessa'nın kapısının burada, Jem'inkinin karşısında olduğunu biliyordu. Ve Tessa'nın kapısının önünde Jem duruyordu. Belki de "durmak" doğru kelime değildi. Bir aşağı bir yukarı yürüyor, Charlotte'ın deyimiyle "halıda sıra örüyor"du.

"James," dedi Will şaşırarak.

Jem'in başı aniden kalktı ve hemen Tessa'nın kapısından uzaklaşarak kendi odasının kapısına doğru geriledi. Yüzü ifadesizdi. "Sanırım bu saatte seni koridorlarda dolaşırken bulduğuma şaşırmamalıyım."

"Sanırım tam tersini söylemek daha doğru olur," dedi Will. "Sen neden ayaktasın? İyi misin?"

Jem, Tessa'nın kapısına son bir bakış attı ve sonra Will'e döndü. "Tessa'dan özür dileyecektim," dedi. "Sanırım keman çaldığım için uyuyamıyordu. Sen neredeydin? Yine Altıparmak Nigel'la mı buluştun?"

Will sırıttı, "Aslında sana bir şey getirdim. Hadi odana girelim. Geceyi koridorda geçirmek istemiyorum."

Jem bir an tereddüt ettikten sonra omuz silkti ve kapısını açtı. Peşinde Will'le içeri girdi. Will kapıyı kapatıp sürgülerken Jem kendini koltuklardan birine attı. Şöminede ateş vardı ama iyice sönerek kızıl-altın sarısı korlara dönüşmüştü. Jem, Will'e baktı. "Neymiş bakalım..." diye başladı ve aniden sert bir öksürükle ikiye katlandı. Ama Will kıpırdayana veya bir şey söyleyene kadar çabucak geçti. Jem tekrar doğrulduğunda ve elinin tersiyle ağzını sildiğinde eline kırmızı kan bulaştı. İfadesiz bir yüzle kana baktı.

Will'in midesi bulanmıştı. Cebinden bir mendil çıkararak parabatai'sine yaklaştı. Jem mendili aldı ve Will, Whitechapel'den aldığı gümüş renkli tozu çıkardı. "İşte," dedi mahcup bir tavırla. Beş yıldır Jem'in yanında kendini hiç mahcup hissetmemişti ama şimdi öyle hissediyordu. "Whitechapel'e dönüp sana bunu aldım."

Will'in mendiliyle elindeki kanı silen Jem paketi alıp içindeki *yin fen*'e baktı. "Bende yeterince var," dedi. "En azından bir ay daha yeter." Sonra öfkeli gözlerle başını kaldırdı. "Yoksa Tessa sana söyledi mi?"

"Neyi?"

"Hiçbir şey. Geçen gün tozun birazını döktüm. Çoğunu toplayıp kurtardım." Jem paketi yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. "Buna gerek yoktu."

www.kitapkurdu.com
Sethra

Will, Jem'in yatağının ayakucundaki sandığa oturdu. Orada oturmaktan nefret ediyordu, bacakları o kadar uzundu ki her seferinde kendini bir ilkokul sırasına sığmaya çalışan yetişkin gibi hissediyordu ama Jem'in göz hizasında olmak istemişti. "Mortmain'in adamları, Doğu Yakası'ndaki bütün *yin fen* stoklarını alıyor," dedi. "Elindeki biterse ve o tek tedarikçi haline gelirse..."

"Onun merhametine kalırız," dedi Jem. "Tabii sen ölmeme izin vermezsen ki bu aslında daha mantıklı olurdu."

"Buna asla izin vermem," dedi Will sert bir sesle. "Sen benim kan kardeşimsin. Sana hiçbir zarar gelmesine izin vermeyeceğime yemin ett..."

"Yeminleri bir kenara bırak," dedi Jem, "ve güç oyunlarını da. Bunların benimle herhangi bir ilgisi var mı?"

"Ne demek istediğini bilm..."

"Birinin acı çekmesini engelleme isteği duyup duymadığını merak etmeye başlıyordum."

Will, Jem onu itmiş gibi hafifçe arkaya doğru sallandı. "Ben..." Zorlukla yutkundu ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Kendisine nefret yerine bağışlanma getirecek sözleri bulmaya çalışmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu. O kadar ki bunu hala yapıp yapamayacağını düşünerek bir an paniğe kapılacak gibi oldu. "Bugün Tessa'yla konuştum," dedi sonunda. Jem'in daha da belirgin şekilde sarardığını fark etmedi. "Anlamamı sağladı... Yani dün gece yaptığım şeyin affedilmez olduğunu. Ama," diye ekledi telaşla, "hala beni bağışlayabileceğini umuyordum." *Melek adına, feci çuvallıyorum!*

Jem bir kaşını kaldırdı. "Niçin?"

"O hana gitmemin nedeni... sürekli ailemi düşünüp duruyordum ve ben... sadece... düşüncelerimi durdurmak istedim," dedi Will. "Sana hastalığınla alay ediyormuşum gibi görüneceğini düşünmemiştim. Sanırım senden düşüncesizliğim için özür diliyorum." Sesi kısıldı. "Herkes hata yapar Jem."

"Evet," dedi Jem. "Sadece sen çoğu insandan daha fazla hata yapıyorsun."

"Ben..."

"Herkesi incitiyorsun," dedi Jem. "Herkesi."

"Seni değil," diye fısıldadı Will. "Senden başka herkesi. Seni asla incitmek istemedim."

Jem ellerini kaldırarak avuçlarını gözlerine bastırdı. "Will..."

"Beni bağışlayamıyorsun," dedi Will kendi sesindeki paniği duyarak. "Ben..."

"Yalnız mı kalırsın?" Jem ellerini indirdi ama şimdi yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Peki bu kimin hatası olur?" Gözlerini yorgunluktan yarı yarıya kapayarak arkasına yaslandı. "Ben seni her zaman bağışlarım," dedi. "Özür dilemesen bile bağışlardım. Aslında özür dilemeni beklemiyordum. Bu sanırım Tessa'nın etkisi."

www.twilighttürk.com
Sethra

"Buraya onun isteğiyle gelmedim. James, sen benim tek ailemsin." Will'in sesi titriyordu. "Senin için ölürüm. Bunu biliyorsun. *Sensiz* de ölürüm. Sen olmasan şu son beş yıl içinde yüz kez ölmüş olurdum. Her şeyimi sana borçluyum ve empati yeteneğine sahip olduğuma inanmıyorsan belki de en azından onuru bildiğime inanabilirsin... Onuru ve borcu..."

Jem şimdi gerçekten endişeli görünüyordu. "Will, endişen benim öfkemden daha büyük. Ben sakinleştim. Zaten hiçbir zaman fazla öfkeli biri olmadığımı biliyorsun."

Ses tonu yatıştırıcıydı ama Will'i yatıştırmaya yetmemişti. "Sana o ilacı almaya gittim çünkü senin ölmen veya acı çekmen düşüncesine dayanamıyorum, özellikle de önlemek için yapabileceğim bir şey varken. Ve bunu korktuğum için yaptım. Mortmain gelir de hayatını kurtaracak ilacı elinde tutan tek kişi olduğunu söylerse, senin için ilacı sağlayabilmek adına ona istediği her şeyi verebileceğimi bilmeni istiyorum. Daha önce ailemi hayalkırıklığına uğrattım James. Seni hayalkırıklığına uğr..."

"*Will.*" Jem ayağa kalktı, gelip Will'in yanına çömeldi ve arkadaşının yüzüne baktı. "Beni endişelendirmeye başlıyorsun. Pişmanlığından etkilendim ama sen de biliyorsun..."

Will ona baktı. Jem'i Şangay'dan ilk geldiği haliyle hatırlıyordu. Jem o zaman zayıf, beyaz bir yüzde sadece koyu renk parlak gözlerden oluşuyor gibiydi. O zamanlar onu güldürmek kolay değildi ama Will bunu başarmaya karar vermişti.

"Neyi?"

"Öleceğimi," dedi Jem. Gözlerini iri iri açmıştı, ağzının kenarında hala kan lekesi vardı. Gözlerinin altındaki gölgeler neredeyse maviydi.

Will parmaklarını Jem'in bileğine gömerken gömleğinin kumaşını yırttı. Jem yüzünü bile buruşturmadı.

"Benimle kalmaya yemin ettin," dedi Will. "*Parabatai* olarak yeminlerimizi ederken. Ruhlarımız birbirine bağlı. Biz tek kişiyiz James."

"Biz iki kişiyiz," dedi Jem. "Aralarında bir akit olan iki kişi."

Will çocukça konuştuğunun farkındaydı ama elinde değildi. "Seninle gelemeyeceğim bir yere gitmemen gerektiğini söyleyen bir akit."

"Ölene kadar," dedi Jem nazikçe. "Yeminin sözleri böyleydi. Ölüm ikimizi ayırana kadar. Bir gün Will, kimsenin beni izleyemeyeceği bir yere gideceğim ve sanırım bu sandığımızdan çok daha önce olacak. Senin *parabatai*'n olmayı neden kabul ettiğimi kendine sordun mu hiç?"

"Daha iyi bir teklif olmadığı için mi?" Will mizaha sığınmayı denemişti ama sesinin çatlamasını engelleyemedi.

"Bana ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm," dedi Jem. "Etrafına ördüğün bir duvar var Will. Ve sana nedenini hiç sormadım. Ama kimse böyle bir yükü tek başına taşımamalı.

www.twilighttürk.com
Sethra

Parabatai'n olursam sana yaklaşmama izin vereceğini ve sonrasında en azından dayanacağın biri olacağını düşünmüştüm. Ölümümün senin için taşıyacağı anlamı merak ediyordum. Senin için korkuyordum. O duvarın içinde yalnız kalacağından korkuyordum. Ama şimdi... bir şey değişti. Nedenini bilmiyorum ama doğru olduğunu biliyorum."

"Doğru olan nedir?" Will'in parmakları hala Jem'in bileğini sımsıkı tutuyordu.

"Duvar yıkılıyor."

Tessa uyuyamıyordu. Sırtüstü yatmış, tavana bakıyordu. Tavan sıvasında, mum ışığının hareketine göre bazen jilet, bazen bulut gibi görünen bir çatlak vardı.

Akşam yemeği gergin geçmişti. Görünüşe bakılırsa Gabriel, Charlotte'a bir daha geri dönmek ve eğitimde yer almak istemediğini söylemişti, yani bundan sonra onu ve Sophie'yi sadece Gideon çalıştıracaktı. Gabriel nedenini söylemek istememişti ama Charlotte'ın Will'i suçladığı açıktı. Charlotte'ın Benedict ile daha fazla çatışma yaşama olasılığını düşünürken ne kadar bitkin olduğunu gören Tessa, eğitime giderken Will'i de yanında götürdüğü ve Gabriel'a güldüğü için suçluluk duyuyordu.

Jem'in akşam yemeğine katılmaması her şeyi daha da kötüleştirmişti. Bugün onunla konuşmayı o kadar çok istemişti ki. Kahvaltıda Tessa'yla göz göze gelmeyi reddettikten ve akşam

yemeğinde "hasta" olduğunu bildirdikten sonra, Tessa paniğe kapılmaya başladığını hissediyordu. Önceki gece aralarında geçenlerden dolayı dehşete mi kapılmıştı? Yoksa daha da kötüsü, midesi mi bulanmıştı? Belki de kalbinin derinliklerinde o da Will gibi hissediyor, iblis efendilerini kendisinden aşağı görüyordu. Ya da belki Tessa'nın ne olduğuyla bir ilgisi yoktu. Belki de sadece Tessa'nın hafifmeşrepliğinden iğrenmişti. Jem'in sarılışına direnmemiş, karşılık vermişti. Oysa Harriet teyzesi her zaman, arzular söz konusu olduğunda erkeklerin zayıf olduğunu ve kadınların direnç göstermesi gerektiğini söylemez miydi?

Önceki gece pek de direndiğini söyleyemezdi. Jem'in yanında uzandığını, nazik ellerinin vücudunda dolaştığını hatırlıyordu. Acı verici bir içsel dürüstlükle, her şey olduğu gibi devam etse Jem'in istediği her şeyi yapacağını biliyordu. Şimdi düşününce bile bütün bedenini ateş basıyordu. Yatakta kıpırdanarak yastıklardan birini yumrukladı. Eğer dün gece olanlara izin vererek Jem'le arasındaki yakınlığı yok ettiyse kendini asla bağışlamayacaktı.

Yüzünü yastığa gömmek üzereyken bir ses duydu. Biri hafifçe kapıyı tıklatıyordu. Donup kaldı. Dışarıdaki her kimse ısrarcı bir şekilde kapıyı tekrar vurdu. Jem. Yataktan fırlayıp kapıya koştu ve titreyen elleriyle ardına kadar açtı.

Kapıda duran kişi Sophie'ydi. Üzerinde siyah hizmetçi elbisesi vardı ama beyaz şapkası çarpılmış, siyah bukleleri

aşağı dökülmüştü. Yüzü bembeyazdı ve yakasında bir kan lekesi vardı. Korkmuş ve sararmıştı.

"Sophie." Tessa sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Sen iyi misin?"

Sophie korkuyla etrafına bakındı. "İçeri girebilir miyim küçük hanım?"

Tessa başıyla onayladı ve Sophie'nin girmesi için kapıyı açık tuttu. Sonra kapıyı kapadı, sürgüyü çekti ve ağır bir endişeyle yatağının kenarına oturdu. Sophie ayakta duruyor, ellerini ovuşturuyordu.

"Sophie, lütfen, sorun nedir?"

"Bayan Jessamine," diye patladı Sophie.

"Jessamine'e ne olmuş?"

"O... Onu gördüm..." Sophie sözünü tamamlayamadı. "Geceleri gizlice çıkıp gidiyor küçük hanım."

"Öyle mi? Onu dün gece koridorda ben de gördüm. Erkek gibi giyinmişti ve kaçak gibi hareket ediyordu."

Sophie rahatlamış gibiydi. Tessa onun Jessamine'den hoşlanmadığını gayet iyi biliyordu ama iyi eğitimli bir hizmetçiydi ve iyi eğitilmiş hizmetçiler hanımlarıyla ilgili dedikodu yapmazdı. "Evet," dedi hevesle. "Günlerdir farkındaydım. Bazen yatağı hiç bozulmuyor, sabahları önceki gece olmayan çamurlar buluyorum. Bayan Branwell'e söylerdim ama zaten kafasında o kadar çok şey var ki bir de bu yükle rahatsız etmek istemedim."

"Peki, bana neden anlatıyorsun?" diye sordu Tessa. "Görünüşe bakılırsa Jessamine kendine bir koca adayı bulmuş olmalı. Davranışını onayladığımı söyleyemem ama..." Önceki gece kendisinin neler yaptığını düşünerek yutkundu. "...bunun sorumlusu biz değiliz. Ve belki de zararsız bir açıklaması vardır."

"Ah, ama küçük hanım." Sophie elini elbisesinin cebine soktu ve krem rengi kaskatı bir kart çıkardı. "Bu gece yeni kadife ceketinin cebinde bunu buldum. Bilirsiniz, ekrü çizgili olan."

Ekrü çizgiler Tessa'nın umrunda bile değildi. Bakışlarını karta odaklamıştı. Yavaşça uzanıp kartı aldı ve elinde çevirdi. Bir balo davetiyesiydi.

20 Temmuz 1878
Bay BENEDICT LIGHTWOOD'un iltifatlarıyla
BAYAN JESSAMINE LOVELACE
27 Temmuz Salı günü verilecek maskeli baloya onur vermek üzere davetlidir.

Davetiye adres ve saat detaylarıyla devam ediyordu ama Tessa'nın asıl kanını donduran şey davetiyenin arkasına yazılmış olanlardı. Tessa'nın en az kendisininki kadar iyi tanıdığı bir elyazısıyla şunlar yazılmıştı:

www.twilightturk.com Sethra

Sevgili Jessie'm. Yarın gece seni baloda görecek olmak düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ne kadar büyük bir davet olursa olsun, benim gözlerim senden başka hiç kimseyi görmeyecek. Beyaz elbiseni giy sevgilim, onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Şairin dediği gibi, "satenin parıltısı ve incilerin ışıltısıyla".

Sevgiler, N.G.

"*Nate*," dedi Tessa uyuşmuş bir tavırla mektuba bakarak. "Bunu Nate yazmış. Ve Tennyson'dan alıntı yapmış."

Sophie keskin bir şekilde nefes aldı. "Bundan korkuyordum... Ama olamayacağını düşündüm. Yaptığı onca şeyden sonra."

"Ağabeyimin elyazısını tanırım." Tessa'nın sesi keyifsizdi. "Bu gece şu gizli baloda buluşmayı planlamışlar. Sophie, Jessamine nerede? Onunla hemen konuşmam gerek."

Sophie'nin elleri daha hızlı titremeye başladı. "Şey, sorun da bu küçük hanım..."

"Ah, Tanrım, çoktan gitti mi? Hemen Charlotte'ı bulmalıyız. Başka yol..."

"Gitmedi. Kendi odasında," dedi Sophie, Tessa'nın sözünü keserek.

"Yani bunu bulduğunu bilmiyor mu?" diye sordu Tessa.

Sophie gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Be-ben... Beni elimde bu davetiyeyle yakaladı küçük hanım. Gizlemeye çalıştım ama çoktan görmüştü. Kartı almak için bana yaklaşırken yüzünde öyle tehditkar bir ifade vardı ki kendime hakim olamadım. Efendi Gideon'la yaptığımız bütün o eğitimlerden sonra reflekslerim, şey..."

"Şey *ne*? Sophie..."

"Bir aynayla başına vurdum," dedi Sophie çaresizce. "Gümüş çerçeveli olanlardan biriyle. Oldukça ağırdı. Taş gibi yere yığıldı küçük hanım. Onu yatağa bağlayıp sizi bulmaya geldim."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Tessa bir an durakladıktan sonra. "Jessamine seni elinde davetiyeyle yakaladı ve bu yüzden sen de onun başına bir aynayla vurup onu yatağa mı bağladın?"

Sophie başıyla onayladı.

"Ulu Tanrım," dedi Tessa. "Sophie, hemen birini bulmamız gerek. Bu balo sır olarak kalamaz ve Jessamine..."

"Bayan Branwell olmaz," diye inledi Sophie. "Beni kovar. Buna mecbur kalır."

"Jem..."

"Hayır!" Sophie'nin eli, kan lekeli yakasına uçtu. Tessa onun Jessamine'in kanı olduğunu anlayarak donakaldı. "Böyle bir şey yapabileceğimi düşünürse dayanamam... O öylesine nazik biri ki. Lütfen ona söylemeye zorlamayın beni."

Elbette, diye düşündü Tessa. Sophie, Jem'i seviyordu. Son birkaç günkü bütün olaylar arasında bunu neredeyse unut-

www.twilighttr.com Sethra

muştu. Önceki geceyi düşününce içi utançla doldu, yine de utancını bastırarak kararlı bir tavırla konuştu. "O halde gidebileceğimiz sadece bir kişi var Sophie. Bunu anlıyor musun?"

"Efendi Will," dedi Sophie nefretle. İçini çekti. "Pekala küçük hanım. Sanırım onun benimle ilgili ne düşündüğü umrumda değil."

Tessa yerinden kalkıp elbisesine uzanarak üzerine geçirdi. "İyi tarafından bak Sophie. En azından Will şoka girmez. Jessamine'in şimdiye dek karşılaştığı ilk baygın kız olduğunu sanmıyorum. Sonuncusu olmayacağı da kesin."

Tessa en azından bir konuda yanılmıştı, Will *gerçekten* şoka girmişti.

"Bunu *Sophie* mi yaptı?" dedi bir kez daha. Jessamine'in yatağının ayakucunda duruyorlardı. Jessamine yatakta uzanmış, göğsü Madame du Barry'nin ünlü balmumu çalışması Uyuyan Güzel'inki gibi kalkıp iniyordu. Sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve alnında kanlı, büyük bir yara vardı. Bilekleri yatağın direklerine bağlanmıştı. "*Bizim* Sophie mi?"

Tessa kapının yanındaki sandalyede oturan Sophie'ye baktı. Genç kız başını eğmiş, kendi ellerine bakıyordu. Tessa veya Will'le göz göze gelmemek için çaba harcadığı belliydi.

"Evet," dedi Tessa, "ve şunu tekrarlayıp durmayı kes."

"Sanırım sana aşık olabilirim Sophie," dedi Will. "Evlilik bile olabilir."

Sophie inledi.

"Kes şunu," diye tısladı Tessa. "Zavallı kızı daha fazla korkutuyorsun."

"Korkacak ne var ki? Jessamine mi? Görünüşe bakılırsa Sophie küçük kavgayı kolayca kazanmış zaten." Will sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Sophie, hayatım, endişelenmene hiç gerek yok. Jessamine'in başına kendim vurmak istediğim o kadar çok zaman oldu ki. Kimse seni suçlayamaz."

"Charlotte'ın onu kovmasından korkuyor," dedi Tessa.

"Jessamine'e vurdu diye mi?" dedi Will. "Tess, eğer bu davet gerçekten göründüğü gibiyse ve Jessamine gerçekten gizlice ağabeyinle görüşüyorsa hepimize ihanet etmiş olabilir. Benedict Lightwood'un hiçbirimizin haberdar olmadığı partiler düzenlemesi de cabası. Üstelik Nate'in davet edildiği partiler! Sophie'nin yaptığı şey kahramanlıktı. Charlotte ona teşekkür edecektir."

Sophie bunu duyunca başını kaldırdı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Düşünmüyorum, biliyorum," dedi Will. Bir an için Sophie'yle birbirlerine baktılar. Bakışlarını ilk kaçıran Sophie oldu ama Tessa yanılmıyorsa Will'e bakarken -ilk kez- Sophie'nin gözlerinde tiksinti yoktu.

Will kemerinden stelini çıkardı. Yatakta Jessamine'in yanına oturdu ve nazikçe saçlarını kenara itti. Tessa ona ne yaptığını sormamak için dudağını ısırdı.

www.lightturk.com Sethra

Will steli Jessamine'in boğazına dayayarak çabucak iki mühür çizdi. "Bir *iratze*," dedi Tessa'nın sormasına fırsat vermeden. "Şifa mührü ve bir tane de geçici uyku mührü. Bu onu en azından sabaha kadar uyutur. El aynasıyla sergilediğin beceriye hayran kaldım Sophie ancak düğümlerini biraz daha geliştirmelisin."

Sophie cevap olarak kısık sesle bir şeyler geveledi. Will'e karşı duyduğu antipati sona ermiş gibi görünüyordu.

"Sorun şu ki," dedi Will, "şimdi ne yapacağız."

"Charlotte'a söylemeliyiz."

"Hayır," dedi Will kesin bir tavırla. "Söylememeliyiz."

Tessa şaşkınlıkla ona baktı.

"Neden?"

"İki nedeni var," dedi Will. "Birincisi, bunu Merkez'e bildirmek onun görevi ve Benedict Lightwood bu baloyu düzenliyorsa taraftarlarından bazılarının da orada olacağından eminim. Ama hepsi olmayabilir. Merkez'e uyarı giderse gerçekte neler olup bittiğini anlamak için biri gönderilmeden ona haber ulaşabilir. İkincisi, balo bir saat önce başladı. Nate'in ne zaman geleceğini bilmiyoruz ama Jessamine'i arayacaktır ve onu bulamazsa çekip gidebilir. O, Mortmain'le aramızdaki en güçlü bağlantı. Kaybedecek zamanımız yok ve bunu söylemek için Charlotte'ı uyandırmak bize kesinlikle zaman kaybettirir."

"O halde Jem?"

Will'in gözlerinde bir parıltı belirip kayboldu. "Hayır. Bu gece olmaz. Jem pek iyi değil ama iyi olduğunu söyleyecektir. Dün geceden sonra ona biraz nefes alma fırsatı vermek zorundayım."

Tessa, Will'e sert bir bakış attı. "O zaman sen ne yapmamızı öneriyorsun?"

Will'in dudaklarının uçları seğirdi. "Bayan Gray," dedi, "benimle bir baloya katılma nezaketini gösterir misiniz?"

"Gittiğimiz *son* partiyi hatırlıyor musun?" diye sordu Tessa.

Will gülümsemeye devam etti. Bir plan oluştururken yüzünde beliren o konsantrasyon ifadesiyle bakıyordu. "Benimle aynı şeyi düşünmediğini sakın söyleme Tessa."

Tessa içini çekti. "Evet," dedi. "Jessamine'e dönüşüp onun yerine baloya gideceğim. Mantıklı olan tek plan bu." Sophie'ye döndü. "Nate'in sözünü ettiği elbiseyi biliyor musun? Jessamine'in beyaz elbisesi?"

Sophie başıyla onayladı.

"Onu fırçala ve giymem için hazırla," dedi Tessa. "Saçlarımı da yapman gerekecek Sophie. Yeterince sakin misin?"

"Evet, küçük hanım." Sophie ayağa kalktı ve odanın diğer tarafındaki gardıroba yürüyerek kapısını açtı. Will hala Sophie'ye bakıyordu ve gülümsemesi sırıtışa dönüşmüştü.

Tessa sesini alçalttı. "Will, Mortmain'in de orada olabileceği hiç aklına geldi mi?"

www.twilighttürk.com
Sethra

Will'in yüzündeki gülümseme silindi. "Eğer oradaysa ona kesinlikle yaklaşmayacaksın."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Will kaşlarını çattı. Hiç de Tessa'nın beklediği şekilde tepki vermiyordu. *Gizli El*'de Capitola erkek kılığına girerek cesaretini kanıtlamak için Kara Donald'ın karşısına çıktığında kimse *onu* terslememişti.

"Gücün etkileyici Tessa fakat Mortmain gibi güçlü bir yetişkin büyücüyü yakalaman mümkün değil. O kısmı bana bırakacaksın," dedi Will.

Tessa kaşlarını çattı. "Peki, bu baloda sen nasıl tanınmamayı planlıyorsun? Benedict yüzünü tanıyor, ayrıca..."

Will, Tessa'nın elindeki davetiyeyi kaptı ve yüzüne doğru salladı. "Bu bir *maskeli* balo."

"Ve senin de masken var, öyle mi?"

"Aslını istersen var," dedi Will. "Son Noel partimiz, Venedik Karnavalı havasındaydı." Sırıttı. "Sen anlat Sophie."

Elbiseyi fırçalamakla meşgul olan Sophie iç geçirdi. "Bu doğru küçük hanım. Ve Mortmain'i küçük beye bırakın, duydunuz mu? Yoksa aşırı tehlikeli olur. Ve kendinizi içinden çıkamayacağınız bir durumda bulabilirsiniz!"

Will muzaffer bir tavırla Tessa'ya baktı. "Sophie bile benimle hemfikirse senin pek hayır diyebileceğini sanmıyorum."

"Diyebilirim," dedi Tessa isyankar bir tavırla, "ama demeyeceğim. Pekala. Ama ben onunla konuşurken Nate'den uzak

duracaksın. Kesinlikle aptal değildir, bizi birlikte görürse ikiyle ikiyi toplamakta hiç zorlanmaz. Mektubundan anladığım kadarıyla Jessamine'in yanında bir refakatçi görmeyi beklemiyor."

"Ben onun mektubundan hiçbir şey anlamadım," dedi Will çaresizce. "Tennyson'ın berbat şiirlerinden alıntı yapabilmesi dışında. Sophie, Tessa'yı hazırlaman ne kadar sürer?"

"Yarım saat," dedi Sophie elbiseden başını kaldırmadan.

"O halde yarım saat sonra avluda buluşalım," dedi Will. "Ben Cyril'ı uyandıracağım. Ve görüntüm karşısında ayaklarının yerden kesilmesine hazırlıklı ol."

www.twilightturk.com
Sethra

Gece serindi, Enstitü'nün kapılarından geçip basamakların tepesinde dururken Tessa ürperdi. Jem'le birlikte Blackfriars Köprüsü'ne yürüdükleri gece oturduğu yerin burası olduğunu hatırladı. Mekanik yaratıkların onlara saldırdığı gece... Gündüz yağmur yağmış olmasına rağmen bu gece hava daha açıktı, ay kapkara gökyüzünde bulutların arkasında saklanıyordu.

Fayton orada, basamakların dibindeydi ve Will arabanın yanında bekliyordu. Enstitü'nün kapıları Tessa'nın arkasından kapanırken Will başını kaldırıp ona baktı. Bir an için oldukları yerde durarak bakıştılar. Tessa onun ne gördüğünü biliyordu, Jessamine'in odasındaki aynada kendisi de görmüştü. Baştan aşağı Jessamine olmuş, fildişi rengi zarif bir

ipek elbise giymişti. Düşük kesimli olduğundan Jessamine'in göğüs dekoltesini göz önüne seriyordu ve boynunun biçimini vurgulamak için yakasına ipek bir kurdele sarılmıştı. Elbisenin kolları kısa olduğundan çıplak teni gecenin serinliğinde ürperiyordu. Boyun kısmı bu kadar düşük olmasa bile Tessa meleği olmadan kendini çıplak hissederdi ama bu gece onu takamazdı, Nate anında fark ederdi. Eteği ince belinden arkasına doğru şişerek dökülüyordu. Saçları başının üzerine toplanmış, inci tokalarla süslenmişti ve Jessamine'in sarı saçlarını mükemmelleştiren altın rengi bir yarım maske takmıştı. Çok zarif görünüyorum, diye düşünmüştü aynaya baktığında. *Bir peri prensesi gibi.* Yansıma gerçekte kendisine ait olmadığında böyle şeyler düşünmek kolaydı.

Ama Will... Will. Görünüşü karşısında ayaklarının yerden kesilmesine hazır olması konusunda Tessa'yı uyarmıştı ama siyah-beyaz gece elbisesi içinde, genç kızın hayal ettiğinden bile daha etkileyici görünüyordu. Kontrast ve sade renkler, hatlarını daha da vurgulamıştı. Siyah saçları, gözlerinin maviliğini vurgulayan siyah bir yarım maskenin üzerinden dökülüyordu. Tessa kalbinin sıkıştığını hissetti, bu yüzden kendine kızdı. Bakışlarını kaçırarak sürücü koltuğundaki Cyril'a döndü. Cyril onu görünce şaşkınlıkla gözlerini kıstı ve bakışlarını önce Will'e, sonra tekrar Tessa'ya çevirerek omuz silkti. Tessa, Will'in, gecenin bu saatinde Jessamine'i Chiswick'e götürmesi konusunda Cyril'a nasıl bir açıklama

yaptığını merak etti. Sağlam bir hikaye uydurmuş olmalıydı.

"Ah," dedi Will sadece, Tessa şalını omuzlarına sararak basamaklardan inerken. Elini tutarken benliğini saran istemdışı ürpertiyi, Will'in soğuğa bağlamasını umuyordu. "Ağabeyinin neden o berbat şiirden alıntı yaptığını anlayabiliyorum. Senin Maud *olman* gerekiyor değil mi? *Gül goncası kızlar bahçesindeki kraliçe gül!*"

"Biliyor musun," dedi Tessa, Will onun faytona binmesine yardım ederken, "o şiir benim de umrumda değil."

Will onun arkasından faytona binerek kapıyı sertçe kapadı. "Jessamine bayılıyor."

Fayton kaldırım taşlarının üzerinden sarsılarak ilerlemeye başladı ve kapılardan çıktı. Tessa kalp atışlarının hızlandığını fark etti. *Charlotte ve Henry'ye yakalanma korkusundan,* diye düşündü. *Faytonda Will'le baş başa kalmamla bir ilgisi yok.* "Ben Jessamine değilim."

Will ona dik dik baktı. Gözlerinde şaşkın bir hayranlık vardı. Tessa onun sadece Jessamine'in görüntüsüne hayranlık duyup duymadığını merak etti. "Hayır," dedi Will. "Jessamine'in mükemmel bir kopyası olsan bile, her nasılsa Tessa'yı hala görebiliyorum. Sanki bir boya tabakasını temizleyip kaldırsam altından yine benim Tessa'm çıkacakmış gibi."

"Ben *senin* Tessa'n da değilim."

Will'in gözlerindeki parıltılar söndü. "Nasıl istersen," dedi. "Sanırım haklısın. Peki, Jessamine olmak nasıl bir şey?

Onun düşüncelerini algılayabiliyor musun? Duygularını okuyabiliyor musun?"

Tessa yutkundu ve eldivenli eliyle faytonun kadife perdesine dokundu. Dışarıda gaz lambalarının sarı bir ışıltıyla kayışını görebiliyordu. İki çocuk bir kapının kuytuluğuna sığınmış, birbirine yaslanarak uyuyakalmıştı. Başlarının üzerinde Temple Bar yazıyordu. "Denedim," dedi. "Yukarıda, odasındayken. Ama bir terslik var. Onunla ilgili hiçbir şeyi algılayamıyorum."

"Şey, sanırım zaten beyni olmayan birinin beyniyle uğraşmak zor olsa gerek."

Tessa yüzünü buruşturdu. "İstersen bu konuda ciddiyetsiz davranabilirsin ama Jessamine'le ilgili bir sorun var. Onun zihnine dokunmaya çalışmak... bir yılan inine veya zehirli bir dumana dokunmaya çalışmak gibi. Duygularını çok az hissedebiliyorum. Çok fazla öfke, özlem ve kin var. Fakat aralarındaki duyguları ve düşünceleri tek tek seçemiyorum. Akan suyu tutmaya çalışmak gibi bir şey."

"İlginç. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmış mıydın?"

Tessa başını iki yana salladı. "Beni endişelendiriyor. Nate'in bir şeyler bilmemi bekleyeceğini tahmin ediyorum ama bilmiyorum veya doğru cevaptan haberim yok."

Will öne eğildi. Nemli günlerde -yani neredeyse her gün- normalde düz olan siyah saçları kıvırcıklaşmaya başlardı. Islak saçlarının şakaklarına doğru kıvrılarak yapışmasında Tessa'nın içini sızlatan bir şey vardı. "Sen iyi bir aktrissin ve ağabeyini tanıyorsun," dedi. "Sana sonuna kadar güveniyorum."

Tessa ona şaşkınlıkla baktı. "Güveniyor musun?"

"Ve," diye devam etti Will, Tessa'nın sorusuna cevap vermeden, "herhangi bir terslik olursa ben de orada olacağım. Beni görmesen bile Tess, orada olacağım. Bunu aklından çıkarma."

"Pekala." Tessa başını yana yatırdı. "Will?"

"Evet?"

"Charlotte'ı uyandırıp ne yapacağımızı söylememenin üçüncü bir nedeni daha vardı değil mi?"

Will mavi gözlerini kısarak baktı. "Neymiş o?"

"Bunun Jessamine'in adına sıradan bir flört mü, yoksa daha karanlık ve derin bir şey mi olup olmadığını bilmiyorsun değil mi? Ağabeyim ve Mortmain'le gerçek bir bağlantısı olup olmadığını. Eğer ikincisi doğruysa bunun Charlotte'ın kalbini kıracağını biliyorsun."

Will'in dudağının köşesinde bir kas seğirdi. "Öyle olsa umursar mıyım sence? Eğer Jessamine'le yakınlaşacak kadar aptalsa..."

"Umursarsın," dedi Tessa. "Buzdan yapılmış insan dışı bir yaratık değilsin Will. Seni Jem'le birlikte gördüm, seni Cecily'ye bakarken gördüm. Ve bir kardeşin daha vardı değil mi?"

Will ona sert bir bakış attı. "Sana bir kardeşim daha olduğunu düşündüren ne?"

www.twilightturkey.com
Sathra

"Jem, kardeşinin öldüğünü sandığını söyledi," dedi Tessa. "Ve sen de öldüğünü söyledin. Ama Cecily gayet sağlıklı görünüyordu. Bu da bana ölen bir kardeşin olduğunu düşündürdü."

Will uzun, yavaş bir şekilde nefesini üfledi. "Akıllısın."

"Akıllı ve haklı mıyım, yoksa akıllı ve yanlış mıyım?"

Will maskesi yüzünü gizlediği için memnunmuş gibi baktı. "Ella," dedi. "Benden iki yaş büyük. Ve Cecily, benden üç yaş küçük. Ablam ve kız kardeşim."

"Ve Ella..."

Will bakışlarını kaçırdı ama Tessa onun gözlerindeki acıyı görmüştü. Demek Ella ölmüştü.

"Nasıl biriydi?" diye sordu Tessa, Jem ona Nate'le ilgili sorular sorduğunda ne kadar memnun olduğunu hatırlayarak. "Ella? Ve Cecily, o nasıl bir kız?"

"Ella koruyucuydu," dedi Will. "Anne gibi. Benim için her şeyi yapardı. Cecily'yse küçük, çılgın bir yaratıktı. Yanlarından ayrıldığımda daha dokuz yaşındaydı. Hala aynı olup olmadığını bilmiyorum ama o... *Uğuldayan Tepeler*'deki Cathy gibiydi. Hiçbir şeyden korkmaz, her şeyi isterdi. Küçük bir şeytan gibi dövüşür, balıkçı kadın Billingsgate gibi küfrederdi." Will'in sesinde neşe, hayranlık ve sevgi vardı. Tessa onun Jem dışında hiç kimse hakkında böyle konuştuğunu duymamıştı.

"Sormamda sakınca yoksa..." diye başladı Tessa.

Will iç geçirdi. "Sakınca olduğunu söylesem de soracağını biliyorsun."

"Senin de küçük bir kız kardeşin varmış," dedi Tessa. "*Gabriel*'ın kız kardeşine ne yaptın ki senden bu kadar nefret ediyor?"

Will oturduğu yerde doğruldu. "Sen ciddi misin?"

"Evet," dedi Tessa. "Zamanımın büyük bölümünü Lightwood'larla geçirmek zorunda bırakıldım ve Gabriel'ın senden nefret ettiği açık. Üstelik kolunu kırmışsın. Nedenini bilmek beni rahatlatır."

Will başını iki yana sallayarak parmaklarıyla saçlarını taradı. "Ulu Tanrım," dedi. "Kardeşleri... Adı Tatiana'ydı, ona annesinin sevgili Rus arkadaşının adını vermişler. On iki yaşındaydı sanırım."

"*On iki mi?*" dedi Tessa dehşetle.

Will nefesini üfledi. "Olanlara kendi başına çoktan karar verdiğini görüyorum," dedi. "Benim de on iki yaşımda olduğumu söylesem için rahat eder mi? Tatiana bana aşıkmış gibi davranıyordu. Küçük kızların yaptığı gibi. Peşimde dolaşıyor, kıkırdıyor, sütunların arkasına saklanıp bana bakıyordu."

"İnsan on iki yaşındayken saçma şeyler yapar."

"Enstitü'de katıldığım ilk Noel partisiydi," dedi Will. "Lightwood'lar bütün görkemleriyle oradaydı. Tatiana gümüş rengi saç kurdeleleri takmıştı. Elinden hiç bırakmadığı küçük bir kitabı vardı. O gece düşürmüş olmalı. Kanepelerden biri-

www.twilighttürk.com Sethra

nin arkasına itilmiş olarak buldum. Günlüğüydü. Benimle ilgili şiirlerle doluydu. Gözlerimin rengi, düğünümüzün nasıl olması gerektiği... Her yerine *Tatiana Herondale* diye yazmıştı."

"Çok sevimli görünüyor."

"Ben misafir salonundaydım, elimde günlükle balo salonuna döndüm. Elise Penhallow çimbalo resitalini yeni bitirmişti. Yanında durarak Tatiana'nın günlüğünü okumaya başladım."

"Ah, Will, bunu yapmış olamazsın!"

"Yaptım," dedi Will. "'William'ı *milyon*la kafiye yapmıştı: *Asla bilemezsin, sevgili William / Kaç şekilde seviyorum seni / Belki bir milyon.* Bunun sona ermesi gerekiyordu."

"Ne oldu?"

"Ah, Tatiana gözyaşları içinde salondan dışarı fırladı ve Gabriel da sahneye çıkıp beni boğmaya kalkıştı. Gideon kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu."

"Anladığım kadarıyla Gabriel başarılı olamamış," dedi Tessa. "Seni boğmak konusunda yani."

"Ben onun kolunu kırmayı başardım," dedi Will. "İşte hepsi bu. Benden bu yüzden nefret ediyor. Kardeşini herkesin önünde küçük düşürdüm ama sözünü etmediği şey, onu da küçük düşürmüş olduğum. Beni kolayca yenebileceğini sanmıştı. Çok fazla resmi eğitimim yoktu ve arkamdan *neredeyse bir sıradan* dediğini biliyordum. Ama beklediğinin aksine ben onu yenmiştim ve neredeyse kolunu koparıyordum. Elise'nin çimbalosundan daha güzel bir sesti."

Tessa eldivenli ellerini ısıtmak için ovuşturdu ve içini çekti. Ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Beklediği türde bir baştan çıkarma ve ihanet hikayesine benzemiyordu ama Will'in yaptığı şey yine de doğru değildi.

"Sophie onun artık evlendiğini söylüyor," dedi Tessa. "Tatiana'nın. Yeni kocasıyla Kıta'daki yolculuğundan geri dönüyormuş."

"Hala o zamanlar olduğu kadar aptal ve sıkıcı olduğundan eminim." Will uykuya dalacakmış gibiydi. Perdeyi kapadı ve faytonun içi karanlığa gömüldü. Tessa onun nefesini duyuyor, karşısında oturduğu yerden yayılan vücut sıcaklığını hissediyordu. Genç bir hanımın herhangi bir bağlantısı olmayan genç bir beyefendiyle neden bir faytonda yalnız kalmaması gerektiğini anlıyordu. Tuhaf bir şekilde mahrem bir yönü vardı. Elbette ki görgülü genç hanımların nasıl davranması gerektiğiyle ilgili kuralları daha önce zaten çiğnemişti.

"Will," dedi tekrar.

"Küçük hanımın başka bir sorusu var. Bunu sesinde duyabiliyorum. Soruların hiç bitmez mi Tess?"

"İstediğim cevapları alana kadar hayır," dedi Tessa. "Will, iblis efendileri bir iblis ve bir insandan doğuyorsa, o ebeveynlerden biri Gölge Avcısı olduğunda ne olur?"

www.twilightlibrary.com Sethra

"Bir Gölge Avcısı bunun olmasına asla izin vermez," dedi Will.

"Ama *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'nda çoğu iblis efendisinin bir... bir ihlalin sonucu olduğunu okumuştum," dedi Tessa, "ya da bir biçim değiştiren, sevilen birinin biçimine girerek hileyle karşısındakini baştan çıkarıyormuş. Jem bana Gölge Avcısı kanının daima baskın olduğunu söylemişti. *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*, Gölge Avcıları ile kurtadamların veya perilerin çocuklarının daima Gölge Avcıları olduğunu söylüyor. Bir Gölge Avcısı'nın melek kanı, kötücül olan bir şeyi yok edip ortaya..."

"Böyle bir birleşmeden olacak şey bir hiçtir." Will perdeyi çekiştirdi. "Çocuk ölü doğar. Her zaman öyledir. Bir iblis ve bir Gölge Avcısı çiftin çocuğu ölüdür." Karanlığa yakın loşlukta Tessa'ya baktı. "Bunları neden bilmek istiyorsun ki?"

"Ne olduğumu bilmek istiyorum," dedi Tessa. "Ben bir... daha önce görülmemiş türden bir bileşim olduğumu düşünüyorum. Yarı peri ya da yarı..."

"Ebeveynlerinden birine dönüşmeyi hiç düşündün mü?" diye sordu Will. "Annene ya da babana? Bu sana onların anılarına ulaşma imkanı verirdi değil mi?"

"Bunu düşündüm. Elbette. Ama elimde annemle babama ait hiçbir eşya yok. Yolculuk sırasında sandıklarımda getirdiğim her şey Kara Kardeşler tarafından fırlatılıp atıldı."

"Ya melek kolyen?" diye sordu Will. "Kolye annenin değil miydi?"

Tessa başını iki yana salladı. "Denedim. Be-ben... içinde ona ait olan hiçbir şeye ulaşamadım. Sanırım o kadar uzun zamandır benim ki onun olan her şey uçup gitmiş."

Will'in gözleri karanlıkta parladı. "Belki de mekanik bir kızsındır. Belki seni Mortmain'in iblis efendisi babası yapmıştır ve şimdi de Mortmain, kendisi sadece iğrenç canavarlar yaratabilirken yaşamın böylesine mükemmel bir kopyasını nasıl yapabileceğini anlamaya çalışıyordur. Belki de göğsünün içinde atan kalp bile metalden yapılmıştır."

Tessa aniden başının döndüğünü hissederek nefes aldı. Will'in sakin sesi çok ikna ediciydi ama yine de... "Hayır," dedi sert bir şekilde. "Çocukluğumu hatırladığımı unutuyorsun. Mekanik yaratıklar değişmez veya büyümez. Bu benim yeteneğimi de açıklamıyor ayrıca."

"Biliyorum," dedi Will karanlıkta bembeyaz parlayan bir sırıtışla. "Ben sadece *seni* ikna edip edemeyeceğimi anlamak istedim."

Tessa ona dik dik baktı. "Kalbi olmayan ben değilim."

Faytonun içi karanlıktı ama Tessa, Will'in kızardığını hissetti. Will herhangi bir şey söyleyemeden tekerlekler aniden sarsılarak durdu. Gidecekleri yere gelmişlerdi.

12

Maskeli Balo

Şimdi yemin ettim
işte gömmeye
Bu nefret dolu cansız bedeni
O kadar rahat ve özgürüm ki
Üzerimden atınca o ölü kütlesini
Belki de başım dönmeli
Korkarım çılgınca mutluluktan
Ama girerek salona bu gece kardeşi
Geliyor
bir felaket gibi
Taze umudumun üzerine...
- Alfred, Lord Tennyson "Maud"

www.twilightturkey.com
Sethra

Cyril arazinin kapılarının dışında, bol yapraklı bir meşe ağacının gölgesinde faytonu durdurdu. Lightwood'ların Londra sınırlarının hemen dışında, Chiswick'teki kır evi, Palladian tarzında inşa edilmiş, gösterişli sütunları ve çok sayıda merdivenleri olan devasa bir yapıydı. Ayın pırıltısı her şeyi bir istiridye kabuğunun içi gibi inci parlaklığında gösteriyordu. Evin taşları gümüşi renkte parlıyor, araziyi çevreleyen demir parmaklıklar ve kapı parlak siyah görünüyordu. Evdeki ışıkların hiçbiri yanmıyordu, mekan kapkaranlık ve mezar sessizliğindeydi. Her yeri geniş alanlarla sarılmıştı ve arazi Thames Nehri'nin kıyısına kadar kapkaranlık uzanıyordu. Tessa buraya gelmekle büyük bir hata yapıp yapmadıklarını merak etmeye başlamıştı.

Will faytondan inip onun da inmesine yardım ederken dudaklarını birbirine bastırarak başını çevirdi. "Şu kokuyu alabiliyor musun? Şeytani kara büyü. Havada leş gibi kara büyü kokusu var."

Tessa yüzünü buruşturdu. Sıradışı bir koku alamıyordu. Hatta şehir merkezinin bu kadar dışındayken, hava Enstitü yakınlarında olduğundan daha bile temiz görünüyordu. Burnuna ıslak yaprak ve toprak kokusu geliyordu. Will'e döndü, Will yüzünü ay ışığına doğru kaldırmıştı. Tessa, üzerine sımsıkı uyan o frakın altında ne tür silahların gizli olduğunu merak etti. Will'in ellerinde beyaz eldivenler vardı ve kolalı gömleğinin önü kusursuz görünüyordu.

Yüzündeki maskeyle, ucuz romanlardaki yakışıklı haydutlara benziyordu.

Tessa dudağını ısırdı.

"Emin misin? Ev son derece sessiz görünüyor. Kimse yokmuş gibi. Yanılıyor olabilir miyiz?"

Will başını iki yana salladı. "Burada güçlü bir büyü var. Sihirden daha güçlü bir şey. Gerçek bir kilit. Biri bu gece burada neler olduğunu öğrenmemizi kesinlikle istemiyor." Elindeki davetiyeye bakarak omuz silkti ve kapıya doğru yürüdü. Zili çaldı ve gürültü Tessa'nın zaten gergin olan sinirlerini daha da gerdi. Tessa, Will'e öfkeyle baktı, Will sırıttı. "*Caelum denique* meleğim," dedi ve kapı açılırken gölgelerin arasına çekildi.

Tessa'nın karşısında kukuletalı biri duruyordu. Aklına ilk gelen düşünce Sessiz Kardeşler oldu ama onların cüppeleri parşömen rengindeydi ve karşısında duran figür, simsiyah duman renginde giyinmişti. Kukuletası yüzünü tamamen gizliyordu. Tessa hiç konuşmadan davetiyesini uzattı.

Davetiyeyi alan el eldivenliydi. Kukuletanın gizlediği yüz bir an davetiyeye baktı. Tessa kendine hakim olmakta zorlanıyordu. Normal şartlarda, genç bir hanımın bir baloya tek başına katılması, skandal yaratacak ölçüde uygunsuz bir durumdu. Ama burada normal şartlardan söz edilemezdi. Sonunda kukuletanın altından bir ses duyuldu:

"Hoşgeldiniz Bayan Lovelace."

İç gıcıklayan bir sesti. Sanki bir deri parçası sert bir yüzeye sürtülüyormuş gibi. Tessa'nın omurgası ürperdi ve kukuletanın altını göremediğine sevindi. Karşısındaki kişi davetiyeyi geri verdi ve içeriyi işaret ederek geri çekildi. Tessa onu takip ederken Will'in peşinden gelip gelmediğine bakmamak için kendini zor tuttu.

Rehberi onu dar bir bahçe patikasından dolaştırarak evin yan tarafına götürdü. Bahçeler evin etrafında alabildiğine uzanıyor, ay ışığında her yer gümüş rengi görünüyordu. Yanında beyaz mermer bank bulunan dairesel ve siyah bir süs havuzu vardı. Özenle kesilmiş alçak çalılıklar düzgün patikalar boyunca uzanıyordu. Üzerinde yürüdüğü patika, evin yan tarafındaki yüksek ve dar bir girişte sona erdi. Kapıya tuhaf bir sembol oyulmuştu. Tessa bakarken kıpırdayıp değişiyor gibi görünüyor, gözlerini acıtıyordu. Kukuletalı rehberi kapıyı açıp ona girmesini işaret ettiğinde Tessa bakışlarını kaçırdı.

Eve girince kapı arkasından sertçe kapandı. Kapı kapanırken Tessa olduğu yerde döndü ve kukuletanın altındaki yüzü görür gibi oldu. Koyu renk oval bir merkezde yer almış kıpkırmızı gözlerden bir küme gördüğünü sandı. Örümcek gözleri gibi. Kapı tıkırdayarak kapanırken nefesini tuttu ve karanlığa daldı.

Körlemesine bir şekilde kapının koluna uzanırken aniden her tarafında ışıklar parladı. Yukarı uzanan dar ve uzun bir

www.twilightbooks.com Sethra

merdivenin dibinde duruyordu. Merdivenin iki tarafında, yeşilimsi alevlerle yanan meşaleler -cadı ışığı değil- dizilmişti.

Merdivenin tepesinde bir kapı vardı. Bunun üzerine başka bir sembol işlenmişti. Tessa ağzının daha da kuruduğunu hissetti. Bu bir *ouroboros*, ikiz yılandı. Cehennem Kulübü'nün sembolü.

Bir an için korkuyla donup kaldı. Sembol sevimsiz anıları geri getirmişti: Kara Ev, ona işkence eden ve dönüşmeye zorlayan Kara Kardeşler, Nate'in ihaneti. Ortadan kaybolmadan önce Will'in ona Latince ne söylediğini merak ediyordu. "Cesaret," demiş olmalıydı hiç şüphesiz... Ya da ona benzer bir şey. Öfkeli Bay Rochester'la cesurca yüzleşen Jane Eyre'i düşündü. Vahşi bir köpeğin saldırısına uğrayan Catherine Earnshaw'u. "Hiç bağırmadı, hayır! Böyle bir davranışı küçük görürdü!" Ve son olarak da Will'in ona, "herhangi bir erkekten daha cesur" olduğunu söylediği Boadicea'yı düşündü.

Sadece bir balo Tessa, dedi kendi kendine ve tokmağa uzandı. *Sadece bir parti.*

Daha önce hiç baloya katılmamıştı. Kendisini nasıl bir şeyin beklediği konusunda az bir fikri vardı ve onları da kitaplardan öğrenmişti. Jane Austen'in kitaplarında karakterler sürekli bir balo olmasını bekler veya düzenler ve sık sık balonun planlanmasına ve hazırlığına bütün köy halkı katılırdı. *Yüksek Sosyete* gibi diğer kitaplardaysa balolar komplolara ve entrikalara fon oluştururdu. Hanımlar için şalını bırakabileceği bir soyunma odası olacağını biliyordu. Erkekler için de şapkalarını, pardösülerini ve bastonlarını bıraktıkları bir yer olmalıydı. Üzerinde kendisini dansa kaldırmak isteyen erkeklerin isimlerinin yazılı olacağı bir dans kartı olmalıydı. Aynı beyefendiyle peş peşe birkaç kereden fazla dans etmek kabalıktı. Güzelce dekore edilmiş büyük bir balo salonu ve buzlu içkilerin, sandviçlerin, bisküvilerin, pastaların sıralandığı daha küçük bir büfe salonu olmalıydı...

Ama hiç de öyle değildi. Kapı arkasından kapanırken Tessa kendisini karşılamaya, onu hanımların soyunma odasına götürmeye ve şalını almaya ya da yardımcı olmaya koşan hiçbir hizmetkarın olmadığını fark etti. Bunun yerine bir dalga gibi yüzüne çarpan ışıkları, gürültüyü ve müziği algıladı. Öylesine büyük bir salonun girişinde duruyordu ki bu salonun Lightwood'ların evine sığdığına inanmak zordu. Tavandan büyük bir kristal avize sarkıyordu. Fakat dikkatle baktığında Tessa onun sekiz bacaklı bir örümcek biçiminde olduğunu ve her bacağına devasa ışıklar takılmış olduğunu anladı. Duvarlar -görebildiği kadarıyla- çok koyu lacivertti ve nehre bakan kısma boydan boya Fransız pencereleri dizilmişti. Bazıları esintiyi yakalamak için açık bırakılmıştı ama dışarıdaki serin havaya rağmen içerisi boğucuydu. Pencerelerin diğer tarafında yuvarlak taş balkonlardan şehir görünüyordu. Duvarların büyük bölümü geniş parlak kumaşlarla örtülmüştü ve pencerelerden sarkan halkalar hafif esintiyle sallanıyor-

www.kitapkurdu.com
Sethra

du. Kumaşın üzerine altın rengi iplikle her türde desenler işlenmişti. Alt kattaki kapıda gördüğü, Tessa'nın gözlerini acıtan, çok parlak ve hareketli desenler.

Salon insanlarla doluydu. Şey, tam olarak *insan* denemezdi. Çoğunluk insan gibi görünüyordu. Ama vampirlerin ölü beyazı yüzleri ve hepsi son modaya uygun şekilde giyinmiş, menekşe ve kırmızı hareli ifritler de gözüne ilişiyordu. Davetlilerin hepsi değilse de çoğu maskeliydi. Altın rengi ve siyah bileşimi maskeler, gagalı maskeler, kırmızı ve boynuzlu şeytan maskeleri... Fakat bazılarının yüzü açıktı ve aralarında saçları lavanta, yeşil ve menekşe tonlarında parlayan bir grup kadın da vardı. Tessa saçların boyalı olduğunu sanmıyordu. Saçlarını tablolardaki periler gibi açık bırakmışlardı. Giysileri de ahlaksız kabul edilecek ölçüde boldu. Kadife, tül ve saten kumaşlara sarınmış, korse giymemişlerdi.

İnsan konukların arasında her biçimde ve boyda siluetler gidip geliyordu. Erkek olamayacak kadar ince yapılı ve çok uzun boylu, pardösü giymiş bir adam, kızıl saçları bakır bozukluk gibi parlayan yeşil pelerinli genç bir kadının üzerine eğilmişti. Büyük köpeklere benzer yaratıklar, sarı gözlerini iri iri açarak ve dikkatle etrafı inceleyerek konukların arasında dolaşıyordu. Kitaplarda gördüğü egzotik hayvan çizimleri gibi, sırtları boyunca sıra sıra dikenler uzanıyordu. Bir düzine kadar küçük cin anlaşılmaz bir dilde bağrışarak konuşuyordu. Parçalanmış kurbağaya benzer bir yiyecek üzerinde kavga ediyor gibiydiler. Tessa kusmamak için yutkunarak döndü...

Ve daha önce görmediklerini gördü. Belki de zihni başta onları zırh takımları, bir tür süs, dekorun bir parçası olarak görmezden gelmişti ama öyle değillerdi. Duvarların dibinde sessiz ve hareketsiz bir şekilde otomatonlar sıralanmıştı. Kara Kardeşlere ait olan arabacı gibi insan biçimindeydiler ve her biri, sol göğsü üzerinde *ouroboros* deseni bulunan Lightwood hizmetkarlarının üniformalarını giymişti. Yüzleri ifadesiz, içi doldurulmamış çocuk çizimleri gibi hatsızdı.

Biri onu omuzlarından yakaladığında kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. *Yakalanmıştı!* Vücudundaki bütün kaslar gerildi, derken neşeli ve tanıdık bir ses duydu:

"Hiç gelmeyeceğini sanmaya başlamıştım sevgili Jessie."

Dönüp ağabeyinin yüzüne baktı.

Tessa, Nate'i en son çürükler ve kanlar içinde Enstitü'nün koridorlarından birinde, elinde bir bıçakla kendisine hırlarken görmüştü. Aynı anda hem korkunç hem dehşet verici hem de gülünç ve acınası bir yaratıktı.

Ama bu Nate çok farklıydı. Nate ona gülümseyerek masmavi gözleriyle tepeden baktı. Jessamine kendisinden çok daha kısa boylu olduğundan, ağabeyinin çenesi yerine göğüs hizasından bakmak tuhaf gelmişti. Sarı saçları yıkanıp taranmıştı ve vücudunda hiç çürük görünmüyordu. Görünüşünü

www.kitapkurdu.com Sethra

daha da keskinleştiren seçkin bir ceket ve siyah bir gömlek giymişti. Eldivenleri bembeyazdı.

Bu, Nate'in her zaman olmayı hayal ettiği kişiydi: Zengin, seçkin ve kültürlü. Halinden memnun görünüyordu. Daha doğrusu, tatmin olmuş gibi. Church'ün fare avladıktan sonraki haline benziyordu.

Nate güldü. "Sorun nedir Jess? Hayalet görmüş gibi bakıyorsun."

Gördüm. Bir zamanlar sevdiğim ağabeyimin hayaleti. Tess zihninde Jessamine'den bir şeyler bulabilmek için uzandı. Yine ellerini zehirli suda dolaştırıyormuş, sert bir şeye tutunamıyormuş gibi hissetti. "Ben... aniden içimi korku kapladı, buradan olmayacağını sandım," dedi.

Bu kez Nate nazik bir tavırla güldü. "Ve seni görme şansını mı kaçırayım? Aptal olma." Gülümseyerek etrafına bakındı. "Lightwood, Yargıç'ı daha sık etkilemeye çabalamalı." Elini uzattı. "Seninle dans etme onurunu bahşeder misin Jessie?"

Jessie. Bayan Lovelace değil. İlişkilerinin ciddi olup olmadığı konusunda herhangi bir şüphesi olmuşsa bile Tessa artık emindi. Kendini gülümsemeye zorladı. "Elbette."

Orkestra -gümüş rengi giysiler giymiş mor tenli küçük adamlardan oluşan bir grup- vals çalıyordu. Nate, Tessa'nın elini tutup onu piste sürükledi.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü Tessa. Tanrı'ya şükür, ağabeyi onu yıllar boyunca New York'taki küçük dairelerinin

salonunda savurup durmuştu. Nate'in nasıl dans ettiğini tam olarak biliyordu ve bu yabancı, küçük bedende bile hareketlerini ona uydurmakta zorlanmazdı. Elbette ki ağabeyi ona asla bu şekilde -nazikçe, dudaklarını hafifçe aralayarak- bakmamıştı. *Ulu Tanrım, ya beni öpmeye kalkarsa?* Tessa bu olasılığı daha önce düşünmemişti. Eğer bunu yaparsa ağabeyinin ayakkabılarına kusardı. *Ah, Tanrım,* diye dua etti. *Lütfen denemesine izin verme.*

"Bu gece Enstitü'den gizlice çıkmakta çok zorlandım," dedi çabucak konuşarak. "Şu iğrenç Sophie neredeyse davetiyeyi buluyordu."

Nate'in tutuşu sertleşti. "Ama bulmadı değil mi?"

Sesinde uyarı tonu vardı. Tessa ciddi bir gaf yapmaya yaklaştığını hissetti. Etrafına kaçamak bir bakış attı. Ah, Will neredeydi? Ne demişti? *Sen beni görmesen bile ben daima yanında olacağım.* Ama Tessa kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Derin bir nefes alıp Jessamine'i en iyi şekilde taklit ederek başını arkaya attı.

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? Elbette bulamadı. Aynamla cılız bileğine vurdum ve hemen bırakıverdi. Hem muhtemelen okuma yazması bile yoktur."

"Doğru," dedi Nate belirgin şekilde rahatlayarak. "Senin gibi bir hanımefendiye daha uygun bir hizmetçi bulabilirlerdi. Fransızca konuşabilen, dikiş dikebilen..."

www.twilighttürk.com Sethra

"Sophie dikiş dikebiliyor," dedi Tessa otomatikman ve hemen ardından kendini tokatlamak istedi. "Yani idare eder," dedi gözlerini kırpıştırarak Nate'e bakıp. "Son görüştüğümüzden beri nasılsın bakalım?" *Bunun ne zaman olabileceği konusunda en küçük fikrim bile yok.*

"Gayet iyiyim. Yargıç beni kollamaya devam ediyor."

"Akıllı adam," dedi Tessa sahte bir heyecanla. "Paha biçilmez bir hazineyi gördüğünde hemen anlıyor."

Nate eldivenli ellerinden biriyle Tessa'nın yüzüne hafifçe dokundu. Tessa yine etrafına bakındı. Gideon Lightwood'u gördüğünde irkildi. Gece kıyafeti içinde harika görünüyordu ama duvarlardan birinin dibinde, sanki oraya yapıştırılmış gibi kaskatı dikiliyor, bakışlarıyla salonu tarıyordu. Gabriel elinde limonata bardağı gibi görünen bir şeyle ileri geri gidip geliyor, gözleri merakla parıldayarak etrafa bakınıyordu. Onun, lavanta rengi saçlı kızlardan birine doğru yürüdüğünü ve sohbet etmeye başladığını gördü. Çocukların babalarının neyin peşinde olduğunu bilmediği umudu buraya kadar, diye düşündü. Gözlerini öfkeyle Gabriel'dan ayırdı. O sırada Will'i gördü.

Will iki boş sandalyenin arasında, onun karşısındaki duvara yaslanmıştı. Yüzünde maske olmasına rağmen Tessa sanki doğruca gözlerine bakıyormuş gibi hissediyordu. Dokunacak kadar yakın duruyormuş gibi. Tessa belli belirsiz, başındaki belanın onu eğlendirmesini beklemişti. Ama hiç de öyle değildi. Will gergin ve öfkeli görünüyordu. Ve...

"Tanrım, sana bakan diğer bütün erkekleri kıskanıyorum," dedi Nate. "Sana sadece ben bakmalıyım."

Ulu Tanrım, diye düşündü Tessa. Bu tarz konuşmalar gerçekten çoğu kadının üzerinde işe yarıyor muydu? Ağabeyi kendisine gelip bu incilerle ilgili tavsiyesini istese, kesinlikle ona aptal gibi konuştuğunu söylerdi. Ama belki de sadece ağabeyi olduğu için kulağına aptalca geliyordu. Ve tiksindirici. *Bilgi,* diye düşündü. *Gerçekten bir yerlere kusmadan önce ondan bilgi alıp hemen uzaklaşmalıyım.*

Tekrar Will'e baktı ama Will sanki hiç orada olmamış gibi birden yok olmuştu. Ama onu göremese bile bir yerlerde kendisini izlediğine artık inanmıştı. Cesaretini toplayarak konuştu. "Biliyor musun Nate? Bazen sadece sunabileceğim bilgi yüzünden bana yaklaşmış olmandan çok korkuyorum."

Nate bir an donakaldı ve afallayarak baktı. "Jessie! Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün? Sana nasıl taptığımı biliyorsun." Tekrar müzikle hareket etmeye başladıklarında Nate ona azarlarcasına baktı. "Enstitü'deki Nefilimler'le bağlantının paha biçilmez olduğu doğru. Sen olmasaydın, örneğin, York'a gideceklerini asla bilemezdik. Ama birlikte bir gelecek hayalimiz olduğu için bana yardımcı olduğunu bildiğini sanıyordum. Yargıç'ın sağ kolu olduğumda sevgilim, sana nasıl bir hayat sunabileceğimi düşünsene."

Tessa gergin bir tavırla güldü.

"Haklısın Nate. Sadece bazen korkuya kapılıyorum. Ya Charlotte senin için casusluk yaptığımı öğrenirse? Bana ne yaparlar?"

Nate onu rahat bir şekilde döndürdü. "Ah, hiçbir şey sevgilim. Onların korkak olduğunu kendin söyledin." Tessa'nın arkasına doğru bakarak bir kaşını kaldırdı. "Benedict, eski numaralarını tekrarlıyor," dedi. "Ne iğrenç!"

Tessa o yöne bakınca Benedict Lightwood'un orkestranın yakınında kırmızı kadife bir kanepeye uzanmış olduğunu gördü. Pardösüsünü çıkarmış, eline bir kadeh kırmızı şarap almıştı ve gözleri yarı yarıya kapalıydı. Göğsünde bir kadın yatıyordu. Daha doğrusu kadına benzer bir şey. Uzun siyah saçları salınmış, düşük dekolteli siyah kadife bir tuvalet giymişti. Gözlerinden küçük yılan başları fırlamış, etrafa tıslıyordu. Tessa izlerken yılanlardan biri uzun, çatal dilini uzattı ve Benedict Lightwood'un yüzünün yan tarafını yaladı.

"Bu bir iblis," dedi Tessa, Jessamine olduğunu bir an unutarak. "Değil mi?"

Neyse ki Nate bu soruda tuhaf bir şey görmedi. "Elbette öyle, budalam benim. Benedict öylesini sever. İblis kadınlara bayılır."

Will'in sesi Tessa'nın kulaklarında yankılandı: *Baba Lightwood'un geceleri Shadwell'deki evlere yaptığı ziyaretlerin iblis vebasına yakalanmasıyla sonuçlandığını duyarsam şaşırmam.* "Oh, ıyyh!" dedi.

"Aynen," dedi Nate. "Nefilimler'in yüce ve güçlü tavırları düşünülürse ne büyük bir ironi. Mortmain'in neden onu bu kadar desteklediğini ve Enstitü'nün başına geçmesini neden bu kadar çok istediğini merak ediyorum bazen." Nate'in sesi asabiydi.

Tessa bu kadarını zaten tahmin etmişti ama Mortmain'in, Benedict'in Enstitü'yü Charlotte'tan almak konusundaki kararlılığını bu kadar desteklemesi yine de beklenmedik bir darbeydi. "Anlamıyorum," dedi Tessa, Jessie'nin hafif agresif tarzını yansıtmaya çalışarak, "bunun Yargıç'a ne *yararı* olur ki? Orası sadece eski ve tıkış tıkış bir bina..."

Nate güldü. "Önemli olan bina değil, şaşkın. Önemli olan pozisyon. Londra Enstitüsü'nün başı, İngiltere'deki en güçlü Gölge Avcıları'ndan biridir ve Yargıç da Benedict'i bir kukla gibi kontrol ediyor. Onu kullanarak Konsey'i içten yok ederken otomaton ordusu da bunu dışarıdan yapabilir." Dansın gerektirdiği gibi Nate onu ustaca savurdu, yaşadığı şaşkınlık arasında Tessa'yı yuvarlanmaktan koruyan tek şey yıllar boyunca Nate'le dans etmeye alışmış olmasıydı. "Ayrıca Enstitü'de değerli bir şey olmadığı da doğru sayılmaz. Oradaki kütüphaneye ulaşmak Yargıç için paha biçilmez. Silah odasından söz etmiyorum bile."

"Ve Tessa." Tessa titrediğini belli etmemek için boğuk bir sesle konuştu.

"Tessa mı?"

www.twilightturk.com Sethra

"Kardeşin. Yargıç onu hala istiyor değil mi?"

Nate ona ilk kez şaşkınlıkla baktı. "Bu konuyu geride bırakmıştık Jessamine," dedi. "Tessa kara büyüyle uğraştığı için tutuklanıp Sessiz Şehir'e gönderilecek. Benedict onu oradan getirtip Yargıç'a teslim edecek. Yaptıkları anlaşmanın önemli bir parçası bu ama Benedict'in bu anlaşmadan ne kazandığını henüz anlayabilmiş değilim. Gerçekten önemli bir şey olmalı, yoksa kendi soyuna ihanet etmeye bu kadar gönüllü olmazdı."

Tutuklanmak mı? Kara büyüyle uğraşmak mı? Tessa'nın başı dönüyordu.

Nate'in eli onun ensesine kaydı. Eldiven giyiyordu ama Tessa sümüğümsü bir şeyin tenine dokunduğu hissinden kurtulamıyordu. "Benim küçük Jessie'm," diye mırıldandı. "Neredeyse bu süreçteki kendi rolünü unutmuş gibi davranıyorsun. Senden istediğimiz gibi Beyaz Kitap'ı kardeşimin odasına *sakladın* değil mi?"

"El-elbette sakladım. Sadece dalga geçiyordum Nate."

"Aferin sana."

Nate giderek yaklaşıyordu. Kesinlikle Tessa'yı öpecekti. Kesinlikle çok uygunsuzdu. Gerçi burada gördüğü her şey uygunsuzdu. Tessa neredeyse dehşete kapılmış bir halde geveledi.

"Nate, başım dönüyor... Sa-sanırım bayılabilirim. Sıcaktan olmalı. Bana bir limonata alabilir misin?"

Nate dudaklarını birbirine bastırarak bir an ona baktı ama Tessa onun reddedemeyeceğini biliyordu. Hiçbir beyefendi bunu yapamazdı. Nate olduğu yerde doğruldu, kol ağızlarını düzeltti ve gülümsedi. "Elbette," dedi eğilerek. "Önce seni bir yere oturtayım."

Tessa itiraz etti ama Nate onun dirseğini tutmuş, duvarların önüne sıralanmış sandalyelerden birine doğru sürüklüyordu bile. Tessa'yı sandalyeye oturtup kalabalıkta gözden kayboldu. Tessa onun arkasından bakarken titriyordu. *Kara büyü.* Hem öfkeliydi hem de midesi bulanıyordu. Ağabeyine vurmak, onu sarsıp kendine getirmek istiyordu ama bunun işe yaramayacağını biliyordu.

"Siz Tessa Gray olmalısınız," dedi dirseğinin dibindeki kısık bir ses. "Tıpkı annenize benziyorsunuz."

Tessa'nın yüreği ağzına geldi. Yanında, lavanta yaprağı rengindeki uzun saçları açık bırakılmış, ince yapılı, uzun boylu bir kadın duruyordu. Teni açık mavi, tül ve ipek karışımı elbisesi uzun ve dökümlüydü. Ayakları çıplaktı ve ayak parmaklarının arasında örümcek ağı gibi ince, teninden biraz daha koyu mavi ağlar vardı. Tessa aniden dehşetle ellerini yüzüne götürdü. Görüntüsünü kaybediyor olabilir miydi? Ama mavi kadın güldü.

"Seni korkutmak istemedim küçüğüm. Hepsi hala yerinde. Sadece benim türümden olanlar bunu görebiliyor. Bütün bunlar..." Belli belirsiz bir şekilde Tessa'nın sarı saçlarını,

www.twilighttürk.com Sethra

beyaz elbisesini ve incilerini işaret etti. "...bir bulut gibi. Ve sen de arkasındaki gökyüzüne benziyorsun. Annenin de seninkiler gibi bazen gri, bazen de mavi görünen gözleri olduğunu biliyor muydun?"

Tessa zorlukla konuşabildi. "Siz kimsiniz?"

"Ah, benim türüm isim vermeyi sevmez. Ama sen bana istediğin şekilde seslenebilirsin. Benim için güzel bir isim icat edebilirsin. Annen bana Sümbül derdi."

"Mavi çiçek," dedi Tessa. "Annemi nereden tanıyordunuz? Benden daha yaşlı gibi görünm..."

"Gençlikten sonra, benim türüm yaşlanmaz veya ölmez. Sen de öyle. Şanslı kız! Umarım sana sunulan hizmet hoşuna gitmiştir."

Tessa şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Hizmet mi? Ne hizmeti? Mortmain'den mi söz ediyorsunuz? *Ne olduğumu biliyor musunuz?*"

"Sen *benim* ne olduğumu biliyor musun?"

Tessa, *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'nı düşündü. "Bir peri mi?" diye sordu.

"Değiştirilen bebekleri biliyor musun?"

Tessa başını iki yana salladı.

"Bazen," diye açıkladı Sümbül fısıltıyla konuşarak, "peri kanımız zayıfladığında, bir insan evine girer, en güzel, en iyi, en besili çocuğu alırız ve gözle izlenemeyecek bir hızla, yerine kendi hastalıklı bebeğimizi bırakırız. İnsan çocuk bizim ülkemizde büyüyüp güçlenirken, insan aile kendini soğuk demirden korkan ve ölmekte olan bir yaratıkla karşı karşıya bulur. Soyumuz güçlenir..."

"Buna ne gerek var ki?" dedi Tessa. "Neden sadece insan bebeği çalıp gitmiyorsunuz?"

Sümbül'ün lacivert gözleri iri iri açıldı. "Neden mi? Çünkü bu hiç *adil* olmaz," dedi. "Ve sıradanlar arasında şüphe yaratır. Gerçi aptallar ama yine de sayıları çok fazla. Şüphelerini çekmek istemeyiz. O zaman demirlerini ve meşalelerini alıp üzerimize gelirler." Sümbül ürperdi.

"Bir dakika," dedi Tessa. "Bana benim *değiştirilmiş* olduğumu mu söylüyorsun?"

Sümbül kıkırdadı. "Elbette hayır! Bu ne gülünç bir düşünce!" Gülerken ellerini kalbine bastırdı ve Tessa el parmaklarının da birbirlerine ağla bağlandığını gördü. Aniden dişlerini göstererek gülümsedi. "Buraya bakan çok yakışıklı bir çocuk var," dedi. "Bir peri lordu kadar yakışıklı! Sizi baş başa bırakssam iyi olur." Göz kırptı ve Tessa itiraz edemeden Sümbül tekrar kalabalığa karıştı.

Tessa sarsılmış bir halde döndüğünde "yakışıklı çocuğun" Nate olmasını bekliyordu ama duvara yaslanmış duran Will'le karşılaştı. Göz göze geldikleri anda Will döndü ve dikkatle dans pistini incelemeye başladı. "O peri kadın ne istiyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Tessa umutsuzca. "Görünüşe bakılırsa bana değiştirilmiş *olmadığımı* söylemek istemiş."

www.twilighttürkiye.com Sethra

"Eh, bu güzel. Eleme süreci." Tessa, Will'in sanki orada değilmiş gibi arkasındaki koyu renk perdelerin arasına karışmak konusunda harika bir iş çıkardığını itiraf etmek zorundaydı. Bu bir Gölge Avcısı yeteneği olmalıydı. "Peki, ya ağabeyinden ne haberler var?"

Tessa ellerini sımsıkı kenetledi ve konuşurken bakışlarını yere indirdi. "Jessamine bütün bu süre boyunca Nate için casusluk yapmış. Ne kadar süre olduğunu tam bilmiyorum. Ona her şeyi anlatıyormuş. Nate'in kendisine aşık olduğunu sanıyormuş."

Will şaşırmışa benzemiyordu. "Sence Nate ona aşık mıdır?"

"Bence Nate sadece kendini düşünüyor," dedi Tessa. "Daha kötüsü de var. Benedict Lightwood, Mortmain'le işbirliği yapıyor. Enstitü'yü ele geçirmeye çalışmasının nedeni bu. Böylece Yargıç oraya sahip olabilecek. Ve *bana* da. Nate bunları biliyor ama umursamıyor." Tessa bakışlarını yine ellerine indirdi. Jessamine'in ellerine. Kaliteli beyaz eldivenlerin içinde zarif ve küçük görünüyorlardı. *Ah, Nate,* diye düşündü. "Harriet teyzem ona mavi gözlü oğlum derdi."

"Sanırım bu, teyzenizi öldürmesinden önceydi," dedi Will. Tessa yüksek sesle düşünmüş olduğunu o zaman fark etti. "Ve işte yine geliyor," diye ekledi Will mırıltıyla. Tessa kalabalığa bakındı ve fener gibi yanan sarı saçlarıyla kendisine yaklaşan Nate'i gördü. Elinde altın rengi asitli sıvıyla dolu bir bardak vardı. Tessa uzaklaşmasını söylemek için Will'e döndü ama Will çoktan ortadan kaybolmuştu bile.

"Asitli limonata," dedi Nate, Tessa'ya yaklaşıp bardağı verirken. Bardağın buz gibi yüzeyine dokunmak Tessa'ya iyi gelmişti. Bir yudum aldı. Her şeye rağmen içecek gerçekten lezzetliydi.

Nate onun alnındaki saçları kenara itti. "Şimdi, diyordun ki," dedi, "kitabı kardeşimin odasına *gizledin*..."

"Evet, bana yapmamı söylediğin gibi," dedi Tessa. "Elbette hiçbir şeyden şüphelenmedi."

"Umarım haklısındır."

"Nate..."

"Evet?"

"Yargıç'ın kardeşine ne yapmayı planladığını biliyor musun?"

"Sana söyledim, o benim kardeşim değil." Nate'in sesi sertti. "Ve onunla ne yapmayı planladığını da bilmiyorum. Benim planlarım sadece kendi *geleceğimizle* ilgili. Umarım sen de aynı ölçüde kararlısındır?" Tessa, Mortmain'le ilgili belgeleri araştırırlarken diğer Gölge Avcıları'yla birlikte asık yüzle aynı odada oturan Jessamine'i düşündü. Ragnor Fell'le ilgili planları konuşurlarken odasına çekilmek yerine masada uyuyakalan Jessamine'i düşündü. Ve Nate'ten bütün benliğiyle nefret ederken Jessamine'e acıdı. *Sana söyledim, o benim kardeşim değil.*

www.twilighttürk.com
Sethra

Tessa'nın gözleri iri iri açıldı ve dudakları titredi. "Elimden geleni yapıyorum Nate," dedi. "Bana inanmıyor musun?"

Nate'in öfkesini yutuşunu izlerken içten içe bir zafer duygusu hissetti. "Elbette sevgilim. Elbette." Nate, Tessa'nın yüzünü inceledi. "Kendini daha iyi hissediyor musun? Tekrar dans edelim mi?"

Tessa elindeki bardağı sımsıkı tuttu. "Ah, bilmiyorum..."

"Elbette," dedi Nate gülerek, "bir beyefendinin sadece ilk bir-iki müzikte karısıyla dans etmesi gerektiğini söylerler."

Tessa donakaldı. Sanki zaman durmuş gibiydi: Salondaki diğer her şey de kendisiyle birlikte donmuş gibi geliyordu. Hatta Nate'in yüzündeki sırıtış bile.

Karısı mı?

Nate ve Jessamine *evli* miydi?

"Meleğim?" dedi Nate uzaklardan gelir gibi çınlayan bir sesle. "Sen iyi misin? Kağıt gibi bembeyaz oldun."

"Bay Gray." Nate'in omzunun arkasından donuk, mekanik bir ses duyuldu. Boş yüzlü otomatonlardan biriydi ve üzerinde katlanmış bir kağıt parçası olan bir gümüş tepsi taşıyordu. "Size bir mesaj geldi."

Nate şaşkınlıkla döndü ve kağıdı tepsinin üzerinden aldı. Tessa onun kağıdı açışını, okuyuşunu, küfredişini ve kağıdı cebine tıkışını izledi. "Bak, bak," dedi Nate. "Ekselanslarından bir mesaj." *Yargıç olmalı,* diye düşündü Tessa. "Bana hemen ihtiyacı varmış. Sıkıcı bir iş ama ne yapabilirim ki?" Tessa'nın elini tutarak ayağa kaldırdı ve yanağına aceleyle bir öpücük kondurdu. "Benedict'le konuş, faytonuna güvenle geri dönmeni sağlayacaktır *Bayan Gray.*" Son iki kelimeyi fısıldayarak söylemişti.

Tessa uyuşmuş bir şekilde başıyla onayladı.

"Akıllı kız," dedi Nate. Sonra döndü ve peşinde otomatonla kalabalığa karıştı. Tessa sersemlemiş bir halde ikisinin arkasından baktı. Nedeni yaşadığı şok olmalıydı ama salondaki her şey biraz... tuhaf görünmeye başlamıştı. Sanki avizenin kristallerinden yansıyan ışık huzmelerinin her birini tek tek görebiliyormuş gibiydi. Tuhaf ve biraz baş döndürücü de olsa etkisi güzeldi.

"Tessa." Bu, Tessa'nın yanındaki boş yere rahat bir şekilde kayıp oturan Will'di. Tessa dönüp ona baktı. Will koşuyormuş gibi kızarmıştı. *Bu da başka ve tuhaf bir etki,* diye düşündü. Siyah saçlara ve maskeye, mavi gözlere ve beyaz tene, çıkık elmacıkkemiklerindeki kızarıklığa baktı. Bu bir tabloya bakmak gibiydi. "Gördüğüm kadarıyla ağabeyin mesajı aldı."

"Ah." Şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. "Sen gönderdin."

"Evet." Will halinden memnun bir tavırla limonata bardağını Tessa'nın elinden kaptı, geri kalanını içti ve bardağı bir pencere pervazına koydu. "Onu buradan göndermek zorundaydım. Ve mesajın sahte olduğunu anlayıp geri dönmeden, muhtemelen biz de aynı şeyi yapmalıyız. Ama onu Vauxhall'a

www.twilighttürk.com
Sethra

yönlendirdim. Oraya gidip gelmesi asırlar sürer, dolayısıyla muhtemelen güvendeyiz..." Aniden sustu ve Tessa onun endişesini fark etti. "Tess... Tessa? Sen iyi misin?"

"Neden soruyorsun ki?" Tessa'nın sesi kendi kulaklarında çınlıyordu.

"Baksana!" Will uzanıp Tessa'nın saçından bir bukleyi tutarak gözlerinin önüne çekti. Tessa saça baktı. Sarı değil, koyu kumraldı. Kendi saçı, Jessamine'inki değil!

"Ah, Tanrım!" Dönüşümün tanıdık karıncalanmalarının vücuduna yayıldığını hissederken bir elini yüzüne bastırdı. "Ne kadardır..."

"Çok olmadı. Yanına oturduğumda Jessamine'din." Will, Tessa'nın elini tuttu. "Hadi hemen gidelim." Will çıkışa doğru ilerlemeye başladı ama balo salonundan geçen uzun bir yoldu bu ve Tessa'nın bütün vücudu dönüşüm yüzünden seğirip ürperiyordu. Etine dişler saplanıyormuş gibi hissederken inledi. Will'in irkilerek başını çevirdiğini gördü, sendelediğinde onu yakaladığını ve yarı yarıya taşıdığını hissetti. Salon etrafında dönüyordu. *Bayılamam. Lütfen bayılmayayım.*

Yüzüne serin hava çarptı. Will'in onları çift kanatlı bir kapıdan geçirerek küçük taş balkonlardan birine çıkardığını belli belirsiz fark etti. Altın rengi maskeyi yüzünden sıyırıp çıkarırken neredeyse taş korkulukların üzerine yığılıyordu. Kapıları arkasından çarptıktan sonra Will döndü ve aceleyle ona yaklaşarak bir elini nazikçe sırtına koydu. "Tessa?"

"Ben iyiyim." Tessa ellerinin altındaki taş korkuluktan, güven verici sağlamlığından ve sertliğinden memnundu. Soğuk hava baş dönmesini de azaltıyordu. Kendine baktığında tamamen Tessa'ya dönüşmüş olduğunu gördü. Beyaz elbise şimdi santimlerce kısa kalıyordu ve dantelleri öyle dar geliyordu ki dekoltesi dışarı taşıyordu. Bazı kadınların özellikle bu etkiyi yaratabilmek için dar giyindiğini biliyordu ama kendi teninin bu kadar büyük bir bölümünün göz önüne serilmesi şok edici bir deneyimdi.

Will'e kaçamak bir bakış attı, soğuk havanın yanaklarının kızarmasını engellediğine memnundu. "Ben sadece... Neler olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç başıma gelmemişti. Farkında olmadan dönüşümümü kaybetmemiştim hiç. Karşılaştıklarımın yarattığı şaşkınlıktan olmalı. Evlilermiş, bunu biliyor muydun? Nate ve Jessamine! Evlilermiş! Nate asla evlenecek biri değildi. Ve Jessamine'i sevmiyor bile. Bunu görebiliyorum. O kendinden başka kimseyi sevmez. Asla sevmedi."

"Tess," dedi Will tekrar bu kez nazikçe. O da korkuluğa yaslanmış ve yüzünü Tessa'ya dönmüştü. Aralarında çok az bir mesafe vardı. Tepelerinde ay bulutların arasına girip çıkıyor, karanlık bir denizdeki beyaz bir tekneyi hatırlatıyordu.

Tessa anlamsızca geveledeğini anlayarak ağzını kapadı. "Özür dilerim," dedi kısık sesle. Bakışlarını kaçırdı.

Will neredeyse tereddütlü bir şekilde elini Tessa'nın yanağına koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. Eldivenini

www.nightfall.com
Sethra

çıkarmıştı ve çıplak teni genç kızın yanağına dokunuyordu. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi. "Harika bir iş çıkardın Tessa. Tek bir yanlış adım bile atmadın." Tessa ılık teninde Will'in parmaklarının serinliğini hissedince şaşırdı. Will neden söz ediyordu? Enstitü'nün çatısında ona işe yaramaz bir çöpmüş gibi davranan *Will* miydi bu? "Ağabeyini bir zamanlar seviyordun değil mi? Onunla konuşurken yüzünü görebiliyordum ve kalbini kırdığı için onu öldürmek istedim."

Kalbimi asıl sen kırdın, demek istedi Tessa. "Bir parçam onu özlüyor," dedi bunun yerine, "senin kız kardeşini özlediğin gibi. Ne olduğunu bilsem bile, bir zamanlar sahip olduğum ağabeyi özlüyorum. O benim tek ailemdi."

"Artık ailen Enstitü'dekiler." Will'in sesi inanılmaz nazikti. Tessa şaşkınlıkla ona baktı. Nezaket nedense asla Will'le bağdaştırmayacağı bir şeydi. Ama oradaydı, elinin yanağına dokunuşunda, sesinin yumuşaklığında, bakışlarında bunu hissedebiliyordu. Bir delikanlının ona bu şekilde bakmasını hayal etmişti hep. Ama en uçuk hayallerinde bile Will kadar güzel biri değildi. Ay ışığında ağzının kıvrımı mükemmel ve saf, maskenin arkasındaki gözleriyse neredeyse simsiyah görünüyordu.

"İçeri dönmeliyiz," dedi Tessa yarı fısıltıyla. İçeri dönmek istemiyordu. Burada, Will'le bu kadar yakın, neredeyse birbirlerinin içine düşer halde kalmak istiyordu. Will'in vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Siyah saçları maskenin üzerinden gözlerinin önüne dökülüyor, uzun kirpiklerine çarpıyordu. "Çok az zamanımız var..."

Tessa bir adım attı, sendeleyince Will onu yakaladı. Tessa donup kaldı, kolları Will'in vücuduna dolanıp parmakları ensesinde kenetlendi. Yüzünü genç adamın boynuna dayamıştı ve parmaklarının altında saçlarının yumuşaklığını hissediyordu. Baş döndürücü dünyadan, Fransız pencerelerinin ötesindeki ışıktan, gökyüzünün parlaklığından uzaklaşmak için gözlerini kapadı. Burada Will'le, bu anda saklanmak, onun tertemiz kokusunu içine çekmek, okyanus gibi güçlü ve düzenli bir şekilde göğsüne çarpan kalp atışlarını hissetmek istiyordu.

Will'in nefes aldığını hissetti. "Tess," dedi Will. "Tess, yüzüme bak."

Tessa yavaş ve isteksiz bir şekilde bakışlarını Will'in gözlerine kaldırırken kendini öfke veya soğukluğa hazırlamıştı, oysa Will bakışlarını onun gözlerine dikmişti ve gür siyah kirpiklerin arasından görünen ciddi lacivert gözlerde soğukluk veya uzaklık yoktu. Cam kadar şeffaftılar ve arzuyla doluydular. Arzudan fazlası vardı. Daha önce hiç görmediği türde. Will Herondale'den beklenmeyecek bir incelik vardı orada. Diğer her şey bir yana, Will ellerini kaldırıp tokalarını tek tek saçlarından çekip alırken Tessa'nın itiraz etmesini engelleyen en önemli şey buydu.

www.twilightturk.com Sathra

Bu delilik, diye düşündü ilk toka yere düşerken. Arkalarına bile bakmadan buradan kaçmaları gerekirdi. Bunun yerine, hiç konuşmadan duruyorlardı ve Will, Jessamine'in inci tokalarını, işe yaramaz sahte takılarmış gibi bir kenara atmakla meşguldü. Tessa'nın uzun ve kıvırcık siyah saçları omuzlarından aşağı dökülürken Will ellerini buklelerin arasına daldırdı. Tessa onun aylardır nefesini tutuyormuş da, az önce verecek fırsatı olmuş gibi, bunu yaparken bir nefes verdiğini duydu. Will bukleleri elinde toplayıp bir omzundan aşağı dökerken ve parmaklarını aralarında gezdirirken Tessa büyülenmiş gibi onu izliyordu. "Tessa'm," dedi Will ve Tessa bu kez ona ait olmadığını hatırlatmadı.

"Will," diye fısıldadı. Will uzanıp Tessa'nın ellerini boynundan çekti. Tessa'nın eldivenlerini çekip çıkardı ve onlar da taş zeminde duran maskeyle Jessie'nin tokalarına katıldı. Sonra kendi maskesini çekip çıkararak bir kenara attı ve elleriyle ıslak siyah saçlarını alnından geriye itti. Maskenin alt kenarları çıkık elmacıkkemiklerinde yara izi gibi izler bırakmıştı ama Tessa onlara dokunmak için uzandığında Will nazikçe ellerini tutarak aşağı bastırdı.

"Hayır," dedi. "Bırak önce ben sana dokunayım. Bunu çok uzun zamandır..."

Tessa hayır demedi. Bunun yerine, olduğu yerde durdu ve iri iri açılmış gözlerle Will'e baktı. Will parmaklarını onun şakaklarında, sonra elmacıkkemiklerinde, ardından ağzının kenarlarında, sanki biçimlerini ezberlemek ister gibi yavaşça dolaştırdı ve parmakları nasırlı olmasına rağmen dokunuşu nazikti. Tessa'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Will bakışlarını onun yüzünden ayırmıyor, merakla inceliyordu.

Tessa ağzına dokunan ve boynuna doğru kayan parmakları hissederken hiç kıpırdamadı. Parmaklar şahdamarının üzerinde durdu ve elbisesinin yakasındaki ipek kurdeleye kayarak bir ucunu çekiştirdi. Düğüm çözülürken ve Will'in ılık eli çıplak köprücükkemiğine dokunurken Tessa'nın gözkapakları yarı yarıya kapandı. *Main*'deyken bir defasında geminin okyanus sularının tuhaf bir şekilde parladığı bir yerden geçtiğini ve peşinde kıvılcımlar bırakarak ateşten bir yol yaratırcasına ilerlediğini hatırlıyordu. Sanki Will'in elleri de tenine aynı şeyi yapıyordu. Will'in dokunduğu yer kavruluyordu ve Tessa parmaklar hareket ederken az önce dokundukları noktaları da hissediyordu. Eller hafifçe devam ederek aşağı doğru kaydı ve göğüslerinin kıvrımını izledi. Tessa irkilerek hafifçe inlerken Will'in elleri genç kızın belini sardı ve onu kendine çekti. Vücutları aralarında bir milimetre bile kalmayacak şekilde birbirine yapışmıştı.

Will yanağını Tessa'nınkine doğru eğdi. Tessa'nın kulağına çarpan nefes, her kelimeyle, her heceyle onu ürpertiyordu. "Seninle karşılaştığım günden beri her gün, her saat, her an," dedi Will, "yapmayı istediğim şey buydu. Bunu sen de biliyorsun. Biliyor *olmalısın.* Değil mi?"

www.twilightturk.com
Sethra

Tessa şaşkınlıkla dudaklarını arayarak ona baktı. "Neyi?" dedi ve Will yenilgi yansıtan bir iç çekişle dudaklarını onunkilere bastırdı.

Will'in dudakları yumuşaktı. Çok yumuşak. Tessa'yı daha önce de öpmüştü. Çılgınca, umutsuzca ve ağzında kan tadıyla. Ama bu farklıydı. Bu defaki acelesiz, sanki onunla sessizce konuşur, söyleyemediklerini dudaklarıyla anlatmaya çalışır gibiydi. Her biri kalp atışı gibi ölçülü minik öpücüklerle Tessa'nın dudaklarının konturunu çiziyor, sanki öpücüklerin her biri ona eşsiz, yeri doldurulamaz olduğunu ve arzulandığını söylüyordu. Tessa artık ellerini iki yanında tutamıyordu. Ellerini kaldırarak Will'in boynuna doladı ve parmaklarını dalgalı siyah buklelerin arasına gömerek avuçlarına vuran nabzını hissetti.

Will kendi dudaklarıyla onunkileri araştırıp keşfederken son derece kendinden emin ve kararlıydı. Ağzına asitli limonata tadı geliyordu. Dili dudaklarının üzerinde gezinirken Tessa'nın bütün vücuduna lezzetli ürpertiler yayıyordu. Kemikleri eriyor, sinir uçları kavruluyordu. Will'i tutkuyla kendine çekiyordu ama Will öylesine inanılmayacak ölçüde nazikti ki... Yine de Tessa onun ellerinin titreyişinde, göğsüne çarpan kalp atışlarında ne kadar arzulandığını hissedebiliyordu. Hiç şüphesiz, biraz bile umursamayan bir kişi bu kadar nazik davranamazdı. Son birkaç haftadır Will'e bakarken içinde kırılıp parçalandığını hissettiği her şey şimdi birleşerek iyileşiyordu. Tessa kendini hafiflemiş, havada süzülüyormuş gibi hissediyordu.

"Will," diye fısıldadı. Onu öylesine acı verici bir şekilde istiyordu ki. Karnından yayılıp kalp atışlarını hızlandıran, ellerini Will'in saçlarına kilitleyen, tenini alev alev yakan bir arzuyla onu istiyordu. "Will, bu kadar dikkatli olmana gerek yok. Ben kırılmam."

"Tessa," diye mırıldandı Will dudaklarını çekmeden ama Tessa onun sesindeki tereddüdü duyabiliyordu. Tessa nazikçe onun dudaklarını kemiriyor, nefesini kendi içine çekiyordu. Will'in elleri onun beline yapışmış, vücudunu kendine bastırıyordu. Özdenetimi kaybolmaya, nezaketin yerini tutku almaya başlamıştı. Öpüşmeleri giderek ateşleniyor, sanki birbirlerini içlerine çekecekler, tüketecekler, bir bütün olarak yutacaklarmış gibi geliyordu. Tessa boğazının derinliklerinden iniltiler yayıldığının farkındaydı. Will onu, normalde acıtması gereken ama nedense acıtmayan bir şekilde taş korkuluğa doğru bastırıyordu. Elleri Jessamine'in elbisesinin gövde kısmında dolaşıyor, zarif kumaş gülleri eziyordu. Tessa uzaktan Fransız kapıların tıkırdadığını duydu. Kapılar açıldığında, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hala Will'le birbirlerine sımsıkı sarılmış haldeydiler.

Kulaklarına mırıltılar geldi ve "Sana söylemiştim Edith," dedi biri onaylamayan bir ses tonuyla. "Pembe içkilerden

www.twilightturk.com
Sethra

içtiğinde olacak olan budur." Kapılar tekrar kapandı ve Tessa ayak seslerinin uzaklaştığını duyarak Will'den ayrıldı.

"Ah, Tanrım," dedi nefes nefese. "Ne aşağılayıcı..."

"Umrumda değil." Will onu tekrar kendine çekerek yüzünü Tessa'nın boynuna gömdü ve yüzünün sıcaklığıyla tenini kavurdu. Dudakları onunkilere uzandı.

"Tess..."

"Adımı söyleyip duruyorsun," diye mırıldandı Tessa. Bir elini Will'in göğsüne koymuş, onu biraz uzak tutmaya çalışıyordu ama elini ne kadar süre orada tutabileceği konusunda bir fikri yoktu. Vücudu Will'in arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Zaman durmuş, anlamını tamamen kaybetmişti. Sadece şu an, sadece Will vardı. Hiç böyle bir şey hissetmemişti. Sarhoş olduğu zamanlarda Nate'in böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

"Adını seviyorum. Kulağıma çok hoş geliyor." Will'in sesi sarhoş gibi çıkıyor, dudakları Tessa'nınkilerden ayrılmadan hareket ediyordu. Tessa onu içine çekiyor, soluyordu. Vücutlarının mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Jessie'nin topuklu beyaz saten ayakkabıları içinde Will'den sadece biraz daha kısaydı ve onu öpebilmek için başını sadece biraz arkaya atması yetiyordu. "Sana bir şey sormam gerek. Bilmeliyim..."

"*Demek* buradasınız," dedi bir ses kapıdan. "Ve oldukça da muhteşem bir sahne sergiliyorsunuz."

Aniden ayrıldılar. Orada, kapının eşiğinde -Tessa kapıların açılış sesini duyduğunu hatırlamıyordu- ince kahverengi parmaklarının arasında uzun bir puroyla Magnus Bane duruyordu.

"Durun ben tahmin edeyim," dedi Magnus purosunun dumanını üfleyerek. Havada beyaz dumanla oluşan kalp biçimi, dudaklarından uzaklaştıkça dağılarak bozuldu ve tanınmaz hale gelene kadar bükülüp genişlemeye devam etti. "Limonata içtiniz."

Şimdi yan yana duran Tessa'yla Will birbirine baktı. İlk konuşan Tessa oldu. "Ben... Evet. Nate bana getirdi."

"İçinde biraz iblis efendisi tozu vardı," dedi Magnus. Baştan aşağı siyahlar giymişti ve elleri dışında hiç süsü yoktu. Parmaklarının her birinde farklı renklerde kocaman taşları olan birer yüzük vardı: Limon sarısı sitrin, yeşil yeşim, kırmızı yakut, mavi topaz. "Kontrolünü zayıflatan ve sana..." Nazikçe öksürdü. "...normalde yapmayacağın şeyler yaptıran bir toz."

"Ah," dedi Will alçak sesle. Döndü ve ellerini korkuluğa dayadı. Tessa yüzünün yanmaya başladığını hissetti.

"Muhteşem bir dekolte," dedi Magnus purosunun yanan ucuyla Tessa'yı işaret ederek. "Fransızcada dedikleri gibi, *tout le monde sur le balcon*," diye ekledi kendi göğsünden uzanan hayali bir teras işareti yaparak. "Şu anda bir balkonda olduğumuza göre duruma bayağı uygun düşüyor."

www.twilighttürk.com

"Onu rahat bırak," dedi Will. Tessa onun yüzünü göremiyordu. Will başını öne eğmişti. "Ne içtiğini bilmiyordu."

Tessa kollarını göğsünde kavuşturdu ama bunun sadece dekolte sorununu artırdığını anlayarak kollarını tekrar indirdi. "Bu Jessamine'in elbisesi ve o benim yarım kadar," dedi ters bir tavırla. "Normal şartlarda ben asla böyle bir kılıkla dışarı çıkmam."

Magnus kaşlarını kaldırdı. "Aniden kendine dönüştün değil mi? Limonata etkisini gösterince?"

Tessa kaşlarını çattı. Kendini aşağılanmış hissediyordu. Will'le öpüşürken yakalanmıştı, teyzesinin görse kalp krizinden gideceği bir halde Magnus'un önünde duruyordu ama bir yandan da Will'i tekrar öpebilmek için Magnus'un çekip gitmesini diliyordu. "Sizin burada ne aradığınızı sorabilir miyim?" diye çıkıştı. "Burada olduğumuzu siz nereden biliyordunuz?"

"Kaynaklarım var," dedi Magnus savurduğu dumanı izlerken. "İkinizin karşı çıkabileceğinizi düşünmüştüm. Benedict Lightwood'un partileri tehlikeleriyle ünlüdür. Burada olduğunuzu duyduğumda..."

"Tehlikeyle başa çıkmaya hazırız," dedi Tessa.

Magnus gizlemeye gerek duymadan tekrar onun göğüs dekoltesine baktı. "Bunu görebiliyorum," dedi. "Tepeden tırnağa silahlısınız." Purosunu bitirerek balkonun korkuluğundan aşağı attı. "Camille'in insan hizmetkarlarından biri buradaydı ve Will'i tanıdı. Mesajı bana o ulaştırdı. Ama ikinizden birinin kimliği bir kez anlaşıldıysa bunun tekrar olma olasılığı var demektir. Artık ortadan kaybolma zamanınız geldi."

"Gidip gitmememiz neden umrunda?"

Will hala başını öne eğmiş halde, boğuk bir sesle konuşuyordu.

"Bana borcun var," dedi Magnus sert bir sesle. "Ödeme almaya da kararlıyım."

Will döndü ve Tessa onun yüzündeki ifadeyi görünce afalladı. Hastalıklı görünüyordu. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Arkadaşlarını seçebilirsin ama beklenmedik kurtarıcılarını seçemezsin," dedi Magnus neşeyle. "Gidelim mi? Yoksa burada kalıp şansınızı denemeyi mi tercih edersiniz? Başladığınız öpüşme faslına Enstitü'ye döndüğünüzde de devam edebilirsiniz."

Will kaşlarını çattı. "Bizi buradan çıkar."

Magnus'un kedi gözleri parladı. Parmaklarını şaklattı ve aniden aralarından mavi kıvılcımlar yağdı. Tessa kıvılcımların tenini yakmasını bekleyerek gerildi ama yüzünün önünden geçerlerken sadece esintilerini hissetti. Tuhaf bir enerji sinirlerini boyunca çatırdarken saçları havalandı. Will'in hafifçe inlediğini duydu, sonra aniden kendilerini bahçenin taş patikalarından birinde buldular. Süs havuzuna yakın bir yerdeydiler ve büyük Lightwood malikanesi sessiz, kapkaranlık bir şekilde arkalarında yükseliyordu.

www.twilightturk.com Sathra

"İşte," dedi Magnus sıkkın bir sesle. "O kadar da zor değildi, değil mi?"

Will öfkeyle ona baktı. "Büyü," diye mırıldandı.

Magnus ellerini kaldırdı. Hala parmaklarının arasında mavi enerji akımı vardı.

"O paha biçilmez mühürlerinin ne olduğunu sanıyorsun? Onlar büyü *değil* mi?"

"Şşş," dedi Tessa. Aniden kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı. Korsenin kaburgalarını ezdiği yer ağrıyordu ve Jessamine'in fazla küçük ayakkabıları yüzünden ayakları acıyordu. "İkiniz de didişmeyi kesin. Sanırım biri geliyor."

Konuşarak gelen bir grup binanın köşesinden dönerken hepsi sustu. Tessa donup kaldı. Bulutlu ayışığında bile onların insan olmadıklarını görebiliyordu. Aşağı Dünyalı da değillerdi. Bir grup iblisti. Biri, göz yerine siyah çukurları olan ceset gibi bir şeydi. Diğeri bir insanın yarısı kadar, mavi tenliydi ve yelekle pantolon giymişti ama kertenkele gibi görünüyordu ve dikenli bir kuyrukla düz, yılanımsı bir burnu vardı. Öteki ise ıslak kırmızı ağızlarla kaplı bir çıkrığı andırıyordu.

Her şey aynı anda oldu.

Tessa çığlık atmamak için elinin tersini ağzına bastırdı. Kaçmanın anlamı yoktu. İblisler onları çoktan görmüş ve oldukları yerde donakalmışlardı. Üzerlerinden yayılan çürük kokusu, ağaçların kokusunu bastırıyordu.

Magnus elini kaldırdı ve parmaklarının ucunda mavi alevler dans etti. Kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Tessa onu daha önce hiç bu kadar afallamış görmemişti.

Ve Will... Tessa'nın seraf bıçaklarına uzanmasını beklediği Will kesinlikle beklenmedik bir şey yaptı. Titreyen parmaklarından birini kaldırdı, mavi tenli iblisi işaret etti ve "*Sen,*" dedi.

Mavi tenli iblis gözlerini kırpıştırdı. Bütün iblisler oldukları yerde kalıp birbirlerine baktı. Onların davete gelen insanlara saldırmasını engelleyen bir tür anlaşma olması gerektiğini düşündü Tessa ama ıslak kırmızı ağızların yalanmasından hoşlanmamıştı.

"Eee," dedi Will'in seslendiği iblis şaşırtıcı ölçüde normal bir sesle. "Hatırlamıyorum... Korkarım sizinle tanışma zevkini tadamadım."

"*Yalancı!*" Will sendeleyerek ilerledi ve saldırıya geçti. Tessa şaşkınlıkla izlerken Will diğer ibislerin arasından geçip kendini mavi iblisin üzerine attı. Yaratık tiz bir çığlık attı. Magnus ağzı açık kalmış halde olanları izliyordu. "Will! *Will!*" diye bağırdı Tessa. Ama Will, şaşırtıcı ölçüde hızlı olan mavi tenli yaratıkla çimenlerin üzerinde yuvarlanıyordu. Will yaratığı yeleğinin arkasından yakalamıştı ama iblis elinden kurtuldu ve peşinde Will'le bahçelerde koşturarak uzaklaştı.

Tessa peşlerinden birkaç adım attı ama ayakları feci acıyordu. Jessamine'in ayakkabılarını çıkarıp Will'in peşinden

gitmeye hazırlanırken geride kalan iblislerin öfkeli bir ses çıkardığını fark etti. Magnus'a sesleniyor gibiydiler.

"Ah, şey, bilirsiniz," dedi Magnus kendini toparlayarak ve Will'in gözden kaybolduğu yönü işaret ederek. "Anlaşmazlık. Bir kadın yüzünden. Böyle şeyler olur."

Gürültü daha da arttı. İblislerin Magnus'a inanmadığı belliydi.

"Kumar borcu?" dedi Magnus. Parmaklarını şaklattı ve avcunda bir alev parlayarak bahçeyi loş ışıkla aydınlattı. "Size bu konuya fazla takılmamanızı öneririm baylar. İçeride sizi eğlence ve zevk bekliyor." Balo salonuna açılan dar kapıyı işaret etti. "Burada oyalanmaya devam ederseniz sizi bekleyenlerden çok daha zevkli şeyler."

Bu onları ikna etmiş gibiydi. İblisler homurdanıp mırıldanarak ve çöp kokularını da beraberinde götürerek uzaklaştı.

Tessa olduğu yerde döndü. "Çabuk, hemen peşlerinden gitmemiz..."

Magnus uzandı ve yerden Tessa'nın ayakkabılarını aldı. Saten kurdelelerinden tutarak baktı. "O kadar hızlı değil Cinderella. Will bir Gölge Avcısı. Hızlı koşar. Sen ona asla yetişemezsin."

"Ama sen... Bir büyü olma..."

"*Büyü*," dedi Magnus, Will'in tiksinti dolu sesini taklit ederek. "Will olması gereken yerde, yapması gereken şeyi yapıyor. Amacı iblisleri öldürmek Tessa."

"Sen... ondan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Tessa. Bu belki tuhaf bir soruydu ama Magnus'un Will'e bakışında, Will'le konuşmasında, Tessa'nın pek anlayamadığı bir şey vardı.

Magnus onu şaşırtan bir şekilde soruyu ciddiye aldı. "Ondan hoşlanıyorum," dedi. "Kendime rağmen. Önce onu bir parça zehir gibi düşünüyordum ama sonra fikrim değişti. O havalı tavırların altında bir ruh var. Ve gerçekten *yaşayan* biri var. Aslında karşılaştığım en canlı insanlardan biri. Bir şey hissettiğinde, yıldırım kadar keskin ve parlak oluyor."

"Hepimiz *hissederiz*," dedi Tessa şaşırarak. Will'in duyguları başkalarından daha mı güçlüydü? Belki herkesten daha çılgın olduğu söylenebilirdi.

"Öyle değil," dedi Magnus. "İnan bana, ben çok uzun zamandır yaşıyorum ve çok şey biliyorum." Bakışlarında anlayış vardı. "Bu kadar uzun yaşayınca duyguların zamanla zayıfladığını öğreniyorsun. Karşılaştığım en yaşlı iblis efendisi neredeyse bin yaşındaydı ve bana artık sevgi veya nefretin nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamadığını söylemişti. Ona neden hayatını sona erdirmediğini sormuştum ve hissettiği tek şey olduğunu söylemişti: Korku. Ölümden sonra kendisini bekleyen şeyden korkuyordu. *Hiçbir gidenin dönmediği o keşfedilmemiş ülke.*"

"Hamlet," dedi Tessa otomatikman. Kendi olası ölümsüzlüğüyle ilgili düşüncelerini bastırmaya çalışıyordu. Bu kavram

www.kitapkurdu.com
Sethra

algılanamayacak kadar büyük ve aynı ölçüde dehşet vericiydi. Üstelik doğru da olmayabilirdi.

"Biz ölümsüzler, altından bir zincirle bu hayata bağlıyız ve uçurumun ötesinde bizi neyin beklediği korkusuyla onu koparmaya cesaret edemeyiz," dedi Magnus. "Şimdi benimle gel ve Will'i yapması gereken işten alıkoyma." Magnus patikada yürümeye başlayınca Tessa da topallayarak peşinden gitti.

"Ama o iblisi tanıyormuş gibi davrandı..."

"Muhtemelen daha önce de öldürmeye çalışmıştır," dedi Magnus. "Bazen kaçarlar."

"Enstitü'ye nasıl dönecek?" diye sızlandı Tessa.

"O akıllı bir çocuk. Bir yolunu bulur. Ben daha çok biri yokluğunu hissetmeden seni Enstitü'ye geri götürmek konusunda endişeleniyorum." Faytonun beklediği ön kapıya ulaşmışlardı ve Cyril şapkasını gözlerinin üzerine çekmiş bir halde sürücü koltuğunda uyuyordu.

Magnus faytonun kapısını açıp binmesine yardım etmek için elini uzatırken Tessa ona öfkeyle baktı. "Will ve benim bu gece burada olmak için Charlotte'ın iznini almadığımızı nereden biliyorsun?"

"Bana hakkımı vermelisin hayatım," dedi Magnus ve Tessa'nın iç çekerek teslim olup elini uzatmasına yetecek bir şekilde sırıttı. "Şimdi," dedi Magnus, "seni Enstitü'ye geri götürüyorum ve yolda bana bütün olanları anlatacaksın."

13

Ölümlü Kılıç

www.twilightturk.com
Sethra

Almışım kaypak yürekten ben de payımı
Benimki değersiz bir yardan
İstediğin gibi al ya da bırak git
Yıkayacağım ellerimi senin ardından.
- Christina Rosetti, "Maude Clare"

"Ah, ulu Tanrım!" dedi Sophie, Tessa'nın Jessamine'in odasının kapısını açtığını görünce yerinden fırlayarak. "Bayan Tessa, neler oldu?"

"Sophie! Şşş!" Tessa kapıyı arkasından kaparken uyarı anlamında elini salladı. Oda aynen bıraktığı gibiydi. Geceliği ve elbisesi düzgün bir şekilde bir sandalyeye asılmıştı, çatlamış

gümüş ayna tuvalet masasının üzerindeydi ve Jessamine... Jessamine, bilekleri yatağın direklerine bağlanmış halde hala horul horul uyuyordu. Gardırobun yanındaki bir sandalyede oturan Sophie belli ki Will'le birlikte yola çıktıklarından beri yerinden kıpırdamamıştı. Bir saç fırçasını elinde sımsıkı tutuyordu (acaba uyanırsa tekrar Jessamine'e vurmak için mi?) ve ela gözleri iri iri açılmıştı.

"Ama küçük ha..." Tessa'nın bakışları aynadaki yansımasına kayarken Sophie sustu. Tessa bakmaktan kendini alamadı. Saçları -tabii ki- omuzlarından aşağı darmadağın halde dökülüyordu ve Jessamine'in inci tokaları muhtemelen hala Will'in fırlatıp attığı yerde duruyordu. Ayakkabıları ayağında değildi, sendeliyordu, beyaz çorapları leş gibiydi, eldivenlerini kaybetmişti ve elbisesi onu neredeyse boğacak gibiydi. "O kadar mı kötüydü?"

Tessa aniden balkonda olanları ve Will'in kendisini saran kollarını hatırladı. Ah, Tanrım. Bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak, hala huzurla uyuyan Jessamine'e baktı. "Sophie, Charlotte'ı uyandırmamız gerekecek. Başka seçeneğimiz yok."

Sophie'nin gözleri daha da büyüdü. Tessa onu suçlayamazdı, Charlotte'ı telaşlandırmayı ya da daha kötüsü kızdırmayı o da istemiyordu. Tessa haberi verirken yanında biri olsun diye Magnus'a bile gelmesi için yalvarmıştı ama Gölge Avcıları'nın kendi aralarındaki meselelerin onu ilgilendirmediğini ve geri

dönmesi gereken bir romanı olduğunu söyleyerek Magnus onu geri çevirmişti.

"Küçük hanım..." diye itiraz etti Sophie.

"Mecburuz." Tessa elinden geldiğince hızlı bir şekilde Sophie'ye o gece olanları özetledi. Balkonda Will'le aralarında geçenleri atladı elbette. O kısmı kimsenin bilmesine gerek yoktu. "Bu artık bizi aşıyor. Charlotte'a anlatmaktan daha fazla kaçamayız."

Sophie bunun üzerine itiraz etmedi. Saç fırçasını tuvalet masasının üzerine bıraktı, ayağa kalktı, eteğini düzeltti ve "Ben gidip Bayan Branwell'i çağırırım küçük hanım," dedi.

Tessa yatağın yanındaki koltuğa çöktü ve Jessamine'in elbisesi vücudunu sıkıştırınca yüzünü buruşturdu. "Bana Tessa demeni tercih ederim."

"Biliyorum küçük hanım." Sophie odadan çıktı, kapıyı sessizce arkasından kapadı.

Magnus gürültüyü duyduğunda çizmeli ayaklarını uzatmış, kanepede yatıyordu. Archer ve Will'in karşılıklı atışmalarını duyduğunda yerinden kıpırdamadan sırıttı. Ayak sesleri kapıya yaklaşıyordu. Kapı savrulup Will içeri dalarken Magnus şiir kitabından bir sayfa çevirdi.

Will tanınmaz haldeydi. Kaliteli gece kıyafeti parçalanıp çamur içinde kalmış, ceketi uzunlamasına yırtılmış, çizmeleri çamurla kaplanmıştı. Saçları dimdik ayaktaydı ve sanki aynı

anda bir düzine kedinin saldırısına uğramış gibi yüzünde onlarca sıyrık vardı.

"Özür dilerim efendim," dedi Archer umutsuzca. "Beni itip geçti."

"Magnus," dedi Will. Sırıtıyordu. Magnus onun gülümsediğini daha önce de görmüştü ama bu kez yüzünde gerçek bir mutluluk vardı. Bu gülümseme Will'in yüzünü değiştirmiş, güzel ama soğuk olmaktan çıkarıp göz kamaştırıcı hale getirmişti. "Girmeme izin vermesini söyle."

Magnus elini salladı. "Bırak girsin Archer."

İnsan hizmetkarın gri yüzü buruştu ve kapı Will'in arkasından kapandı. "Magnus!" Will yarı sendeleyerek şömineye yaklaştı ve şöminenin mermerine yaslandı. "İnanmayacaks..."

"Şşş," dedi Magnus. Kitabı hala dizlerinin üzerinde açıktı. "Şunu dinle:

Bıktım gözyaşlarından, kahkahalardan
Sonrasında gelebilecekler yüzünden
Ağlayıp gülen insanlardan
Çünkü insan ne ekerse onu biçer.
Günler ve saatler yordu beni
Solmuş çiçekler tomurcuklanırken
Arzular, hayaller ve güç
Uyku dışında diğer her şeyden."

"Swinburne," dedi Will şömineye yaslandığı yerden. "Duygusal ve abartılı."

"*Sen* ölümsüz olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun." Magnus kitabı bir kenara atarak oturduğu yerde doğruldu. "İstediğin nedir?"

Will giysi kolunu yukarı çekti. Magnus şaşkınlıkla yutkundu. Will'in kolunda uzun, derin ve kanlı bir yarık vardı. Kan bileğinin etrafını sarmış, parmaklarının ucundan damlıyordu. Yarığın içinde bir mağara duvarına gömülmüş bir kristal parçası gibi, tek bir beyaz diş duruyordu.

"Bu da ne..." diye başladı Magnus.

"İblis dişi," dedi Will nefes nefese. "O mavi alçağı bütün Chiswick'te kovaladım ama benden kaçtı. Ama beni ısırdı ve dişi bende kaldı. Onu kullanabilirsin değil mi? İblisi çağırmak için?" Dişi tutup çekerek yaranın içinden çıkardı. Kolundan daha fazla kan kabarıp saçıldı ve yere damladı.

"Camille'in halısı," diye itiraz etti Magnus.

"Bu kan," dedi Will. "Eminim çok hoşuna giderdi."

"Sen iyi misin?" Magnus hayranlıkla Will'e baktı. "Çok fazla kanaman var. Üzerinde stel taşımıyor musun? Bir şifa mührü..."

"Umrumda bile değil. Umrumda olan tek şey bu." Will kanlı dişi Magnus'un eline bıraktı. "İblisi benim için bul. Yapabileceğini biliyorum."

Magnus tiksintiyle dudak bükerek baktı. "Muhtemelen yapabilirim ama..."

Will'in yüzündeki ışık titredi.

"Ama?"

"Bu gece olmaz," dedi Magnus. "Birkaç günümü alır. Sabırlı olman gerekecek."

Will zorlukla nefes aldı. "Sabırlı filan olamam. Bu geceden sonra olmaz. Anlamıyorsun..." O anda sendeledi ve dengesini koruyabilmek için şöminenin mermerine tutundu. Magnus irkilerek kanepeden fırladı.

"Sen iyi misin?"

Will'in yüzü bir sararıyor bir düzeliyordu. Yakası terden kararmıştı. "Bilmiyorum..." dedi zorlukla. "Diş zehirli filan olmalı..."

Devam edemedi. Bilincini kaybederek öne doğru yıkıldı. Magnus şaşkınlığına rağmen olağanüstü hızıyla Will'i halıya devrilmeden yakaladı ve kucağına alarak dikkatle kanepeye taşıdı.

Jessamine'in yatağının yanındaki koltukta oturan Tessa, ağrıyan kaburgalarına masaj yaparak içini çekti. Korse hala canını yakıyordu ve üzerinden çıkarmak için ne zaman fırsat bulabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ayakları ağrıyor, ruhunun derinlikleri sızlıyordu. Nate'i görmek, taze yaranın içinde bir bıçağı çevirmek gibi olmuştu. "Jessamine"le dans etmiş, kırıştırmış ve kardeşi Tessa'dan sanki kendisi için hiçbir önemi yokmuş gibi söz etmişti.

Tessa bunun kendisini şaşırtmaması, Nate'le ilgili hiçbir şeye artık şaşırmaması gerektiğini biliyordu, yine de canı yanıyordu.

Ve Will... Balkonda Will'le yaşadıkları, hayatının en kafa karıştırıcı anları olmuştu. Will çatıda onunla o şekilde konuştuktan sonra, bir daha Will'le ilgili romantik düşüncelere kendini kaptırmayacağına yemin etmişti. Gizli bir tutku yüzünden düşüncelere dalan bir Heathcliff değil, sadece kendisini Tessa için *fazla* iyi bulan bir genç olduğunu düşünmeye çabalamıştı. Ama balkondayken ona bakışı, yüzüne düşen saçları düzeltişi, Tessa'ya dokunduğunda ellerinin hafifçe titreyişi... Bu şeyler kesinlikle yapmacık olamazdı.

Ama kendisi de Will'e aynı şekilde dokunmuştu. O anlar boyunca istediği tek şey sadece Will olmuştu. Will'den başka hiçbir şey hissedememişti. Oysa daha önceki gece Jem'i öpmüştü, onu sevdiğini hissetmişti. Onun kendisini daha önce kimsenin görmediği şekilde görmesine izin vermişti. Şimdi Jem'i, bu sabahki sessizliğini, akşam yemeğine gelmeyişini düşündüğünde, onu yalan olamayacak kadar gerçek bir fiziksel acıyla özlüyordu.

Aynı anda iki kişiyi birden sevebilir miydi? Kalp ikiye bölünebilir miydi? Yoksa balkonda Will'le yaşadıkları sadece iblis efendisi uyuşturucularının yarattığı bir kendini bilmezliğin sonucu muydu? *Herhangi biriyle* de aynı şeyi yaşayabilir miydi? Bu düşünce bir hayalet gibi içini kemiriyordu.

www.twilightturk.com Sethra

"Tessa."

Tessa neredeyse oturduğu yerden düşecekti. Ses fısıltı gibiydi. Konuşan Jessamine'di. Gözleri aralıktı ve kahverengi gözbebeklerinden alevlerin ışığı yansıyordu.

Tessa oturduğu yerde doğruldu.

"Jessamine. Sen..."

"Neler oldu?" Jessamine'in başı öfkeyle iki yana döndü. "Hatırlamıyorum." Oturmaya çalıştı ve ellerinin bağlı olduğunu fark ederek afalladı. "Tessa! Bu da ne dem..."

"Kendi iyiliğin için Jessamine." Tessa'nın sesi titriyordu. "Charlotte... Onun sana sorması gereken sorular var. Cevaplaman senin için çok daha iyi olur..."

"Parti." Jessamine'in gözleri Tessa'nın göremediği bir şeyi izliyormuş gibi ileri geri hareket etti. "Sophie, küçük maymun, eşyalarımı karıştırıyordu. Onu elinde davetiyeyle yakaladım..."

"Evet, parti," dedi Tessa. "Benedict Lightwood'un malikanesinde. Nate'le buluştuğun yerde."

"Mektubunu mu okudun?" Jessamine'in başı sertçe döndü. "Başka birinin özel yazışmalarını okumanın ne kadar kaba ve uygunsuz bir davranış olduğunu bilmiyor musun sen?" Tekrar doğrulup oturmaya çalıştı ve yine yastıklara devrildi. "Her neyse, imzalamamıştı. Kanıtlayamazs..."

"Jessamine, artık inkar etmenin yararı yok. Kanıtlayabilirim çünkü oraya kendim gittim ve ağabeyimle konuştum."

Jessamine'in ağzı açık kaldı. Tessa'nın giydiği kıyafeti ilk kez fark ediyor gibiydi. "Benim elbisem," dedi zorlukla. "Benim yerime mi geçtin?"

Tessa başıyla onayladı.

Jessamine'in bakışları karardı. "Ucube!" dedi öfkeyle. "İğrenç yaratık! Nate'e ne yaptın? Ona ne söyledin?"

"Mortmain için casusluk yaptığını açıkça anlattı," dedi Tessa. Keşke Sophie ve Charlotte bir an önce gelseydi. Niye bu kadar uzun sürmüştü ki? "Bize ihanet ettiğini, bütün faaliyetlerimizi onlara anlattığını, Mortmain'in emirlerini yerine getirdiğini..."

"Biz?" diye bir çığlık attı Jessamine iplerin izin verdiği kadar dik oturmaya çalışarak. "Sen bir Gölge Avcısı değilsin! Onlara hiçbir sadakat borcun yok! Sana benden daha fazla değer vermiyorlar. Bana değer veren tek kişi Nate..."

"Ağabeyim," dedi Tessa zorlukla kontrol edebildiği bir sesle, "yalancı bir katildir ve duygudan yoksundur. Seninle evlenmiş olabilir Jessamine ama seni sevmiyor. Gölge Avcıları, aynen senin için yaptıkları gibi bana yardım etti ve beni korumaları altına aldı. Sense ağabeyim parmaklarını şaklattığı anda bir köpek gibi onların aleyhine dönüyorsun. Nate'in seni terk edeceğinden emin olabilirsin. Tabii eğer daha önce öldürmezse."

"Yalancı!" diye bağırdı Jessamine. "Sen onu anlamıyorsun. Asla anlamadın! Onun ruhu saf ve..."

"Hendek suyu kadar temiz," dedi Tessa. "Onu senden daha iyi anlıyorum. Sen onun yakışıklılığıyla kör olmuşsun. Onun seni umursadığı filan yok."

"Yalan..."

"Bunu gözlerinde gördüm. *Sana bakışında gördüm.*"

Jessamine'in gözleri iri iri açıldı. "Nasıl bu kadar zalim olabilirsin?"

Tessa başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun değil mi?" dedi hayretle. "Senin için hepsi bir oyun. Tıpkı bebek evinde oynadığın şu bebekler gibi. Onları oynatıyor, öpüştürüyor, evlendiriyorsun. Sıradan insan bir koca istedin ve Nate yeterince iyiydi. İhanetinin sana daima değer vermiş olanlara nelere mal olduğunu göremiyorsun."

Jessamine dişlerini gösterdi. O anda kapana kısılmış bir hayvana o kadar benziyordu ki. Tessa oturduğu yerde sindi. "Nate'i seviyorum," dedi Jessamine. "O da beni seviyor. Aşkı, sevgiyi anlamayan asıl sensin. *Ah, Will'le Jem arasında karar veremiyorum. Ne yapacağım ben?*" dedi tiz bir sesle ve Tessa kıpkırmızı oldu. "Mortmain, İngiltere'deki Gölge Avcıları'nı yok etmek istiyorsa ne olmuş? Bırak hepsini yok etsin, yakıp yıksın derim."

Tessa ağzı açık halde ona bakakaldı, derken odanın kapısı ardına kadar açıldı ve Charlotte kararlı adımlarla içeri girdi. Yorgunluktan çökmüş gibi görünüyordu ve gri elbisesi gözlerinin altındaki gölgelere uyuyordu ama duruşu dik, bakışları

sert ve netti. Arkasından Sophie korkmuş gibi bir tavırla içeri girdi ve bir an sonra Tessa nedenini anladı: Grubun en arkasında, parşömen rengi cüppesi içinde, yüzü kukuletasının gölgesinde gizlenmiş halde Sessiz Kardeş Enoch, elinde Ölümlü Kılıç'la gelmişti.

"Demek bizi yakıp yıksın, az önce böyle mi dedin Jessamine?" dedi Charlotte kendisinden beklenmeyecek kadar soğuk ve sert bir sesle.

Jessamine korkuyla inledi. Bakışları Kardeş Enoch'un elindeki kılıca kilitlenmişti. Kılıcın büyük kabzasına kanatlarını açmış bir melek figürü oyulmuştu.

Kardeş Enoch, Kılıç'ı Jessamine'e doğru uzattı ve Jessamine sindi. Kılıç onun bileklerini yatağın direklerine bağlayan ipleri kesip kopardı. Jessamine ellerini kucağına indirdi, hepsine tek tek baktıktan sonra Charlotte'a döndü. "Charlotte, Tessa bir yalancı. Yalan söyleyen bir Aşağı Dünyalı..."

Charlotte yatağın yanında durarak Jessamine'e soğuk gözlerle baktı. "Ben onun yalan söylediğini hiç görmedim Jessamine. Ya Sophie? O da her zaman son derece sadık ve dürüst bir hizmetkar oldu."

"Bana vurdu! Bir aynayla!" Jessamine'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Çünkü bunu bulmuş." Charlotte, Tessa'nın Sophie'ye verdiği davetiyeyi cebinden çıkarıp gösterdi. "Bunu açıklayabilir misin Jessamine?"

www.twilightturk.com Sethra

"Bir partiye gitmek neden Yasa'ya aykırı olsun ki?" Jessamine'in sesi hem öfkeli hem de korkulu çıkıyordu. "Benedict Lightwood bir Gölge Avcı..."

"Bu yazı Nathaniel Gray'e ait." Charlotte'ın sesi kontrollüydü ve bu onu daha da korkutucu yapıyordu. "O bir casus. Merkez tarafından aranıyor. Ve sen gizlice onunla buluşmaya gidiyorsun. Neden?"

Jessamine'in ağzı hafifçe aralandı. Tessa bahaneler sökülmesini bekledi. *Hepsi yalan. Sophie davetiyeyi uydurdu. Ben sadece güvenini kazanmak için Nate'le buluşmaya gidiyordum.* Ama tüm bunlar yerine kızın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu seviyorum," dedi. "O da beni seviyor."

"Yani onun için hepimize ihanet ettin," dedi Charlotte.

"Etmedim!" diye bağırdı Jessamine. "Tessa her ne dediyse doğru değil! Yalan söylüyor. Beni hep kıskandı ve şimdi de yalan söylüyor!"

Charlotte, Tessa'ya ölçülü bir bakış attı. "Öyle mi? Sophie de mi yalan söylüyor?"

"Sophie benden nefret ediyor," dedi Jessamine hıçkırarak. En azından bu doğruydu. "Hiçbir referans verilmeden sokağa atılmalı..."

"Muskuklarını kapa Jessamine. Hiçbir işe yaramıyor." Charlotte, Jessamine'in hıçkırıklarını bıçak gibi kesti, ardından Enoch'a döndü. "Hikayenin aslını öğrenmek zor olmaz. Ölümlü Kılıç, lütfen, Kardeş Enoch."

Sessiz Kardeş öne çıktı ve Ölümlü Kılıç'ı Jessamine'e doğrulttu. Tessa dehşetle izliyordu. Jessamine'e kendi yatağında, hepsinin önünde işkence mi yapacaktı?

Jessamine bağırdı. "Hayır! Hayır! Götürün onu buradan! *Charlotte!*" Sesi giderek kulakları yırtan bir ulumaya dönüşmüştü.

"Ellerini uzat Jessamine," dedi Charlotte soğuk bir tavırla.

Jessamine saçlarını savurarak başını vahşice iki yana salladı.

"Charlotte, hayır," dedi Tessa. "Canını yakma."

"Anlamadığın şeylere karışma Tessa," dedi Charlotte soğuk bir tavırla. "Ellerini uzat Jessamine, yoksa senin için daha kötü olur."

Yanaklarından yaşlar süzülürken Jessamine avuçlarını açarak ellerini öne uzattı. Tessa'nın bütün vücudu gerilmişti. Aniden midesi bulanmaya başlamış, tüm bunlara bir şekilde sebep olduğu için pişman olmuştu. Nate, Jessamine'i kandırdığı gibi, onu da kandırmıştı. Jessie bunu hak etmiyordu...

"Sorun yok," dedi kısık bir ses, omzunun üzerinden. Sophie'ydi. "Canını yakmayacak. Ölümlü Kılıç, Nefilimler'e doğruyu söyletir sadece."

Kardeş Enoch, Ölümlü Kılıç'ın düz kısmını Jessamine'in avuçlarına koydu. Bunu ne güçle ne de nazikçe yapmıştı. Jessamine'i bir kişi olarak bile görmüyor gibiydi. Kılıcın kaymasına izin vererek geri adım attı. Kılıç Jessamine'in ellerinin üzerinde hiç kıpırdamadan dengede durdu.

"Bu bir işkence aleti değil Jessamine," dedi Charlotte kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sadece doğruyu söylediğine güvenemeyeceğimiz için onu kullanmak zorundayız." Davetiyeyi tekrar kaldırıp gösterdi. "Bu senin, değil mi?"

Jessamine cevap vermedi. Gözleri dehşetle açılmış halde Kardeş Enoch'a bakıyor, göğsü hızla kalkıp iniyordu. "Bu canavar buradayken düşünemiyorum..." Sesi titriyordu.

Charlotte dudaklarını birbirine bastırdı ama Enoch'a dönerek bir şeyler söyledi. Enoch başıyla onayladı ve havada süzülür gibi yürüyerek odadan çıktı. Kapı kapandıktan sonra Charlotte tekrar Jessamine'e döndü. "İşte. Dışarıda, koridorda bekliyor. Kaçmaya kalkışırsan seni yakalayamayacağını sanma sakın Jessamine."

Jessamine başıyla onayladı. Kırık bir oyuncak bebek gibi görünüyordu.

Charlotte elindeki davetiyeyi salladı. "Bu senin, değil mi? Ve sana Nathaniel Gray tarafından gönderildi. Bu onun elyazısı."

"E-evet." Bu kelime Jessamine'in ağzından istemdışı dökülmüştü.

"Onunla ne kadar süredir gizlice buluşuyordun?"

Jessamine ağzını kapalı tutmaya çalıştı ama dudakları titriyordu. Biraz sonra ağzından bir sürü kelime peş peşe döküldü. Konuştuğuna inanamıyormuş gibi gözleri iri iri açılmıştı ve gözbebekleri fıldır fıldır dönüyordu. "Mortmain'in

Enstitü'yü işgal etmesinden birkaç gün sonra bana bir mesaj gönderdi. Bana karşı davranışı için özür diledi. Kendisiyle ilgilendiğim için memnun olduğunu ve zarafetimi, güzelliğimi unutamadığını söyledi. Be-ben... ona aldırmamaya çalıştım. Ama sonra ikinci mektup geldi. Ve üçüncüsü. Sonunda onunla buluşmayı kabul ettim. Gece geç saatte Enstitü'den ayrılarak Hyde Park'ta onunla buluştum. Beni öptü..."

"Yeter," dedi Charlotte. "Bize karşı casusluk yapman için seni ikna etmesi ne kadar zamanını aldı?"

"Sadece rahat yaşamasına yetecek kadar bir servet oluşturana dek Mortmain için çalışacağını söyledi. Benim servetimle yaşayabileceğimizi söyledim ama kabul etmedi. Kendi parası olmasını istiyordu. Karısının parasıyla yaşamayacağını söyledi. Bu soylu bir davranış değil mi?"

"Yani o zamana kadar evlenme teklif etmiş miydi?"

"İkinci buluşmamızda teklif etti." Jessamine nefes nefese konuşuyordu. "Kendisi için başka bir kadın olmayacağını söyledi. Yeterli parası olduğunda, her zaman istediğim hayatı yaşayabileceğime, para için asla endişelenmemiz gerekmeyeceğine ve sonra da çocuklarımız olacağına söz verdi." Jessamine burnunu çekti.

"Ah, Jessamine." Charlotte neredeyse üzgündü.

Jessamine kızardı. "Bu doğru! Beni seviyor! Bunu çoktan kanıtladı. Biz evliyiz! Bir rahiple, bir kilisede, son derece uygun bir şekilde yapıldı..."

"Muhtemelen kutsallığını kaybetmiş bir kilisede, rahip kılığına girmiş bir sahtekar tarafından evlendirildiniz," dedi Charlotte. "Sen sıradanların düğünleri hakkında ne biliyorsun Jessamine? Doğru bir düğünün nasıl olduğunu nereden bileceksin ki? Nathaniel Gray'in seni karısı olarak görmediğine garanti veririm."

"Görüyor, görüyor, *görüyor!*" diye bağırdı Jessamine ve Kılıç'tan kurtulmaya çalıştı. Ama kılıç sanki çiviyle çakılmış gibi, ellerinden kıpırdamadı bile. Jessamine'in ulumaları bir oktav daha inceldi. "Ben Jessamine Gray'im!"

"Sen Merkez'in gözünde bir hainsin. Nathaniel'a başka neler anlattın?"

"Her şeyi," dedi Jessamine kendini tutamayarak. "Mortmain'i nerede aradığınızı, onu bulmaya çalışırken hangi Aşağı Dünyalılar'la bağlantı kurduğunuzu. Aradığınız yerlerde onu hiçbir zaman bulamamanızın nedeni buydu. York'a yaptığınız yolculukla ilgili de onu uyardım. Bu yüzden Will'in ailesinin evine otomatonlarını gönderdi. Mortmain sizi korkutarak arayıştan vazgeçirmek istiyordu. Hepinizin baş belası olduğunuzu düşünüyor ama sizden korkmuyor." Göğsü yine kalkıp indi. "Hepinizi yenecek. Bunu biliyor. Ben de biliyorum."

Charlotte ellerini beline koyarak Jessamine'in üzerine eğildi. "Ama bizi aramadan vazgeçirmeyi başaramadı," dedi. "Gönderdiği otomatonlar Tessa'yı kaçırmaya çalıştı ve bunu da başaramadı."

"Amaçları Tessa'yı kaçırmak değildi. Ah, onu ele geçirmeyi hala istiyor ama o şekilde değil. En azından henüz değil. Planı gerçekleşmek üzere ve bu olduğunda Enstitü'yü ele geçirmek için harekete geçecek. O zaman Tessa'yı da..."

"Ne kadar yakın? Pyxis'i açmayı nasıl başardı?" diye tersledi Charlotte.

"Bil-bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Yani sen Nate'e her şeyi anlattın ama o sana hiçbir şey anlatmadı. Ya Benedict? Benedict, Mortmain'le işbirliği yapmayı neden kabul etti? Sevimsiz bir adam olduğunu hep biliyordum ama Merkez'e ihanet edeceği aklıma gelmezdi."

Jessamine başını iki yana salladı. Ter içinde kalmış, sarı saçları şakaklarına yapışmıştı. "Mortmain ona istediği bir şeyin sözünü verdi. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama Benedict onu elde etmek için her şeyi yapacaktır."

"Beni Mortmain'e teslim etmek dahil," dedi Tessa. Charlotte şaşkınlıkla ona baktı ve sözünü kesecek gibi göründü ama Tessa devam etti. "Peki, beni kara büyü malzemeleri saklamakla suçlama konusu ne? Bu nasıl yapılacaktı?"

"Beyaz Kitap," dedi Jessamine inleyerek. "O kütüphanedeki kilitli yerinden aldım. Sen dışarıdayken odana sakladım."

"Odamda nerede?"

"Gevşek zemin döşemelerinin altında... Şömineye yakın." Jessamine'in gözbebekleri inanılmayacak kadar büyümüştü. "Charlotte, lütfen..."

Charlotte'ın kılı kıpırdamadı. "Mortmain nerede? Nate'e Pyxis ve otomatonlarıyla ilgili planlarını anlatmış mı?"

"Ben..." Jessamine titreyerek nefes aldı. Yüzü koyu kırmızı bir tona bürünmüştü. "Ben..."

"Nate ona söylememiştir," dedi Tessa. "Yakalanabileceğini düşünmüştür ve işkence altında her şeyi anlatacağını tahmin etmiştir. O da aynı şeyi yapardı."

Jessamine ona nefret dolu gözlerle baktı. "Senden nefret ediyor, biliyor musun?" dedi. "Bütün hayatı boyunca senin onu küçümsediğini, teyzenle birlikte verdiğiniz ahlak dersleriyle onu yaptığı her şey için yargıladığınızı anlattı. Ona hep ne yapması gerektiğini söylemişsin ve önüne geçmesine hiç izin vermemişsin. Senin için ne dediğini biliyor musun? Diyor ki..."

"Umrumda değil," dedi Tessa yalan söyleyerek. Sesi biraz titremişti. Her şeye rağmen ağabeyinin kendisinden nefret ettiğini duymak onu sandığından daha fazla yaralamıştı. "Ne olduğumu söyledi mi? Bu güce neden sahip olduğumu açıkladı mı?"

"Babanın bir iblis olduğunu söyledi." Jessamine'in dudakları seğirdi. "Ve annen de bir Gölge Avcısı."

Kapı yavaşça açıldı. O kadar ki, Magnus sadece uyukluyor olmasaydı gürültü onu uyandırmazdı bile.

Başını kaldırıp baktı. Şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu çünkü kanepedeki yerini Will almıştı. Kolu kanlar içinde kalmış gömleğiyle Will ilaçların sağladığı derin bir

iyileşme uykusundaydı. Bir kolu dirseğine kadar sarılmış, yanakları kızarmış, sağlam kolunu başına yastık yapmıştı. Will'in kolundan çıkardığı diş yanındaki sehpanın üzerinde duruyor, bembeyaz parıldıyordu.

Misafir salonunun kapısı açık duruyordu ve kirişte Camille dikiliyordu.

Gözlerinin rengine uygun yeşil bir elbisenin üzerine siyah kadife yolculuk pelerini giymişti. Saçları zümrüt taraklarla başının üzerinde toplanmıştı. Magnus ona bakarken Camille beyaz eldivenlerini kasıtlı bir şekilde yavaş yavaş, tek tek çıkararak kapının yanındaki masanın üzerine bıraktı.

"Magnus," dedi. Sesi her zamanki gibi gümüş zillerin çınlaması gibiydi. "Beni özledin mi?"

Magnus doğrulup oturdu. Şöminedeki ateş Camille'in parlak saçlarından, bembeyaz ve pürüzsüz teninden yansıyordu. Kadının sıradışı bir güzelliği vardı. "Bu gece varlığınla beni onurlandıracağını bilmiyordum."

Camille kanepede uyuyan Will'e baktı. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Görebiliyorum."

"Mesaj göndermedin. Aslında Londra'dan ayrıldığından beri bana hiç mesaj göndermedin."

"Beni azarlıyor musun sen Magnus?" Camille eğleniyor gibiydi. Kanepenin arkasına gelerek sırtlığın üzerinden eğilip Will'in yüzüne baktı. "Will Herondale," dedi. "Ne kadar güzel, değil mi? En son eğlencen o mu?"

Magnus cevap vermek yerine uzun bacaklarını birbirinin üzerine attı. "Sen neredeydin?"

Camille daha da yaklaştı. Nefes alıyor olsa Will'in alnındaki saçları oynatırdı. "Onu öpebilir miyim?"

"Hayır," dedi Magnus. "Sen neredeydin Camille? Her gece kanepende tek başıma yatıp koridorda ayak seslerini duymayı bekledim ve nerede olduğunu merak ettim. En azından bana nerede olduğunu söyleyebilirsin."

Camille doğrularak gözlerini devirdi. "Ah, pekala. Paris'te yeni elbiseler yaptırıyordum. Londra'daki dramlardan sonra böyle bir tatile çok ihtiyacım vardı."

Uzun bir sessizlik oldu. "Yalan söylüyorsun," dedi Magnus sonunda.

Camille'in gözleri iri iri açıldı. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü doğru." Magnus cebinden kırışmış bir mektup çıkararak yere, aralarına attı. "Bir vampiri takip edemezsin ama bir vampirin hizmetkarını takip edebilirsin. Walker'ı yanına almıştın. Onu izleyip St. Petersburg'a gittiğini öğrenmek benim için hiç zor olmadı. Orada muhbirlerim var. Orada bir insan sevgilinle yaşadığını bana bildirdiler."

Camille dudaklarında hafif bir gülümsemeyle onu izliyordu. "Ve bu yüzden kıskandın mı?"

"Kıskanmamı mı istiyordun?"

"Ça m'est égal," dedi Camille, Magnus'u gerçekten kızdırmak istediğinde yaptığı gibi Fransızca konuşmaya başlayarak. "Benim için fark etmez. Onun seninle bir ilgisi yoktu. Rusya'dayken kafamı dağıtmak istedim, hepsi bu."

"Ve şimdi..."

"Öldü. Dolayısıyla sana rakip filan olamaz. Küçük maceralarıma izin vermek zorundasın Magnus."

"Yoksa?"

"Yoksa son derece huysuz olurum."

"İnsan sevgiline karşı huysuzlaşıp onu öldürdüğün gibi mi?" diye sordu Magnus. "Merhamete ne oldu? Şefkate? Sevgiye? Yoksa artık herhangi bir duygu hissetmiyor musun?"

"Sevebiliyorum," dedi Camille öfkeyle. "Sen ve ben Magnus, sonsuza kadar yaşayacağız. Ve bizim sevgimizi ölümlüler anlayamaz. Onların kısa, yanıp sönen titrek kıvılcımlarının yanında bizim sevgimiz sürekli bir alev. Senin için ne önemleri var ki? Sadakat insanlara has bir kavramdır ve sadece kısa bir süre için burada olduğumuz fikrine dayanır. *Sonsuza dek* sadakatimi isteyemezsin!"

"Ne kadar aptalım. Oysa ben isteyebileceğimi sanıyordum. En azından bana yalan söylememeni bekleyebileceğimi sanmıştım."

"Gülünç davranıyorsun," dedi Camille. "Çocuk gibi. Bir sıradanın ahlak değerlerini izlememi istiyorsun ama ne ben insanım ne de sen. Ayrıca bu konuda yapabileceğin neredeyse hiçbir şey yok. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Özellikle de bir melez." Aşağı Dünyalılar, iblis efendilerine

www.kitapkurdu.com Sethra

hakaret etmek istediklerinde bu ifadeyi kullanırdı. "Bana kendini adadığını söylemiştin. Maceralarıma göz yummak zorundasın. O zaman gayet güzel anlaşırız. Aksi takdirde seni terk ederim. *Bunu* isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Konuşurken Camille'in sesinde hafif bir hırıltı vardı ve Magnus'un içinde bir şeyleri koparmıştı. St. Petersburg'dan gelen mektubu aldığında hissettiği mide bulantısı aklına geldi. Yine de bir açıklaması olduğunu umarak Camille'in dönüşünü beklemişti. Özür dileyeceğini ummuştu. Kendisini yine sevmesini isteyeceğini. Şimdi Camille için o kadar değerli olmadığını -hiçbir zaman değerli olmadığını- anladığında, gözlerinin önünde kızıl bir sis bulutu oluştu. Bir an için delirmiş olmalıydı çünkü yaptığı şeyin tek açıklaması bu olabilirdi.

"Önemi yok." Magnus ayağa kalktı. "Artık Will'im var."

Camille'in ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsın. Bir *Gölge Avcısı* mı?"

"Sen ölümsüz olabilirsin Camille ancak duyguların sığ ve geçici. Will'inkiler öyle değil. Sevmenin ne demek olduğunu anlıyor." Bu delice sözleri büyük bir ağırbaşlılıkla söyledikten sonra Magnus odanın karşı tarafına yürüyerek Will'in omzunu sarstı. "Will. William. Uyan."

Will'in mavi gözleri açıldı. Yukarı bakarak sırtüstü yattığından, gördüğü ilk şey üzerine eğilmiş halde kendisine bakan Camille'in yüzü oldu. Aniden doğrulup oturdu. "Melek adına..."

"Ah, şşş," dedi Camille tembel bir tavırla. Sadece sivri dişlerinin uçlarını gösterecek kadar gülümsedi. "Canını yakmayacağım Nefilim."

Magnus, Will'i ayağa kaldırdı. "Evin hanımı," dedi, "geri döndü."

"Bunu görebiliyorum." Will kızarmış, gömleğinin yakası terden kararmıştı. "Harika," dedi ortaya. Magnus onun bunu gerçekten Camille'in dönüşü için mi, aldığı ağrı kesicilerine mi söylediğini anlayamadı. Belki de sadece saçmalıyordu.

"Dolayısıyla," dedi Magnus, Will'in kolunu anlamlı bir şekilde sıkarak, "bizim gitmemiz gerekiyor."

Will gözlerini kırpıştırdı. "Nereye?"

"Şimdi bununla ilgili endişelenme sen, aşkım."

Will yine gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?" Birilerinin izliyor olmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı. "Be-ben... pardösüm nerede?"

"Kan içindeydi," dedi Magnus. "Archer onu yok etti." Camille'e döndü. "Will bütün gece iblis avladı. Çok cesurdur."

Camille'in yüzünde hem şaşkın hem de rahatsız bir ifade vardı.

"Ben cesurum *elbette*," dedi Will. Kendinden memnun görünüyordu. Ağrı kesici ilaçlar gözbebeklerini irileştirmişti, bu yüzden gözleri daha koyu görünüyordu.

"Evet, elbette öylesin," dedi Magnus ve Will'i öptü. Abartılı bir öpücük değildi ama Will üzerine arı konmuş gibi

www.kitapkurdu.com
Sethra

boştaki kolunu salladı. Magnus, Camille'in bu hareketi tutku olarak yorumlamasını umdu. Ayrıldıklarında Will afallamış haldeydi. Camille de öyle.

"Şimdi," dedi Magnus, Will'in kendisine borçlu olduğunu hatırlamasını umarak. "Gitmemiz gerek."

"Ama ben..." Will yana doğru sallandı. "Diş!" Odanın diğer ucuna koşup dişi kaptı ve Magnus'un yeleğinin cebine tıktı. Sonra Camille'e göz kırparak (Camille'in bundan ne anlam çıkardığını ancak Tanrı bilirdi) odadan çıktı.

"Camille," diye başladı Magnus.

Camille kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkeli gözlerle ona bakıyordu. "Demek ben yokken Gölge Avcıları'yla karıştırıyordun," dedi. Tepkisindeki çifte standardı açıkça görmezden geliyordu. "Hem de benim evimde! Ah, Magnus." Kapıyı işaret etti. "Lütfen git ve bir daha sakın gelme."

Magnus biraz sonra evin önündeki kaldırımda Will'e katılmış, pardösüsünü giyerek (artık dünyada, ceplerindeki dışında sahip olduğu tek şey buydu) düğmelerini iliklivordu. İlk sabah ışıklarının görünmesinin uzun sürmeyeceğini düşündü.

"Sen beni öptün mü?" diye sordu Will.

Magnus anlık bir karar verdi. "Hayır."

"Sandım ki..."

"Ağrı kesici büyüler bazen çok tuhaf halüsinasyonlara yol açabilir."

"Ah," dedi Will. "Ne tuhaf." Camille'in evine baktı. Magnus misafir salonunun penceresinde sımsıkı çekilmiş kırmızı kadife perdeleri görebiliyordu. "Şimdi ne yapacağız? İblisi çağırmakla ilgili? Gidecek bir yerimiz var mı?"

"Benim gidecek bir yerim var," dedi Magnus, Will'in iblis çağırma konusundaki saplantısına içinden şükrederek. "Uğrayabileceğim bir arkadaşım var. Sen de Enstitü'ye geri dön. Ben mümkün olan en kısa sürede şu iblis dişi üzerinde çalışmaya başlayacağım. Herhangi bir şey öğrenir öğrenmez sana mesaj gönderirim."

Will yavaşça başıyla onayladı ve karanlık gökyüzüne baktı. "Yıldızlar," dedi. "Onları hiç bu kadar parlak görmemiştim. Rüzgar sisi dağıttı sanırım."

Magnus, elinde iblis dişiyle Camille'in misafir salonunda dururken Will'in yüzünde gördüğü mutluluğu düşündü. *Her nedense değişen şeyin yıldızlar olduğunu sanmıyorum.*

"Bir *Gölge Avcısı* mı?" dedi Tessa. "Bu mümkün değil." Olduğu yerde dönüp Charlotte'a baktı, onun yüzünde de şaşkınlık ifadesi vardı. "Bu mümkün değil, değil mi? Will bana Gölge Avcısı ve iblis çiftlerin çocuklarının ölü doğduğunu söylemişti."

Charlotte başını iki yana sallıyordu. "Hayır. Hayır, mümkün değil."

"Ama Jessamine gerçeği söylemek zorundaysa..." dedi Tessa titreyen sesiyle.

"İnandığı şekliyle gerçekleri söyler," dedi Charlotte. "Ağabeyin ona yalan söylemişse ve ona inanmışsa bunu gerçekmiş gibi anlatır."

"Nate bana asla yalan söylemez," diye hırladı Jessamine.

"Tessa'nın annesi bir Gölge Avcısı ise," dedi Charlotte soğuk bir tavırla, "o zaman Nate de Gölge Avcısı demektir. Gölge Avcısı kanı baskındır. Sana bundan hiç söz etti mi? Bir Gölge Avcısı olduğundan?"

Jessamine tiksintiyle baktı. "*Nate* bir Gölge Avcısı değil!" diye bağırdı. "Bunu bilirdim! Ben asla..." Dudağını ısırarak sustu.

"Öyle ya da böyle Jessamine," dedi Charlotte. "Ya bir Gölge Avcısı ile evlendin ki bu çok ilginç bir ironi olurdu ya da daha büyük olasılıkla seni kullandıktan sonra fırlatıp atan bir yalancıyla evlendin. Senin sonunda yakayı ele vereceğini tahmin etmiş olmalı. Sonrasında sana ne olacağını hiç düşündü mü dersin?"

"Hiçbir şey." Jessamine sarsılmıştı. "Senin zayıf olduğunu söyledi. Beni cezalandırmayacağını, bana gerçekten zarar veremeyeceğini söyledi."

"Yanılmış," dedi Charlotte. "Merkez'e ihanet ettin. Benedict Lightwood da öyle. Konsül bunları duyduğunda..."

Jessamine zayıf bir sesle güldü. "Söyle ona," dedi. "Mortmain'in istediği de *tam olarak* bu." Öksürdü. "Bana nedenini sorma. Bilmiyorum. Ama istediğini biliyorum. Bu yüzden istediğin kadar öt Charlotte. Bu sadece seni onun kontrolüne geçirecek."

Charlotte yatağın ayakucu tahtasını kemiklerinin beyazı görünecek kadar sıkı kavradı. "Mortmain nerede?"

Jessamine başını iki yana sallayarak ürperdi. "Hayır..."

"*Mortmain. Nerede?*"

"O," dedi Jessamine korkuyla. "O..." Jessamine'in yüzü morarmıştı ve gözleri kafatasından dışarı fırlayacak gibiydi. Kılıç'ı o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının etrafında kan toplanmaya başlamıştı. Tessa dehşetle Charlotte'a baktı. "*Idris,*" dedi Jessamine sonunda ve yastıkların üzerine yığıldı.

Charlotte donup kaldı. "Idris mi?" dedi. "Mortmain vatanımız Idris'te mi?"

Jessamine'nin gözkapakları titreşti. "Hayır. Orada değil."

"Jessamine!" Charlotte bir an sonra genç kadının üzerine atılıp öldüresiye dövecekmiş gibi görünüyordu. "Aynı anda nasıl hem Idris'te olur ve olmaz? Bize onun yerini söyle de kendini kurtar, aptal kız!"

"Dur!" diye bağırdı Jessamine. "Dur, acıyor..."

Charlotte ona sert gözlerle uzun uzun baktı. Sonra salonun kapısına gitti, geri döndüğünde peşinde Kardeş Enoch vardı. Charlotte kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesiyle Jessamine'i işaret etti. "Bir terslik var Kardeş. Ona Mortmain'in nerede olduğunu sordum, Idris'te olduğunu söyledi. Tekrar sorduğumdaysa inkar etti." Sesi sertleşti.

"Jessamine! Mortmain, Idris'in koruyucu mühürlerini mi aştı?"

Jessamine boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Nefesi hırıltılıydı ve göğsünü zorluyordu. "Hayır, aşmadı... Yemin ederim... Charlotte, lütfen..."

Charlotte. Kardeş Enoch'un kararlı sesi Tessa'nın zihninde de çınladı. *Yeter. Kızın zihninde bir tür engel var. Mortmain tarafından konmuş bir şey. Idris fikriyle bizimle alay ediyor, sonra kız onun orada olmadığını itiraf ediyor. Bu bloklar güçlüdür. Onu bu şekilde sorgulamaya devam edersen kalbi dayanmayabilir.*

Charlotte geri çekildi. "O zaman ne yapacağız?"

Onu Sessiz Şehir'e götüreyim. Zihinlerde gizlenmiş bilgilere ulaşmak için yöntemlerimiz var. Kız uyanıkken kendisinin bile farkında olmadığı bilgilere ulaşabiliriz.

Kardeş Enoch, Kılıç'ı Jessamine'in elinden aldı. Jessamine fark etmemiş gibiydi. İri iri açılmış gözlerle yalvaran bakışlarını Charlotte'a dikmişti. "Kemikler Şehri mi?" diye fısıldadı. "Ölülerin yattığı yer mi? Hayır! Oraya gitmem! Oraya tahammül edemiyorum!"

"O zaman bize Mortmain'in nerede olduğunu söyle," dedi Charlotte buz gibi bir sesle.

Jessamine iç parçalayan hıçkırıklara boğuldu ama Charlotte ona aldırmadı. Kardeş Enoch kızı ayağa kaldırdı. Jessamine karşı koyduysa da Sessiz Kardeş bir elinde Ölümlü Kılıç'ı taşırken diğer eliyle onu mengene gibi yakalamıştı.

"Charlotte!" diye bağırdı Jessamine acıklı bir sesle. "Charlotte, lütfen, Sessiz Şehir olmasın! Beni bir mezara kilitleyin, Konsey'in önüne çıkarın! Ama n'olur tek başıma oraya göndermeyin. Oraya, o mezarlığa göndermeyin! Orada korkudan ölürüm!"

"Bunu bize ihanet etmeden önce düşünecektin," dedi Charlotte. "Kardeş Enoch, götür onu lütfen."

Sessiz Kardeş onu kaldırıp omzunun üzerine atarken Jessamine hala çığlık çığlığa bağırıyordu. Tessa faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarken Kardeş Enoch omzunda Jessamine'le odadan çıkıp gitti. Kapı arkalarından kapandıktan çok sonra bile Jessamine'in çığlıkları koridorlarda yankılanmaya devam etti, sonra aniden kesildi.

"Jessamine..." diye başladı Tessa.

"O gayet iyi. Muhtemelen Sessiz Kardeş ona bir sükunet mührü verdi, hepsi o. Endişelenecek bir şey yok," dedi Charlotte ve yatağın kenarına oturdu. Ellerine sanki kendisine ait değillermiş gibi hayretle baktı.

"Henry..."

"Onu uyandırmamı ister misiniz Bayan Branwell?" diye sordu Sophie nazikçe.

"Bodrumda çalışıyor... Onu çağırmaya gönlüm elvermiyor." Charlotte'ın sesi uzaktan gelir gibiydi. "Jessamine küçüklüğünden beri bizimleydi. İhanetini öğrenmek Henry'ye çok ama çok ağır gelecek. O asla acımasız biri olmadı."

"Charlotte." Tessa nazikçe Charlotte'ın omzuna dokundu. "Charlotte, sen de acımasız değilsin."

"Yapmam gerekeni yapmalıyım. Endişelenecek bir şey yok," diye tekrarladı Charlotte ve hıçkırıklara boğuldu.

14

Sessiz Sehir

www.twilightturk.com
Sethra

Uludu yüksek sesle, "Yanıyorum içten içe!"
Ama yoktu cevap olarak bir mırıltı bile.
Nedir günahımı alıp götürecek şey
Ve kurtaracak ölmeyeyim diye?
- Lord Alfred Tennyson, "Sanat Sarayı"

"Jessamine," diye tekrarladı Henry belki beşinci ya da altıncı kez. "Hala inanamıyorum. Bizim Jessamine'inimiz?"

Bunu söylediği her seferinde Charlotte'ın dudakları biraz daha geriliyordu.

"Evet," dedi Charlotte bir kez daha. "Jessamine. Bize karşı casusluk yapıyor, bütün hamlelerimizi Nate'e haber veriyor,

o da Mortmain'e aktarıyormuş. Tekrar söylememe gerek var mı?"

Henry gözlerini kırpıştırdı. "Çok üzgünüm hayatım. Dinliyordum. Sadece..." İçini çekti. "Burada mutsuz olduğunu biliyordum ama Jessamine'in bizden nefret ettiğini sanmıyordum."

"Ben de nefret ettiğini sanmıyordum... Hala sanmıyorum." Konuşan, misafir salonunun şöminesinin yanında, bir kolunu mermere dayamış şekilde ayakta duran Jem'di. Her zaman yaptıklarının aksine kahvaltı için toplanmamışlardı. Kimse resmi olarak nedenini açıklamamıştı ama Tessa, Jessamine'in yeri boşken hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı için toplanmanın Charlotte'a kaldıramayacağı kadar ağır geleceğini tahmin etmişti.

Charlotte o gece kısa bir süre ağlamış, sonra kendini toparlamıştı. Sophie ve Tessa'nın nemli bez ve çay önerilerini başını sertçe iki yana sallayarak reddetmiş, kendini böyle salmayacağını, şimdi planlama ve strateji oluşturma zamanı olduğunu söyleyip durmuştu. Ardından peşinde Tessa ve Sophie'yle Tessa'nın odasına girmiş, zemin tahtalarını kararlı bir şekilde yoklamış, sonunda aile İncil'i gibi görünen beyaz deri ciltli ve kadifeye sarılmış küçük bir kitap bulmuştu. Tessa'nın sorularına aldırmadan kitabı cebine atarak ayağa kalktığında, pencerelerden günün ilk ışıkları görünmeye başlamıştı bile. Bitkin bir halde, Sophie'ye misafir salonunda basit ve soğuk bir kahvaltı hazırlaması için Bridget'a talimat vermesini ve evdeki erkeklerin de haberdar olması için Cyril'a açıklama yapmasını söylemiş, sonra da yanlarından ayrılmıştı.

Tessa, Sophie'nin yardımıyla nihayet Jessamine'in dar elbisesinden kurtulmuş, banyo yapmış ve Jessamine'in ona aldığı sarı elbisesini giymişti. Rengin moralini yükseltebileceğini düşünmüştü ama hala kendini solgun ve yorgun hissediyordu.

Misafir salonuna girdiğinde Jem'in yüzünde de aynı ifadeyi görmüştü. Gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu ve Tessa'yı görür görmez bakışlarını kaçırmıştı. Tessa incinmişti. Aynı zamanda da önceki gece balkonda Will'le yaşadıklarını hatırlamıştı. *Ama o farklıydı,* diye düşünmüştü. O gece ikisi de iblis efendisi tozları yüzünden geçici delilik yaşamıştı. Kesinlikle Jem'le yaşadıklarına benzer bir şey değildi.

"Bizden nefret ettiğini sanmıyorum," diye tekrarladı Jem geçmiş zaman kipini düzelterek. "O her zaman hırslı ve arzulu biri oldu. Her zaman çaresiz ve umutsuzdu."

"Bu benim hatam," dedi Charlotte çok kısık sesle. "Böylesine tiksindiği açıkken onu Gölge Avcısı olmaya zorlamamalıydım."

"Hayır. Hayır!" Henry telaşla karısını teselli etmeye çalıştı. "Sen ona hep nazik davrandın. Onun için yapabileceğin her şeyi yaptın. Fazlasıyla bozulmuş oldukları için onarılamayacak mekanizmalar vardır."

www.twilightturkiye.com Sethra

"Jessamine bir saat değil Henry," dedi Charlotte mesafeli bir sesle. Tessa, kendisiyle birlikte Woolsey Scott'ın yanına çıkmadığı için Charlotte'ın hala Henry'ye öfkeli olup olmadığını merak etti. Genel olarak tüm dünyaya öfkeli de olabilirdi. "Belki de Enstitü'yü kurdeleyle paketleyip Benedict Lightwood'a vermeliydim. İkinci kez çatımızın altında bir casus buluyoruz ve ciddi bir hasar yaratana kadar fark etmiyoruz. Beceriksiz biri olduğum çok açık."

"Bir açıdan aslında sadece tek bir casustu," diye başladı Henry ama Charlotte ona camı bile eritecek bir bakış atınca sustu.

"Benedict Lightwood, Mortmain için çalışıyorsa Enstitü'yü almasına izin verilemez," dedi Tessa. "Aslında dün gece verdiği parti bile onu gözden düşürmeye yeter."

"Asıl sorun bunu kanıtlamak," dedi Jem. "Benedict her şeyi inkar eder ve seninkine karşı onun sözü olur. Sonuçta sen bir Aşağı Dünyalısın..."

"Will var," dedi Charlotte ve kaşlarını çattı. "Bu arada *Will* nerede?"

"Bir yerlerde uyuyordur," dedi Jem, "ve onun tanıklığına gelince, şey, herkes Will'in delinin teki olduğunu düşünüyor."

"Ah," dedi bir ses kapıdan, "yıllık *herkes Will'in delinin teki olduğunu düşünüyor* toplantınızı mı yapıyorsunuz?"

"O iki yılda bir yapılıyor," dedi Jem. "Hayır, bu o toplantı değil."

Will'in bakışları salonun diğer ucunda oturan Tessa'yı aradı. "Jessamine'den haberleri var mı?" dedi. Yorgun görünüyordu ama Tessa'nın tahmin ettiği kadar yorgun değildi. Solgundu ama neredeyse... mutluluk denebilecek bastırılmış bir heyecan hissediliyordu. Önceki gecenin anıları -yıldızlar, balkon, öpüşme- benliğini sararken içinin hopladığını hissetti.

Dün gece eve kaçta geldi, diye düşündü Tessa. *Nasıl yaptı? Ve neden bu kadar heyecanlı görünüyor?* Önceki gece balkonda aralarında geçenlerden dolayı dehşete mi kapılmıştı, yoksa eğlenceli mi bulmuştu? Ve acaba Jem'e anlatmış mıydı? İblis efendisi tozları, diye tekrarladı kendi kendine çaresizce. Kendi iradesiyle hareket etmemişti. Jem bunu anlardı. Onu incitmek Tessa'yi çok üzerdi. Gerçi Jem'in umrunda olacak gibi görünmüyordu ya...

"Evet, Jessamine'le ilgili her şeyi biliyorlar," dedi telaşla. "Ölümlü Kılıç'la sorgulandı ve Sessiz Şehir'e götürüldü. Şu anda da bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek için toplandık. Charlotte çok üzgün."

Charlotte ona şaşkınlıkla baktı.

"Şey, üzgünsün," dedi Tessa. Hızlı konuştuğu için neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Ve Will'in nerede old..."

"Buradayım," dedi Will kendini Jem'in yakınındaki bir koltuğa atarken. Kollarından biri sargılıydı ve gömleğinin kolunu yarı yarıya üzerine çekmişti. Tırnaklarının üzerinde kurumuş kan vardı. "Jessamine'in Sessiz Şehir'e gittiğine

sevindim. Tam da ona göre bir yer. Bundan sonraki adım ne?"

"Biz de buna karar vermeye çalışıyoruz," dedi Jem.

"Pekala, onun orada olduğunu kimler biliyor?" diye sordu Will.

"Sadece biz," dedi Charlotte, "ve Kardeş Enoch. Ama bir-iki gün daha Merkez'e haber vermemeyi kabul etti. Biz ne yapacağımıza karar verene kadar. Bu arada seninle de konuşacağız Will. Bana haber vermeden Benedict Lightwood'un evine gitmen ve Tessa'yı da yanında sürüklemen konusunda."

"Kaybedecek zaman yoktu," dedi Will. "Biz seni uyandırıp bir plan yapana kadar Nathaniel oraya gelip gidebilirdi. Ve berbat bir fikir olduğunu da söyleyemezsin. Nathaniel ve Benedict Lightwood hakkında çok şey öğr..."

"Nathaniel Gray ve Benedict Lightwood, Mortmain değil."

Will uzun, zarif parmaklarıyla havada bir desen çizdi. "Mortmain ağın ortasında duran örümcek," dedi. "Ne kadar çok şey öğrenirsek sınırlarının nerelere kadar uzanabildiğini o kadar iyi biliriz. Dün geceden önce Lightwood'la bağlantısı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu, şimdiyse adamın onun kuklası olduğunu biliyoruz. Bence Merkez'e gidip Benedict ve Jessamine'e rapor edelim. Bırakalım onlarla Wayland ilgilensin. Bakalım Ölümlü Kılıç'la karşılaşınca Benedict neler yumurtlayacak."

Charlotte başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum."

Will başını arkaya attı. "Nedenmiş?"

"Jessamine, Mortmain'in özellikle bunu yapmamızı istediğini söyledi. Ve bunu Ölümlü Kılıç'ın etkisi altındayken açıkladı. Yalan söylemiyordu."

"Ama *yanılmış* olabilir," dedi Will. "Mortmain böyle bir durumu önceden kestirmiş ve Nate'e Jessamine'in zihnine bu düşünceyi ekmesini söylemiş olabilir."

"Sence o kadar ilerisini düşünmüş olabilir mi?" dedi Henry.

"Kesinlikle," dedi Will. "Adam bir strateji uzmanı." Parmağını şakağına vurdu. "Benim gibi."

"Yani Merkez'e gitmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Jem.

"Melek adına, hayır," dedi Will. "Ya gerçek buysa? O zaman kendimizi tam anlamıyla aptal gibi hissederiz."

Charlotte ellerini salladı. "Ama dedin ki..."

"Ne *dediğimi* biliyorum," dedi Will. "Yine de tüm ihtimalleri düşünmeniz gerek. Merkez'e gidersek ve yanılmışsak o zaman Mortmain'in oyununa geliriz. Süremiz dolana kadar hala birkaç günümüz var. Hemen Merkez'e gitmek bize bir şey kazandırmaz. Araştırırsak, adımlarımızı daha doğru atabiliriz."

"Araştırmayı nasıl yapmayı öneriyorsun?" diye sordu Tessa.

Will başını çevirip ona baktı. Mavi gözlerinde önceki gece gördüğü, kendisine o kadar nazikçe dokunan, adını bir sır gibi fısıldayan Will'i hatırlatan bir şey yoktu. "Jessamine'i sorgulamakla ilgili sorun şu ki, gerçekleri söylemeye zorlanmış olsa bile bilgisinin bir sınırı var. Bizimse Yargıç'la fazladan bir bağlantımız daha var. Muhtemelen çok daha fazlasını bilebilecek biri. Jessamine'in aracılığıyla ağabeyin Nate. Nate hala ona güveniyor. Eğer Jessamine onu görüşmeye çağırırsa o zaman onu orada yakalayabiliriz."

"Jessamine bunu yapmayı asla kabul etmez," dedi Charlotte. "Şimdi olm..."

Will kaşlarını çattı. "Elbette kabul etmez. Biz sadece Tessa'dan bir kez daha Jessamine rolünü oynamasını isteyeceğiz."

"Bu çok tehlikeli görünüyor," dedi Jem zayıf bir sesle. "Tessa için."

Tessa hemen ona baktı ve gümüş rengi gözlerini gördü. O gece odasından ayrıldığından beri Jem ilk kez ona bakıyordu. Tessa için tehlikeli olduğunu söylerken sesinde gerçekten endişe mi vardı, yoksa bu, Jem'in herkes için duyduğu sıradan bir endişe miydi? Belki de Tessa için korkunç bir son dilememesi sadece nezaketti, Tessa'nın onun hissetmesini dilediği şey değildi.

Neyse... Her ne olursa olsun, en azından Tessa'dan iğrenmiyordu...

"Tessa korkusuzdur," dedi Will. "Ve onun için pek tehlikeli olmaz. Nate'e bir mesaj gönderir, kolayca ve çabucak üzerine çullanabileceğimiz bir yerde buluşma ayarlarız. Sessiz Kardeşler ihtiyacımız olan bilgiyi alana kadar ona işkence yapabilir."

"İşkence mi?" dedi Jem. "Tessa'nın ağabeyinden söz ediyo..."

"İşkence yapsınlar," dedi Tessa. "Eğer gereken buysa. Size kendi adıma izin veriyorum."

Charlotte başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. "Bunda ciddi olamazsın."

"Sırlarını ortaya çıkarmak için zihnini kazmanın bir yolu olduğunu söylemiştin," dedi Tessa. "Bunu yapmamanı istediğimde kabul ettin ve yapmadın. Sen sözünü tuttun. Ama şimdi, gerekiyorsa zihnini kazın. Bütün bunlarda benim için size oranla çok daha fazlası var, biliyorsunuz. Sizin için bu Enstitü ve Gölge Avcıları'nın güvenliğiyle ilgili. Bunlar benim için de önemli Charlotte. Ve Nate, Mortmain için çalışıyor. Beni hapsedip kullanmak isteyen Mortmain için. Üstelik bunu neden istediğini bile bilmiyoruz. Benim ne olduğumu biliyor olabilecek adamdan söz ediyoruz. Nate, Jessamine'e babamın bir iblis ve annemin bir Gölge Avcısı olduğunu..."

Will oturduğu yerde aniden doğruldu. "Bu imkansız," dedi. "Gölge Avcıları ve iblisler üreyemez. Canlı çocukları olamaz."

"O zaman belki de bu bir yalandı. Mortmain'in Idris'te olması gibi," dedi Tessa. "Ama bu, *Mortmain*'in gerçeği bilmediği anlamına gelmez. Ne olduğumu öğrenmeliyim. Hiçbir şey olmasa bile, bunun beni isteme nedeninin anahtarı olduğuna inanıyorum."

Jem ona bakarken gözlerinde hüzün vardı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Pekala," dedi. "Will, onunla bir buluşma ayarlamak için ne öneriyorsun? Sence Jessamine'in elyazısını tanımaz mı? Aralarında gizli bir işaret filan olmalı."

"Jessamine'i ikna etmeliyiz," dedi Will. "Bize yardım etmesi için."

"Ona da işkence yapmayı önerme lütfen," dedi Jem sinirli bir tavırla. "Ölümlü Kılıç zaten kullanıldı. Bize anlatabileceği her şeyi anl..."

"Ölümlü Kılıç bize kullanmış olabilecekleri bütün buluşma yerlerini, şifreleri veya takma isimleri açıklamadı," dedi Will. "Anlamıyor musunuz? Jessamine'in son şansı bu. İşbirliği yapmak için son şans. Merkez'den merhamet isteyebilmesi için. Bağışlanmak için. Charlotte, Enstitü'yü elinde tutsa bile, sizce Jessamine'in yazgısını bize teslim ederler mi? Hayır, ona ne olacağına Konsey ve Sorgucu karar verir. Ve nazik davranmayacaklardır. Bizim için bunu yaparsa bu belki canını kurtarması anlamına gelebilir."

"Canını umursadığından emin değilim," dedi Tessa.

"Herkes umursar," dedi Will. "Herkes yaşamak ister."

Jem aniden başını çevirerek bakışlarını şöminedeki alevlere dikti.

"Soru şu ki onu ikna etmek için kimi gönderebiliriz?" dedi Charlotte. "Ben gidemem. En çok benden nefret ediyor ve beni suçluyor."

"Ben gidebilirim," dedi Henry nazik yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle. "Belki zavallı kızla anlaşabilir, ona hatasını gösterebilir, böylesine sahte bir aşkın hayatın gerçekleri karşısında..."

"Hayır." Charlotte'ın sesi kararlıydı.

"Şey, beni görmek istediğini de hiç sanmıyorum," dedi Will. "Jem olması gerekecek. Ondan nefret etmek imkansızdır. Şu şeytan kedi bile onu seviyor."

Jem bakışlarını alevlerden ayırmadan nefesini üfledi. "Sessiz Şehir'e gideceğim," dedi. "Ama Tessa da benimle gelmeli."

Tessa şaşkınlıkla ona baktı. "Ah, hayır," dedi. "Jessamine'in benden pek hoşlandığını sanmıyorum. Onun yerine geçerek ona korkunç bir şekilde ihanet ettiğimi düşünüyor ve bu konuda onu suçladığımı söyleyemem."

"Evet," dedi Jem. "Ama aynı zamanda da Nate'in kız kardeşisin. Eğer onu söylediği kadar seviyorsa..." Salonun iki ucundan göz göze geldiler. "Sen Nate'i tanıyorsun. Onunla ilgili konuşabilirsin. Jessamine'i benim inandıramayacağım bir şeye sen inandırabilirsin."

"Pekala," dedi Tessa. "Denerim."

Kahvaltı böylece sona erdi. Charlotte, Sessiz Şehir'den onları almaya gönderilecek bir araç istemeye gitti. Oraya ancak bu şekilde gidebileceklerini açıklamıştı. Henry bodrumuna ve icatlarına döndü. Tessa'ya birkaç kelime mırıldanan Jem de şapkasıyla pardösüsünü almaya gitti. Geride sadece bakışlarını alevlere dikmiş olan Will kalmıştı. Tessa onun kıpırdamadığını görünce Jem'in kapıyı arkasından kapamasını bekledikten sonra Will'e yaklaştı.

Will yavaşça bakışlarını genç kızın yüzüne kaldırdı. Will hala önceki gece giydiği kıyafetleri giyiyordu ama beyaz gömleğinin önü kan içindeydi ve frakının üzerinde uzun bir yırtık vardı. Yanağında, sol gözünün altında da bir kesik görünüyordu. "Will," dedi Tessa.

"Senin Jem'le birlikte gitmen gerekmiyor mu?"

"Gideceğim," diye cevap verdi Tessa. "Ama önce senden bir söz istiyorum."

Will'in bakışları ateşe döndü, Tessa dans eden alevlerin Will'in gözbebeklerinden yansıdığını görebiliyordu. "O zaman ne olduğunu çabuk söyle. İlgilenmem gereken önemli işlerim var. Bütün öğleden sonra surat asmayı ve sonrasında da belki akşamı düşüncelere dalarak, geceyi de kendimi dağıtarak geçirmeyi planlıyorum."

"Sen istediğini yap. Ben sadece dün gece balkonda aramızda olanları kimseye anlatmayacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Ah, demek o *sendin*," dedi Will şaşırtıcı bir detay yakalamış gibi.

"Kes şunu," diye çıkıştı Tessa kendini tutamayarak. "İblis efendisi tozlarının etkisi altındaydık. Hiçbir anlamı yoktu. Şu anda bu konuda korkunç davransan da, olanlar için seni de suçlamıyorum. Ama kimsenin bilmesine gerek yok ve eğer bir beyefendiysen..."

"Değilim."

"Ama bir Gölge Avcısı'sın," dedi Tessa öfkeyle. "Ve iblis efendileriyle zaman geçiren bir Gölge Avcısı'nın bir geleceği olamaz."

Will'in gözleri ateşle dans ediyordu. "Can sıkıcı olmaya başladın Tess."

"O zaman bana kimseye, hatta Jem'e bile söylemeyeceğine söz ver ve ben de daha fazla canını sıkmadan gideyim."

"Melek üzerine söz veriyorum," dedi Will. "Zaten övünmeyi planladığım bir şey değildi. Ancak buradakilerin seni ahlaki açıdan yetersiz bulmasını neden bu kadar önemsediğini anlamıyorum."

Tessa'nın zihninde Jem'in yüzü belirdi. "Hayır," dedi. "Gerçekten anlamıyorsun." Tessa olduğu yerde döndü ve onu şaşkın bir halde bırakarak salondan çıktı.

Sophie başını önüne eğmiş, bakışlarını ayaklarının altındaki kaldırım taşlarına dikmiş halde Piccadilly'de ilerliyordu.

Dışarı çıktığında birilerinin mırıldanmasına ve yara izine bakmasına alışkındı, yüzünü şapkasının gölgesi altında gizleyecek şekilde yürümekte ustalaşmıştı. Yara izinden utanmıyordu ama bakanların gözlerindeki acıma ifadesinden nefret ediyordu.

Jessamine'in eski elbiselerinden birini giymişti. Henüz modası geçmemişti ama Jessamine üç kereden fazla giydiği her elbiseyi *tarihi* bulan ve ya fırlatıp atan ya da baştan yaptıran kadınlardandı. Yeşil-beyaz çizgili ipek bir elbiseydi ve şapkasının üzerinde beyaz çiçeklerle yeşil yapraklar vardı. Dışarıdan bakıldığında iyi aileden gelen bir kız olarak algılanabilirdi. Özellikle de çalışmaktan yıpranıp sertleşmiş elleri bir çift beyaz eldivenin içindeyken. Tabii eğer dışarıda tek başına olmasaydı.

Gideon'u önce o gördü. Fortnum&Mason'ın büyük açık yeşil vitrininin önünde bir lamba direğine yaslanmıştı. Ona bakınca kalbi duracak gibi oldu. Siyah giysileri içinde, ince bir zincire bağlı altın cep saatini kontrol ederken ne kadar da yakışıklı görünüyordu. Sophie bir an için duraksayarak Gideon'un etrafında gelip giden insanlara baktı. Londra'nın yoğun yaşamı etrafında akıp giderken Gideon çalkantılı bir nehrin ortasındaki bir kaya gibi sakin ve kendinden emin görünüyordu. Bütün Gölge Avcıları'nın özgün bir havası vardı. Onları sıradanların hayatından ayıran o dinginlik, o farklılık aurası.

Gideon başını kaldırıp baktı ve Sophie'yi görünce bütün yüzünü değiştiren bir şekilde gülümsedi. "Bayan Collins," dedi yaklaşırken. Sophie kendini onun dünyasına adım atıyormuş gibi hissederek ona yaklaştı. Şehir trafiğinin sürekli uğultusu bir anda silinmiş, sadece sokağın ortasında ona bakan Gideon'la baş başa kalmış gibiydi.

"Bay Lightwood," dedi.

Gideon'un yüzü değişti. Sadece biraz. Yine de Sophie bunu fark etmişti. Sol elinde örgü bir piknik sepeti taşıdığını da görebiliyordu. Sophie önce sepete, sonra Gideon'a baktı.

"Fortnum&Mason'ın ünlü sepetlerinden biri," dedi Gideon yüzünde yamuk bir gülümsemeyle. "Stilton peyniri, bıldırcın yumurtası, gül yaprağı reçeli..."

"Bay Lightwood," diye tekrarladı Sophie kendini bile şaşırtan bir şekilde Gideon'un sözünü keserek. Bir hizmetkar *asla* bir beyefendinin sözünü kesmezdi. "Ben çok huzursuzum. Buraya gelmiş olmam bile... Sonunda, sadece sizi göremeyeceğimi yüzünüze söylemek için olsa bile gelmem gerektiğine karar verdim. Bu kadarını hak ettiğinizi düşündüm."

Gideon ona şaşkınlıkla baktı ve o anda Sophie bir Gölge Avcısı değil, Thomas veya Cyril gibi, elinde bir piknik sepeti ve yüzünde gizleyemediği bir şaşkınlık ve kırgınlık ifadesiyle duran sıradan bir delikanlı gördü. "Bayan Collins, sizi gücendirecek bir şey yaptıysam..."

"Sizinle görüşemem. Hepsi bu," dedi Sophie ve hızlı adımlarla geldiği yöne geri yürüme niyetiyle döndü. Acele ederse şehre giden bir sonraki otobüse yetişebilirdi…

"Bayan Collins, lütfen." Gideon gelip dirseğinin dibinde durmuştu. Sophie'ye dokunmuyordu ama üzgün bir tavırla onunla konuşuyordu.

"Bana ne yaptığımı söyleyin."

Sophie sessizce başını iki yana salladı. Gideon'un yüzündeki ifade… Belki de buraya gelmekle hata etmişti. Haşet Kitabevi'nin önünden geçiyorlardı. Sophie bir an içeri girmeyi düşündü. Gideon'un onu takip etmeyeceğinden emindi çünkü öyle bir yerde konuştukları her şey duyulurdu. Ama belki de takip ederdi.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Gideon aniden. "Will. Size söyledi, değil mi?"

"Bana bunu söylüyor olmanız, söylenmesi gereken bir şey olduğunu düşündürüyor."

"Bayan Collins, açıklayabilirim. Sadece benimle gelin, bu taraftan." Gideon döndü ve Sophie kendini temkinli adımlarla onu takip ederken buldu. St. James Kilisesi'nin önündeydiler. Gideon onu Piccadilly ile Jermyn Caddesi'ni birleştiren dar bir sokağa soktu. Burası daha sakindi ama ıssız değildi. Yoldan geçen birkaç yaya onlara meraklı gözlerle bakıyordu. Yara izli bir kız ve elindeki piknik sepetini dikkatle yere bırakan yakışıklı bir beyefendi.

"Bu dün geceyle ilgili," dedi Gideon. "Babamın Chiswick'teki evinde düzenlediği balo. Orada Will'i gördüğümü sandım. Size anlatıp anlatmayacağını merak etmiştim…"

"Yani itiraf mı ediyorsunuz? Sizin de o uygunsuz baloya…"

"Uygunsuz mu? Uygunsuzdan öte bir manzaraydı," dedi Gideon, Sophie'nin daha önce onda görmediği bir güçle. Arkalarında kilise kulesinin çanı çalıp saati haber verdi. Gideon duymuyor gibiydi. "Bayan Collins, yapabileceğim tek şey, dün gece babamın ne türde yıkıcı alışkanlıkları olan aşağılık kişileri davet ettiği konusunda hiçbir fikrim olmadığına size yemin etmek olabilir. Geçen yılın yarısını İspanya'da geçird…"

"Ve daha önce öyle değil miydi?" diye sordu Sophie inanmayarak.

"Pek sayılmaz. Açıklaması çok zor." Gideon her zamankinden daha fırtınalı görünen gri-yeşil gözlerini Sophie'nin arkasında bir yere dikti. "Babam her zaman geleneklerle alay etmiştir. Yasa'yı çiğnemek değilse de biraz esnetmek istemiştir. Bize her zaman herkesin bu yolu izlediğini, bütün Gölge Avcıları'nın bunu yaptığını öğretmişti. Ve biz -Gabriel ve ben- annemizi çok küçük yaşta kaybettiğimizden, izleyecek daha iyi bir örneğimiz yoktu. Ancak Madrid'e gittikten sonra babamın… yanlışlarını daha iyi kavramaya başladım. Herkes Yasa'ya karşı gelmiyor ya da kuralları esnetmiyordu ve öyle olduğuna inandığım için bana canavarmışım gibi davranıldı,

www.twilightturk.com Sethra

ta ki tarzımı değiştirene kadar. Araştırmalarım ve gözlemlerim, bana kötü prensipler aşılanmış olduğunu ve bunun kasıtlı olarak yapıldığını gösterdi. Ben sadece Gabriel'ı ve onu bu kavrayıştan korumayı düşünüyorum... Ya da en azından bu kadar şok edici olmamasını sağlamaya çabalıyorum."

"Ya kız kardeşiniz? Bayan Lightwood?"

Gideon başını iki yana salladı. "O hepsinden korundu. Babam kadınların Aşağı Dünya'nın daha karanlık yönlerine bulaşmaması gerektiğini düşünüyor. Hayır, Lightwood malikanesinin varisi ben olduğum için onun faaliyetlerini bilmesi gereken kişinin ben olduğuma inanıyor. Dün gece bunu bir ölçüde sağlamak için babam beni baloya götürdü ve Will de beni orada gördü."

"Onun orada olduğunu biliyor muydunuz?"

"O salonda gördüklerimden o kadar tiksinmiştim ki sonunda oradan çıkmanın bir yolunu buldum ve biraz temiz hava almak için bahçeye çıktım. İblislerin kokusu midemi bulandırmıştı. Dışarıdayken tanıdık birinin mavi derili bir iblisi kararlı bir şekilde kovaladığını gördüm."

"Bay Herondale mi?"

Gideon omuz silkti. "Orada ne aradığını bilmiyordum, sadece davet edilmediğini biliyordum. Nasıl içeri girdiğini veya iblisi kovalamasının konuyla ilgisi olup olmadığını anlayamadım. Beni gördüğünüzde yüzünüzde beliren ifadeyi görene kadar emin değildim..."

Sophie'nin sesi yükselip sertleşti. "Ama babanıza veya Gabriel'a söylediniz mi? Onlar biliyor mu? Efendi Will'i?"

Gideon yavaşça başını iki yana salladı. "Onlara hiçbir şey söylemedim. Will'in orada olmasını hiçbir şekilde beklemediklerinden eminim. Enstitü'deki Gölge Avcıları'nın Mortmain'in izini sürdüğü düşünülüyor."

"Öyle zaten," dedi Sophie yavaşça. Gideon'un yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce açıkladı. "Babanızın davetindeki o mekanik yaratıklar... Onların nereden geldiklerini sanıyorsunuz?"

"Bilmiyorum... Ben sadece bir tür iblis oyuncakları filan olduklarını..."

"Onlar sadece Mortmain'den gelebilir," dedi Sophie. "Siz daha önce onun otomatonlarını görmediniz ama Bay Herondale ve Bayan Gray gördüler ve emindiler."

"Ama babamın Mortmain'le ne ilgisi olabilir ki?"

Sophie başını iki yana salladı. "Belki de bana cevabını bilmek istemediğiniz sorular sormamalısınız Bay Lightwood."

"Bayan Collins." Gideon'un saçları gözlerinin önüne dökülmüştü, sinirli bir tavırla başını sallayarak saçlarını arkaya attı. "Bayan Collins, bana söyleyeceğiniz her şeyin gerçek olacağını biliyorum. Birçok açıdan, Londra'da karşılaştığım herkes arasında en güvenilir kişinin siz olduğunuzu düşünüyorum. Kendi ailemden bile daha fazla."

www.twilightbook.com
Sethra

"Bu büyük bir talihsizlik gibi görünüyor Bay Lightwood çünkü aslında birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz."

"Bunu değiştirmeyi umuyorum. En azından parkta benimle yürü Soph... Bayan Collins. Bana sözünü ettiğiniz şu gerçekleri anlatın. Sonrasında benimle hala görüşmek istemiyorsanız bu tercihinize saygı duyacağım. Ben sadece bir saatinizi rica ediyorum." Gideon yalvaran gözlerle bakıyordu. "Lütfen?"

Sophie neredeyse istemdışı bir şekilde bu deniz gözlü, böylesine yalnız görünen delikanlıya sempati duydu. "Pekala," dedi. "Sizinle birlikte parkta biraz yürüyeceğim."

Jem'le baş başa bir fayton yolculuğu, diye düşündü Tessa eldivenlerini çıkarıp yatak odasındaki aynada kendine son kez bakarken. Daha iki gece önce, böyle bir durum onda yeni veya sıradışı duygular uyandırmamıştı. O zaman Will için endişeleniyor, Whitechapel'i merak ediyordu ve Jem onunla Latince, Yunanca ve *parabatai*'si hakkında konuşarak dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

Ya şimdi? Şimdi onunla birlikte küçük, kapalı bir alanda baş başa kalma düşüncesi içini kıpır kıpır ediyordu. Aynada solgun yüzüne baktı ve biraz renk gelmesi için yanaklarını çimdikleyerek dudaklarını ısırdı. Sonra tuvalet masasının yanındaki askıda duran şapkasına uzandı. Şapkayı kumral saçlarının üzerine yerleştirirken Jessamine'inki gibi altın rengi

bukleleri olmasını diledi ve olup olamayacağını merak etti. Acaba vücudunun sadece belli bir bölümünü dönüştürmesi, kendine parlak sarı saçlar, belki daha ince bir bel veya daha dolgun dudaklar vermesi mümkün olabilir miydi?

Başını iki yana sallayarak aynadan uzaklaştı. Bunu nasıl olup da daha önce düşünememişti? Ama bu fikri düşünmek bile kendi yüzüne ihanet etmek gibi geliyordu. Gerçekte ne olduğunu bilme açlığı hala içini kavuran bir ateşti. Kendi yüzü artık bir zamanlar doğduğu gibi olmasa bile, bu doğasını, kimliğini bilme ihtiyacını bastırmıyordu. "Tessa Gray diye birinin olmadığını bilmiyor musun?" demişti Mortmain. Gücünü eğer gözlerini gök mavisi yapmak veya kirpiklerini karartmak için kullanırsa Mortmain'i haklı çıkarmış olmaz mıydı?

Hızlı adımlarla odadan çıkıp Enstitü'nün çıkışına yönelirken bu düşünceleri kafasından atmak için başını iki yana salladı. Avluda herhangi bir arması olmayan, duman rengi bir çift at tarafından çekilen siyah bir araba bekliyordu. Sürücü koltuğunda bir Sessiz Kardeş oturuyordu. Kardeş Enoch değil, Tessa'nın tanımadığı başka biriydi. Kukuletasının altından görebildiği kadarıyla yüzü Enoch'unki kadar yaralarla dolu değildi.

Basamakları inmeye başladığında arkasındaki kapı açıldı ve Jem dışarı çıktı. Hava soğuktu ve Jem saçlarıyla gözlerine her zamankinden daha fazla uyuyor gibi görünen açık gri bir

ceket giymişti. Jem başını kaldırıp kara bulutlarla dolmuş gri gökyüzüne baktı. "Yağmur başlamadan arabaya binsek iyi olur," dedi.

Bu son derece sıradan bir şeydi ama Tessa'nın yine de nutku tutulmuştu. Jem'in peşinden sessizce arabaya doğru yürüdü ve binmesine yardım etmesine izin verdi. Jem onun peşinden arabaya binip kapıyı kapatırken Tessa onun her zamanki gibi kılıç bastonunu yanına almadığını fark etti.

Fayton sarsılarak hareket etti. Tessa elini pencereye koyarak bir çığlık attı. "Kapılar kilitli! Fayton..."

"Şşş." Jem elini genç kızın koluna koydu. Araba asma kilitli demir kapılara hızla yaklaşırken Tessa korkuyla inlemekten kendini alamadı. Araba sanki havadan yapılmış gibi kapıların içinden geçti! Tessa şaşkınlıkla nefesini salıverdi. "Sessiz Kardeşler ilginç büyülere sahiptir," diye açıkladı Jem ve elini indirdi.

O anda gökyüzü delinmiş bir sıcak su balonu gibi boşaldı ve yağmur yağmaya başladı. Tessa damlaların arasından bakarken fayton hayalet gibi yayaların içinden geçerek binaların arasındaki en dar çatlaklara daldı. Bir avludan, sonra bir depodan geçerek sonunda yağmurdan ıslanıp kayganlaşmış yapay dolgu nehir kıyısına çıktılar. Bir tarafta Thames'in gri suları akıyordu.

"Ah, ulu Tanrım," dedi Tessa ve perdeleri çekip kapadı. "Bana nehre girmeyeceğimizi söyle."

Jem güldü. Tessa'nın şaşkınlığına rağmen bu güzel bir sesti. "Hayır. Bildiğim kadarıyla Sessiz Şehir'in faytonları sadece karada gider ama yolculukları oldukça tuhaftır. İlk bir-iki seferinde biraz mide bulandırır, sonra alışırsın."

"Ya sen?" Tessa dik dik onun yüzüne baktı. Doğru zaman gelmişti. Arkadaşlıkları daha fazla zarar görmeden söylemek zorundaydı. "Jem," dedi.

"Evet?"

"Ben... Bilmelisin ki... Arkadaşlığımızın benim için ne kadar önemli olduğunu," diye başladı. "Ve..."

Jem'in yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Lütfen yapma."

Tessa gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"*Arkadaşlık* kelimesi kullandığın her seferinde bir bıçak gibi kalbime saplanıyor," dedi Jem. "Arkadaş olmak güzel bir şeydir Tessa. Bunu kesinlikle küçümsemiyorum. Ama uzun süredir arkadaştan fazlası olabileceğimizi umuyordum. Geçen gece olanlardan sonra belki de umutlarımın boşuna olmayabileceğini düşünmüştüm ama şimdi..."

"Şimdi her şeyi mahvettim," diye fısıldadı Tessa. "Özür dilerim."

Jem bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Tessa onun güçlü bir duyguyu bastırmaya çalıştığını görebiliyordu. "Duygularıma karşılık vermediğin için kendini özür dilemek zorunda hissetmemelisin."

"Ama *Jem*."

Tessa çok şaşırmıştı ve düşünebildiği tek şey Jem'in kırgınlığını çekip almak, acısını azaltmaktı. "Ben o geceki davranışım için özür dileyecektim sadece. Çok açık ve uygunsuz davrandım. Benim hakkımda düşüncelerin..."

Jem şaşkınlıkla ona döndü. "Tessa, bunu düşünüyor olamazsın değil mi? Mazeret kabul etmez bir şekilde davranan bendim. O zamandan beri yüzüne bakmakta zorlanıyorum çünkü benden ne kadar tiksindiğini düşünerek..."

"Senden tiksiniyor filan değilim," dedi Tessa. "Senin kadar nazik ve iyi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Asıl senin benden iğrendiğini sanıyordum."

Jem iyice afallamıştı. "Aramızda olanlara yol açan şey benim o anki ruh halimken senden nasıl iğrenebilirim ki? O kadar umutsuz bir durumda olmasam kendimi daha fazla kontrol edebilirdim."

Yani beni durduracak kadar kontrol etmekten söz ediyor, diye düşündü Tessa. Benim edepli davranmamı beklemiyor. Bunun doğam olduğunu düşünüyor. Tessa yine bakışlarını pencereden dışarı dikti. Dalgaların arasında bata çıka ilerleyen siyah tekneleri ve nehir suyuna karışan yağmuru görebiliyordu.

"Tessa." Jem karşısında oturmak yerine yanında oturabilmek için faytonun içinde yer değiştirdi ve endişeli güzel yüzünü Tessa'nınkine yaklaştırdı. "Sıradan kızlara erkekleri baştan çıkarmamanın kendi sorumlulukları olduğunun öğretildiğini biliyorum. Erkeklerin zayıf olduklarını ve kadınların

onları sınırlamaları gerektiğini anlatıyorlar. İnan bana, Gölge Avcıları farklıdır. Daha eşittir. Yaptığımız şeyi yapmak ortak seçimimizdi."

Tessa ona baktı. *Ne kadar nazik,* diye düşündü. Yüksek sesle söylemesine bile gerek kalmadan korkularını hissediyor ve onları dağıtmaya çalışıyordu.

Sonra Will'i düşündü. Önceki gece aralarında geçenleri. Etraflarını saran soğuk havanın anısını, vücutlarının sıcaklığını kafasından atmaya çalıştı. İkisi de uyuşturucu etkisindeydi! Söyledikleri veya yaptıkları hiçbir şeyin bir afyon bağımlısının zırvalarından farkı yoktu. Kimseye anlatmaya gerek yoktu, hiçbir anlam taşımıyordu. Hiç.

"Bir şey söyle, Tessa." Jem'in sesi titriyordu. "O geceden pişmanlık duyduğunu söylemenden korkuyorum. Ben duymuyorum." Başparmağıyla Tessa'nın bileğini, elbisesinin kol ağzıyla eldivenin arasında kalan çıplak teni okşadı. "Sadece çok çabuk olmasından pişmanım. Be-ben... önce sana kur yapmak isterdim. Seni yanında bir eşlikçiyle gezmeye götürmek gibi."

"Eşlikçi mi?" Tessa kendini tutamayarak güldü.

Jem kararlı bir şekilde devam etti. "Önce sana duygularımı *söylemek* isterdim. Göstermeden önce. Senin için şiirler yazmak..."

"Sen şiiri sevmezsin bile," dedi Tessa sesi titreyerek.

"Hayır. Ama sen şiir yazmak istememe neden oluyorsun. Bunun bir anlamı yok mu?"

Tessa'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Öne eğilerek Jem'in yüzüne baktı. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki Jem'in gözkapaklarındaki gümüş rengi kirpikleri, boğazında bir zamanlar mühürlerin olduğu beyaz yara izlerini görebiliyordu. "Bu neredeyse prova edilmiş gibi James Carstairs. Bu gözleminizle kaç kızın ayaklarını yerden kestiniz?"

"Ayaklarını yerden kesmek istediğim sadece tek bir kız var," dedi Jem. "Asıl soru, o bunu istiyor mu?"

Tessa gülümsedi. "İstiyor."

Bir an sonra -Tessa nasıl olduğunu bile anlamamıştı- Jem yumuşak dudaklarını onunkilere bastırmış, elini çenesine ve yanağına dayamış, yüzünü kendininkine bastırarak onu öpüyordu. Tessa hafif bir hışırtı duydu ve bunun Jem vücudunu onunkine yaslarken şapkasındaki ipek çiçeklerin ezilmesinden kaynaklandığını anladı. Hem düşmemek hem de Jem'i kendine daha fazla çekebilmek için ceketinin yakalarına yapıştı.

Fayton aniden sarsılarak durdu. Jem sersemlemiş bir halde geri çekildi.

"Melek adına," dedi. "Belki de gerçekten bir eşlikçiye ihtiyacımız var."

Tessa başını iki yana salladı. "Jem, ben..."

Jem hala sersemlemiş görünüyordu. "Sanırım şuraya otursam daha iyi olur," dedi ve Tessa'nın karşısındaki koltuğa geçti. Tessa pencereye doğru baktı. Perdelerin arasındaki boşluktan, tepelerinde yükselen Parlamento Binası'nı, gökyüzüne yükselen kuleleri gördü. Yağmur kesilmişti. Faytonun neden durduğundan emin değildi, zaten bir an sonra da tekrar hareket etti ve önlerinde açılan simsiyah bir çukura doğru daldı. Bu kez artık şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Bir karanlık oldu ve sonra Konsey toplantısından hatırladığı meşalelerle aydınlatılmış siyah bazalt duvarları olan büyük bir salona girdiler.

Fayton durdu ve kapılar açıldı. Diğer tarafta birkaç Sessiz Kardeş duruyordu. Kardeş Enoch başlarındaydı. İki Kardeş ellerinde yanan birer meşaleyle onun iki yanında duruyordu. Kukuletalarını açmışlardı. İkisi de körd ama sadece birinin -Enoch gibi- gözleri yoktu, diğerlerinin gözleri kapalıydı ve üzerlerine mühürler işlenmişti. Hepsinin dudakları dikişle kapatılmıştı.

Sessiz Şehir'e tekrar hoşgeldin Lilith'in Kızı, dedi Kardeş Enoch.

Tessa bir an için Jem'in elinin sıcaklığını hissetmek için arkasına uzanmayı, kendisini faytondan indirmesine izin vermeyi istedi ama sonra Charlotte'ı düşündü. Charlotte kimseye sırtını dayamayan güçlü bir kadındı.

Faytondan kendi başına indi ve çizmelerinin topukları bazalt zeminde takırdadı. "Teşekkür ederim Kardeş Enoch," dedi. "Buraya Jessamine Lovelace'i görmeye geldik. Bizi ona götürür müsünüz?"

www.kitaplığım.com Sethra

Sessiz Şehir'deki tutsaklar birinci katın altında, Konuşan Yıldızlar salonunun ötesindeydi. Aşağı uzanan karanlık bir merdiven vardı. Sessiz Kardeşler önden yürüdü, faytondan indiklerinden beri birbirlerine tek kelime etmeyen Jem'le Tessa onları izledi. Ama tuhaf, mahcup bir sessizlik değildi. Kemikler Şehri'nin ürkütücü görkeminde, büyük mozolelerinde ve yüksek kemerlerinde, kendini bir müze veya kilisedeymiş, sessiz olması gerekiyormuş gibi hissettiren bir şey vardı.

Merdivenin dibine ulaştıklarında, iki yönde kıvrılarak uzanan bir koridor gördüler. Sessiz Kardeşler sola dönerek Jem ve Tessa'yı koridorun ucuna götürdü. Her birinde parmaklıklı ve asma kilitli kapıları olan sıra sıra küçük odaların önünden geçtiler. İçlerinde sadece bir yatak ve bir lavabo vardı. Duvarlar taştı, burunlarına su ve rutubet kokusu geliyordu. Tessa, Thames'in altında veya ona yakın bir yerde olup olmadıklarını merak etti.

Kardeşler sonunda bir kapıda durdu ve Kardeş Enoch asma kilide dokundu. Kilit tıkırdayarak açıldı, kapıyı tutan zincirler şangırtıyla yere düştü.

Girebilirsiniz, dedi Enoch geri çekilerek. *Biz dışarıda bekleyeceğiz.*

Jem elini kapının koluna koydu ve bir an tereddüt ederek Tessa'ya baktı. "Belki de onunla biraz yalnız konuşmalısın. Kadın kadına."

Tessa afalladı. "Emin misin? Onu benden daha iyi tanıyors..."

"Ama sen Nate'i tanıyorsun," dedi Jem ve bir an gözlerini ondan ayırdı. Tessa onun kendisine söylemediği bir şey olduğunu hissetti. Jem için bu o kadar sıradışı bir şeydi ki Tessa nasıl davranması gerektiğini bilemedi. "Ben birazdan sana katılırım, sen onu biraz rahatlattıktan sonra."

Tessa yavaşça başıyla onayladı. Kardeş Enoch kapıyı açtı ve Tessa içeri girdi. Ağır kapı arkasından çarparak kapandığında yüzünü buruşturdu.

Diğerleri gibi taş duvarlarla çevrili küçük bir odaydı. Bir lavabo ve bir zamanlar muhtemelen porselen olan bir su testisi vardı. Şimdi testi, biri bütün gücüyle duvara fırlatmış gibi paramparça bir halde yerdeydi. Jessamine dar yatakta, üzerinde beyaz bir gecelikle oturuyordu ve vücuduna kaba görünüşlü bir battaniye sarmıştı. Saçları darmadağınık halde omuzlarına dökülüyordu ve gözleri kıpkırmızıydı.

"Hoşgeldin. Çok güzel bir yer, değil mi?" dedi Jessamine. Ağlamaktan boğazı şişmiş gibi sesi boğuk çıkıyordu. Tessa'ya baktı ve alt dudağı titremeye başladı. "Char-Charlotte seni beni geri götürmen için mi gönderdi?"

Tessa başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama..." Jessamine'in gözleri doldu. "Beni burada *bırakamaz*! Bütün gece onları dinliyorum." Ürpererek battaniyeye daha sıkı sarındı.

"Neyi dinliyorsun?"

"Ölüleri," dedi. "Mezarlarında fısıldıyorlar. Burada uzun süre kalırsam ben de onlara katılacağım. Bunu biliyorum."

Tessa yatağın kenarına oturdu ve dikkatle Jessamine'in saçlarını okşadı. "Bu olmayacak," dedi ve Jessamine hıçkırıklara boğuldu. Omuzları sarsılıyordu. Tessa bu sefil hücrede bir şey kendisine ilham verebilirmiş gibi çaresizce etrafına bakındı. "Jessamine," dedi. "Sana bir şey getirdim."

Jessamine yavaşça başını kaldırdı. "Nate'ten mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Tessa nazikçe. "Sana ait bir şey." Elini cebine soktu ve tekrar çıkardığında Jessamine'e bir şey uzattı. Jessamine'in bebek evindeki karyoladan aldığı minik bebek. "Bebek Jessie."

Jessamine'in boğazından bir "Ah," sesi döküldü ve bebeği Tessa'nın elinden alarak sıkıca göğsüne bastırdı. Gözlerinden süzülen yaşlar kirli yanaklarında izler bırakıyordu. Gerçekten acınası bir durumdaydı. Keşke...

"Jessamine," dedi Tessa tekrar. Sanki Jessamine şefkate ihtiyaç duyan bir hayvanmış ve ismini nazik bir tonda tekrarlamak yararlı olabilirmiş gibi geliyordu. "Yardımına ihtiyacımız var."

"Nate'e ihanet etmem için," diye tersledi Jessamine. "Ama ben bir şey bilmiyorum. Neden burada olduğumu bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Jem hücreye girmişti. Acele etmiş gibi nefes nefese ve kızarmış görünüyordu. Tessa'ya işbirlikçi bir bakış attı ve kapıyı kapadı. "Neden burada olduğunu gayet iyi biliyorsun Jessie."

"Aşık olduğum için!" diye hırladı Jessamine. "Nasıl olduğunu bilmen gerekir. Tessa'ya nasıl baktığını gördüm." Tessa'ya öfkeli gözlerle baktı ve Tessa'nın yanakları kızardı. "En azından Nate bir insan."

Jem duruşunu değiştirmedi. "Ben Tessa için Enstitü'ye ihanet etmedim," dedi. "Kimseye yalan söylemedim ve öksüz kaldığımdan beri bana bakan insanları tehlikeye atmadım."

"Bunu yapmazsan," dedi Jessamine, "onu gerçekten sevmiyorsun demektir."

"Benden böyle bir şey isteseydi," dedi Jem, "onun *beni* gerçekten sevmediğini anlardım."

Jessamine yutkundu ve yüzüne tokat yemiş gibi aniden başını çevirdi. "Sen!" dedi boğuk bir sesle. "Senin her zaman aralarında en nazik kişi olduğunu düşünmüştüm ama korkunç birisin. Hepiniz korkunçsunuz. Charlotte, her şeyi anlatana kadar Ölümlü Kılıç'la bana *işkence yaptı*. Benden daha fazla ne isteyebilirsiniz ki? Beni sevdiğim adama ihanet etmeye zorladınız zaten."

Tessa, Jem'in gözlerini devirdiğini gördü. Jessamine'in umutsuzluğunda, onunla ilgili her şeyde olduğu gibi, belirgin bir teatral unsur vardı ama Jessamine'in dışarı yansıttığı bu haksızlığa uğramış kadın profilinin altında Tessa onun içten içe korktuğunu hissediyordu.

www.kitaptrk.com
Sathra

"Nate'i sevdiğini biliyorum," dedi Tessa. "Ve senin duygularına karşılık vermediği konusunda seni asla ikna edemeyeceğimi de biliyorum."

"Kıskanıyors..."

"Jessamine, Nate seni sevemez. Onda bir terslik var, kalbinde bir şeyler eksik... Tanrı biliyor, teyzem ve ben buna aldırmamaya çalıştık ve davranışlarının sadece erkeksi sertlik gösterilerinden kaynaklandığını düşünmeyi tercih ettik. Ama teyzemizi öldürdü. Sana bunu söylemiş miydi? Kendisini büyüten kadını öldürdü ve sonra bana bunu kahkahalarla anlattı. Empati ve minnet kavramlarından hiç haberi yok. Onu koruyor olman seni onun gözünde yüceltmeyecek."

"Onu bir daha görme olasılığın da yok," dedi Jem. "Bize yardım etmezsen Merkez seni asla serbest bırakmaz. Sonsuza dek aşağıdaki ölülerle baş başa kalırsın. Tabii eğer bir lanetle cezalandırılmazsan."

"Nate beni korkutmaya çalışacağınızı söylemişti," dedi Jessamine zayıf bir sesle.

"Nate aynı zamanda Merkez'in ve Charlotte'ın zayıf oldukları için sana bir şey yapmayacaklarını da söylemişti," dedi Tessa. "Bunun doğruluğu kanıtlanmadı. Sana sadece söylemesi gerekenleri söyledi. Yapmanı istediği şeyleri yapmanı sağlamak için. O benim ağabeyim ve inan bana o bir yalancı ve düzenbazdır."

"Ona bir mektup yazmanı istiyoruz," dedi Jem. "Mortmain'e karşı düzenlenen gizli bir Gölge Avcısı komplosu olduğunu ve onunla bu gece buluşman gerekt..."

Jessamine kalın ve sert battaniyeyi çekiştirerek başını iki yana salladı. "Ona ihanet etmeyeceğim."

"Jessie." Jem'in sesi yumuşaktı. Tessa, Jessamine'in ona nasıl direndiğini anlayamıyordu. "Lütfen. Senden sadece kendini kurtarmanı istiyoruz. Bu mesajı gönder, bize her zamanki buluşma yerinizi söyle. Tek istediğimiz bu."

Jessamine başını iki yana salladı. "Mortmain," dedi. "Mortmain sizi yenecek. Sonra Sessiz Kardeşler yenilecek ve Nate beni almaya gelecek."

"Pekala," dedi Tessa. "Bunun olduğunu varsayalım. Nate'in seni sevdiğini söylüyorsun. O halde seni her şey için bağışlar değil mi? Çünkü bir adam bir kadını sevdiğinde onun zayıflıklarını da kabullenir. Örneğin işkence altında kendisinin dayanacağı gibi dayanamayacağını bilir."

Jessamine inledi.

"Sevdiği kadının zayıf, kırılgan ve kolay yönlendirilir olduğunu bilir," diye devam etti Tessa ve nazikçe Jessamine'in koluna dokundu. "Jessie, lütfen. Bize yardım etmezsen Merkez bunu bilecek ve sana karşı anlayışlı olmayacaklar. Bize yardım edersen Nate sana anlayış gösterecektir. Seni seviyorsa zaten başka seçeneği olmayacak. Aşk bağışlamak demektir."

www.twilighturk.com
Sethra

"Ben..." Jessamine korkmuş bir tavşan gibi bir Jem'e bir Tessa'ya baktı. "Benim yerimde o olsaydı sen Tessa'yı bağışlar mıydın?"

"Tessa'yı her şey için bağışlarım," dedi Jem ciddi bir tavırla.

Tessa, Jem'in yüz ifadesini göremiyordu çünkü Jessamine'e dönük duruyordu ama kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. Yüz ifadesinin duygularını belli etmesinden korkarak o da Jem'e bakamıyordu.

"Jessie, lütfen," dedi Tessa.

Jessamine uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi son derece zayıftı. "Sanırım benim yerime geçerek onunla buluşacaksın."

Tessa başıyla onayladı.

"Erkek giysileri giymelisin," dedi Jessamine. "Geceleri onunla buluşacağımda erkek gibi giyiniyordum. O kılıkla tek başıma sokaklarda dolaşmak benim için daha kolay. Beni öyle görmeyi bekleyecektir." Başını kaldırdı ve matlaşmış saçlarını yüzünden itti. "Yanında kağıt kalem var mı?" diye sordu. "Mesajı yazacağım."

Malzemeleri Jem'den alıp yazmaya başladı. "Bunun karşılığında bir şey almam gerek," dedi sonra. "Buradan çıkmama izin vermeyeceklerse..."

"Vermeyecekler," dedi Jem. "Verdiğin bilgilerin doğru olduğuna kanaat getirinceye kadar."

"O zaman en azından bana daha iyi yemek vermeleri gerek. Burası berbat. Sadece yulaf lapası ve bayat ekmek var." Jessamine mesajı yazmayı bitirdikten sonra Tessa'ya verdi. "Giydiğim erkek giysileri odamdaki bebek evinin arkasında. Çekerken dikkat edin," diye ekledi ve bir an için yine eski Jessamine oluverdi. "Giysilerimden ödünç alman gerekirse al. Haziran ayında sana aldığım dört elbiseyi tekrar tekrar giyip duruyorsun. Sarı olan eskidi artık. Ve faytonlarda öpüştüğünü kimsenin bilmesini istemiyorsan, üzerinde kolayca ezilen çiçekler olan şapkalar takma. İnsanlar kör değil."

"Öyle görünüyor," dedi Jem ciddi bir tavırla ve Tessa ona baktığında gülümsedi.

www.twilightturk.com
Sethra

15

Binlerce Daha

Bu çiçekle ilgili korkunç bir şey var
Bu elimde kopmuş duran, sen onlardan birisin.
Sevgilim az önce bana attı, bir saat daha yaşamayacak
Oysa binlercesi daha var, tek bir gülü özlemezsin
- Charlotte Mew, "Rahibe Mezarlığı"

Enstitü'de günün geri kalanı büyük bir gerginlik içinde geçti çünkü Gölge Avcıları o gece Nate'le karşılaşmaya hazırlanıyordu. Yine resmi öğünler yoktu. Silahlar hazırlanıp cilalanırken, malzemeler hazırlanırken ve haritalar kontrol edilirken Bridget acıklı şarkılar söylemeye devam ederek sandviç ve çay tepsilerini bir aşağı bir yukarı götürüp getiriyordu.

Sophie gelip onu bir şeyler atıştırmaya davet etmese Tessa muhtemelen bütün gün hiçbir şey yemeyecekti. Oysa sandviçinden birkaç lokma aldıktan sonra ne kadar aç olduğunu fark etmişti.

Bu gece Nate'i göreceğim, diye düşündü, Sophie ayaklarının dibinde çömelmiş, çizmelerini -Jessamine'in gizli erkek giysileri koleksiyonundaki erkek çizmelerini- bağlarken aynaya bakarak.

Ve sonra da ona ihanet edeceğim.

Quincey'nin evinden yola çıktıklarında Nate'in faytonda kucağında yatışını, Kardeş Enoch ortaya çıktığında nasıl adını haykırarak ona sarıldığını hatırladı. Bunların ne kadarının gösteri olduğunu merak etmişti. Muhtemelen bir parça olsun gerçekten korkmuş olmalıydı. Mortmain onu terk etmişti, Quincey ondan nefret ediyordu ve ona güvenmek için hiçbir nedeni olmayan Gölge Avcıları'nın eline kalmıştı.

Tessa o zaman ağabeyine onların güvenilir olduğunu söylemişti. Nate umursamamıştı bile. Mortmain'in ona önerdiği şeyi istemişti. Tessa'nın güvenliğini istediğinden daha fazla. Başka hiçbir şeyi umursamadığı kadar çok. Birlikte geçirdikleri bütün yıllar -ağabeyiyle ayrılmayacak kadar birbirlerine bağlanmalarına neden olduğunu sandığı zaman- Nate için hiçbir anlam taşımıyordu.

"Bunları düşünmeyin küçük hanım," dedi Sophie ayağa kalkıp ellerindeki tozu silkelerken. "O buna değmez."

"Kim değmez?"

"Ağabeyiniz. Onu düşünmüyor muydunuz?"

Tessa şüpheci bir tavırla gözlerini kıstı. "Görüş'e sahip olduğun için mi ne düşündüğümü söyleyebiliyorsun?"

Sophie güldü. "Tanrım, hayır, küçük hanım. Yüzünüzden kitap gibi okuyabiliyorum. Efendi Nathaniel'ı düşündüğünüz her seferinde yüzünüzde aynı ifade beliriyor. Ama o kötü biri küçük hanım. Düşünmenize değmez."

"O benim ağabeyim."

"Bu onun gibi olduğunuz anlamına gelmez," dedi Sophie kararlı bir tavırla. "Bazı insanlar kötü doğar ve hepsi budur."

Tessa sapıkça bir ilhamla sordu. "Peki ya Will? Hala onun da kötü doğduğunu mu düşünüyorsun? Daha önce bir yılan gibi güzel ve zehirli diyordun."

Sophie zarif kavisli kaşlarını kaldırdı. "Efendi Will bir muamma, buna şüphe yok."

Tessa karşılık veremeden kapı açıldı, Jem kapıda duruyordu. "Charlotte sana..." diye başladı ama Tessa'yı görünce sustu.

Tessa kendine baktı. Pantolon, ayakkabılar, gömlek, yelek, her şey yerli yerindeydi. Erkek giysileri giymek kesinlikle tuhaf bir şeydi. Giysilerin dar olmasına alışkın olmadığı yerleri dar, diğer yerleri boldu ve kaşıntı yapıyordu. Ama bunların hiçbiri Jem'in yüzündeki ifadeyi açıklamıyordu.

"Ben..." Jem'in yüzü aniden kıpkırmızı olmuştu.

"Charlotte sana hepimizin misafir salonunda beklediğimizi söylemem için gönderdi," dedi. Sonra döndü ve aceleyle odadan çıktı.

"Tanrım," dedi Tessa afallayarak. "Bu da neydi böyle?"

Sophie hafifçe güldü. "Şey, kendinize bir baksanıza." Tessa baktı. Yüzü kızarmıştı, saçları gömleğinin ve yeleğinin üzerine dökülüyordu. Gömlek belli ki kadınlara göre yapılmıştı çünkü Tessa'nın korktuğunun aksine göğüs hizasında fazla gerilmiyordu ama Jessie ufak tefek olduğu için Tessa'ya dar gelmişti. Pantolon da modaya uygun olarak dardı ve bacakları tam olarak sarıyordu. Tessa başını yana yatırdı. Burada pek uygun olmayan bir şey *vardı* değil mi? Bir erkeğin bir hanımın bacaklarının üst kısmını veya kalçalarının kıvrımının büyük bölümünü görmemesi gerekirdi. Erkek giysilerinde onu erkeksi değil... çıplak gibi gösteren bir şey vardı.

"Ulu Tanrım," dedi.

"Aynen öyle," dedi Sophie. "Endişelenmeyin. Dönüştüğünüzde üzerinize daha iyi oturacak. Ayrıca o zaten sizden... hoşlanıyor."

"Be-ben... Sen... Yani... Sence benden hoşlanıyor mu gerçekten?"

"Hem de çok," dedi Sophie rahat bir tavırla. "Görmediğinizi sandığı zamanlarda size bakışını görmelisiniz. Ya da kapı açıldığı her seferinde başını kaldırıp bakışını ve gelenin siz olma-

dığınızı görünce yüzünde beliren hayalkırıklığını. Efendi Jem, Will gibi değil. Düşüncelerini gizleyemiyor."

"Ve sen..." Tessa doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Sophie, sen... bana kızgın değil misin?"

"Size neden kızgın olacakmışım ki?" Sophie'nin sesindeki neşe biraz azalmıştı ve şimdi dikkatli bir tarafsızlıkla konuşuyordu.

İşte başlıyoruz, diye düşündü Tessa. "Belki de bir zamanlar Jem'e biraz hayranlık duyuyor olabileceğini düşünmüştüm de. Hepsi bu. Uygunsuz bir şey kastetmedim Sophie."

Sophie öylesine uzun bir an sessiz kaldı ki Tessa onu kızdırdığını, hatta daha da kötüsü kırdığını sandı. Ama Sophie sonunda konuştuğunda Tessa'nın beklemediği şeyler söyledi. "Ona hayranlık duyduğum bir zaman vardı. O kadar nazik ve ince ki... Tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Fiziği çok güzel... Ve müziği..." Siyah buklelerini titreterek başını iki yana salladı. "Ama o benimle asla ilgilenmedi. Asla kabalık etmemesine rağmen hiçbir sözü veya hareketiyle duygularıma karşılık verdiğini düşünmeme yol açmadı."

"Sophie," dedi Tessa kısık sesle, "buraya geldiğimden beri benim için bir hizmetkardan fazlası oldun. Bana iyi bir arkadaş oldun. Seni incitecek bir şey yapmak istemem."

Sophie başını kaldırdı. "Onunla ilgileniyor musunuz?"

"Sanırım," dedi Tessa oldukça temkinli bir şekilde, "ilgileniyorum."

"Güzel." Sophie nefesini üfledi. "Bunu hak ediyor. Mutlu olmayı. Efendi Will her zaman buradaki en parlak yıldız oldu ve bütün ilgiyi daima o topladı. Ama Jem titremeyen, dürüst ve sarsılmaz bir alev. Sizi gerçekten mutlu edebilir."

"Buna itirazın yok mu?"

"İtiraz mı?"

Sophie başını iki yana salladı. "Ah, Bayan Tessa, benim düşüncelerimi umursamanız çok nazik bir davranış ama hayır. İtirazım yok. Ona olan ilgim güzel bir dostluğa dönüştü. Ve hepsi buydu, sadece ilgi. Ona ve size sadece mutluluklar diliyorum."

Tessa çok şaşırmıştı. Sophie'nin duygularını incitmek konusunda o kadar endişelendikten sonra şimdi Sophie'nin bunu hiç umursamadığını görüyordu. Blackfriars Köprüsü fiyaskosunda Jem'in hastalığıyla ilgili o kadar gözyaşı döktüğünden beri Sophie'de ne değişmişti? Yoksa... "Biriyle mi görüşüyorsun? Cyril veya..."

Sophie gözlerini devirdi. "Ah, Tanrı bize acısın. Önce Thomas, şimdi de Cyril. Beni en yakındaki bekar adamla evlendirmeye çalışmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz?"

"Biri olmalı..."

"Kimse yok," dedi Sophie kesin bir tavırla. Ayağa kalktı ve Tessa'yı aynaya çevirdi. "İşte. Saçlarınızı şapkanızın altına sokunca tam bir beyefendi gibi görüneceksiniz."

Tessa söyleneni yaptı.

Tessa kütüphaneye girdiğinde, Enstitü'nün küçük Gölge Avcıları grubu -hepsi baştan aşağı kıyafetlerini giyinip malzemelerini kuşanmış olan Jem, Will, Henry ve Charlotte- üzerinde bakırdan yapılmış küçük dikdörtgen bir aletin durduğu yuvarlak bir masanın etrafında toplanmıştı. Henry hareketli bir şekilde bakırı işaret ediyordu. "Bu," diyordu, "üzerinde çalıştığım şeydi. Tam bu olay için. Mekanik katillere karşı bir silah olarak tasarlandı."

"Nate Gray ne kadar donuk olsa da," dedi Will, "kafasının içi dişlilerle dolu değil Henry. O bir insan."

"O yaratıklardan birini yanında getirebilir. Orada yalnız olup olmayacağını bilmiyoruz. Hiçbir şey olmasa Mortmain'in o mekanik arabacısı..."

"Sanırım Henry haklı," dedi Tessa ve hepsi ona bakmak için döndü. Jem yine kızardı ama bu kez daha hafif bir pembe tonuydu ve çarpık bir gülümsemeyle bakıyordu. Will ise Tessa'yı baştan aşağı süzdü.

"Hiç de erkeğe benzemiyorsun," dedi sonunda. "Erkek giysileri giymiş bir kıza benziyorsun."

Tessa onun onaylayıp onaylamadığını anlayamadı. "Sıradan bir gözlemci dışında kimseyi kandırmaya çalışmıyorum," diye karşılık verdi. "Nate, Jessamine'in bir kadın olduğunu zaten biliyor. Dönüştüğümde giysiler üzerime daha iyi oturacak."

"Belki de bunu hemen yapmalısın," dedi Will.

Tessa ona öfkeyle baktı ve gözlerini kapadı. Daha önce dönüştüğün birine dönüşmek farklıydı. Bu kez o kişiye yakın olması veya ona ait bir şeye dokunması gerekmiyordu. Gözlerini kapayarak bir gardıroba uzanmak ve asılı elbiseleri el yordamıyla tarayarak doğrusunu bulup çekmek gibiydi. Kendi içinde Jessamine'e uzandı ve Jessamine'i bir kıyafet gibi üzerine geçirdi. Göğüskafesi büzülürken ciğerlerindeki havanın zorlandığını, saçlarının sarı ipek gibi yüzüne döküldüğünü hissetti. Saçlarını tekrar şapkanın içine iterek gözlerini açtı.

Hepsi ona bakıyordu. Işıkta gözlerini kırpıştırırken ona gülümseyen tek kişiyse Jem'di.

"Olağanüstü," dedi Henry. Elini masanın üzerindeki nesneye dayamıştı. Üzerine dikilen bakışlardan rahatsız olan Tessa masaya yaklaştı. "Nedir bu?"

"Henry'nin icat ettiği bir tür cehennem makinesi," dedi Jem. "Mekanik yaratıkların hareket etmesini sağlayan iç mekanizmaları bozmak üzere tasarlamış."

"Şunu büküyorsun, böyle..." Henry nesnenin alt yarısını bir yöne, üst yarısını diğer yöne iter gibi yaptı. "Ve fırlatıyorsun. Yaratığın dişlilerine veya takılabileceği başka bir yere sıkıştırmaya çalışıyorsun. Yaratığın vücudunda devinen mekanik akımları keserek parçalanmalarına neden oluyor. Mekanik olmasan bile sana biraz zarar verebilir, dolayısıyla çalıştırdıktan sonra çok fazla beklememen gerekiyor. Elimde sadece iki tane var, dolayısıyla..."

Birini Jem'e diğerini Charlotte'a verdi. Charlotte aleti alıp tek kelime etmeden silah kemerine yerleştirdi.

"Mesaj gönderildi mi?" diye sordu Tessa.

"Evet. Şimdi ağabeyinden cevap bekliyoruz," dedi Charlotte. Masanın üzerine büyük bir kağıt açtı ve muhtemelen Henry'nin bıraktığı bir bakır dişli yığınından birkaç tane alıp köşelerine koydu.

"İşte bu," dedi, "Jessamine'in Nate'le genellikle buluştuğunu iddia ettiği yeri gösteren bir harita. Mincing Lane'de bir depo, Lower Thames Caddesi'nin ilerisinde. Bir çay tüccarı iflas etmeden önce burayı ambalaj fabrikası olarak kullanıyormuş."

"Mincing Lane," dedi Jem. "Çay ticaretinin merkezi. Aynı zamanda da afyon ticaretinin. Mortmain'in orada bir depo bulundurmak istemesi mantıklı." Zarif parmaklarından birini haritanın üzerinde gezdirerek yakınlardaki cadde ve sokakların isimlerini taradı: Eastcheap, Gracechurch Caddesi, Lower Thames Caddesi, St. Swithin's Caddesi. "Ama Jessamine için çok tuhaf bir yer," dedi. "Saraya girmek ve danslara katılmak gibi görkemli şeyler hayal etmişti hep. İskele yakınlarında pis bir depoda gizli buluşmalar değil."

"Yapmaya kararlı olduğu şeyi yaptı," dedi Tessa. "Gölge Avcısı olmayan biriyle evlendi."

Will'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Evlilik geçerliyse senin yengen olmuş demektir."

Tessa ürperdi. "Ben... Benim Jessamine'e karşı bir kinim yok. Ama ağabeyimden daha iyisini hak ediyor."

"Herkes ondan daha iyisini hak eder." Will masanın altına uzandı ve rulo yapılmış bir tomar kumaş çıkardı. Haritadan uzak durmaya dikkat ederek masanın üzerine yaydı. İçinde çok sayıda uzun ve ince silah vardı ve her birinin bıçak kısmına parlak birer mühür işlenmişti. "Thomas'a birkaç hafta önce bunları sipariş ettiğimi neredeyse unutmuştum. Yeni geldiler. Miserikordlar o mekanik yaratıkların eklemlerinin arasına sokmak için ideal."

"Asıl soru şu ki," dedi Jem miserikordlardan birini alıp incelerken, "Tessa'yı Nate'le buluşması için içeri soktuğumuzda, geri kalanlarımız fark edilmeden görüşmenin gidişatını nasıl izleyeceğiz? Her an müdahale etmeye hazır olmalıyız, özellikle de şüphelendiğini hissedersek."

"Oraya önce biz gidip gizlenmeliyiz," dedi Will. "Tek yolu bu. Nate'in yararlı bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için dinleriz."

"Ben Tessa'nın onunla konuşmak zorunda bırakılması fikrinden bile nefret ediyorum," diye mırıldandı Jem.

"Kendi başının çaresine bakabiliyor, bunu yaptığını gördüm. Ayrıca Nate kendini güvende hissederse muhtemelen daha rahat konuşacaktır. Yakalandığında Sessiz Kardeşler zihnini araştırsa bile, Mortmain bilgilerini korumak için engeller yerleştirmiş olabilir ve onları aşmak da zaman alıyor."

www.twilightturk.com Sethra

"Bence Mortmain, Jessamine'in zihnine engeller koymuş," dedi Tessa. "Ne kadar çabalasam da düşüncelerine dokunamadım."

"O zaman Nate'in zihnine aynı şeyi yapmış olma olasılığı daha yüksek," dedi Will.

"O çocuk kedi yavrusu kadar zayıf," dedi Henry. "Bize bilmek istediğimiz her şeyi söyleyecektir. Söylemezse de bir aletim var..."

"Henry!" Charlotte gerçekten endişelenmiş gibiydi. "Bana bir işkence aleti üzerinde çalışmadığını söyle."

"Hiç de değil. Ben ona İtirafçı diyorum. İnsan beynini doğrudan etkileyerek kurguyla gerçek arasındaki farkı bilememesine neden olan bir titreşim yayıyor." Henry gururlu bir tavırla kutusuna uzandı.

"Sonuçlarına hiç aldırmadan, kafasındaki her şeyi dökecektir..."

Charlotte uyaran bir tavırla elini kaldırdı. "Şimdi olmaz Henry. Eğer... Nate Gray'in üzerinde İtirafçı kullanacaksak bunu onu buraya getirdiğimizde yapacağız. Şu anda Tessa'dan önce depoya ulaşmaya odaklanmalıyız. O kadar uzak değil, Cyril bizi oraya götürür ve Tessa'yı almak için dönebilir."

"Nate, Enstitü'nün faytonunu tanır," diye itiraz etti Tessa. "Jessamine'in Nate'le buluşmaya gittiğini gördüğümde yaya gittiğini fark etmiştim. Ben de yürüyeceğim."

"Kaybolacaksın," dedi Will.

"Kaybolmam," dedi Tessa haritayı işaret ederek. "Basit bir yürüyüş. Gracechurch Caddesi'nden sola dönüp Eastcheap boyunca düz devam ederim ve Mincing Lane'den geçerim."

Tessa'yı şaşırtan bir şekilde, Jem ve Will bu defa da onun sokaklarda tek başına yürümesi fikri üzerine tartışmaya başladı. Sonunda faytonu Mincing Lane'e Henry'nin götürmesine karar verildi, bu arada Tessa yürüyecek, Cyril de kalabalık, gürültülü ve pis şehir sokaklarında kaybolmaması için uygun bir mesafeden onu takip edecekti. Tessa omuz silkerek kabul etti. Böylesi onlarla tartışmaktan daha kolay gelmişti ve Cyril'dan rahatsız olmuyordu.

"Kimse söylemeyecek galiba," dedi Will, "burada Enstitü'yü koruyacak Gölge Avcısı olmayacak."

Charlotte haritayı bileğinin bir hareketiyle çevirdi. "Peki, o zaman Tessa'ya yardım etmek yerine hangimizin evde kalmasını önerirsin?"

"Ben birinin evde kalmasıyla ilgili bir şey söylemedim." Will kısık sesle devam etti. "Ama Cyril, Tessa'nın yanında olacak, Sophie'nin eğitimi tamamlanmadı ve Bridget..."

Tessa kütüphanenin bir köşesinde sessizce oturan Sophie'ye baktı. Sophie, Will'i duyduysa bile tepki vermedi. Bu arada Bridget'ın söylediği başka bir acıklı şarkı mutfaktan kulaklarına geliyordu:

John çıkardı cebinden
Hem uzun hem keskin bir bıçak
Deşti kardeşini tam kalbinden
Kan süzüldü çabucak.
John dedi ki William'a, "Çıkar gömleğini
Ve yırt bir uçtan bir uca
Sar onunla kanayan sineni
Akmaz kanın o zaman boşuna."

"Melek adına," dedi Charlotte, "hepimizi delirtmeden önce bu alışkanlığıyla ilgili gerçekten bir şeyler yapmamız gerek, değil mi?"

Kimse cevap veremeden aynı anda iki şey oldu: Biri pencereyi tıklatınca Tessa boş bulunup irkildi ve aynı anda bütün Enstitü binasında güçlü bir ses yankılandı. Çağrı çanının sesi. Charlotte, Will'e dönerek bir şeyler söyledi (çanın gürültüsü arasında duyulmadı) ve Will salondan fırladı. Bu arada Charlotte pencereyi açtı, dışarıda havada asılı duran bir şeyi yakaladı.

Pencereden döndüğünde elinde beyaz bir kağıt parçası vardı. Kenarları rüzgarda uçuşan kağıt beyaz bir kuşa benziyordu. Saçları yüzüne savrulunca Tessa, Charlotte'ın ne kadar genç olduğunu hatırladı.

"Nate'den sanırım," dedi Charlotte. "Jessamine için bir mesaj." Kağıdı Tessa'ya getirdi ve genç kız krem rengi parşömeni yırttı.

Başını kaldırıp baktı. "Nate'den," diye doğruladı. "Günbatımında her zamanki yerlerinde Jessie'yle buluşmayı kabul ediyor." Tessa aniden hafif bir çığlık attı. Parşömen okunduğunu fark etmiş gibi aniden sıcaklık yaymayan alevlere büründü ve sonunda Tessa'nın avcunda bir kül yığınına dönüşene kadar yandı.

"Çok az zamanımız var," dedi Henry. "Ben gidip Cyril'a faytonu hazırlamasını söyleyeyim." Onay bekler gibi Charlotte'a baktı ama karısı onun bakışlarına karşılık vermeden sadece başıyla onayladı. Henry içini çekerek salondan çıkarken neredeyse geri dönmekte olan Will'le çarpışacaktı. Will'in arkasında, üzerinde yolculuk pelerini olan biri vardı. Tessa bir an onun bir Sessiz Kardeş olduğunu sandı. Derken konuk başındaki kukuletasını açtı ve kumral kıvırcık saçlarıyla yeşil gözleri ortaya çıktı.

"Gideon Lightwood?" dedi Tessa şaşkınlıkla.

"İşte." Charlotte elindeki haritayı cebine tıktı. "Enstitü'de bir Gölge Avcısı kalacak."

Sophie telaşla ayağa fırladı ve eğitim salonunun dışında Lightwood'a ne diyeceğini veya ne yapacağını bilemiyormuş gibi donup kaldı.

Gideon etrafına bakındı. Her zamanki gibi yeşil gözleri sakin ve kendinden emindi. Buna karşılık arkasında duran Will, hiç kıpırdamamasına rağmen, enerjiyle yanıyormuş gibi görünüyordu. "Beni mi çağırdın?" dedi Gideon. Tessa onun

kendisine baktığında Jessamine'i gördüğünü fark etti. "İşte buradayım. Ama neden veya ne için geldiğimi bilmiyorum."

"Görünüşe bakılırsa Sophie'yi çalıştırmak için," dedi Charlotte. "Ve ayrıca biz yokken Enstitü'yle ilgilenmek için. Burada rüştünü ispatlamış bir Gölge Avcısı bulunması gerekiyor ve sen buna uygunsun. Aslında seni öneren kişi Sophie'ydi."

"Siz ne zaman döneceksiniz?"

"İki-üç saate kadar. Bütün gece dışarıda kalmayacağız."

"Pekala." Gideon pelerininin düğmelerini açmaya başladı. Çizmeleri tozluydu ve saçları rüzgarda dağılmıştı. "Babam bunun kendi zamanım gelene kadar iyi bir egzersiz olacağını söylerdi."

Will kısık sesle "aşağılık herif" gibi bir şey mırıldandı. Charlotte'a baktı ama Charlotte hemen başını iki yana salladı.

"Bir gün Enstitü sizin olabilir," dedi Charlotte, Gideon'a sempatik bir tavırla. "Öyle ya da böyle bu geceki yardımın için teşekkür ederiz. Enstitü sonuçta bütün Gölge Avcıları'nın sorumluluğundadır. Bu mekanlar bizim yaşam yerlerimiz, Idris'ten uzaktaki vatanlarımız."

Gideon, Sophie'ye döndü. "Eğitime hazır mısınız?"

Sophie başıyla onayladı. Grup halinde salondan çıktılar. Gideon ve Sophie eğitim salonuna giden yola kıvrılırken diğerleri merdivenlere yöneldi. Bridget'ın acıklı uluması buradan daha da yüksek duyuluyordu ve Tessa, Gideon'un

Sophie'ye bu konuda bir şeyler söylediğini, Sophie'nin de alçak sesle karşılık verdiğini duydu. Sonunda artık duyulamayacak kadar uzaklaştılar.

Merdivenden inip katedralden geçerken Jem'in yanında yürümek Tessa'ya çok doğal geliyordu. Konuşmamalarına rağmen yanında sıcaklığını hissedecek kadar yakın yürüyorlardı ve dışarı çıkarlarken Jem'in çıplak eli Tessa'nınkine değdi. Güneş batmak üzereydi. Gökyüzü alacakaranlıktan önceki bronz tonuna bürünmeye başlamıştı bile. Cyril ön merdivende beklerken Thomas'a o kadar benziyordu ki ona bakmak insanın içini burkuyordu. Elinde tuttuğu ince ve uzun hançeri tek kelime etmeden Will'e verdi, Will hançeri alıp kemerine soktu.

Charlotte dönüp elini Tessa'nın yanağına koydu. "Depoda görüşürüz," dedi. "Kesinlikle güvende olacaksın Tessa. Ve bizim için bunu yapmandan dolayı da teşekkürler." Charlotte elini indirerek merdivenden inerken Henry de peşindeydi ve arkalarında da Will vardı. Jem bir an tereddüt etti ve Tessa -kendisine veda etmek için Jem'in basamakları koşarak çıktığı böyle bir geceyi hatırlayarak- parmaklarını hafifçe onun bileğine bastırdı.

"*Mizpah,*" dedi Tessa.

Jem'in içini çektiğini duydu. Gölge Avcıları faytona biniyordu. Jem dönüp Tessa'nın yanağına çabucak bir öpücük kondurdu, sonra olduğu yerde hızla dönerek diğerlerinin

peşinden merdivenden aşağı koştu. Kimse fark etmemiş gibi görünüyordu ama Jem faytona binerken ve Henry sürücü koltuğundaki yerine tırmanırken Tessa elini yanağına koydu. Enstitü'nün kapıları ardına kadar açıldı ve fayton takırdayarak hareket etti.

"Gidelim mi küçük hanım?" diye sordu Cyril. Thomas'a çok benzemesine rağmen ondan daha az çekingendi. Konuşurken doğruca Tessa'nın gözlerinin içine bakıyordu ve dudakları her an gülümseyecekmiş gibi görünüyordu. Tessa erkek kardeşlerden birinin her zaman daha sakin ve diğerinin daha hareketli olup olmadığını merak etti. Gideon ve Gabriel gibi.

"Evet, sanırım biz..." Tessa bir ayağını basamaklara uzatırken aniden durdu. Gülünç olduğunu biliyordu ama Jessamine'in kılığına girerken mekanik meleği çıkarmak zorunda kalmış, sonra da takmamıştı. Nate onu hemen tanıyacağı için takamazdı ama şans getirmesi için en azından cebine koymayı planlamış, sonra da unutmuştu. Şimdi tereddüt ediyordu. Gülünç bir batıl inançtan fazlası söz konusuydu. Melek şimdiye kadar iki kez gerçek anlamda hayatını kurtarmıştı.

Döndü. "Bir şey unuttum. Beni burada bekle Cyril. Birazdan dönerim."

Enstitü binasının kapısı hala açıktı. Geri dönüp basamakları tırmandı, koridorlardan geçerek Jessamine'in odasına yöneldi ve donup kaldı.

Jessamine'in koridoru, eğitim salonuna giden koridordu ve Sophie'yle Gideon'un dakikalar önce orada gözden kaybolduğunu görmüştü. Ama hala oradaydılar. Işık loştu ve iki gölge gibi görünüyorlardı ama Tessa onları açıkça görebiliyordu. Sophie duvara dayanmış, Gideon onun elini tutuyordu.

Tessa bir adım geri çekildi ve kalbinin sıkıştığını hissetti. İkisi de onu görmemişti. Tamamen birbirlerine odaklanmış haldeydiler. Gideon öne eğilerek Sophie'ye bir şeyler mırıldandı, yüzüne düşen bir bukleyi nazikçe kenara itti. Tessa döndü ve elinden geldiğince sessizce uzaklaştı.

Tekrar basamaklara döndüğünde hava daha da kararmıştı. Cyril oradaydı ve beklerken ıslık çalıyordu. Tessa'nın yüz ifadesini görünce aniden sustu. "Her şey yolunda mı küçük hanım? İstediğiniz şeyi aldınız mı?"

Tessa, Gideon'un Sophie'nin saçını yüzünden çekişini düşündü. Will'in ellerinin nazikçe beline sarılışını, Jem'in yanağına kondurduğu öpücüğün yumuşaklığını hatırladı ve zihni bulanıyormuş gibi hissetti. Kendisi bu kadar dengesiz davranırken o kimdi ki Sophie'ye dikkatli olmasını söyleyecekti?

"Evet," diye yalan söyledi. "İstediğim şeyi aldım. Teşekkürler Cyril."

Depo, siyah dökme demir parmaklıklarla çevrelenmiş, kireçtaşından büyük bir binaydı. Pencereler tahtalarla örtülmüş,

www.twilightturk.com Sethra

ön kapılara sağlam bir asma kilit takılmıştı. İs tabakalarının altında kararmış Mortmain&Co. yazısı zorlukla okunuyordu.

Gölge Avcıları kaldırıma yanaşan faytondan inerken Cyril başında beklemek üzere gelene kadar aracın çalınmasını veya sıradanlar tarafından görülmesini engellemek için büyü kullanmışlardı. Will asma kilidi yakından inceleyince yakın zamanda yağlanmış olduğunu gördü ve açtı. Anahtarı yoktu ama bir mühür kolayca bu işi görmüştü. Hep birlikte içeri süzülüp kapıyı arkalarından kapadılar.

Ön kapıyı açmak için yine mühür kullandılar ve ofislere girdiler. Ofislerden sadece biri hala döşeliydi. Bir masa, yeşil bir lamba ve yüksek sırtlıklı çiçek desenli bir kanepe vardı. "Jessamine ve Nate'in ilişkilerinin büyük bölümünü yaşadıkları yerin burası olduğu şüphesiz," dedi Will neşeyle.

Jem tiksinti yansıtan bir ses çıkardı ve bastonuyla kanepeyi dürttü. Charlotte masanın üzerine eğilmiş, hızlı hareketlerle çekmeceleri karıştırıyordu.

"İlişkilere bu kadar karşı olduğunu bilmiyordum," dedi Will, Jem'e.

"Prensip olarak değilim. Ama Nate Gray'in birine dokunduğunu düşününce..." Jem yüzünü buruşturdu. "Ve Jessamine'in onun sevgisinden bu kadar emin olması... Onu görseydin acırdın Will."

"Acımazdım," dedi Will. "Karşılıksız aşk gülünç bir durumdur ve insana saçma sapan şeyler yaptırır." *Cani*

yanıyormuş gibi kolundaki sargıları çekiştirdi. "Charlotte? Masa?"

"Bir şey yok." Charlotte çekmeceleri kapadı. "Çay fiyatı listeleri ve çay açık artırmalarının zaman çizelgesi dışında ölü örümceklerden başka bir şey yok."

"Ne romantik," diye mırıldandı Will. Hepsinin önüne geçerek bitişikteki ofise ilerleyen ve bastonuyla örümcek ağlarını temizleyerek kendine yol açan Jem'in peşine takıldı. Diğer birkaç oda boştu ve sonuncusu bir zamanlar depo alanı olan yere açılıyordu. Karanlık, büyük bir yerdi ve tavanı karanlığa doğru uzanarak gözden kayboluyordu. Gıcırdayan eski tahta basamaklar ikinci kata çıkıyordu. Birinci katta duvarlara çuvallar sıralanmıştı ve gölgelerin arasında yığılıp kalmış bedenlere benziyorlardı. Will bir elindeki cadı ışığı taşını kaldırdı ve salona ışık yayarken Henry çuvallardan birini incelemek için yaklaştı. Biraz sonra omuz silkerek geri döndü.

"Sadece çay yaprakları," dedi. "Görünüşe bakılırsa orta kalite."

Ama Jem başını iki yana sallayarak etrafına bakınıyordu. "Buranın bir zamanlar aktif bir çay ticareti mekanı olduğunu kabul edebilirim ama yıllardır kapalı olduğu belli. Mortmain makinelerle uğraşmaya karar verdiğinden beri. Yine de zeminde hiç toz yok." Will'in bileğini tutarak ışığı pürüzsüz ahşap zemine yönlendirdi. "Burada bir faaliyet olmuş. Jessamine

ve Nate'in kullanılmayan bir ofiste buluşup kırıştırmasından fazlası."

"Şu tarafta başka ofisler de var," dedi Henry deponun karşı tarafını işaret ederek. "Charlotte ve ben onları araştıralım. Will, Jem, siz de ikinci kata bakın."

Henry'nin emirler vermesi ender ve tuhaf bir durumdu. Will, Jem'e bakarak sırıttı ve ahşap basamakları tırmanmaya başladı. Basamaklar ayaklarının altında gıcırdıyordu. Will'in elindeki cadı ışığından duvarlara keskin bir ışık vuruyordu.

Will kendini eskiden muhtemelen çay sandıklarının saklandığı, büyük olasılıkla alt kattaki bir kahya tarafından denetlenen bir platformda buldu. Şimdi bomboştu. Yerde yatan tek bir beden dışında. İnce ve genç bir adamın vücudu. Will yaklaşırken kalp atışları hızlandı çünkü bunu daha önce görmüştü –vizyon almıştı. Bir ceset, siyah giysiler, gümüş rengi saçlar, çürük görünüşlü kapalı gözler, gümüş rengi kirpikler...

"Will?" Jem arkasından gelmişti. Will'in donakalmış yüzünden bakışlarını ayırarak yerdeki cesede çevirdi ve arkadaşının yanından geçerek yere çömeldi. Charlotte merdivenin tepesine ulaşırken Jem adamın bileğini tuttu. Will bir an şaşkınlıkla Charlotte'a baktı, genç kadının yüzü terden parlıyordu ve midesi bulanmış gibiydi. "Nabzı atıyor," dedi Jem. "Will?"

Will yaklaşarak arkadaşının yanına çömeldi. Bu kadar yakından bakınca yerdeki adamın Jem olmadığını anlamak kolaydı. Yaşı daha büyüktü ve beyaz tenliydi. Çenesinde ve yanaklarında gümüş rengi kısa sakalları vardı. Hatları daha geniş ve daha tombuldu. Will'in gözleri titreyerek açılırken kalbi duracak gibi oldu.

Gözleri tıpkı Jem'inkiler gibi gümüş rengiydi. Will o anda onu tanıdı. Üzerinden iblis efendilerinin uyuşturucularının tatlı-ekşi kokusu yayılıyordu. Onların sıcaklığını daha önce damarlarında hissetmişti ve bu adamı daha önce gördüğünü biliyordu. Gördüğü yeri de.

"Sen bir kurtadamsın," dedi Will. "Sürüsüz olanlardan. Chapel'daki ifritlerden *yin fen* alıyordun değil mi?"

Kurtadamın bakışları ikisinin üzerinde dolaştıktan sonra Jem'e odaklandı. Gözleri kısıldı ve eliyle Jem'in yakasını yakaladı. "Sen," diye hırladı. "Sen bizden birisin. Sende var mı? Mal var mı?"

Jem geri çekildi. Will kurtadamın bileğini yakalayarak arkadaşının yakasını kurtardı. Zor değildi, gevşek parmaklarında pek fazla güç kalmamıştı. "Ona sakın dokunma." Will kendi sesini uzaktan geliyormuş gibi duyuyordu. "O pis tozlarınızdan onda yok. Biz Nefilimler'i sizin gibi etkilemiyor."

"Will." Jem'in sesinde yalvarış vardı: *Daha nazik ol.*

"Mortmain için çalışıyorsun," dedi Will. "Bize onun için ne yaptığını söyle. Bize onun yerini söyle."

Kurtadam güldü. Dudaklarından kan saçılarak çenesinden süzüldü. Birazı Jem'in kıyafetine sıçradı. "Sanki Yargıç'ın

nerede olduğunu biliyormuşum gibi," diye hırladı kurtadam. "Sizi aptallar, siz ikiniz. İşe yaramaz Nefilimler. Gücüm olsaydı... sizi kanlı... leşlere çeviririrdim..."

"Ama gücün yok." Will acımasızdı. "Ve belki bizde biraz *yin fen* vardır."

"Yok. Bilmediğimi mi... sanıyorsunuz?" Kurtadamın gözleri fıldır fıldır döndü. "Bana ilk verdiğinde bir şeyler gördüm... Hayal edemeyeceğiniz şeyler... Büyük kristal şehir... Cennet kuleleri..." Yine kasılıp öksürerek sarsıldı. Daha fazla kan saçıldı. Cıva gibi gümüşi bir pırıltısı vardı. Will, Jem'in gözlerine baktı. *Kristal şehir*. Oraya hiç gitmemiş olmasına rağmen Alicante'yi düşünmekten kendini alamadı. "Sonsuza dek yaşayacağımı sanıyordum... Hiç yorulmadan gece gündüz çalışacağımı. Sonra tek tek ölmeye başladık. Uyuşturucu insanı öldürüyor ama bunu bize söylememişti. Bir yerlerde gizlenmiş bir şeyler bulmayı umarak buraya geldim. Ama yok. Gitmek anlamsız, artık ölüyorum. Burada da ölebilirim."

"Size o uyuşturucuyu verdiğinde ne yaptığını kesinlikle biliyordu," dedi Jem. "Sizi öldüreceğini biliyordu. Onu korumanızı hak etmiyor. Bize ne yaptığını söyle. Size gece gündüz ne yaptırıyordu?"

"O şeyleri monte ediyorduk. Metal adamları. İnsanın tüylerini diken diken ediyorlar ama parası iyiydi ve uyuşturucu daha da iyiydi..."

"Ve şimdi o para hiçbir işine yaramayacak," dedi Jem beklenmedik ölçüde acı bir sesle. "Size ne sıklıkta veriyordu? Gümüş tozu?"

"Günde altı-yedi kez."

"Chapel'i boşaltmalarına şaşmamak gerek," diye mırıldandı Will. "Mortmain stokları kontrol ediyor."

"Öyle almamanız gerekiyordu," dedi Jem. "Ne kadar çok alırsanız o kadar çabuk ölürsünüz."

Kurtadam bakışlarını Jem'e dikti. Gözleri kıpkırmızı damarlarla dolmuştu. "Ya sen," dedi. "Senin ne kadar zamanın kaldı?"

Will başını çevirdi. Charlotte merdivenin tepesinde donup kalmış, onları izliyordu. Will bir eliyle ona gelmesini işaret etti. "Charlotte, onu aşağı indirebilirsek belki Sessiz Kardeşler ona yardım edebilir. Eğer sen..."

Ama Charlotte -Will'i şaşırtan bir şekilde- sararmıştı. Elini ağzına kapayarak merdivenden aşağı koştu.

"Charlotte!" diye tısladı Will. Bağırmaya cesaret edemiyordu. "Ah, lanet olsun. Pekala, Jem, sen bacaklarından tut, ben de koltukaltlarından..."

"Yararı yok Will." Jem'in sesi yumuşaktı. "Öldü."

Will tekrar kurtadama baktı. Gerçekten de gümüş gözler iri iri açılıp camlaşmış, tavana dikilmişti. Göğsü artık kalkıp inmiyordu. Jem cesedin gözlerini kapamak için uzandı ama Will arkadaşının bileğini yakaladı.

www.twilighturk.com Sethra

"Yapma."

"Arkasından dua etmeyecektim Will. Sadece gözlerini kapayacaktım."

"Bunu hak etmiyor. Yargıç'a çalışıyordu!" Will'in fısıltısı neredeyse bağırış gibiydi.

"O benim gibi," dedi Jem sakince. "Bir bağımlı."

Will kenetlenmiş ellerinin üzerinden ona baktı. "*O senin gibi değil.* Ve sen böyle ölmeyeceksin."

Jem'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Will..."

İkisi de bir kapının açıldığını ve birinin Jessamine'e seslendiğini duydu. Will, Jem'in bileğini bıraktı ve ikisi birlikte yere yatarak depo katında olanları görmek için sessizce platformun kenarına süründüler.

16

Ölümcül Öfke

www.twilightturk.com
Sethra

Gördüm her şey bozulur, sonsuz sürüp gidemez
En sağlam devlet bile günün birinde çürür
Yıkımlar düşündürdü beni ister istemez
Er geç sevgilimi de zaman alıp götürür.
- SHAKESPEARE, "64. sone"

Tessa, Eastcheap'in kalabalık kaldırımlarından ilerlerken Londra sokaklarında erkek kıyafetinde dolaşmanın tuhaf bir deneyim olduğunu düşündü. Karşısına çıkan erkekler ona neredeyse bakmıyor, meyhanelere veya başka sokaklara doğru yürürken yanından geçip gidiyorlardı. Güzel giysileriyle bu sokaklarda gece tek başına dolaşmaya kalksa bakışlara ve alay-

lara maruz kalırdı. Erkek olarak ise görünmezdi. Görünmez olmanın nasıl bir şey olduğunu daha önce hiç tatmamıştı. İnsan kendini ne kadar hafif ve özgür hissediyordu... Veya hissederdi, eğer kendini İki Şehrin *Hikayesi*'nde giyotine giden bir aristokrat gibi hissetmeseydi.

Cyril'i sadece 32 Mincing Lane'de iki binanın arasına saparken bir kez görmüştü. Büyük taş bir binaydı ve etrafı, alacakaranlıkta simsiyah dişlere benzeyen dökme demirden parmaklıklarla sarılıydı. Ön kapısında bir asma kilit vardı ama açık bırakılmıştı. Tessa kapıdan geçerek ön kapıya uzanan tozlu basamakları tırmandı. O kapı da açıktı.

İçeride pencereleri Mincing Lane'e bakan boş ofisler buldu. Ofislerden birinde bir sinek uçuşuyor, bitkin bir şekilde pencerenin pervazına düşene kadar kendini cama vurup duruyordu. Tessa ürpererek devam etti.

Girdiği her odada Nate'le karşılaşmayı bekleyerek geliyordu ve her odayı boş buluyordu. Girdiği son odada depo katına açılan bir kapı vardı. Tahtalarla kapatılmış pencerelerdeki çatlaklardan mavi ışık süzülüyordu. Kararsız bir tavırla etrafına bakındı. "Nate?" diye fısıldadı.

Nate sıvası dökülen iki sütunun arasındaki gölgelerden çıktı. İpek silindir şapkasının altındaki sarı saçları mavimsi ışıkta parlıyordu. Mavi bir tüvit frak, siyah pantolon ve siyah çizmeler giymişti ama her zamanki kusursuz görünüşü biraz bozulmuştu. Saçları gözlerinin önüne düşüyordu ve yanağında bir kir lekesi vardı. Giysileri onlarla uyumuş gibi buruşuktu. "Jessamine," dedi rahatladığını belli eden bir sesle. "Sevgilim." Kollarını açtı.

Tessa bütün vücudunun gerildiğini hissederek ona yaklaştı. Nate'in kendisine dokunmasını istemiyordu ama sarılışından kaçmanın bir yolu yoktu. Nate kollarını ona sardı. Eli Tessa'nın şapkasının kenarını yakalayarak çekip aldı ve saçları sırtından aşağı döküldü. Will'in saçlarındaki tokaları çıkarmasını hatırlayınca Tessa'nın içinde bir şeyler kıpırdandı.

"Yargıç'ın nerede olduğunu bilmem gerek," diye başladı Tessa sesi titreyerek. "Bu son derece önemli. Gölge Avcıları'nın planlarını duydum. Bana söylemek istemediğini biliyorum fakat..."

Nate onun sözlerine aldırmadan Tessa'nın saçlarını geri attı. "Anlıyorum," dedi derin ve boğuk bir sesle. "Ama önce..." Bir parmağını Tessa'nın çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırdı. "Gel de bana bir öpücük ver, tatlı yirmiliğim."

Tessa, onun Shakespeare'den alıntı yapmamasını tercih ederdi. O soneyi bir daha midesi bulanmadan dinleyebileceğini sanmıyordu. Nate üzerine eğilirken vücudundaki bütün sinirler çığlık çığlığa gerildi. Nate onun başını kaldırırken Tessa diğerlerinin ortaya çıkmasını diledi...

Nate gülmeye başladı. Bileğinin bir hareketiyle şapkayı gölgelere gönderdi, parmakları Tessa'nın çenesini sıkıca kav-

www.twilightturk.com Sathra

rarken tırnakları tenine gömüldü. "Aceleci davranışım için özür dilerim," dedi. "Ne kadar ileri gidebileceğini merak etmekten kendimi alamadım. Gölge Avcısı dostlarını korumak için. Sevgili kardeşim."

"*Nate.*" Tessa geri çekilmeye, onun elinden kurtulmaya çalıştı ama tutuşu fazla güçlüydü. Nate'in diğer eli bir yılan gibi atıldı ve Tessa'yı olduğu yerde döndürerek kendine yaslayıp kolunu boğazına doladı. Sıcak nefesi Tessa'nın kulağına vuruyordu. Cin ve ter karışımı ekşi bir kokusu vardı.

"Gerçekten bilmediğimi mi sandın?" dedi Nate. "Benedict'in balosunda beni boşu boşuna Vauxhall'a gönderen o mesaj geldiği anda anladım. Her şey yerine oturdu. Başından beri sen olduğunu bilmeliydim, seni küçük aptal."

"Aptal mı?" diye tısladı Tessa. "Sırlarını anlattın Nate. Bana her şeyi döküldün. Mortmain öğrendi mi? Bu yüzden mi günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun?"

Nate kolunu biraz daha sıktı ve Tessa acıyla inledi. "Beni rahat bırakamadın değil mi? İşime burnunu sokmak zorundaydın. Beni alaşağı etmek için çıldırıyordun değil mi? Sen nasıl bir kız kardeşsin Tessie?"

"Fırsatın olsa beni öldürürdün. Sana ihanet ettiğimi düşündürmek için oynayabileceğin hiçbir oyun, söyleyebileceğin hiçbir şey yok Nate. Hepsini kendin hak ettin. Mortmain'le müttefik olduğun zaman..."

Nate onu dişlerini sızlatacak kadar sert bir şekilde sarstı. "Sanki ittifaklarım seni ilgilendirirmiş gibi. Sen ve Nefilim dostların gelip işime karışana kadar gayet iyi gidiyordum. Şimdi Yargıç kellemi istiyor. Bu senin hatan. Hepsi senin hatan. Jessamine'den şu gülünç mesajı alana kadar neredeyse umutsuz durumdaydım. Elbette ki arkasında senin olduğunu biliyordum. Bana o gülünç mesajı yazdırmak için ona nasıl işkence yaptığınızı ve ne kadar zahmete girdiğinizi düşününce..."

"Ona işkence etmedik," dedi Tessa. Kurtulmaya çalıştı ama Nate onu daha sıkı tuttu ve yeleğinin düğmeleri Tessa'nın sırtına gömüldü. "Yapmayı kendisi istedi. Kendi postunu kurtarmak istiyordu."

"Sana inanmıyorum." Nate'in diğer eli çenesini yakalayarak tırnaklarını tenine gömdü ve Tessa acıyla bağırdı. "O beni seviyor."

"Seni kimse sevemez," diye çıkıştı Tessa. "Sen benim ağabeyimsin. Ben seni seviyordum. Ve sen onu bile yok ettin."

Nate öne eğilerek hırladı. "*Ben senin ağabeyin değilim.*"

"Pekala, üvey ağabeyimsin, eğer..."

"Sen kardeşim değilsin. Üvey bile değil." Nate bunu zalimce bir zevkle söylemişti. "Senin annen ve benim annem aynı kadın değildi."

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı Tessa. "Yalan söylüyorsun. Annemiz Elizabeth Gray'di..."

www.twilightturk.com Sethra

"*Senin* annen Elizabeth Gray'di, Elizabeth Moore'un kızı," dedi Nate. "Benimki Harriet Moore'du."

"*Harriet teyze mi?*"

"Bir defasında nişanlanmıştı. Bunu biliyor muydun? Anne ve babamız -yani seninkiler- evlendikten sonra. Düğün yapılmadan adam öldü. Ama hamile kalmıştı. Annen, evlilik dışı bir çocuğu olduğu için kardeşi aşağılanmasın diye onun bebeğini kendi çocuğu gibi büyüttü. Bir fahişe olduğunu dünya bilmesin diye." Nate'in sesi kin doluydu. "Ben senin ağabeyin değilim ve asla da olmadım. Harriet bana annem olduğunu hiç söylemedi. Annenin mektuplarından kendim öğrendim. Bütün o yıllar boyunca tek kelime bile etmedi. Bunu yapamayacak kadar utanıyordu."

"Sen onu öldürdün," dedi Tessa uyuşmuş bir halde. "Kendi anneni."

"Annem olduğu *için*. Beni terk ettiği için. Benden utandığı için. Babamın kim olduğunu asla bilemeyeceğim için. Bir fahişe olduğu için." Nate'in sesi duygudan yoksundu. Nate her zaman duygudan yoksundu. Asla güzel bir kabuk olmanın ötesine geçememişti ve Tessa'yla teyzesi onu olduğu gibi değil görmek istedikleri gibi görmeye çalışarak empati, şefkat ve anlayışla yaklaşmışlardı.

"Neden Jessamine'e annemin bir Gölge Avcısı olduğunu söyledin?" diye sordu Tessa. "Harriet teyze senin annense bile annemle kardeştiler. O zaman Harriet teyzem de Gölge Avcısı olurdu ve sen de öyle. Neden böyle saçma bir yalan söyledin?"

Nate sırıttı. "Mutlaka bilmen gerekiyor değil mi?" Kolunu daha da sıktı, artık Tessa'yı boğuyordu. Tessa nefes almaya çalışırken aniden Gabriel'ın sözlerini hatırladı: *Tekmelerinde dizkapaklarını hedef al. Acı korkunç olur.*

Arkaya ve yukarı doğru bir tekme atınca çizmesinin topuğu Nate'in dizine indi ve boğuk bir çatırtı çıkardı. Nate bağırırken dizlerinin bağı çözüldü. Ama düşerken bile Tessa'yı bırakmadı ve yerde birlikte yuvarlanırlarken dirseği Tessa'nın karnına çarptı. Ciğerlerindeki hava boşalırken Tessa acıyla inledi ve gözleri yaşlarla doldu.

Arkasına dönmeye çalışarak bir tekme daha savurdu ve bu kez Nate'in omzuna isabet ettirdi. Ama Nate onun üzerine atıldı ve yeleğinden yakaladı. Tessa'yı kendisine çekerken yeleğin düğmeleri patlayarak etrafa saçıldı. Diğer eli saçlarını yakalarken Tessa elini savurdu ve tırnaklarıyla onun yanağını yırttı. Aniden yayılan kanın görüntüsü ona vahşi bir zevk verdi.

"Bırak beni," dedi nefes nefese. "Beni öldüremezsin. Yargıç beni canlı istiyor..."

"Canlı," diye hırladı Nate. Yüzünden ve çenesinden kanlar süzülüyordu. "Yarasız değil." Tessa'nın saçlarını kavradı ve onu kendine çekti. Tessa acıyla bağırdı ve çizmelerini savurdu. Fakat Nate çevikti, onun tekmelerinden kurtulmakta

zorlanmadı. Tessa nefes nefese bir halde içinden yalvardı: *Jem, Will, Charlotte, Henry... Neredesiniz?*

"Dostlarının nerede olduğunu mu merak ediyorsun?" Nate onu saçlarından tutarak ayağa kaldırdı ve diğer eliyle sırtına bir yumruk indirdi. "Eh, işte onlardan biri, en azından."

Bir sürtünme sesi geldi, gölgelerin arasında bir hareket oldu. Nate saçlarından tutarak başını sürükledi. "Bak," diye bağırdı. "Artık neyle karşı karşıya olduğunu anlamanın zamanı geldi."

Tessa baktı. Gölgelerin arasından çıkan şey bir devdi. Demirden yapılmış, altı metre boyunda bir dev. Eklemleri yok gibiydi. Hatları ve girintileri olmayan tek bir mekanizma gibi hareket ediyordu. Alt yarısı, her biri metal çivilerle sona eren bacaklara bölünüyordu. Kolları da aynıydı ve uçlarında pençeleri vardı. Başı pürüzsüz bir ovaldi ve sivri dişlerle dolu geniş ağzı olan bir yumurta gibi görünüyordu. "Başından" bir çift kıvrık boynuz uzanıyordu ve aralarında ince bir mavi alev titreşiyordu.

Dev gibi ellerinde kendini salmış, Gölge Avcısı kıyafetleri içinde birini taşıyordu. Dev otomatonun elinde, her zamankinden daha ufak tefek görünüyordu.

"Charlotte!" diye bir çığlık attı Tessa. Başını iki yana savurarak Nate'ten kurtulmak için daha fazla çabalamaya başladı. Saçlarının bir kısmı kurtuldu ve yere döküldü. Jessamine'in sarı saçları şimdi kandan kızarmıştı. Nate yıldızları saymasına neden olacak kadar sert bir tokatla karşılık verdi. Tessa sendelediğinde Nate onun boğazını yakaladı ve kol ağızlarındaki düğmeler Tessa'nın soluk borusuna gömüldü.

Nate güldü. "Bir prototip," dedi. "Yargıç onu buraya bırakmış. Fazla büyük ve fazla hantal. Ama benim işime yaradı." Sesini yükseltti. "Bırak onu."

Otomatonun metal elleri açıldı ve Charlotte aniden kurtularak sinir bozucu bir sesle yere düşüp hareketsiz kalakaldı. Tessa bu mesafeden Charlotte'ın göğsünün hareket edip etmediğini göremiyordu.

"Şimdi ez onu," dedi Nate.

Devasa yaratık çivili metal ayağını kaldırdı. Tessa, Nate'in kollarını tırmalayarak tırnaklarıyla derisini yoldu.

"*Charlotte!*" Tessa bir an için çığlık atanın kendisi olduğunu sandı ama ses kalındı. Otomatonun arkasından biri fırladı. Baştan aşağı simsiyah giyinmiş, kızıl saçlı biriydi ve elinde ince bıçaklı bir miserikord vardı.

Henry!

Tessa ve Nate'e hiç bakmadan otomatonun üzerine atıldı ve kılıcı uzun bir kavisle savurdu. Metalin metale çarpışından doğan bir tangırtı duyuldu. Kıvılcımlar saçılırken otomaton geriledi. Ayağı indi ve Charlotte'ın hareketsiz bedeninin birkaç santim yanına çarptı. Henry dengesini sağladıktan sonra tekrar yaratığa saldırdı ve kılıcını savurdu.

Kılıç parçalandı. Henry bir an için olduğu yerde durarak şaşkınlıkla kılıca baktı. O anda yaratığın eli ileri uzandı ve

Henry'nin kolunu yakaladı. Kaldırılıp inanılmaz bir güçle sütunlardan birine fırlatılırken Henry haykırdı, sütuna çarparak yere yuvarlandı ve hareketsiz kaldı.

Nate güldü. "*Ne* gülünç bir sadakat gösterisi," dedi. "Kimin aklına gelirdi ki? Jessamine, Branwell'ın karısına tahammül edemediğini düşündüğünü söylerdi hep."

"Sen domuzun tekisin," dedi Tessa kurtulmaya çalışarak. "İnsanların birbirleri için yaptıkları şeyler hakkında sen ne bilirsin ki? Jessamine alevlere kapılıp yanıyor olsa, oynadığın kağıt oyununu bile bırakmazsın sen. Kendinden başka hiçbir şeyi umursamazsın."

"Sessiz ol, yoksa dişlerini dökerim." Nate onu tekrar sarstı. "Gel! Buraya!" diye bağırdı. "Yargıç gelene kadar onu tutmalısın."

Otomaton sürtünen metallerin ve dişlilerin uğultusu arasında itaatkar bir şekilde döndü. Daha küçük kardeşleri kadar hızlı değildi ama o kadar büyüktü ki Tessa onun hareketlerini buz gibi bir korkuyla izliyordu. Hepsi bu da değildi. Yargıç geliyordu. Tessa, Nate'in onu henüz çağırıp çağırmadığını, Yargıç'ın yolda olup olmadığını merak etti. O soğuk gözlerin, buz gibi kontrollü gülümseyişin anısı bile tüylerini ürpertiyordu. "Bırak beni," diye bağırdı çırpınarak. "Bırak da Charlotte'ın yanına..."

Nate onu sertçe öne doğru itti, Tessa dirsekleriyle dizleri yere sertçe çarparak düştü. Acıyla inleyip yana yuvarlanarak

ikinci kat platformunun altına girdi. Otomaton ona doğru ilerliyordu. Bir çığlık attı...

O anda üst kattan atlayan Jem ve Will yaratığın birer omzuna indiler. Otomaton kömürle beslenen kazan gibi bir sesle bağırdı ve geri sendeledi. Tessa onun yolundan çekilip ayağa fırlamak için fırsat bulmuştu. Bir Henry'ye bir Charlotte'a baktı. Henry hala sütunun dibinde kıpırdamadan yatıyordu. Otomatonun bıraktığı yerde yatan Charlotte ise etrafı kırıp döken makinenin altında kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Tessa derin bir nefes alarak Charlotte'ın yanına koştu ve yanına çömelerek parmaklarını Charlotte'ın boğazına dayadı. Zayıf da olsa nabzı atıyordu. Ellerini Charlotte'ın kollarının altına koyarak onu duvara, deponun ortasından uzağa çekmeye başladı. Otomaton deponun ortasında hızla dönüyor, kıvılcımlar kusuyor, pençeli elleriyle Jem ve Will'i yakalamaya çalışıyordu. Ama ikisi de çok hızlıydı.

Tessa, Charlotte'ı çay çuvallarının arasına yatırdı ve Henry'ye ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışarak karşı tarafa baktı. Nate bağırıp çağırarak ve metal yaratığa küfürler savurarak bir aşağı bir yukarı koşturuyordu. Will cevap olarak boynuzlardan birini biçip Tessa'nın ağabeyine attı. Boynuz kıvılcımlar saçarak yerden sekerken Nate geri sıçradı. Will güldü. Bu arada Jem yaratığın boynuna tutunmaya çalışıyor, Tessa'nın göremediği bir şey yapıyordu. Otomaton daireler

www.twilighttürk.com Sethra

çiziyordu ama önünde duran şeylere uzanıp yakalamak üzere tasarlanmıştı ve "kolları" olması gerektiği gibi bükülmüyordu. Sırtına ve başına tutunan şeylere uzanamıyordu.

Tessa neredeyse gülecekti. Will ve Jem bir kedinin üzerinde bir aşağı bir yukarı koşturarak dikkatini dağıtan iki fare gibiydi. Fakat metal yaratığa savurdukları kılıçları pek fazla hasar veremiyordu. Demiri ve çeliği kağıttanmış gibi kestiğini gördüğü kılıçlar, mekanik yaratığın üzerinde sadece yüzeysel sıyrıklar ve göçükler açabiliyordu.

Bu arada Nate hala dehşetle bağırıp çağırıyor, küfürler savuruyordu.

"At şunları üzerinden!" diye bağırdı otomatona. "Silkele şunları, seni koca metal sersem!"

Otomaton durdu ve sonra aniden şiddetle sallandı. Will kaydı, son anda yaratığın boynuna tutunarak düşmekten kurtuldu. Jem o kadar şanslı değildi. Düşüşünü durdurmak için yaratığın gövdesine saplamak istermiş gibi baston kılıcını savurdu ama kılıç yaratığın sırtından kaydı. Jem sert bir şekilde yere düştü, silahı elinden yuvarlandı.

"*James!*" diye bağırdı Will.

Jem acı içinde ayağa kalktı. Kemerindeki stele uzandı ama yaratık onun zayıflığını fark ederek hemen dönüp pençeli ellerini uzattı. Jem geri sendeleyerek birkaç adım attı, cebinden bir şey çıkardı. Pürüzsüz, dikdörtgen biçiminde metalik bir şeydi. Henry'nin ona kütüphanede verdiği şey.

Fırlatmak için elini arkaya çekti ama Nate aniden üzerine atılıp yaralı -muhtemelen kırık- bacağını tekmeledi. Jem hiç ses çıkarmadıysa da bacağı kopma gibi bir sesle altından savruldu ve Jem ikinci kez yere düşerken elindeki nesne de fırlayıp gitti.

Tessa ayağa fırlayarak silahı kapmaya koşarken Nate de aynı şeyi yaptı. Çarpıştıklarında Nate ağırlık ve boy üstünlüğüyle Tessa'yı yere devirdi. Gabriel'ın öğrettiği gibi darbenin etkisini emmek için yuvarlandı, yine de nefesi kesilmişti. Titreyen parmaklarla alete uzandığında alet sekerek ondan uzaklaştı. Will'in ona seslendiğini, aleti kendisine atmasını söylediğini duyabiliyordu. Biraz daha uzanarak aleti yakaladı ve aynı anda Nate onu bir bacağından tutarak acımasızca kendine çekti.

O benden daha iri, diye düşündü Tessa. *Benden daha güçlü. Benden daha acımasız. Ama onun yapamadığı, benim yapabildiğim bir şey var.*

Dönüştü.

Zihniyle ayak bileğini tutan ele, kendisininkine değen tene uzandı. Her zaman tanıdığı o en içteki Nate'e, karanlık bir odadaki mum gibi algıladığı yaşam özüne uzandı. Nate'in nefes aldığını duydu ve sonra dönüşümün kendisini kontrol altına aldığını hissetti. Gövdesi irileşirken, kol ve bacakları sarsılırken kollarındaki ve yakasındaki düğmeler fırlayıp gitti ve ayak bileği Nate'in elinden kurtuldu. Yuvarlanarak ağabe-

yinden uzaklaşıp ayağa fırladı ve Nate'in iri iri açılmış gözlerle kendisine baktığını gördü.

Şimdi giysiler dışında tam anlamıyla onun kopyası olmuştu.

Hızla otomatona döndü. Yaratık sırtında Will'le donup kalmış, yeni emirleri bekliyordu. Will elini kaldırdı ve Tessa bıçak fırlatma eğitimiyle geçen saatler için Gabriel ve Gideon'a içinden teşekkür ederken aleti fırlattı. Alet havada mükemmel bir kavis çizerek uçtu ve Will rahatlıkla yakaladı.

Nate ayağa kalkmıştı. "Tessa," diye hırladı. "Sen ne halt ettiğini..."

"Yakala onu!" diye bağırdı Tessa otomatona Nate'i işaret ederek. "Onu yakala ve tut!"

Yaratık kıpırdamadı. Tessa yanındaki Nate'in hırıltılı nefesinden ve metal yaratığın tangırtılarından başka bir şey duyamıyordu. Will otomatonun arkasında gözden kaybolmuştu ve Tessa'nın göremediği bir şey yapıyordu.

"Tessa, seni aptal," diye tısladı Nate. "Bu bir işe yaramaz. Yaratık sadece..."

"Ben Nathaniel Gray'im!" diye bağırdı Tessa metal deve. "Ve Yargıç adına sana *bu adamı yakalayıp tutmanı* emrediyorum!"

Nate hızla ona döndü. "Bıktım artık oyunlarından, seni küçük apt..."

Ama sözleri aniden kesildi çünkü otomaton eğilip pençeli eliyle onu yakalamıştı. Yaratık onu ağız hizasına kadar kaldırırken Nate çığlık çığlığa bağırıyor, kollarını bacaklarını savuruyordu. Bu arada Will yaptığı şeyi bitirerek yere atlayıp çömelmişti. Tessa'ya mavi gözlerini iri iri açarak bakıp bir şeyler bağırdı ama ağabeyinin çığlıkları arasında Tessa onu duyamadı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Saçlarının yumuşak bir ağırlıkla omuzlarına döküldüğünü hissetti.

Olanların şaşkınlığı o kadar büyüktü ki dönüşümü sürdüremediği için yine kendisi olmuştu. Nate hala çığlık atıyordu, yaratık onu korkunç bir şekilde kavramıştı. Will koşmaya başlarken yaratık da Tessa'ya bakarak bir kükreyişle yükseldi. Will genç kızı yere devirip kendi vücuduyla korurken otomaton bir yıldız gibi patladı.

Patlamanın gürültüsü ve metalik tangırtılar inanılmazdı. Tessa kulaklarını kapamaya çalıştı ama Will onu sıkıca yere bastırmış, dirseklerini Tessa'nın başının iki yanında yere dayamıştı. Tessa onun nefesini ensesinde hissediyordu ve kalbi gümbürdüyordu. Ağabeyinin korkunç bir gurultuyla haykırdığını duydu. Başını çevirerek yüzünü Will'in omzuna bastırdı, altlarındaki zemin sarsıldı...

Ve bitti. Tessa yavaşça gözlerini açtı. Hava sıva, kıymık ve çay yapraklarıyla dolmuştu. Etrafa metal kütleler saçılmış, pencerelerden bazıları patlayarak açılmıştı ve sisli akşam ışığı içeri doluyordu. Tessa etrafına bakındı. Charlotte'ı kucağına yatırmış, solgun yüzünü öpen Henry'yi gördü. Charlotte da

www.twilightteam.com Sethra

ona bakıyordu. Jem elinde steli, giysileri ve saçları sıvayla kaplı halde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ve Nate.

Önce onun sütunlardan birine yaslandığını sandı. Sonra gömleğinin önündeki kırmızı lekeyi görünce anladı. Bir metal parçası mızrak gibi vücudunu delerek onu sütuna mıhlamıştı. Başı aşağı sarkmış, elleri zayıf bir şekilde göğsünü tutuyordu.

"*Nate!*" diye bağırdı Tessa. Will yana yuvarlanarak onu serbest bırakınca Tessa hemen ayağa fırlayıp ağabeyine koştu. Elleri dehşet ve tiksintiyle titriyordu ama metal mızrağı tutup ağabeyinin göğsünden çekmeyi başardı. Metal parçasını bir kenara attı, Nate'i öne düşerken yakaladı ama ağırlığını taşıyamayarak yere indirdi. Şimdi Nate'in vücudunu kucağına yatırmış halde yerde oturuyordu.

Zihninde bir anı canlandı. Quincey'nin evinde de böyle yerde oturmuş, Nate'i kollarına almıştı. O zamanlar ağabeyini seviyordu. Ona güveniyordu. Şimdi onu tutarken ve kan içindeki giysilerine bakarken bir sahnede rollerini oynayan aktörleri izliyormuş gibiydi.

"Nate," diye fısıldadı.

Nate'in gözleri titreyerek açıldı. Tessa afalladı. Onun öldüğünü sanmıştı.

"Tessie..." Nate'in sesi sualtından geliyormuş gibi boğuktu. Bakışları Tessa'nın yüzünde dolaştı, giysilerindeki kana kaydı ve sonunda kendi göğsüne odaklandı. Gömleğindeki

büyük bir delikten sürekli kan boşalıyordu. Tessa ceketini çıkararak yuvarlayıp sıkıca yaraya bastırdı ve kanamayı durdurabilmeyi umdu.

Ama yeterli değildi. Ceket bir anda sırılsıklam olmuştu ve Nate'in iki yanından kan süzülüyordu. "Ah, Tanrım," diye fısıldadı Tessa. "Will..." diye seslendi.

"Yapma." Nate, Tessa'nın bileğini sıkıca yakaladı.

"Ama, Nate..."

"Ölüyorum. Biliyorum." Sıvıdan guruldayan gırtlağıyla öksürdü. "Anlamıyor musun? Yargıç'ı başarısızlığa uğrattım. Beni zaten öldürecek. Ve bunu yavaş yavaş yapacak." Sinirli, sert bir ses çıkardı. "Bırak Tessie. Asil davranmaya çalışmıyorum. Öyle olmadığımı biliyorsun zaten."

Tessa titrek bir nefes aldı. "Burada seni kendi kanında boğulmaya terk etmeliydim. Yerimde olsan sen bunu yapardın."

"Tessie..." Nate'in dudaklarının köşesinden kan süzüldü. "Yargıç seni asla incitmeyecek."

"Mortmain," diye fısıldadı Tessa. "Nate, o nerede? Lütfen. Söyle bana."

"O..." Nate öksürdü ve hırıltılı bir şekilde soluklanmaya çalıştı. Dudaklarında kan köpükleri oluştu. Tessa'nın elindeki ceket artık sırılsıklam bir paçavraya dönüşmüştü. Gözleri dehşetle açıldı. "Tessie... Be-ben ölüyorum. Gerçekten ölüyorum..."

Tessa'nın zihni sorularla doluydu. *Mortmain nerede? Annem nasıl bir Gölge Avcısı olabilir? Babam bir iblisse ve Gölge Avcıları'yla iblislerin bütün bebekleri ölüyorsa ben nasıl hala hayattayım?* Ama Nate'in gözlerindeki dehşet onu susturdu. Her şeye rağmen onun elini tuttu. "Korkacak bir şey yok Nate."

"Belki senin için yok. Sen her zaman… iyiydin. Ben yanacağım Tessie. Tessie, meleğin nerede?"

Tessa otomatikman elini boğazına koydu. "Takamazdım. Jessamine'in kılığına girmiştim."

"Onu… takmalısın… daima." Nate öksürdü. Yine kan boşaldı. "Her zaman. Yemin et!"

Tessa başını iki yana salladı. "Nate…" *Sana güvenemem, Nate.*

"Biliyorum." Nate'in sesi şimdi tamamen hırıltıya dönüşmüştü. "Yapmak zorunda kaldığım şeylerin… affı yok."

Parmakları kandan kayganlaşmasına rağmen ağabeyinin elini sımsıkı kavradı. "Seni bağışlıyorum," diye fısıldadı doğru olup olmadığını bilmeden ve umursamadan.

Nate'in mavi gözleri faltaşı gibi açıldı. Yüzü sararmış parşömen rengi olmuş, dudakları neredeyse bembeyaz kesilmişti. "*Yaptığım her şeyi bilmiyorsun Tessie.*"

Tessa endişeyle onun üzerine eğildi. "Nate?"

Ama cevap yoktu. Nate'in yüzü gevşemiş, gözleri açık kalmış, arkaya kaymıştı. Eli Tessa'nın elinden kayarak yere düştü.

"Nate," dedi tekrar ve parmaklarını boğazında nabzın olması gerektiği yere bastırdı.

Hiç hareket yoktu. Nate ölmüştü.

Tessa ayağa kalktı. Yırtılmış yeleği, pantolonu, gömleği, hatta saçlarının uçları bile Nate'in kanından sırılsıklam olmuştu. Buz gibi suya yatırılmış gibi bütün vücudu uyuşmuştu. Yavaşça döndü ve ilk kez diğerlerinin izleyip izlemediğini, Nate'le konuşmalarını duyup duymadığını merak etti…

Ona bakmıyorlardı bile. Hepsi -Charlotte, Jem ve Henry- daire biçiminde çömelmiş, az önce Tessa'nın yattığı yerde duruyorlardı. Will'in üzerinde yattığı yerde.

Will.

Tessa daha önce rüyalarında korkunç bir şeye doğru uzun, karanlık bir koridordan yürüdüğünü görmüştü. Göremediği ama ölümcül ve korkunç olduğunu bildiği bir şeye doğru. Rüyalarında, her adımda, koridor daha da uzar, karanlığa ve dehşete doğru esnerdi. Aynı korku ve çaresizlik duygusu şimdi de benliğini sarıyor, arkadaşlarının durduğu yere doğru yürürken her adımı bir mil gibi geliyordu. Ta ki Gölge Avcıları'nın Will'in başında çömeldikleri yere ulaşana kadar.

Will yan yatıyordu. Yüzü bembeyaz, nefesleri sığdı. Jem bir elini onun omzuna koymuş, sakin, yatıştırıcı bir sesle konuşuyordu ama Will onu duyuyor gibi görünmüyordu. Altında kandan bir gölet oluşmuş, yere yayılıyordu ve bir an

www.twilightturkey.com
Sethra

için Tessa kanın nereden geldiğini anlayamadan bakmaktan başka bir şey yapamadı. Sonra yaklaştı ve Will'in sırtını gördü. Omurgası ve kürekkemikleri boyunca kıyafeti yırtılmış, jilet keskinliğindeki metal yüzünden kalın kumaş paramparça olmuştu. Teni kan içindeydi, saçları da kandan sırılsıklamdı.

"Will," diye fısıldadı Tessa. Havada süzülüyormuş gibi başı dönüyordu.

Charlotte başını kaldırıp ona baktı. "Tessa," dedi. "Ağabeyin..."

"Öldü," dedi Tessa şaşırarak. "Ama Will...?"

"Seni yere devirip patlamadan korumak için üzerine yattı," dedi Jem. Sesinde kesinlikle suçlama yoktu. "Ama onu koruyan bir şey yoktu. İkiniz patlamaya çok yakındınız. Metal parçaları sırtını parçalamış. Çok hızlı kan kaybediyor."

"Yapabileceğiniz bir şey yok mu?" dedi Tessa sesini yükselterek. Baş dönmesi giderek artıyordu. "Şifa mühürleriniz, *iratze*?"

"Kan kaybını yavaşlatan bir mühür olan bir *amissio* kullandık ama bir şifa mührü kullanırsak teni metalin üzerine iyileşir ve metali yumuşak dokulara daha fazla iter," dedi Henry mantıklı bir tavırla. "Onu hemen eve götürmeliyiz. İyileşmeden önce metal parçalar çıkarılmalı."

"O zaman gitmeliyiz," dedi Tessa titreyen bir sesle. "Biz..."

"Tessa," dedi Jem. Eli hala Will'in omzundaydı ama gözlerini iri iri açmış halde Tessa'ya bakıyordu. "Yaralandığının farkında mısın?"

Tessa sinirli bir tavırla gömleğini işaret etti. "Bu benim kanım değil. Nate'in. Şimdi hemen... Onu taşıyabilir miyiz? Yapabileceğimiz bir şey..."

"Hayır," diye araya girdi Jem, genç kızı şaşırtacak kadar sert bir sesle. "Giysilerindeki kan değil. Başında bir yarık var. Burada." Tessa'nın şakağına dokundu.

"Saçmalama," dedi Tessa. "Ben gayet iyiyim." Elini kaldırıp şakağına koydu ve kandan kaskatı kesilip yapış yapış olmuş saçlarını, yüzünün yan tarafını hissettikten sonra, parmakları yanağının köşesinden şakağına kadar yırtılmış olan büyük deri parçasına değdi. Bütün kafatası aniden yakıcı bir acıyla sarsıldı.

Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Kan kaybından zaten zayıf düşmüş olduğundan ve peş peşe şoklar yüzünden başı döndüğünden olduğu yere yığılmaya başladığını hissetti. Jem'in kendisini saran kollarını hissederken her yer karanlığa gömüldü.

www.twilightturk.com Sethra

17

Rüyalar

Rüyalarımda gel bana ve sonra
Gün doğduğunda yine iyileşeyim.
Çünkü o zaman gecenin karşılığı
Gündüzün umutsuz özleyişinden fazladır.
- Matthew Arnold, "Özlem"

Bilinci hipnotik bir ritimle gelip gidiyordu. Fırtınada kalmış bir geminin güvertesinden denizin bir görünüp bir kaybolduğu gibi. Tessa uzun bir odanın ortasında, bembeyaz yatak örtülerinin arasında yattığını biliyordu. Odada birbirine benzeyen başka yataklar da vardı. Gölgeleri ve şafağın ilk ışıklarını içeri alan pencereler. Gözlerini kapadığındaysa karanlık çöküyordu.

Fısıltılarla ve etrafında toplanmış endişeli yüzlerle uyandı. Charlotte saçlarını düzgün bir şekilde başının arkasında toplamış, üzerinde hala Gölge Avcısı kıyafeti ve yanında Kardeş Enoch'la duruyordu. Kardeş Enoch'un yaralı yüzü artık ürkütücü gelmiyordu. Onun sesini zihninde duyabiliyordu. *Başındaki yara önemsiz.*

"Ama bayıldı," dedi Charlotte. Tessa'yı şaşırtan bir şekilde, sesinde gerçekten korku ve endişe vardı. "Başına bir darbe..."

Peş peşe gelen şoklar yüzünden bayılmış. Ağabeyinin kollarında öldüğünü söylemediniz mi? Ve Will'in de öldüğünü sanmış olabilir. Patlama olduğunda kendini ona siper ettiğini anlattınız. Will ölseydi, onun için kendini feda etmiş olacaktı. Bu dayanılmayacak kadar ağır bir yük.

"Sence iyileşecek mi yani?"

Vücudu ve ruhu dinlendiğinde uyanacaktır. Ne zaman olacağını söyleyemem.

"Zavallı Tessa'm." Charlotte nazikçe Tessa'nın yüzüne dokundu. Elleri limonlu sabun kokuyordu. "Hayatta artık kimsesi kalmadı..."

Karanlık geri dönmüş, Tessa ışığın ve düşüncelerin yokluğundan memnun bir şekilde tekrar onun içine dalmıştı. Bir battaniye gibi karanlığa sarınmış, Labrador sahillerindeki buzdağları gibi ayışığıyla parlayan sularda kendini süzülmeye bırakmıştı.

Derinlerden gelen bir acı çığlığı onu karanlık rüyasından kopardı. Yatak örtülerinin arasında yan dönerek büzülmüştü ve birkaç yatak ötede Will yüzükoyun yatıyordu. Yaşadığı uyuşukluğun arasında, onun muhtemelen çıplak olduğunu fark etti. Örtüler beline kadar çekilmişti ama sırtı ve göğsü çıplaktı. Kolları yastıkların üzerinde kavuşmuş, başı onlara dayanmış, vücudu yay gibi gerilmişti. Altındaki beyaz çarşaflarda kan lekeleri vardı.

Will'in yatağının yanında Kardeş Enoch duruyordu ve Jem yüzünde endişeli bir ifadeyle başucunda dikiliyordu. "Will," dedi Jem telaşla. "Will, bir ağrı kesici mühür daha istemediğinden emin misin?"

"Başka... yok," diye homurdandı Will dişlerini sıkarak. "Sadece... bitirin şu işi."

Kardeş Enoch çok keskin görünen gümüş bir cımbızı kaldırdı. Will acıyla yutkunarak yüzünü kollarına gömdü ve siyah saçları beyaz çarşaflara yayıldı. Cımbızın uçları Will'in sırtına gömülürken, vücudu yatağın üzerinde gerilirken ve gırtlağından kısa ve boğuk acı çığlıkları dökülürken, Jem kendi canı yanıyormuş gibi ürperdi. Kardeş Enoch aleti geri çektiğinde kandan kıpkırmızı olmuş bir metal parçası tutuyordu.

Jem, Will'in elini tuttu. "Elimi sık. Acıya dayanmana yardım eder. Sadece birkaç tane kaldı."

"Söylemesi... kolay," dedi Will, yine de *parabatai*'sinin elini tutmak onu biraz olsun rahatlatmış gibiydi. Dirseklerini şilteye gömerek ve vücudunu gererek yataktan yükseldi. Tessa başını çevirmesi gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Daha önce bir erkeğin vücudunu bu kadar çıplak görmediğini fark etti. Jem'inkini bile. Will'in pürüzsüz teninin altındaki kasların gerilip gevşemesini izlemek nefes kesiciydi.

Cımbız yine parladı ve Will'in eli Jem'inkini sımsıkı kavradı. Çıplak yan tarafından kan süzüldü. Jem sararmasına rağmen Will hiç ses çıkarmıyordu. Will'in omzuna dokunmak ister gibi elini uzattı ve sonra dudağını ısırarak geri çekti.

Bütün bunlar Will kendini bana siper ettiği için oldu, diye düşündü Tessa. Kardeş Enoch'un dediği gibi, bu gerçekten de dayanılamayacak bir yüktü.

New York'taki eski odasında kendi dar yatağında yatıyordu. Pencereden gri gökyüzünü, Manhattan'ın çatılarını görebiliyordu. Teyzesinin renkli yamalı yorganlarından biri yatağın üzerine serilmişti ve kapı açılıp teyzesi içeri girdiğinde Tessa yorganı sımsıkı tuttu.

Şimdi bildikleriyle bakınca benzerliği görebiliyordu. Harriet teyzesinin de gözleri mavi, saçları sapsarıydı. Yüzünün biçimi bile Nate'inkine benziyordu. Gülümseyerek gelip Tessa'nın üzerine eğildi ve bir elini alnına koydu. Teyzesinin teni Tessa'nın ateş gibi tenine buz etkisi yapmıştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Tessa. "Nate'le ilgili. Ölmesi benim hatam."

www.twilightturkey.com
Sethra

"Şşş," dedi teyzesi. "Senin hatan filan değil. Hata onun ve benim. Her zaman bu konuda suçluluk duydum Tessa. Onun annesi olduğumu biliyordum ama açıklamaya dayanamıyordum. İstediği her şeyi yapmasına izin verdim, ta ki kurtarılamayacak ölçüde şımarana kadar. Ona aslında annesi olduğumu söyleseydim, gerçeği öğrendiğinde kendini bu kadar ihanete uğramış hissetmezdi ve bize karşı dönmezdi. Yalanlar ve sırlar *Tessa, ruhtaki kanser gibidir. İyi olanı yiyip bitirir ve geride sadece yıkım bırakır."*

"Seni çok özlüyorum," dedi Tessa. "Artık ailem yok..."

Teyzesi onu alnından öpmek için eğildi. "Sandığından daha büyük bir ailen var."

"Artık Enstitü'den kesinlikle vazgeçmemiz gerekecek," dedi Charlotte. Kalbi kırılmış gibi değil, mesafeli görünüyordu. Tessa revirde bir hayalet gibi havada asılı duruyor, Charlotte'ın Jem'le birlikte Tessa'nın yatağının ayakucunda durduğu yere bakıyordu. Tessa kendini uyurken izliyordu. Siyah saçları bir yelpaze gibi yastıkların üzerine yayılmıştı. Will birkaç yatak ötede sırtı sargılarla kaplı, ensesine bir *iratze* çizilmiş halde uyuyordu. Beyaz şapkası ve siyah elbisesiyle Sophie pencere pervazlarının tozunu alıyordu. "Nathaniel Gray'i kaybettik, artık ondan bilgi alamayız. Bizden birinin casus olduğunu öğrendik. Ve Mortmain'i bulmaya on beş gün önce olduğumuzdan daha yakın değiliz."

"Yaptığımız her şeyden sonra Merkez anlayacaktır..."

"Anlamayacaklar. Benimle ilgili zaten sabırları taşmak üzere. Benedict Lightwood'un evine kendiliğimden gidip Enstitü'yü ona devretsem daha iyi. En azından kurtulurum."

"Henry bu konuda ne diyor?" diye sordu Jem. Artık savaş kıyafeti içinde değildi. Charlotte da üstünü değiştirmişti. Jem'in üzerinde beyaz bir gömlek, altında kahverengi kumaş pantolon vardı. Charlotte her zamanki gibi siyah elbiselerinden birini giymişti. Jem elini çevirirken Tessa üzerinde hala Will'in kurumuş kanının olduğunu gördü.

Charlotte hanımlara yakışmayacak bir tavırla güldü. "Ah, Henry," dedi bitkin bir tavırla. "Sanırım icatlarından birinin nihayet işe yaramasına o kadar şaşırdı ki ne yapması gerektiğine karar veremiyor. Buraya gelmeye de dayanamıyor. Will ve Tessa'nın yaralanmasının kendi hatası olduğunu düşünüyor."

"O alet olmasaydı hepimiz ölmüş olurduk ve Tessa da Yargıç'ın eline geçerdi."

"Bunu Henry'ye kendin anlatmayı dene. Ben çabalamaktan vazgeçtim."

"Charlotte..." Jem'in sesi yumuşaktı. "İnsanların ne dediğini biliyorum. Zalimce dedikodular duyduğunu biliyorum. Ama Henry seni seviyor. O depoda yaralandığını sandığında neredeyse delirdi. Tek başına o otomatona saldırdı..."

"James." Charlotte mahcup bir tavırla Jem'in omzunu sıvazladı. "Beni teselli etmeye çalıştığın için teşekkür ede-

www.twilightturk.com
Sethra

rim ama yalanların, yanılgıların uzun vadede kimseye yararı olmaz. Henry'nin önce icatlarını, sonra beni sevdiğini uzun zaman önce kabul ettim. Tabii seviyorsa."

"Charlotte..." dedi Jem ama söyleyeceği şeyi söyleyemeden Sophie elinde toz beziyle yanlarına geldi.

"Bayan Branwell," dedi kısık sesle. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Charlotte şaşkın gözlerle baktı.

"Sophie..."

"Lütfen hanımefendi."

Charlotte bir elini Jem'in omzuna koyarak kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra başıyla Sophie'ye işaret etti. "Pekala. Benimle misafir salonuna gel."

Charlotte, Sophie'yle birlikte dışarı çıkarken Tessa, Sophie'nin aslında hanımından uzun olduğunu fark ederek şaşırdı. Charlotte o kadar kendine güvenliydi ki ne kadar ufak tefek olduğu çoğu zaman fark edilmiyordu. Sophie'nin boyu da Tessa'nınki kadardı ve kız dal gibi incecikti. Tessa zihninde yine Gideon Lightwood'u koridor duvarına yaslanmış halde gördü ve endişelendi.

Kapı iki kadının arkasından kapanırken Jem öne eğilerek Tessa'nın bakır çerçeveli yatağının ayakucunda kollarını kavuşturdu. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona bakıyordu, parmak boğumlarının üzerinde ve tırnaklarının altında kurumuş kan vardı.

"Tessa, Tessa'm," dedi kısık sesle, ninni söyler gibi. "Beni duyamadığını biliyorum. Kardeş Enoch o kadar ağır yaralı olmadığını söylüyor. Bunun beni yeterince rahatlattığını söyleyemem. Will'in bir yerde sadece biraz kaybolduğumuzu söylemesi gibi bu çünkü öyle zamanlarda saatler boyunca tanıdık bir cadde göremeyeceğimizi bilirim."

O kadar kısık sesle konuşuyordu ki Tessa sonrasında söylediklerinin gerçek mi, yoksa savaşmasına rağmen kendisini yine etkisi altına alan karanlık rüyasının bir parçası mı olduğunu bilemedi.

"Hiç aldırmazdım," diye devam etti Jem. "Kaybolmaya yani. İnsan kendi kalbini tanıyorsa asla gerçekten kaybolamayacağına inandım. Ama korkarım seninkini tanımazsam kaybolabilirim." Çok yorgunmuş gibi gözlerini kapadı ve Tessa onun gözkapaklarının parşömen gibi, çok ince olduğunu fark etti. Ve çok yorgun görünüyordu. "*Wo ai ni,* Tessa," diye fısıldadı. "*Wo bu xiang shi qu ni.*"

Nasıl bildiğini bilmese de kelimelerin ne anlama geldiğini biliyordu.

Seni seviyorum.

Ve seni kaybetmek istemiyorum.

Ben de seni kaybetmek istemiyorum, demek istedi Tessa ama söyleyemedi. Bunun yerine bitkinlik karanlık bir dalga gibi yükselerek onu sessizliğe boğdu.

Karanlık.

Hücrenin içi karanlıktı ve Tessa büyük bir yalnızlık ve dehşet korkusuyla yatıyordu. Jessamine dar bir yataktaydı, sarı saçları ip gibi omuzlarından dökülüyordu. Tessa hem onun üzerinde havada asılı duruyor hem de bir şekilde zihnine dokunuyormuş gibi hissediyordu. Onda büyük bir kayıp acısı hissediyordu. Her nasılsa Jessamine, Nate'in öldüğünü öğrenmişti. Tessa daha önce genç kadının zihnine dokunmaya çalıştığında dirençle karşılaşmıştı ama şimdi sadece giderek artan bir üzüntü algılıyordu. Suya yayılan siyah bir mürekkep damlası gibi.

Jessie'nin kahverengi gözleri açıldı ve karanlığa baktı. Hiçbir şeyim kalmadı. Düşünceleri Tessa'nın zihninde son derece net bir şekilde çınlıyordu. Nate'i Gölge Avcıları'na tercih ettim, o öldü ve Mortmain benim de ölmemi istiyor. Charlotte benden nefret ediyor. Kumar oynadım ve her şeyimi kaybettim.

Tessa izlerken Jessamine uzandı ve boynundaki küçük bir zinciri başından çıkardı. Zincirin ucunda bir elmas ve bir altın yüzük vardı. Onu parmaklarının arasında tutarak taş duvara harfler kazımak için elması kullanmaya başladı.

JG.

Jessamine Gray.

Mesajda daha fazlası da olabilirdi ama Tessa bunu öğrenemeyecekti. Jessamine taşı bastırırken taş parçalandı ve eli duvara çarpınca parmak boğumları sıyrıldı.

Jessamine'in ne düşündüğünü anlamak için Tessa'nın onun zihnine dokunmaya ihtiyacı yoktu. Elmas bile gerçek değildi. Jessamine boğuk bir çığlık atarak döndü ve yüzünü yatağın kaba battaniyelerine gömdü.

Tessa tekrar uyandığında karanlıktı. Revirin yüksek pencerelerinden yıldızların hafif ışığı süzülüyordu ve yatağın yanındaki masanın üzerinde bir cadı ışığı lambası yanıyordu. Yanında üzerinde buhar tüten bir fincan ıhlamur ve bisküvi dolu küçük bir tabak vardı. Doğrulup oturdu ve tam fincana uzanmak üzereyken donakaldı.

Will üzerinde bol bir gömlek, pantolon ve siyah bir takımla yanında, yatağın üzerinde oturuyordu. Teni yıldızların ışığında solgun görünüyordu ama loş ortam bile gözlerinin maviliğini silememişti. "Will," dedi irkilerek, "neden ayaktasın?" Tessa onun kendisini uyurken izleyip izlemediğini merak etti. Ama bu tuhaf ve Will'den beklenmeyecek bir davranıştı.

"Sana ıhlamur getirdim," dedi Will biraz gergin bir şekilde. "Ama kabus görüyor gibiydin."

"Öyle mi? Rüyamda ne gördüğümü hatırlamıyorum bile." Tessa örtüleri üzerine çekti, gerçi mütevazı geceliği zaten vücudunun büyük bölümünü örtüyordu. "Uykuya kaçabileceğimi sanıyordum. Gerçek hayatın kabus olduğunu ve uykunun huzur bulabileceğim yer olduğunu."

www.kitapkurdu.com Şethra

Will kupayı aldı, yatakta yanına oturmak için kaydı. "İşte. Bunu iç."

Tessa itaatkar bir şekilde fincanı aldı. Ihlamurun tadı acıydı ama kendine has bir çekiciliği vardı. "Neye yarayacak?" diye sordu.

"Seni sakinleştirecek," dedi Will.

Tessa ağzında limon tadıyla ona baktı. Bulanık görüyor gibiydi, sanki bir sisin içindeymiş gibi. Will rüyasında gördüğü birine benziyordu. "Yaraların nasıl? Canın yanıyor mu?"

Will başını iki yana salladı. "Bütün metaller çıkarıldıktan sonra üzerimde *iratze* kullanabildiler," dedi. "Yaralar tamamen iyileşmediyse de iyileşiyor. Yarına kadar sadece izleri kalacak."

"Kıskandım." Tessa ıhlamurdan bir yudum daha aldı. Başı dönmeye başlıyordu. Alnındaki sargılara dokundu. "Bunlardan kurtulmamın uzun süreceğini tahmin ediyorum."

"Bu süreçte korsan gibi görünmenin tadını çıkarabilirsin."

Tessa güldü ama sesi titriyordu. Will o kadar yakında duruyordu ki genç kız onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu: Alev alev yanıyordu. "Ateşin mi var?" diye sordu kendine engel olamayarak.

"*Iratze* vücut sıcaklığını yükseltir. İyileşme sürecinin bir parçası."

"Ah," dedi Tessa. Will'in ona bu kadar yakın olması bütün vücudunda ürpertilere neden oluyordu. Fakat geri çekilemeyecek kadar başı dönüyordu.

"Ağabeyin için üzgünüm," dedi Will nefesiyle Tessa'nın saçlarını titreterek.

"Olamazsın," dedi Tessa acı bir sesle. "Karşılaştığı sonu hak ettiğini düşündüğünü biliyorum ve muhtemelen de hak etti."

"Ablam öldü. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu," dedi Will acı dolu bir sesle. "Ağabeyin için üzgünüm."

Tessa ona baktı. Masmavi gözlerine ve mükemmel yüzüne. Dudaklarının uçları endişeyle bükülmüştü. *Onun* için endişeleniyordu. Teni çok sıcaktı, başı dönüyordu ve kendini havada süzülür gibi hissediyordu.

"Will," diye fısıldadı. "Will, kendimi çok tuhaf hissediyorum."

Will onun üzerinden eğilerek fincanı masaya bıraktı ve o sırada omuzları birbirine değdi. "Charlotte'ı getirmemi ister misin?"

Tessa başını iki yana salladı. Rüya görüyordu. Bundan artık neredeyse emindi. Jessamine'le ilgili rüyayı gördüğünde olduğu gibi hem vücudunun içindeydi hem de değildi. Bunun bir rüya olduğunu bilmek Tessa'yı daha cüretkar yapmıştı. Will öne doğru uzanmış, kolunu uzatmıştı. Tessa ona sokularak başını omzuna dayadı ve gözlerini kapadı. Will'in şaşkınlıkla irkildiğini hissetti.

"Canını mı yaktım?" diye sordu Tessa fısıldayarak. Will'in sırtının durumunu sonradan hatırlamıştı.

www.twilighttürk.com
Sethra

"Umrumda değil," dedi Will. "Umursamıyorum." Kollarını Tessa'ya sararak onu tuttu. Tessa yanağını genç adamın boynunun ve omzunun ılık birleşme noktasına gömdü. Nabzının yankılarını duydu ve kokusunu içine çekti. Kan, ter, sabun ve büyü. Balkondaki gibi baştan aşağı ateş ve arzu değildi. Tessa'ya dikkatle sarılmış, yanağını saçlarına dayamıştı. Göğsü kalkıp inerken parmaklarını tereddütle Tessa'nın çenesinin altına sokup yüzünü kendisine doğru kaldırırken titriyordu.

"Will," dedi Tessa. "Sorun değil. Ne yaptığının önemi yok. Rüya görüyoruz, biliyorsun."

"Tess?" Will endişelenmiş gibiydi. Tessa'ya daha sıkı sarıldı. Tessa kendini sıcak, yumuşak hissediyordu ve başı dönüyordu. *Will sadece rüyalarda değil, gerçekte de böyle olsaydı keşke.* Yatak, denizde sürüklenen bir tekne gibi altında sallandı. Gözlerini kapadı ve karanlığın yine kendisini sarmasına izin verdi.

Will King's Road'dan ilerlerken gece havası soğuk, sis yoğundu ve gaz lambası direklerinin altında sarımsı yeşil görünüyordu. Magnus'un ona verdiği adres Cheyne Walk'ta, Chelsea Sahili'nin ötesindeydi ve Will nehrin alüvyon, su, pislik ve çürük karışımı tanıdık kokusunu alabiliyordu.

Magnus'un, yatağının yanındaki masanın üzerindeki bir tepsiye katlanmış halde bırakılmış mesajını bulduğundan beri kalbinin göğsünden fırlamaması için uğraşıyordu. Zarif elyazısıyla yazılmış bir adres -*16 Cheyne Walk*- dışında başka bir şey yoktu. Will, Walk ve civarını biliyordu. Nehre yakın olan Chelsea, sanatçılar ve edebiyatçılar için popüler bir yerdi ve önünden geçtiği barlardan çekici sarı ışıklar yayılıyordu.

Bir köşeden dönüp güneye yönelirken pardösüsüne daha sıkı sarındı. *Iratze*lere rağmen sırtı ve bacakları yaraları yüzünden hala ağrıyordu. Onlarca arı tarafından sokulmuş gibi acı içindeydi. Ama umrunda bile değildi. Zihni olasılıklarla doluydu. Magnus ne bulmuştu? Herhangi bir neden olmadan Will'i çağırmayacağı kesindi. Ve bütün vücudu Tessa'yla, onun teninin anısı ve kokusuyla doluydu. Tuhaf bir şekilde, kalbini ve zihnini en keskin şekilde delen şey, baloda dudaklarına değen dudaklarının teması değil, bu gece kendisine sarılışı, başını omzuna gömüşü, yanağına çarpan yumuşacık nefesiydi. Sanki Will'e sonuna kadar güveniyor gibiydi. O daracık revir yatağında Tessa'nın yanına uzanmak ve uyurken ona sarılmak için hayatta sahip olduğu ve olacağı her şeyi vermeye hazırdı. Tessa'nın yatağından kalkmak, kendi derisinden sıyrılmak gibi olmuştu. Fakat bunu yapmak zorundaydı.

Her zaman yapmak zorunda olduğu gibi. Gerçekte ne istediğini her zaman inkar etmek zorunda kaldığı gibi.

Ama belki... Belki bu geceden sonra...

Zihninde çiçek açmadan bu düşünceyi kafasından attı. Üzerinde düşünmemek daha iyiydi. Umuda kapılıp hayalkı-

www.twilightturkey.com Sethra

rıklığına uğramaktan daha iyiydi en azından. Etrafına bakındı. Cheyne Walk'a gelmişti ve önünde Georgian sahil şeridi uzanıyordu. 16 numaralı binanın önünde durdu. Etrafında demir parmaklıklar ve göze çarpan bir cumbası bulunan, yüksek bir binaydı. Parmaklıkların arasına süslü bir kapı yerleştirilmişti. Kapı açıktı. Will içeri girerek ön kapıya yaklaştı ve zili çaldı.

Beklemediği bir şekilde kapıyı bir hizmetkar değil, sarı saçları omuzlarına kadar inen Woolsey Scott'ın kendisi açtı. Siyah pantolon ve çıplak gövde üzerine Çin brokarından koyu yeşil bir tunik giymişti. Altın çerçeveli tek camlı gözlüğü bir gözünde duruyordu. Sol elinde bir pipo vardı ve Will'i yavaşça incelerken nefesini üfleyerek tatlı kokulu, öksürten bir duman yaydı. "Sonunda bana aşık olduğunu kabul etmeye karar verdin öyle mi?" diye sordu Will'e. "Bu sürpriz geceyarısı itiraflarına bayılırım." Kapının kirişine dayanarak yüzüklü ellerinden birini salladı. "Devam et, keyfine bak."

Will'in nutku tutulmuştu. Bu kendini sık bulduğu bir durum değildi ve hoşlanmadığını itiraf etmeliydi.

"Ah, onu rahat bırak Woolsey," dedi tanıdık bir ses, evin içinden. Magnus hızlı adımlarla koridordan geldi. Yaklaşırken gömleğinin kol düğmelerini ilikliyordu ve siyah saçları darmadağınıktı. "Sana Will'in uğrayacağını söylemiştim."

Will bakışlarını Magnus'tan Woolsey'e çevirdi. Magnus'un ayakları çıplaktı. Kurtadamınkiler de öyle. Woolsey'in boynunda parıltılı bir altın zincir vardı ve ucundan *Beati Bellicosi* "Savaşçılar Kutsanmıştır" yazılı bir kolye sarkıyordu. Altına bir kurt pençesi oyulmuştu. Scott, Will'in baktığını fark edince sırıttı. "Gördüğün şeyden hoşlandın mı?" diye sordu.

"*Woolsey,*" dedi Magnus.

"Bana gönderdiğin mesaj iblis çağırmayla ilgiliydi değil mi?" diye sordu Will, Magnus'a dönerek. "Bu... herhangi bir iyilik talebi filan değil, değil mi?"

"Ben Roma'ya gidelim derim," dedi Scott. "Roma'ya bayılırım."

"Hiç sorun değil ama önce bir odayı kullanmam gerek. Tercihen küçük ve boş bir oda."

Scott tek camlı gözlüğünü çıkararak Magnus'a baktı. "Peki, bu odada *ne* yapacaksın?" Ses tonu gayet anlamlıydı.

"İblis Marbas'ı çağıracağım," dedi Magnus sırıtarak.

Scott neredeyse piposunun dumanından boğuluyordu. "Sanırım hepimizin güzel bir akşamla ilgili farklı fikirleri var..."

"Woolsey." Magnus elleriyle siyah saçlarını sıvazladı. "Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama bana borçlusun. Hamburg? 1863?"

Scott ellerini kaldırdı. "Ah, pekala. Kardeşimin odasını kullanabilirsin. Öldüğünden beri kimse kullanmadı. Keyfine bak. Ben bir kadeh martini ve Romanya'dan getirttiğim yaramaz tahta parçalarıyla misafir salonunda olacağım."

Bunları söyledikten sonra döndü ve koridorda uzaklaştı. Magnus, Will'e içeri girmesini işaret etti ve Will evin sıcaklığının bir battaniye gibi kendisini sarmasına memnun olarak girdi. Bir hizmetkar olmadığından, mavi frakını çıkarıp koluna astı, bu arada Magnus onu meraklı gözlerle izliyordu. "Will," dedi. "Mesajımı aldıktan sonra hiç zaman kaybetmediğini görüyorum. Seni yarına kadar beklemiyordum."

"Bunun benim için anlamını biliyorsun," dedi Will. "Gerçekten bekleyeceğimi mi düşündün?"

Magnus genç adamın yüzünü inceledi. "Hazırlıklı mısın?" dedi. "Yani bunun sonuçsuz kalması ihtimaline? İblisin yanlış çıkmasına? Çağırmamın işe yaramamasına?"

Will uzunca bir an kıpırdayamadı. Kapının yanında asılı aynada kendi yüzünü görebiliyordu. Ne kadar berbat göründüğünü fark edince dehşete kapıldı. Sanki dünyayla kendi gizli dilekleri arasında hiçbir duvar kalmamış gibiydi. "Hayır," dedi, "hazırlıklı değilim."

Magnus başını iki yana salladı. "Will..." İç geçirdi. "Gel benimle."

Kedi gibi bir zarafetle döndü ve koridordan geçerek döner ahşap merdiveni tırmandı. Will de peşinden, İran halısı serilmiş ahşap basamakları çıktı. Duvarlardaki nişlerde cilalı mermerden yapılmış, iç içe geçmiş vücut heykelleri vardı. Will telaşla bakışlarını kaçırdı ama sonra tekrar baktı. Magnus, Will'in ne yaptığına aldırmıyormuş gibiydi ve ne kadar

sanatsal görünse de iki kişinin kendilerini öyle bir pozisyona *sokabileceğine* inanamıyordu.

İkinci kata ulaştıklarında Magnus peş peşe kapıları açarak ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak koridordan yürüdü. Sonunda doğru odayı buldu ve kapıyı ardına kadar açıp Will'e kendisini izlemesini işaret etti.

Woolsey Scott'ın ölmüş kardeşinin odası karanlık ve soğuktu, toz ve küf kokuyordu. Will refleksle cadı ışığı taşına uzandı ama Magnus elini sallayarak onu durdurdu ve parmaklarından mavi bir alev yayıldı. Aniden şöminede bir ateş yanarak odayı aydınlattı. Her şeyin üzeri -yatak, gardırop ve komodinler- beyaz örtülerle örtülmüş olmasına rağmen oda döşeliydi. Magnus odada dolaşırken gömleğinin kollarını sıvadı ve ellerini hareket ettirmeye başladı, böylece mobilyalar geri çekilerek odanın ortasını boşalttı. Yatak olduğu yerde dönerek duvara dayandı. Sandalyeler, masalar ve lavabo odanın köşelerine uçtu.

Will bir ıslık çalarken Magnus sırıttı. "Kolay etkileniyorsun," dedi Magnus nefes nefese kalmış olmasına rağmen. Odanın boşalan ortasına çömeldi ve çabucak bir pentagram çizdi. Okült sembolün her ucuna birer mühür yerleştirdi. Will bu mühürlerin hiçbirini Gri Kitap'tan hatırlamıyordu. Magnus kollarını kaldırarak yıldıza doğru uzattı, bir ilahi söylemeye başladı ve bileklerinde oluşan yarıklardan yıldızın ortasına kan döküldü. Kan yere çarpıp ürkütücü bir mavi ışık-

la parlamaya başlayınca Will gerildi. Magnus ilahiye devam ederek pentagramdan çekildi, elini cebine soktu ve iblisin dişini çıkardı. Ardından dişi, yıldızın şimdi alev almış olan merkezine attı.

Bir an hiçbir şey olmadı. Derken ateşin ortasında karanlık bir figür biçimlenmeye başladı. Magnus ilahisini kesti, ayağa kalkarak kısık gözlerle pentagrama ve içinde olup bitenlere odaklandı. Bileklerindeki yarıklar çabucak kapanmıştı. Odada çok az ses vardı. Sadece ateşin çıtırtısı ve Will'in kendi kulaklarında yankılanan sert nefesleri duyuluyordu. Karanlık figür büyümeye başladı, bütünleşti ve sonunda belirgin, somut bir şekil aldı.

Bu partideki mavi iblisti ama artık üzerinde gece kıyafeti yoktu. Vücudu üst üste binmiş pullarla kaplıydı ve ucunda iğnesi bulunan uzun sarımsı bir kuyruk ileri geri sallanıyordu. İblis bakışlarını Magnus'tan Will'e çevirerek kırmızı gözlerini kıstı.

"İblis Marbas'ı çağıran kim?" diye sordu bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi yankılanan bir sesle.

Magnus çenesiyle pentagramı işaret etti. Mesaj açıktı: Gerisi artık Will'e kalmıştı.

Will yaratığa doğru bir adım attı. "Beni hatırlamıyor musun?"

"*Seni hatırlıyorum,*" diye hırladı iblis. "*Lightwood'un malikanesinde beni kovalamıştın. Dişlerimden birini söküp aldın.*"

Ağzını açarak dişinin yerindeki boşluğu gösterdi. "*Ben de senin kanını tattım.*" Sesi tıslama gibiydi. "*Bu pentagramdan kaçtığımda yine tadacağım.*"

"Hayır." Will sinmedi. "Sana *beni hatırlayıp hatırlamadığını* sordum."

İblis sessiz kaldı. Alevlerin dans ettiği gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Beş yıl önceydi," dedi Will. "Bir kutu. Bir Pyxis. Onu açtım ve içinden sen çıktın. Babamın kütüphanesindeydik. Bana saldırdın ve ablam bir seraf bıçağıyla sana karşı koydu. Şimdi hatırlamaya başladın mı?"

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Magnus kedi gözlerini iblisten ayırmıyordu. Bakışlarında Will'in anlayamadığı bir tehdit vardı. "Gerçeği söyle," dedi Magnus sonunda. "Yoksa senin için çok kötü olur Marbas."

İblisin başı Will'e döndü. "*Sen,*" dedi isteksizce. "*O çocuksun. Edmund Herondale'in oğlu.*"

Will yutkundu. Aniden başı dönmeye başlamıştı, bayılacak gibi hissediyordu. Tırnaklarını sertçe avuçlarına gömüp kanatarak acının zihnini temizlemesini sağladı. "Hatırlıyorsun."

"*Yirmi yıl boyunca o şeyin içinde hapistim,*" diye hırladı Marbas. "Özgür kalışımı elbette ki hatırlarım. Eğer yapabilirsen hayal et, seni aptal ölümlü! Yıllar süren bir karanlık. Simsiyah, hiçbir ışık veya hareket yok! Sonra kutu açılıyor ve özgürlük. Ve seni hapseden adamın yüzü tam karşında duruyor."

www.twilighttürk.com Sethra

"Seni hapseden adam ben değild..."

"*Hayır. Babandı. Ama tıpkı ona benziyorsun.*" İblis sırıttı. "*Ablanı da hatırlıyorum. Cesur kızdı. O bıçakla bana karşı koymuştu.*"

"Seni bizden uzak tutacak kadar becerikliydi. Bu yüzden bizi lanetledin. *Beni* lanetledin. Bunu hatırlıyor musun?"

İblis güldü. "*Seni sevenlerin hepsi sadece ölümü bulacak. Sevgileri sonlarını getirecek. Birkaç saniye sürebilir, yıllar alabilir ama sana sevgiyle bakan herkes bu yüzden ölecek. Ve onunla başlayacağım.*"

Will ateş soluyormuş gibi hissediyordu. Bütün göğsü yanıyordu.

"Evet."

İblis başını yana yatırdı. "*Ve beni, şu olayı hatırlayalım, geçmişi yad edelim diye mi çağırdın?*"

"Seni çağırdım mavi derili alçak çünkü üzerimdeki laneti kaldıracaksın. Ablam Ella o gece öldü. Güvende olmaları için ailemi terk ettim. Beş yıl oldu. Yetti artık. *Yetti!*"

"*Kendine acındırmaya çalışma ölümlü,*" dedi Marbas. "*O kutuda yirmi yıl işkence çektim. Belki sen de yirmi yıl acı çekmelisin. Ya da iki yüz...*"

Will'in bütün vücudu gerildi. Pentagramın içine atılamadan Magnus sakin bir sesle araya girdi. "Bu hikayede bana tuhaf görünen bir şey var Marbas."

İblis bakışlarını ona çevirdi. "*Neymiş o?*"

"Bir Pyxis'in içinde tutulan bir iblis, hapis kaldığı sürece beslenemediği için genellikle en zayıf halinde olur. Will'in üzerine yönelttiğini iddia ettiğin kadar güçlü ve detaylı bir laneti gerçekleştiremeyecek kadar zayıftır."

İblis, Will'in bilmediği bir dilde tıslayarak bir şeyler söyledi. Cthonca veya Purgatça değil, daha bilinmeyen iblis dillerinden biriydi. Magnus'un gözleri kısıldı.

"Ama ablam öldü," dedi Will. "Marbas ablamın öleceğini söyledi ve ablam öldü. O gece."

Magnus'un bakışları hala iblisin gözlerine dikiliydi. Aralarında, Will'in anlayışının dışında kalan sessiz bir irade savaşı sürüyordu. Sonunda yumuşak bir sesle konuşan Magnus oldu. "Bana gerçekten karşı çıkmak istiyor musun Marbas? Babamı öfkelendirmek mi istiyorsun?"

Marbas küfrederek Will'e döndü. Burnu seğirdi. "*Bu melez haklı. Lanet sahteydi. Ablan iğnemle soktuğum için öldü.*" Sarımsı kuyruğunu ileri geri sallayınca Will ablasının o kuyruğun bir darbesiyle yere yuvarlandığını ve bıçağın elinden fırladığını hatırladı. "Üzerine *konmuş bir lanet filan yoktu Will Herondale. En azından benim tarafımdan.*"

"Hayır," dedi Will kısık sesle. "Hayır, bu mümkün değil." Büyük bir fırtına başını savuruyormuş gibi hissetti. Jem'in *duvar yıkılıyor* dediğini hatırladı ve yıllar boyunca etrafını saran, onu yalnız bırakan bir duvarın yıkılıp toza dönüştüğünü hayal etti. Artık özgürdü, yalnızdı ve buzlu rüzgar bir

bıçak gibi içine işliyordu. "Hayır." Boğuk bir sesle konuşuyordu. "*Magnus...*"

"Yalan mı söylüyorsun Marbas?" diye sordu Magnus öfkeyle. "Gerçeği söylediğine Baal üzerine yemin eder misin?"

"*Yemin ederim,*" dedi Marbas kırmızı gözlerini devirerek. "*Yalan söylemek bana ne kazandırır ki?*"

Will dizlerinin üzerine çöktü. Elleri bağırsaklarının dışarı dökülmesini engellemeye çalışır gibi karnının üzerinde birleşmişti. *Beş yıl,* diye düşündü. Boşa harcanmış beş yıl. Enstitü'de ailesinin çığlıklarını, kapıları yumruklayışlarını duymuş, Charlotte'a onları göndermesini söylemişti. Ve nedenini asla bilememişlerdi. Birkaç gün içinde kızlarından birini ve oğullarını kaybetmişlerdi ama nedenini bile bilmiyorlardı. Ve diğerleri... Henry, Charlotte, Jem... Ve Tessa... Onlara yaptığı şeyler...

Jem benim büyük günahım.

"Will haklı," dedi Magnus. "Marbas, sen mavi derili bir *alçaksın. Yanıp geber!*"

Will'in görüş alanının dışında bir yerde, koyu kırmızı bir alev tavana doğru yükseldi. Marbas acıyla uluyarak çığlıklar attı. İblisin yanan etinin kokusu odayı doldurdu. Ve Will'in omuzları sarktı. Şimdi alıp verdiği nefesler ciğerlerini kesen bir testere gibiydi. *Ah, Tanrım, Tanrım, Tanrım.*

Omuzlarına nazik eller dokundu. "Will," dedi Magnus. Sesinde beklenmedik bir nezaket vardı. "Will, üzgünüm."

"Yaptığım her şey," dedi Will. Ciğerlerine bir türlü yeterince hava girmiyor gibiydi. "Bütün o yalanlar, insanları uzaklaştırmam, ailemi terk etmem, Tessa'ya söylediğim bağışlanamaz şeyler... Hepsi boşunaydı. İnanacak kadar aptal olduğum bir yalan yüzünden!"

"Daha on iki yaşındaydın. Ablan ölmüştü. Marbas kurnaz bir yaratıktı. Güçlü büyücüleri kandırmış bir yaratık için, Gölgeler Dünyası hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çocuğu kandırmak çok kolaydı."

Will ellerine baktı. "Bütün hayatım mahvoldu..."

"On yedi yaşındasın," dedi Magnus. "Daha yaşamadığın bir hayatı mahvedemezsin. Ve bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun Will? Beş yıl boyunca kimsenin seni sevemeyeceğine çünkü severlerse öleceklerine inanarak yaşadın. Hayatta kalmalarını sana karşı ilgisiz ve kayıtsız olmalarına bağladın ama yanılıyorsun. Charlotte, Henry, Jem, ailen..."

Will derin bir nefes alıp verdi. Zihnindeki fırtına yavaş yavaş diniyordu.

"Tessa," dedi.

"Eh." Şimdi Magnus'un sesinde biraz şakacılık vardı. Will, iblis efendisinin yanında çömeldiğini fark etti. *Bir kurtadamın evindeyim,* diye düşündü Will. Bir iblis efendisi beni teselli ediyor ve birkaç adım ötemde ölmüş bir iblisin küleri duruyor. Kim tahmin ederdi ki? "Tessa'nın ne hissettiği konusunda sana garanti veremem. Fark etmemiş olabilirsin

ama kesinlikle bağımsız bir kız. Yine de her erkek kadar onun aşkını kazanma şansın var Will. İstediğin de bu değil mi?" Will'in omzuna vurdu, sonra ayağa kalktı. Şimdi siyah bir gölge gibi Will'in tepesinde dikiliyordu. "Eğer seni rahatlatacaksa geçen gece balkonda gözlemlediklerimden sonra, senden çok hoşlandığını düşündüğümü söylemeliyim."

Will evin kapısından çıktığında Magnus arkasından bakıyordu. Bahçe kapısına ulaştığında, uzun ve zor bir yolculuğun eşiğinde tereddüt eder gibi elini sürgüye koyarak öylece durdu. Ay bulutların arkasından çıkmıştı ve gür siyah saçlarından, ellerinin beyazlığından yansıyordu.

"Çok ilginç," dedi Woolsey kapıda Magnus'un arkasından yaklaşarak. Evin sıcak ışıkları Woolsey'in sarı saçlarını altın rengine boyuyordu ve uykudan yeni kalkmış gibi görünüyordu. "Seni tanımasam bu çocuğu sevdiğini söylerdim."

"Ne anlamda tanıyorsun Woolsey?" diye sordu Magnus dalgın bir tavırla. Will'i ve arkasındaki Thames'ten yansıyan ışıkları izlemeye devam etti.

"O bir Nefilim," dedi Woolsey. "Ve sen onlara asla değer vermezsin. Marbas'ı çağırman için sana ne kadar ödedi?"

"Hiç," dedi Magnus. Şimdi orada olan şeylere, Will'e ve nehire değil, sadece anılara bakıyordu. Artık isimlendiremediği aşklara, gözlere, yüzlere, dudaklara. "Bana bir iyilik yapmıştı. Kendisinin hatırlamadığı bir iyilik."

"Çok güzel biri," dedi Woolsey. "Bir insan için."

"Çok da kırgın," dedi Magnus. "Birinin kırıp döktüğü güzel bir vazo gibi. Sadece şans ve beceri onu tekrar eski haline getirebilir."

"Ya da büyü."

"Ben elimden geleni yaptım," dedi Magnus yumuşak bir sesle.

Will sonunda sürgüyü çekti ve bahçe kapısını açarak kaldırıma çıktı.

"Pek mutlu görünmüyor," dedi Woolsey. "Onun için her ne yaptıysan..."

"Şu anda şok geçiriyor," dedi Magnus. "Beş yıl boyunca inandığı bir şey vardı ve şimdi bütün bu süre boyunca yanlış şeye inandığını fark etti. İyi ve asil olduğunu düşündüğü şeyler adına yaptığı bütün fedakarlıkların boşa gittiğini ve sevdiklerini incitmekten öteye geçemediğini düşünüyor."

"Ulu Tanrım," dedi Woolsey. "Ona yardım ettiğinden emin misin?"

Will bahçe kapısını arkasından kapattı. "Oldukça," dedi Magnus. "Bir yalandansa gerçeği yaşamak her zaman daha iyidir. Ve o yalan onu sonsuza dek yalnız bırakacaktı. Beş yıl boyunca neredeyse hiçbir şeyi olmamış olabilir ama şimdi her şeye sahip olma şansı var. Bu kadar yakışıklı bir çocuk..."

Woolsey güldü.

"Ama kalbini çoktan kaptırmış bile," dedi Magnus. "Belki de böylesi en iyisidir. Şimdi ihtiyacı olan şey sevmek ve sevilmek. Çok küçük yaşta çok zor şeyler yaşadı. Kızın anlayacağını umuyorum."

Magnus bu kadar uzaktan bakarken bile Will'in derin bir nefes aldığını, omuzlarını dikleştirdiğini ve yürüyerek uzaklaştığını gördü. Hayal etmediğinden neredeyse emindi ama adımlarında sanki bir coşku var gibiydi.

"Düşen her kuşu kurtaramazsın," dedi Woolsey sırtını duvara yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Yakışıklı olanları bile."

"Biri yeterli," dedi Magnus ve Will artık gözden kaybolduğu için kapıyı kapadı.

www.twilightturk.com
Sethra

18

Ölene Dek

Bütün hayatım boyunca sevmeyi öğrendim.
Tam şu an, benim en büyük kanıtım
Ve tutkumu söze döküyorum. Cennet mi cehennem mi?
Bana cenneti vermeyecek mi? Ah, sorun değil!
- Robert Browning, "Sevmenin Bir Yolu"

"Küçük hanım. Küçük hanım!" Sophie'nin omzunu dürttüğünü hisseden Tessa yavaşça uyandı. Yüksek pencerelerden güneş ışığı süzülüyordu. Sophie parlayan gözlerle bakarak gülümsüyordu. "Bayan Branwell beni sizi odanıza geri götürmem için gönderdi. Sonsuza dek burada kalamazsınız."

"Ah! İstemiyorum ki!" Tessa doğrulup oturdu ve başı dönünce gözlerini kapadı. "Bana yardım etmen gerekebilir Sophie," dedi özür dileyen bir sesle. "Dengem yerinde değil."

"Elbette küçük hanım." Sophie uzanıp Tessa'nın yataktan kalkmasına yardım etti. İnce yapısına rağmen oldukça güçlüydü. *Ağır çamaşır sepetlerini bir aşağı bir yukarı taşıyarak geçirdiği yıllardan sonra elbette öyle olmalı,* diye düşündü Tessa. *Ve şömineden şömineye kömür taşıyarak.* Ayakları yere değince Tessa hafifçe yüzünü buruşturdu ve Will'in hala revirdeki yatağında olup olmadığına göz atmaktan kendini alamadı.

Artık orada değildi.

"Will iyi mi?" diye sordu Sophie ayaklarına terliklerini giydirirken. "Dün bir ara uyandım ve sırtından metal parçalarını çıkardıklarını gördüm. Korkunç görünüyordu."

Sophie güldü. "Gerçekte olduğundan daha kötü görünüyormuş demek ki. Bay Herondale çıkmadan önce kendisine *iratze* çizmelerine bile izin vermeyecekti neredeyse. Ne için olduğunu Tanrı bilir ama gece dışarı çıktı."

"Öyle mi? Dün gece onunla konuştuğuma yemin edebilirdim." Şimdi koridordaydılar ve Sophie bir elini nazikçe sırtına koyarak Tessa'yı yönlendiriyordu. Tessa'nın zihninde görüntüler biçimlenmeye başlamıştı. Will'in ayışığındaki görüntüsü, kendisinin hiçbir şeyin önemli olmadığını çünkü her şeyin sadece bir rüya olduğunu söyleyişi. Rüyaydı değil mi?

"Rüya görmüş olmalısınız küçük hanım." Tessa'nın odasına ulaşmışlardı ve Tessa'yı bırakmadan kapının tokmağını çevirmeye çalışırken Sophie'nin dikkati dağılmıştı.

"Sorun değil Sophie. Kendi başıma ayakta durabilirim."

Sophie itiraz etti ama Tessa yeterince kararlı bir tavır takınınca onu bıraktı, çok geçmeden de kapıyı açmıştı ve şöminedeki ateşi canlandırıyordu. Tessa koltuklardan birine çöktü. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir tabak sandviç ve bir çaydanlık duruyordu. Minnettar bir şekilde kendine bir servis hazırladı. Artık başı dönmüyor olsa da kendini çok yorgun hissediyordu ve yorgunluğu fizikselden çok ruhsaldı. İçtiği ıhlamurun acı tadını ve Will'in fincanı ona uzatışını hatırladı. Evet, kesinlikle bir rüyaydı. Dün gece gördüklerinin daha ne kadarının rüya olduğunu merak etti. Jem'in yatağın ayakucunda fısıldayışı, Jessamine'in Sessiz Şehir'de yüzünü battaniyelere gömerek hıçkırıklara boğuluşu...

"Ağabeyiniz için üzüldüm küçük hanım." Sophie şöminenin yanında çömelmiş, güzel yüzünde ışık oyunları yapan alevleri karıştırıyordu. Başı eğik olduğundan Tessa onun yara izini göremiyordu.

"Bunu söylemene gerek yok Sophie. Agatha'ya -ve Thomas'a- olanların onun hatası olduğunu biliyorum, gerçekten..."

"Yine de sizin ağabeyinizdi," dedi Sophie kararlı bir sesle. "Üzülmeniz normal." Kömürlerin üzerine biraz daha eğilen

Sophie'nin sesindeki nezakette, saçlarının kıvırcıklığında, ensesinin çukurunda Tessa'yı konuşmaya zorlayan bir şey vardı:

"Sophie, geçen gün seni Gideon'la gördüm."

Sophie aniden baştan aşağı kasıldı ama dönüp Tessa'ya bakmadı. "Ne demek istiyorsunuz küçük hanım?"

"Kolyemi almak için geri dönmüştüm," dedi Tessa. "Mekanik meleğimi. Şans için. Ve seni Gideon'la koridorda gördüm." Yutkundu. "Senin elini tutuyordu. Bir koca adayı gibi."

Sophie bakışlarını alevlere dikerken uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. "Bayan Branwell'e söyleyecek misiniz?" diye sordu sonunda.

Tessa afalladı. "Ne? Sophie, hayır! Ben sadece... seni uyarmak istedim."

Sophie'nin sesi duygusuzdu. "Neye karşı uyarmak?"

"Lightwood'lar..." Tessa yutkundu. "Onlar iyi insanlar değil. Will'le birlikte onların evindeyken korkunç, berbat şeyler gördüm..."

"Bay Lightwood'u gördünüz, oğullarını değil!" Sophie'nin sesindeki sertlik, Tessa'nın yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Onlar onun gibi değil!"

"Ne kadar farklı olabilirler ki?"

Sophie şömine demirini takırdatarak ayağa kalktı. "Bütün yaşadıklarımdan sonra bir sözde beyefendinin benimle alay

etmesine izin verecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsunuz? Bayan Branwell'in bana öğrettiği onca şeyden sonra? Gideon iyi bir adam..."

"Bu bir yetiştirilme meselesi Sophie! Onun Benedict Lightwood'a gidip bir sıradanla, üstelik de bir oda hizmetçisiyle evlenmek istediğini söyleyebileceğini aklın alıyor mu? Bunu yaptığını hayal edebiliyor musun?"

Sophie yüzünü buruşturdu. "Siz bir şey bilmiyorsunuz," dedi. "Bizim için ne yaptığını bilmiyorsunuz..."

"*Eğitimi* mi kastediyorsun?" dedi Tessa hayretle. "Sophie, cidden..."

Sophie başını iki yana sallayarak eteğini topladı, odadan çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapadı.

www.twilighttürk.com
Sethra

Dirseklerini misafir salonundaki masaya dayamış olan Charlotte içini çekti ve on dördüncü kağıt parçasını buruşturup şömineye attı. Alevler bir an parladı ve kağıdı karartıp küle dönüştürerek yuttu.

Kalemini aldı, mürekkep hokkasına batırdı ve tekrar başladı.

Ben, Charlotte Mary Branwell, Nefilim kızı, kendim ve kocam Henry Jocelyn Branwell adına Londra Enstitüsü direktörlüğünden istifa ettiğimi...

"Charlotte?"

Eli seğirdi ve bir mürekkep lekesi sayfanın üzerine yayılarak titiz yazısını mahvetti. Başını kaldırıp baktığında Henry'nin

çilli yüzünde endişeli bir ifadeyle masanın yanında durduğunu gördü. Kalemini bıraktı. Diğer zamanlarda nadiren ama Henry'yle birlikteyken her zaman olduğu gibi görünüşünden mahcup oldu. Saçları topuzundan kurtulmuştu, elbisesi yeni değildi, koluna leke damlamıştı ve ağlamaktan, yorgun gözleri şişip kızarmıştı.

"Ne var Henry?"

Henry tereddüt etti. "Ben sadece... Sevgilim, ne yazıyorsun?" Henry masanın etrafından dolaşıp gelerek karısının omzunun üzerinden baktı. "*Charlotte!*" Kağıdı masanın üzerinden kaptı. Mürekkep harfleri bozmuş olmasına rağmen Charlotte'ın yazdıklarının çoğu okunuyordu. "Enstitü'den istifa etmek mi? Bunu nasıl yapabilirsin?"

"Konsül Wayland'in tepeme binip beni istifaya zorlamasındansa bunu kendim yapmam daha iyi," dedi Charlotte sakince.

"Yani *biz* demek mi istiyorsun?" Henry kırgın gözlerle baktı. "En azından bu kararda bir söz hakkım olabilir mi?"

"Enstitü'yü yönetmekle daha önce hiç ilgilenmedin. Şimdi neden ilgileniyorsun?"

Henry az önce tokat yemiş gibi baktı ve Charlotte yerinden kalkıp kocasına sarılarak çilli yanağından öpemedi. Ona ilk aşık olduğu zamanları hatırladı. Vücudunun geri kalanına göre fazla iri elleri, iri ela gözleri ve hevesli tavırlarıyla o zamanlar Charlotte'a sevimli bir köpek yavrusunu hatırlatırdı. Başkaları Henry'nin tuhaflıklarına güldüğü zaman bile Charlotte o gözlerin ardında en az kendisininki kadar keskin bir zekanın varlığına daima inanmıştı. Sadece daima yanında olmanın, kendisini sevip sevmemesine bağlı olmaksızın Henry'yi sevmenin yeterli olacağını sanmıştı. Ama bu uzun zaman önceydi.

"Charlotte," dedi Henry. "Bana neden öfkeli olduğunu biliyorum."

Charlotte şaşkınlıkla başını kaldırdı. Henry gerçekten bu kadar duyarlı olabilir miydi? Kardeş Enoch'la yaptığı konuşmaya rağmen kimsenin fark etmediğini sanıyordu. Öğrendiğinde Henry'nin nasıl tepki vereceği bir yana, kendisi bile üzerinde çok az düşünebilmişti. "Biliyor musun?"

"Woolsey Scott'la görüşmeye seninle birlikte gitmediğim için."

Charlotte'ın içinde rahatlama ve hayalkırıklığı duyguları çarpışıyordu. "Henry," dedi içini çekerek. "Bu pek..."

"Anlamamıştım," dedi. "Bazen fikirlerime kendimi çok fazla kaptırıyorum. Benimle ilgili bu noktayı her zaman biliyordun Lottie."

Charlotte kızardı. Henry ona çok ender böyle seslenirdi.

"Yapabilseydim değişirdim. Dünyadaki bütün insanlar arasında bunu bir tek senin anladığını sanıyordum. Biliyorsun, benim için sadece bir uğraş olmadığını biliyorsun. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirecek, Nefilimler'in işlerini kolay-

www.kitapsehra.com

laştırıp hayatlarını daha iyiye götürecek bir şeyler yaratmak istediğimi biliyorsun. Senin Enstitü'yü yöneterek yaptığın gibi. Ve senin için daima ikinci sırada olacağımı bilmeme rağmen…"

"*Benim* için ikinci sırada mı?" Charlotte'ın sesi hayret dolu bir çığlık gibi çıkmıştı. "*Senin benim* için ikinci sırada olman mı?"

"Sorun değil Lottie," dedi Henry inanılmaz bir nezaketle. "Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde sadece Enstitü'yü yönetmek için evli olman gerektiğinden dolayı bunu yaptığını, kimsenin bekar bir kadını yönetici pozisyonunda kabul etm…"

"Henry." Charlotte titreyerek ayağa kalktı. "Bana böyle korkunç şeyleri nasıl söyleyebilirsin?"

Henry afallamıştı. "Ben sadece böyle olduğunu düşünü…"

"Senin benimle neden evlendiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı Charlotte. "Babanın babama borçlu olduğu paradan, babamın benimle evlenirsen borcu sileceğine söz verdiğinden haberim olmadığını mı sanıyorsun? O her zaman Enstitü'yü kendisinden sonra devralacak bir oğul istemişti ve buna sahip olamayacaksa, fazla aptal ve fazla inatçı olduğu için kimsenin evlenmeyeceği kızını sadece ailesine karşı görevini yerine getiren yoksul bir çocukla evlendirmek…"

"CHARLOTTE." Henry tuğla gibi kıpkırmızı olmuştu. Charlotte onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. "SEN NE HALTLARDAN SÖZ EDİYORSUN?"

Charlotte masaya dayandı. "Gayet iyi biliyorsun," dedi. "Benimle bu yüzden evlendin değil mi?"

"Bugüne kadar bu konuda bana tek kelime bile etmemiştin!"

"Neden edeyim ki? Bilmediğin bir şey mi?"

"Aslında evet." Henry'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. "Babamın senin babana herhangi bir şey borçlu olduğundan haberim yok. Ben sadece iyi niyetle babana gittim ve evlenmek için kızının elini isteme onurunu bahşedip bahşetmeyeceğini sordum. Paradan filan söz edilmedi!"

Charlotte nefesini tuttu. Evlendiklerinden beri geçen yıllar boyunca, Henry'yle nişanını saran şartlar konusunda tek kelime bile etmemişti. Asla bunun için bir neden olmamıştı ve doğru olduğunu bildiği şeylerin sözde inkar edilişini duymak istememişti. Babası ona Henry'nin teklifinden söz ettiğinde ne demişti? İyi bir adam, babasından daha iyi ve eğer Enstitü'yü yöneteceksen *senin de bir kocaya ihtiyacın var Charlotte. Babasının borçlarını sildim ve ailelerimiz arasındaki bu konu kapandı.*

Elbette Henry'nin onunla evlenmek istemesinin nedeninin bu olduğunu söylememişti. Charlotte bunu kendisi varsaymıştı…

"Sen aptal ve inatçı filan da değilsin," dedi Henry hala öfkeli bir şekilde. "Çok güzelsin. Babandan seni isterken bunu görev duygusuyla yapmadım. Bunu yaptım çünkü

seni seviyordum. Seni daima sevdim. Seviyorum. Ben senin *kocanım*."

"Olmak istediğini sanmıyordum," diye fısıldadı Charlotte.

Henry başını iki yana sallıyordu. "İnsanların beni tuhaf bulduğunu biliyorum. Garip. Hatta deli. Her neyse. Asla aldırmadım. Ama senin gözünde bu kadar zayıf iradeli biri olmak... Sen beni seviyor musun ki?"

"Elbette seni seviyorum!" diye bağırdı Charlotte. "Bu sorgulanamaz bile."

"Öyle mi? İnsanların söylediklerini duymadığımı mı sanıyorsun? Benim hakkımda konuşurken sanki orada değilmişim, sanki yarım akıllıymışım gibi davranıyorlar. Benedict Lightwood'un birçok kez sadece Enstitü'yü bir erkek yönetiyormuş gibi görünsün diye benimle evlendiğini söylediğini duydum."

Şimdi öfkelenme sırası Charlotte'taydı. "Ve bir de zayıf iradeli olduğunu düşündüğüm için beni suçluyorsun! Henry, seninle o nedenden dolayı hayatta evlenmezdim. Enstitü'den hiç düşünmeden vazgeçerdim ama asla vazgeçmeyeceğim şey..."

Henry ela gözlerini iri iri açmış ona bakıyordu. Kızıl saçları, sanki tutamlar halinde yolmak için ellerini defalarca aralarında dolaştırmış gibi diken diken olmuştu. "Ne?"

"Asla vazgeçmeyeceğim şey *sensin*," dedi. "Bunu bilmiyor musun?"

Charlotte daha fazla konuşamadı çünkü Henry onu kollarına alıp öptü. Onu öyle bir şekilde öptü ki artık kendini aptal hissetmiyor, saçlarından, elbisesindeki mürekkep lekesinden veya herhangi bir şeyden utanmıyordu. Sadece her zaman sevdiği kocası Henry önemliydi. Gözleri doldu ve yanaklarından yaşlar süzüldü. Henry geri çekildiğinde hayretle karısının ıslanmış yüzüne dokundu.

"Gerçekten," dedi. "Sen de beni seviyor musun Lottie?"

"Elbette seviyorum. Yanımda Enstitü'yü birlikte yönetebileceğim biri olsun diye evlenmedim seninle Henry. Seninle evlendim çünkü her gece uykuya dalmadan önce göreceğim yüz seninki olduğu sürece burayı yönetmenin ne kadar zor olduğuna veya Merkez'in bana ne kadar kötü davrandığına aldırmayacağımı biliyordum." Kocasının omzuna hafifçe vurdu. "Yıllardır evliyiz Henry. Sana karşı neler hissettiğimi *sanıyordun*?"

Henry ince omuzlarını silkti ve karısının başına bir öpücük kondurdu. "Benden hoşlandığını düşünüyordum," dedi. "Zamanla beni sevebileceğini umuyordum."

"Benim de seninle ilgili düşüncem buydu," dedi Charlotte hayretle. "Nasıl ikimiz de bu kadar aptal olabildik?"

"Şey, ben kendime şaşırmadım," dedi Henry. "Ama gerçekten Charlotte, sen daha farklı düşünmeliydin."

Charlotte kahkahasını bastırdı. "Henry!" Kocasının kollarını sıktı. "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var, çok önemli bir şey..."

Misafir salonunun kapısı gürültüyle açıldı. Gelen Will'di. Henry ve Charlotte birbirlerinden ayrılarak ona baktı. Bitkin görünüyordu, teni solgundu ve gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Ama yüzünde Charlotte'ın daha önce görmediği bir netlik, bir kararlılık vardı. Charlotte kendini alaycı bir yoruma veya soğuk bir gözleme hazırladı ama bunun yerine Will onlara mutlulukla gülümsedi.

"Henry, Charlotte," dedi. "Tessa'yı görmediniz değil mi?"

"Muhtemelen kendi odasındadır," dedi Charlotte şaşkınlıkla. "Will, bir sorun mu var? Senin dinlenmen gerekmiyor muydu? Aldığın yaralardan sonra..."

Will konuyu savuşturdu. "Mükemmel *iratze*leriniz işlerini yaptı. Dinlenmeye ihtiyacım yok. Ben sadece Tessa'yı görmek istiyorum ve size..." O anda sustu ve Charlotte'ın masasının üzerindeki mektuba baktı. Uzun bacaklarıyla birkaç adımda masaya ulaşıp mektubu kaptı ve yüzünde Henry'ninki gibi bir ifadeyle okudu. "Charlotte... Hayır, Enstitü'den vazgeçemezsin!"

"Merkez sana yeni bir yer bulacaktır," dedi Charlotte. "Ya da on sekizini doldurana kadar burada kalabilirsin, Lightwood'larla..."

"Burada sen ve Henry olmadan yaşamak istemiyorum. Sizsiz niye burada kalayım ki?" Will kağıt parçasını çatır-dayana kadar salladı. "Jessamine'i bile özlüyorum... Şey, biraz. Ve Lightwood'lar hizmetkarlarımızı kovup yerlerine

kendilerininkileri getirirler. Charlotte, bunun olmasına izin veremezsin. Burası bizim evimiz. Jem'in evi. Sophie'nin evi."

Charlotte bakakalmıştı. "Will, ateşin olmadığından emin misin?"

"Charlotte." Will kağıdı masanın üzerine vurdu. "Yöneticilikten istifa etmeni *yasaklıyorum*. Anladın mı? Bütün bu yıllar boyunca sanki gerçek ailemmiş gibi benim için her şeyi yaptın ve sana minnetimi ifade etmedim. Aynısı senin için de geçerli Henry. Ama minnettarım ve bu yüzden böyle bir hata yapmanıza izin vermeyeceğim."

"Will," dedi Charlotte. "Bitti. Mortmain'i bulmak için sadece üç günümüz var ve muhtemelen bunu yapamayacağız. Yeterince zamanımız yok."

"Mortmain'i sallayın gitsin," dedi Will. "Ve bunu ipin ucunda sallandırın anlamında da söylüyorum, mecazi anlamda da. Mortmain'i bulmak konusundaki iki haftalık süre, Benedict Lightwood tarafından hazırlanmış gülünç bir testten ibaretti. Ve görünüşe bakılırsa bu test bir hileydi. Herif Mortmain'le işbirliği yapıyor. Bu testin amacı Enstitü'yü senin elinden almaktı. Benedict'in gerçek yüzünü gözler önüne serer ve Mortmain'in kuklası olduğunu gösterirsek Enstitü sende kalır ve Mortmain'i aramaya devam ederiz."

"Benedict'in Mortmain'le işbirliği yaptığı konusunda elimizdeki tek şey Jessamine'in sözü..."

"Elimiz kolumuz bağlı duramayız," dedi Will kararlı bir tavırla. "En azından bir konuşmaya değer değil mi?" Charlotte ne diyeceğini bilemedi. Karşısındaki Will her zaman tanıdığı Will değildi. Kararlıydı, doğrudan hareket ediyordu ve bakışlarında inanılmaz bir yoğunluk vardı. Henry'nin sessizliğine bakılırsa o da afallamıştı. Will bunu kabullenme anlamında alarak başıyla onayladı.

"Mükemmel," dedi. "Ben gidip Sophie'ye diğerlerini toparlamasını söyleyeyim."

Ve koşarak salondan çıktı.

Charlotte kocasına baktı, ona söylemeyi düşündüğü her şey zihninden silinip gitmişti. "Bu *Will* miydi?" dedi sonunda.

Henry kızıl kaşlarından birini kaldırdı. "Belki de onu kaçırıp yerine bir otomaton geçirmişlerdir," dedi. "Bu mümkün görünüyor..."

Charlotte ilk kez hemfikir olmaktan kendini alamadı.

Tessa asık yüzle sandviçlerini ve çayın geri kalanını bitirdi, bir yandan da burnunu başkalarının işine sokmaktan geri duramadığı için kendini azarlıyordu. İşi bittikten sonra mavi elbisesini giydi ama Sophie'nin yardımı olmadan bu zor bir işti. *Kendine bir bak,* diye düşündü. *Sadece birkaç haftadır bir hizmetçinin yardımıyla giyiniyorsun ve şimdiden şımardın bile. Kendi başına giyinemiyorsun, burnunu başkalarının işine sokmadan duramıyorsun. Yakında açlıktan ölmemek için birinin yemeğini kaşıkla ağzına vermesine ihtiyaç duyar hale geleceksin.* Aynada kendine bakarak yüzünü buruşturdu ve tuvalet masasına oturarak gümüş sırtlıklı saç fırçasını eline alıp uzun kumral saçlarını taramaya başladı.

Kapı vuruldu. *Sophie* özür dilemeye gelmiş olmalı, diye düşündü Tessa umutla. Şey, aslında Tessa ondan özür dileyecekti. Saç fırçasını bırakıp kapıyı açmaya koştu.

Daha önce tıpkı Jem'i beklerken kapıda Sophie'yi bulduğu için hayalkırıklığına uğradığı gibi, şimdi de Sophie'yi beklerken kapıda Jem'i bulduğu için şaşırmıştı. Jem'in üzerinde gri bir ceket ve pantolon vardı. Kıyafetinin griliği, gümüş rengi saçlarını neredeyse beyaz gibi gösteriyordu.

"Jem," dedi irkilerek. "Her şey yolunda mı?"

Jem'in gri gözleri Tessa'nın yüzünde, uzun ve açık saçlarında dolaştı.

"Başka birini bekliyormuş gibi görünüyorsun."

"Sophie." Tessa içini çekti ve buklelerini kulaklarının arkasına tıktı. "Korkarım onu kırdım. Düşünmeden konuşma alışkanlığım yine başıma iş açtı."

"Ah," dedi Jem ondan beklenmeyecek bir ilgisizlikle. Genellikle Tessa'ya, Sophie'ye ne söylediğini sorar ve ya onu teselli eder ya da Sophie'nin gönlünü almak için bir yol önerirdi. Ama her şeye karşı ilgisi tuhaf bir şekilde azalmış gibi görünüyordu ve bu Tessa'yı endişelendirmişti. Üstelik hayli solgundu ve gerçekten yalnız olup olmadığını anlamak ister

www.nightlark.com
Sathra

gibi Tessa'nın arkasına bakıyordu. "Şimdi, ben... Yani seninle yalnız konuşmak istiyorum Tessa. Yeterince iyi misin?"

"Bu bana ne söylemek istediğine bağlı," dedi Tessa güle-rek. Ama kahkahasına herhangi bir gülümsemeyle karşılık alamayınca endişesi daha da arttı. "Jem, her şey yolunda mı? Will..."

"Will'le ilgili değil," dedi Jem. "Will dışarıda bir yerlerde ve hiç şüphesiz gayet iyi durumda. Bu, şey, sanırım benimle ilgili olduğunu söyleyebiliriz." Koridorun iki tarafına bakındı. "Girebilir miyim?"

Tessa, Harriet teyzesinin bir kızın tek başınayken genç bir delikanlıyı odasına alması konusunda ne diyebileceğini bir an merak etti. Ama bir zamanlar Harriet teyzenin kendisi de aşık olmuştu. Üstelik nişanlısı onu karnında bir bebekle bırak-mıştı. Harriet teyzesi hayatta olsaydı kesinlikle itiraz etmeye hakkı olmazdı. Ayrıca Gölge Avcıları arasında ahlak kuralları farklıydı.

Kapıyı ardına kadar açtı. "Evet, gel."

Jem odaya girdi, kapıyı arkasından kapadı. Şömineye yak-laşarak mermere yaslandı, sonra pozisyonunun rahat olmadı-ğına karar vererek odanın ortasında duran Tessa'nın yanına geldi ve önünde durdu.

"Tessa," dedi.

"Jem," diye karşılık verdi Tessa onun ciddi tonunu taklit ederek. Jem yine gülümsemedi. "Jem," dedi tekrar, daha

sakince. "Eğer bu sağlığınla ilgiliyse... lütfen söyle bana. Sana yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"Hayır," dedi Jem, "hastalığımla ilgili değil." Derin bir nefes aldı. "Mortmain'i bulamadığımızı biliyorsun," dedi. "Birkaç gün içinde Enstitü'yü Benedict Lightwood'a verecek-ler. Hiç şüphesiz Will'le benim burada kalmamıza izin verir ama senin kalmana izin vermez ve benim de onun yönettiği bir evde yaşamaya niyetim yok. Will ve Gabriel zaten birbi-rini bir dakika içinde öldürür. Bu küçük grubumuzun sonu olacak. Charlotte ve Henry'nin bir ev bulacağına şüphe yok. Will ve ben belki on sekiz yaşımızı doldurana kadar Idris'e gideriz ve Jessie de... sanırım bu, Merkez'in ona nasıl bir ceza vereceğine bağlı. Ama seni yanımızda Idris'e götüremeyiz. Sen bir Gölge Avcısı değilsin."

Tessa'nın kalp atışları hızlanmıştı. Yatağın kenarına çöktü. Başı dönüyor, bayılacak gibi hissediyordu. Gabriel'ın Lightwood'ların ona bir "iş" bulmakla ilgili alaylarını hatırla-dı. Evlerindeki baloya katıldıktan sonra bundan daha kötüsü-nü hayal edemiyordu. "Anlıyorum," dedi. "Ama nereye gide-ceğim... Hayır, buna cevap verme. Bana karşı hiçbir sorum-luluğun yok. En azından bana söylediğin için teşekkürler."

"Tessa..."

"Bana karşı yeterince nazik davrandınız zaten," dedi Tessa. "Benim burada sizinle kalmama izin vermek Merkez'in gözünde hiçbirinize yarar getirmedi. Kendime bir yer..."

"Senin yerin benim yanım," dedi Jem. "Daima da öyle olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

Jem birden kıpkırmızı oldu. "Yani," dedi, "Tessa Gray, acaba bana karım olma onurunu bahşeder misin?"

Tessa aniden oturduğu yerde doğruldu. "*Jem!*"

Bir an birbirlerine baktılar. Jem sonunda neşeli görünmeye çalışarak konuştu ama sesi çatladı. "Sanırım bu bir hayır değildi ama pek evet gibi de değildi."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Sen... Be-ben bir Gölge Avcısı değilim. Seni Merkez'den kovarlar..."

Jem hevesli bir tavırla genç kıza yaklaştı. "Tam olarak bir Gölge Avcısı olmayabilirsin. Ama sıradan da değilsin. Aşağı Dünyalı olduğun da kanıtlanmadı. Eşsiz bir pozisyondasın, dolayısıyla Merkez'in ne yapacağını bilmiyorum. Ama Yasa tarafından yasaklanmamış bir şeyi yasaklayamazlar. Özgün durumunu -durumumuzu- dikkate almaları gerekir ve bu da aylar sürer. Bu arada nişanlanmamızı engelleyemezler."

"Sen *ciddisin*." Tessa'nın ağzı kurudu. "Jem, bu nezaketin gerçekten inanılmaz. Ama benim için kendini bu şekilde feda etmene izin veremem."

"*Feda etmek* mi? Tessa, seni seviyorum. Seninle evlenmek *istiyorum*."

"Ben... Jem, sen o kadar cömert, o kadar naziksin ki. Bunu sadece benim için yapmadığından nasıl emin olabilirim?"

Jem elini yeleğinin cebine soktu ve yuvarlak, pürüzsüz bir şey çıkardı. Bu beyazımsı yeşil bir yeşim kolyeydi ve üzerine Tessa'nın okuyamadığı Çince harflerle bir yazı yazılmıştı. Jem hafifçe titreyen eliyle kolyeyi Tessa'ya uzattı.

"Sana aile yüzüğümü verebilirim," dedi. "Ama o zaman nişan süresi sona erdiğinde, mühürlerle değiştirilmesi için iade etmen gerekir. Ben sana sonsuza dek sende kalacak bir şey vermek istiyorum."

Tessa başını iki yana salladı. "Ben bunu..."

Jem onun sözünü kesti.

"Bunu evlendikleri zaman babam anneme vermişti. Yazı, Değişim Kitabı I Ching'den. Anlamı şu: İki kişi benliklerinin derinliklerinde bir olduklarında, demir veya bronzu bile parçalarlar."

"Sence biz öyle miyiz?" diye sordu Tessa yaşadığı şok yüzünden kısık sesle konuşarak. "Yani bir miyiz?"

Jem genç kızın ayaklarının dibine çöktü ve yüzüne aşağıdan baktı. Tessa onu Blackfriars Köprüsü'ndeki haliyle, karanlığın içinde güzel bir gümüşi gölge gibi görüyordu. "Aşkı açıklayamam," dedi Jem. "Seni gördüğüm ilk anda mı, ikincisinde mi, üçüncüsünde mi, yoksa dördüncüsünde mi sevdiğimi söyleyemem. Ama bana doğru yürürken sana baktığım ilk anda, seninle olduğum takdirde bütün dünya-

nın gözümden silineceğini anladım. Yaptığım, hissettiğim ve düşündüğüm her şeyin merkezi sendin."

Tessa duygulanarak başını yavaşça iki yana salladı. "Jem, ben asla..."

"Aşkta bir güç vardır," dedi Jem. "Bu sözün anlamı bu. Aynı şey Gölge Avcısı düğün töreninde de var. Çünkü sevgi ölüm kadar güçlüdür. Şu son birkaç haftadır nasıl daha iyi olduğumu görmedin mi Tessa? Daha az hastayım, daha az öksürüyorum. Kendimi daha güçlü hissediyorum. İlaca daha az ihtiyaç duyuyorum. Hepsi senin sayende. Çünkü aşkım bana güç veriyor."

Tessa bakakaldı. Peri masallarının dışında böyle bir şey gerçek olabilir miydi? Jem'in ince yüzü ışıkla parlıyordu ve söylediklerine kesinlikle inandığı açıktı. Ve daha iyi olduğu da doğruydu.

"Fedakarlıktan söz ediyorsun ama ben sana fedakarlığımı önermiyorum. Ben senden fedakarlık istiyorum," diye devam etti Jem. "Sana hayatımı önerebilirim ama çok az zamanım kaldı. Sana kalbimi önerebilirim ama daha kaç kez atacağını bilmiyorum. Yine de seni o kadar seviyorum ki hayatımın geri kalanını -ne kadarsa- seninle birlikte geçirerek mutlu olmayı istemekle sergilediğim bencilliği umursamamanı umuyorum. Seninle evlenmek istiyorum Tessa. Bunu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum." Jem gözlerinin önüne düşen gümüş rengi saçlarının arasından

Tessa'nın yüzüne baktı. "Yani," dedi mahcup bir tavırla, "sen de beni seviyorsan."

Tessa, elinde kolyeyle önünde diz çöken Jem'e baktı ve insanların kişinin kalbinin gözlerinde olduğunu söylerken ne demek istediklerini nihayet anladı çünkü her zaman güzel bulduğu o parlak, ifadeli gözler aşk ve umut doluydu.

Neden umut *olmayacaktı* ki? Jem'e onu sevdiğine inanması için her türlü nedeni vermişti. Arkadaşlığını, güvenini, sırlarını, minnetini ve hatta tutkusunu. Ve içinde henüz Will'den vazgeçmemiş gizli bir parça kaldıysa bile, onu yok etmek için gerekeni yapmayı sadece Jem'e değil, kendisine de borçluydu.

Yavaşça aşağı uzandı ve Jem'in elindeki kolyeyi aldı. Altın zinciri boynuna geçirdi ve daha önce mekanik meleğinin bulunduğu yere indirdi. Ellerini klipsten ayırırken Jem'in gözlerinde yaşadığı mutluluğa inanamadığını hissettiren pırıltılar gördü. Sanki biri göğsünün içine uzanmış ve kalbinin içinde durduğu bir kutunun kilidini açmış, damarlarına yeni kan gibi şefkati yaymıştı. Başka birini korumak, kollarını ona dolamak ve dünyadan uzak bir şekilde ona sokulmak istediğini hayatı boyunca hiç bu kadar istemediğini hissetti.

"O halde, evet," dedi Tessa. "Evet, seninle evlenirim James Carstairs. Evet."

"Ah, Tanrı'ya şükür," dedi Jem nefesini salarak. "Tanrı'ya şükür!" Ve yüzünü Tessa'nın kucağına gömerek kollarını beline doladı. Tessa da onun üzerine eğilerek omuzlarını, sırtını,

ipek gibi saçlarını okşadı. Jem'in kalp atışlarını dizlerinde hissediyordu. İçinden bir parça olanlara hala inanamıyordu. Tessa birini bu kadar mutlu edebilme gücüne sahip olduğunu ilk kez keşfediyordu. Üstelik sihirli bir güç de değildi, tamamen insancaydı.

Kapı vuruldu ve aniden ayrıldılar. Tessa telaşla ayağa kalktı ve kapıya yaklaştı, açmadan önce duraksayarak saçlarını düzeltti ve yüz ifadesinin sakin olmasını umdu. Bu kez gelen *gerçekten* Sophie'ydi. Ancak yüz ifadesindeki hoşnutsuzluğa bakılırsa kendi isteğiyle gelmemişti. "Charlotte sizi misafir salonuna çağırıyor küçük hanım," dedi. "Efendi Will döndü ve Charlotte bir toplantı yapmak istiyor." Tessa'nın arkasına bakınca yüzü daha da asıldı. "Efendi Jem, sizi de çağırıyorlar."

"Sophie..." diye başladı Tessa ama Sophie çoktan arkasını dönmüş, hızlı adımlarla uzaklaşmaya başlamıştı bile. Tessa onun arkasından bakarken kapının tokmağını daha sıkı kavradı. Sophie, Jem'in Tessa'ya karşı duygularını umursamadığını söylemişti ve Tessa artık nedeninin Gideon olduğunu biliyordu, yine de...

Jem'in arkasından yaklaşıp ellerini ellerine kaydırdığını hissetti. Tessa kendi parmaklarını Jem'in parmaklarına kenetleyerek tuttuğu nefesini bıraktı. Birini sevmek böyle bir şey miydi? Her yük paylaşılır, tek bir kelime veya tek bir dokunuşla sizi rahatlatabilir miydi? Başını Jem'in omzuna dayadı, Jem de onun şakağına bir öpücük kondurdu.

"Fırsatını bulduğumuzda önce Charlotte'a söyleriz," dedi Jem. "Sonra da diğerlerine. Enstitü'nün yazgısına karar verildikten sonra..."

"Ne olacağını umursamıyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Tessa. "Burayı özlemeyecek misin? Burası senin evin."

Jem'in parmakları Tessa'nın bileğini okşayarak ürpermesine neden oldu. "Benim evim artık sensin."

www.twilightturk.com Sethra

19

İhanet Başarıya Ulaşırsa

www.twilightturk.com
Sethra

İhanet asla başarıya ulaşmaz, nedir nedeni?
Çünkü başarıya ulaşırsa kimse ihanet demeye cesaret edemez.
- Sir John Harrington

Sophie misafir salonunun şöminesindeki ateşi canlandırmıştı, içerisi sıcaktı. Charlotte masasının arkasında, Henry de yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Will şöminenin yanındaki çiçekli koltuklardan birine yayılmıştı. Dirseğinin dibinde gümüş bir çay takımı duruyordu ve elinde de bir fincan vardı. Tessa içeri girdiğinde o kadar ani bir şekilde doğrulup oturdu ki koluna çay döktü, bakışlarını Tessa'dan ayırmadan fincanı bıraktı.

Will bütün gece yürümüş gibi bitkin görünüyordu. Kırmızı ipek astarlı lacivert pardösüsü hala üzerindeydi ve siyah pantolonunun paçalarına çamur sıçramıştı. Saçları ıslak ve dağınık, yüzü solgundu, çenesi hafif uzamış sakallarla kaplanmıştı. Ama Tessa'yı gördüğü anda gözleri sokak lambalarını yakan adamın dokunuşuyla aydınlanan lambalar gibi parladı. Bütün yüzü değişti ve bakışlarında öylesine açıklanamaz bir neşe vardı ki Tessa afallayarak olduğu yerde donakalınca Jem neredeyse arkasından ona çarpıyordu. Tessa önceki gece gördüğü rüyayı, revirde onun kendisini rahatlatışını hatırladı. O anıyı Tessa'nın yüzünden okuyabiliyor muydu? Will bu yüzden mi ona böyle bakıyordu?

Jem, Tessa'nın omzunun üzerinden baktı. "Selam Will. Hala iyileşme sürecindeyken bütün geceyi dışarıda yağmurun altında geçirmenin iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

Will nihayet gözlerini Tessa'dan ayırdı. "Oldukça eminim," dedi kararlı bir tavırla. "Yürümem gerekiyordu. Zihnimi netleştirmek için."

"Şimdi netleşti mi?"

"Kristal gibi," dedi Will bakışlarını tekrar Tessa'ya çevirerek ve aynı şey tekrar oldu. Bakışları kenetlendi. Tessa kendini zorlayarak bakışlarını kaçırdı ve salonun diğer tarafında, masanın yanındaki kanepeye oturdu, burada en azından Will direkt görüş açısında olmayacaktı. Jem gelip Tessa'nın yanına oturdu ama elini tutmaya falan kalkmadı. Tessa az önce olan

şeyi doğal bir tavırla açıklasalar neler olacağını merak etti: *Biz evleniyoruz.*

Jem haklıydı, böyle bir açıklama yapmak için uygun zaman değildi. Charlotte da Will gibi bütün gece uyumamışa benziyordu. Teninde sarımsı bir ton vardı ve gözlerinin altında koyu gölgeler oluşmuştu. Henry karısının masasının yanında oturmuş, elini koruyucu bir tavırla Charlotte'ın elinin üzerine koymuş, endişeli bir yüzle onu izliyordu.

"Evet, hepimiz toplandık," dedi Charlotte. Tessa az kalsın hepsinin toplanmadığını, Jessamine'in yanlarında olmadığını söyleyecekti, son anda kendini durdurdu. "Muhtemelen bildiğiniz gibi, Konsül Wayland'in bize tanıdığı iki haftalık sürecin sonuna yaklaştık. Mortmain'in yerini bulamadık. Enoch'a göre, Sessiz Kardeşler, Nathaniel Gray'in cesedini incelemiş ve hiçbir şey öğrenememişler. Artık öldüğü için ondan herhangi bir şey öğrenemeyiz."

Artık öldüğü için. Tessa, çok küçükken Nate'le parkta yusufçuk kovaladıkları zamanları hatırladı. Nate göle düşmüştü ve Tessa, Harriet teyzesiyle -yani Nate'in annesiyle- onun çıkmasına yardım etmişti. Sudan ve sualtında büyüyen yeşil bitkiler yüzünden elleri kayganlaşmıştı. Çay deposunda da kan yüzünden kayganlaşmış elinin kendi elinden kurtuluşunu hatırladı. *Yaptığım her şeyi bilmiyorsun Tessie.*

"Benedict'le ilgili bildiklerimizi Merkez'e rapor edebiliriz," diyordu Charlotte, Tessa kendini zorlayarak zihnini

tekrar konuşmalara odakladığında. "İzlenecek mantıklı yol bu olur."

Tessa yutkundu. "Peki ya Jessamine'in söyledikleri? Bunu yapmakla Mortmain'in istediğini yapmış olacağımızı söylemişti."

"Ama bir şey yapmadan duramayız," dedi Will. "Arkamıza yaslanıp Enstitü'nün anahtarlarını Benedict Lightwood ve sefil çocuklarına teslim edemeyiz. Onlar Mortmain'in kuklası. Benedict sadece bir kukla. *Denemeliyiz.* Melek adına, yeterince kanıt görmedik mi? En azından onu Kılıç'la yargılatacak kadar?"

"Kılıç'ı Jessamine'in üzerinde denediğimizde, zihninde Mortmain tarafından yerleştirilmiş engeller bulduk," dedi Charlotte. "Mortmain'in aynı önlemi Benedict'le de almayacağını mı sanıyorsunuz? Kılıç ona bir şey söyletemezse aptal konumuna düşeriz."

Will eliyle siyah saçlarını sıvazladı. "Mortmain bizim Merkez'e gitmemizi bekliyor," dedi. "İlk varsayımı bu olacaktır. Artık işine yaramayan yandaşlardan da kurtuldu. Örneğin Quincey gibi. Lightwood onun için yeri doldurulamaz biri değil ve bunu o da biliyor." Parmaklarını dizlerine vurdu. "Bence Merkez'e gidersek Benedict'i Enstitü liderliği koşusundan kesinlikle çekip alabiliriz. Ama Merkez'de onu destekleyen bir grup var. Bazılarını bilsek de hepsini bilmiyoruz. Bu üzücü bir gerçek ama kendimiz dışında kime güvenebile-

ceğimizi bilmiyoruz. Enstitü bizim elimizde güvende ve bizden alınmasına izin veremeyiz. Tessa başka nerede güvende olabilir?"

Tessa gözlerini kırpıştırdı. "Ben mi?"

Will az önce söylediği şeye kendisi de şaşırmış gibiydi. "Şey, sen Mortmain'in planının önemli bir parçasısın. *Seni* hep istedi. Her zaman sana ihtiyacı vardı. Seni almasına izin veremeyiz. Onun elinde güçlü bir silaha dönüşeceğin şüphesiz."

"Bütün bular doğru Will. Ve elbette ki Konsül'e gideceğim," dedi Charlotte. "Ama Enstitü'nün yöneticisi değil, herhangi bir Gölge Avcısı olarak."

"Ama neden Charlotte?" diye sordu Jem. "Sen işini çok iyi..."

"Öyle mi?" dedi Charlotte. "Çatımın altında bir casus olduğunu ikinci defadır fark etmedim. Will ve Tessa, Benedict'in partisine gitmek için gözetimimden kolayca kaçtı. Nate'i yakalama planımız -ki bundan Konsül'e hiç söz etmemiştik- başarısızlığa uğradı, üstelik de muhtemelen önemli olabilecek bir tanığımız öldü..."

"Lottie!" Henry elini karısının koluna koydu.

"Ben burayı yönetmeye uygun değilim," dedi Charlotte. "Benedict haklıydı... Merkez'e onun suçluluğunu göstermeye çalışacağım elbette. Enstitü'yü başka biri yönetecek. Benedict olmamasını umuyorum ama ben de olmayacağım."

Bir takırtı duyuldu. "Bayan Branwell!" Bu Sophie'ydi. Şöminenin demirini elinden bırakmış ve ateşten uzaklaşmıştı. "İstifa edemezsiniz hanımefendi. Siz... Yapamazsınız işte!"

"Sophie," dedi Charlotte çok nazikçe. "Buradan sonra nereye gidersek, Henry ve ben her nereye yerleşirsek, seni de yanımızda..."

"Sorun bu değil," dedi Sophie kısık sesle. Bakışları odada dolaştı. "Bayan Jessamine... Yani... Doğruyu söylüyordu. Bu şekilde Merkez'e giderseniz Mortmain'in planını gerçekleştirirsiniz."

Charlotte afallayarak ona doğru baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben... tam olarak bilmiyorum." Sophie bakışlarını yere indirdi. "Ama doğru olduğunu biliyorum."

"Sophie?" Charlotte'ın sesi gergindi ve Tessa onun ne düşündüğünü biliyordu: Bahçelerinde başka bir yılan, çatılarının altında başka bir casus mu vardı? Will de gözlerini kısarak öne eğilmişti.

"Sophie yalan söylemiyor," dedi Tessa aniden. "Bunları biliyor çünkü Gideon ve Gabriel'ın eğitim salonunda konuşmalarını duyduk."

"Ve bundan ancak şimdi mi söz etmeye karar verdiniz?" Will kaşlarını kaldırdı.

Tessa mantıksız bir şekilde aniden ona öfkelenerek kendini kaybetti. "Sessiz ol Will. Eğer sen..."

www.twilighttur...com
Sethra

"Onunla görüşüyorum," diye araya girdi Sophie. "Gideon Lightwood'la. İzin günlerimde onunla buluşuyorum." Yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuştu. "Bana anlattı. Babasının bu konuda güldüğünü duymuş. Jessamine'in bulunduğunu biliyorlardı. Merkez'e gitmenizi umuyorlardı. Daha önce söylemeliydim ama zaten oraya gitmeye niyetiniz yok gibi görünüyordu, bu yüzden ben..."

"*Buluşmak* mı?" dedi Henry hayretle. "*Gideon Lightwood*'la mı?"

Sophie, iri iri açılmış gözlerle kendisine bakan Charlotte'a odaklanmaya devam etti. "Mortmain'in Bay Lightwood'u nasıl ikna ettiğini de biliyorum," dedi. "Gideon yeni öğrenmiş. Babası onun bildiğini bilmiyor."

"Ah, ulu Tanrım, kızım, durmasana," dedi Henry karısı kadar afallamış bir halde. "Anlat bize."

"İblis çiçeği hastalığı," dedi Sophie. "Bay Lightwood yıllardır taşıyormuş ve tedavi olmazsa birkaç ay içinde onu öldürecekmiş. Mortmain onu iyileştirebileceğini söylemiş."

Salon aniden kargaşaya boğuldu. Charlotte, Sophie'ye doğru koştu, Henry arkasından seslendi, Will yerinden fırlayıp dans etmeye başladı. Tessa afallamış halde olduğu yerde kalakalmıştı ve Jem de yanındaydı. Bu arada Will, başından beri bu konuda ne kadar haklı olduğunu anlatan bir şarkı söylüyordu.

İblis hastalığı, ah, iblis hastalığı
Nasıl alınır, nasıl alınır?
Yorgunluktan düşüp kalana kadar
Şehrin en berbat yerine koşulmalıdır.
İblis çiçeği, ah, iblis hastalığı
Biliyordum başından beri...
Hayır, çiçeği değil sizi aptallar
Bu şarkıyı kastettim yani...
Çünkü ben haklıydım, siz yanıldınız!

"Will!" diye bağırdı Charlotte. "Sen AKLINI MI KAÇIRDIN? KES ŞU İĞRENÇ GÜRÜLTÜYÜ! Jem..."

Jem ayağa fırlayarak elleriyle Will'in ağzını kapadı. "Sessiz olacağına söz veriyor musun?" diye tısladı arkadaşının kulağına.

Masmavi gözleri neşeyle parlayan Will başıyla onayladı. Tessa şaşkınlıkla ona bakıyordu. Hepsi ona bakıyordu. Will'i birçok şekilde görmüştü: Neşeli, öfkeli, kibirli, kasvetli. Ama asla bu kadar *kıpır kıpır* görmemişti.

Jem onu bıraktı. "Pekala."

Will yere kaydı, sırtını koltuğa yasladı ve kollarını havaya kaldırdı. "Hepinizin ağzına iblis hastalığı girsin!" dedi ve esnedi.

"Ah, Tanrım, bir iblis hastalığı şakaları eksikti," dedi Jem. "Şimdi o da oldu."

"Doğru olamaz," dedi Charlotte. "Sadece... *iblis hastalığı* mı?"

"Gideon'un Sophie'ye yalan söylemediğini nereden bileceğiz?" diye sordu Jem rahat bir sesle. "Özür dilerim Sophie. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Lightwood'lar pek güvenilir değiller..."

"Sophie'ye bakarken Gideon'un yüzünü gördüm," dedi Will.

"Gideon'un Bayan Collins'imizden hoşlandığını bana ilk söyleyen Tessa'ydı ve üzerinde düşününce bunun doğru olduğunu ben de anladım. Ve aşık bir adam... Aşık bir adam her şeyi anlatır. Herkese ihanet eder." Konuşurken Tessa'ya bakıyordu. Tessa da kendini tutamayarak onun bakışlarına karşılık verdi. Bakışları Will'e çekiliyor gibiydi. Gökyüzünü andıran masmavi gözleriyle ona bakıyor, sanki sessizce bir şey söylemeye çalışıyordu. Ama ne?

Ona hayatını borçlu olduğunu fark ederek irkildi. Belki de teşekkür etmek için çok fazla beklemişti. Ama hiç fırsatları olmamıştı ki! İlk fırsatta ona teşekkür etmeye karar verdi. "Ayrıca o partide Benedict'in kucağında bir iblis kadın oturuyordu ve öpüşüyorlardı," diye devam etti Will bakışlarını kaçırarak. "Gözlerinin yerinde yılanlar vardı. Zevkler ve renkler tartışılmaz sanırım. Her neyse, sonuçta iblis hastalığının bulaşmasının tek yolu, bir iblisle uygunsuz ilişkiler kurmaktır, dolayısıyla..."

"Nate bana Bay Lightwood'un iblis kadınları tercih ettiğini söyledi," dedi Tessa. "Karısının *bundan* haberi olduğunu hiç sanmıyorum."

"Durun." Jem aniden donup kalmıştı. "Will, iblis hastalığının semptomları nedir?"

"Oldukça iğrenç," dedi Will neşeyle. "Sırtta kalkan biçiminde bir kızarıklıkla başlayarak bütün vücuda yayılır ve deri üzerinde çatlaklar, yarıklar..."

Jem aniden nefesini üfledi. "Be-ben hemen döneceğim," dedi. "Birazdan. Melek adına..."

Ve diğerlerini şaşkın bir halde bırakarak kapıdan fırladı.

"Onda da iblis hastalığı olduğunu sanmıyorsunuz değil mi?" dedi Henry ortaya konuşarak.

Umarım yoktur, az önce nişanlandık, diyecekti Tessa. Sırf yüz ifadelerini görmek için buna değerdi. Tabii ki kendini tuttu.

"Ah, kes sesini Henry," dedi Will. Başka bir şey söyleyecekti fakat tam o sırada kapı gürültüyle açıldı ve Jem nefes nefese bir halde, elinde bir parşömenle geri döndü. "Bunu," dedi, "Sessiz Kardeşler verdi. Tessa'yla birlikte Jessamine'i görmeye gittiğimiz zaman." Gri saçlarının altından Tessa'ya suçlu bir bakış attı ve Tessa onun Jessamine'in hücresinden ayrılıp kısa süre sonra dalgın bir tavırla döndüğünü hatırladı. "Barbara Lightwood'un ölümüyle ilgili rapor. Charlotte bize babasının Silas Lightwood'u asla Merkez'e ihbar etmediğini

www.twilightturk.com Sethra

söyledikten sonra, Bayan Lightwood'un ölümüyle ilgili detayları Sessiz Kardeşlere sormaya karar vermiştim. Benedict'in, karısının kederinden öldüğü konusunda yalan söyleyip söylemediğini anlamak için."

"Söylemiş mi?" Tessa merakla öne eğildi.

"Evet. Aslında kendi bileklerini kesmiş. Ama dahası var." Jem elindeki parşömene baktı. "*Sol omuz üzerinde, astriola işareti olan kalkan biçimli bir kızarıklık.*" Parşömeni Will'e uzattı ve o da mavi gözlerini hayretle açarak inceledi.

"*Astriola,*" dedi. "*Bu* iblis hastalığı. İblis hastalığının varlığına dair kanıtın vardı ve bana bahsetmedin! *Et tu, Brute!*" Parşömeni rulo yapıp Jem'in kafasına vurdu.

"Of!" Jem başını ovaladı. "Bu sözlerin benim için bir anlamı yoktu! Önemsiz bir hastalık sandım. Onu öldürecek bir şeye pek benzemiyordu. Bileklerini kesmiş ve Benedict çocuklarına annelerinin intihar ettiğini açıklamak istememişse..."

"Melek adına," dedi Charlotte kısık sesle. "Kendini öldürmesine şaşmamak gerek. Çünkü kocasından iblis hastalığı kapmıştı ve bunu biliyordu." Hafif bir sesle inleyen Sophie'ye döndü. "Gideon bunu biliyor mu?"

Sophie başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama bunu keşfettilerse Sessiz Kardeşlerin bunu birine açıklamaları gerekmez miydi?" diye sordu Henry. "Görünüşe bakılırsa, şey, en azından sorumsuzca bir davranış..."

"Elbette söylemişlerdir. *Kocasına* söylemeleri gerekirdi. Ve hiç şüphesiz bunu yapmışlardır. Ama tabii Benedict muhtemelen zaten biliyordu," dedi Will. "Çocuklara söylemesine de gerek yoktu. Kızarıklık hastalık ilk bulaştığı zaman görülür, dolayısıyla onlara geçiremeyeceği kadar büyümüşlerdi. Sessiz Kardeşler hiç şüphesiz Benedict'e söylediler ve o da *Olamaz!* dedi ve her şeyi gizledi. Ölmüş birini iblislerle ilişkiye girmekle suçlayamazsınız, dolayısıyla cesedi yaktılar ve konu kapandı."

"O halde Benedict nasıl hala hayatta?" diye sordu Tessa. "Hastalığın şimdiye kadar onu öldürmüş olması gerekmez miydi?"

"Mortmain," dedi Sophie. "Bütün bu süre boyunca hastalığın ilerleyişini yavaşlatmak için ona ilaç veriyordu."

"Yavaşlatmak için... Ama durdurmak için değil?" dedi Will.

"Hayır, hala ölüyor ve şimdi daha da hızlandı," dedi Sophie. "Bu yüzden bu kadar umutsuz ve Mortmain'in istediği her şeyi yapıyor."

"İblis çiçeği!" diye fısıldadı Will ve Charlotte'a baktı. Açıkça görülen heyecanına rağmen Will'in mavi gözlerinde bir ışık, keskin zeka pırıltıları vardı. Potansiyel avantajları ve dezavantajları düşünerek bir sonraki hamlesini planlayan bir satranç oyuncusuna benziyordu. "Hemen Benedict'le bağlantı kurmalıyız," dedi Will. "Charlotte onun kibirine

www.twilighttutku.com Sethra

oynamalı. Enstitü'yü ele geçireceğinden çok emin. Charlotte ona Konsül'ün resmi kararının Pazar gününden önce kesinleşmeyecek olmasına rağmen, yerine geçecek kişinin o olduğunu anladığını ve bu olmadan önce kendisiyle görüşüp barış yapmak istediğini söylemeli."

"Benedict inatçıdır..." diye başladı Charlotte.

"Gururlu olduğu kadar değil," dedi Jem. "Benedict her zaman Enstitü'yü kontrol etmek istemişti ama aynı zamanda seni aşağılamayı da istiyor Charlotte. Bir kadının Enstitü'yü yönetemeyeceğini kanıtlamak için. Pazar günü Konsül'ün Enstitü'yü senin elinden alacağına inanıyor ama bu seni onun karşısında ezilip büzülürken görmek istemediği anlamına gelmez."

"Bunun amacı ne ki?" diye sordu Henry. "Charlotte'ı Benedict'le görüşmeye göndermek tam olarak ne sağlayacak?"

"Şantaj," dedi Will. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Mortmain elimizde olmayabilir ama Benedict elimizde ve şimdilik bu yeterli olabilir."

"Enstitü'yü almaya çalışmaktan vazgeçeceğini mi düşünüyorsun? Konu sadece taraftarlarından birinin onun yerini almasına dönüşmez mi?" diye sordu Jem.

"Ondan kurtulmaya çalışmıyoruz. Desteğini Charlotte'a vermesini istiyoruz. Meydan okumasını geri çekmeli ve Enstitü'yü yönetmeye uygun olduğunu söylemeli. O zaman taraftarları ne yapacaklarını şaşırır ve Konsül de tatmin olur.

Böylece Enstitü bizde kalır. Dahası, Benedict'i Mortmain'le ilgili bildiklerini bize anlatmaya zorlayabiliriz. Yeri, sırları, her şeyi..."

"Ama bizden çok Mortmain'den korktuğundan neredeyse eminim," dedi Tessa şüpheci bir tavırla, "ve Mortmain'in sağladığı şeye kesinlikle ihtiyacı var. Yoksa ölecek."

"Evet, ölecek. Ama yaptığı şey -bir iblisle uygunsuz ilişkilere girerek karısına hastalık bulaştırmak ve ölümüne yol açmak- başka bir Gölge Avcısı'nı kasıtlı olarak öldürmektir. Sadece bir cinayet olarak da değil, iblis araçları kullanılarak işlenmiş bir cinayet olarak ele alınacaktır. Bu da en kötü cezayı gerektirir."

"Ölümden daha kötü ne var?" diye sordu Tessa ve Jem'in dudaklarının belli belirsiz gerildiğini fark edince hemen pişman oldu.

"Sessiz Kardeşler onu Nefilim yapan şeyi içinden çıkarabilir, o zaman da bir Unutulmuş'a dönüşür," dedi Will. "Oğulları sıradan olur, mühürleri alınır. Lightwood adı Gölge Avcıları kayıtlarından silinir. Bu da Nefilimler arasında Lightwood adının sonu anlamına gelir. Bundan daha büyük bir utanç olamaz. Benedict bile böyle bir cezadan korkar."

"Ya korkmazsa?" diye sordu Jem kısık sesle.

"O zaman şimdi olduğumuzdan daha kötü durumda olmayız sanırım." Will konuşurken yüz ifadesi sertleşmiş olan Charlotte'tı bu. Sophie şöminenin mermerine yaslanmıştı.

www.twilighttürk.com Sethra

Henry elini karısının omzuna koymuş, beklenmedik ölçüde sessiz duruyordu.

"Benedict'i arayacağız. Önceden düzgün bir mesaj göndermek zaman yok, sürpriz olmalı. Şimdi, davet kartları neredeydi?"

Will oturduğu yerde doğruldu. "Yani benim planıma mı karar verdin?"

"Bu artık benim planım," dedi Charlotte kararlı bir tavırla. "Bana eşlik edebilirsin Will. Ama bana uyacaksın ve ben söyleyene kadar iblis hastalığından söz etmeyeceksin."

"Ama, ama..." diye geveledi Will.

"Ah, kes şunu," dedi Jem, Will'i şakacı bir tavırla ayak bileğinden tekmeleyerek.

"Planıma el koydu!"

"Will," dedi Tessa kesin bir tavırla, "senin için planın uygulanması mı önemli, yoksa sana mal edilmesi mi?"

Will işaretparmağını ona doğru salladı. "İkincisi."

Charlotte gözlerini devirdi. "William, ya benim şartlarımla olacak ya da hiç olmayacak."

Will derin bir nefes aldı, kendisine sırıtmakta olan Jem'e baktı, ardından yenilgiyi kabul eden bir tavırla nefesini üfledi. "Tamam o zaman Charlotte. Hepimiz mi gideceğiz?"

"Sen ve Tessa, kesinlikle. Partiyle ilgili tanık olarak size ihtiyacımız var. Jem, Henry, sizin gelmenize gerek yok ve en azından birinizin Enstitü'de kalmanızı istiyorum."

"Hayatım..." Henry soran gözlerle ona bakarak Charlotte'ın koluna dokundu.

Charlotte şaşkınlıkla ona döndü. "Evet?"

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

Charlotte yorgun yüzünü değiştiren bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle eminim Henry. Jem teknik açıdan henüz bir yetişkin değil ve onu burada tek başına bırakmak -becerikli olduğunu bilsem de- Benedict'in şikayetlerini desteklemekten başka işe yaramaz. Yine de teşekkür ederim."

Tessa, Jem'e baktı, Jem pişmanlıkla gülümsedi ve Tessa'nın eteğinin arkasında kimsenin görmeyeceği şekilde elini tutup sıktı. Tessa onun dokunuşuyla içini saran güven duygusuyla ayağa kalktı. Will de kalkıyordu. Charlotte, Cyril'ın teslim edeceği bir çağrı kartının arkasına mesaj yazmak için kalem aranıyordu.

"Ben şapkamla eldivenlerimi alayım," diye fısıldadı Tessa, Jem'e ve kapıya doğru yürüdü. Will hemen arkasındaydı. Misafir salonunun kapıları arkalarından kapandığında kendilerini koridorda baş başa buldular. Tessa koridordan hızlı adımlarla kendi odasına doğru yürürken arkasında Will'in ayak seslerini duydu.

"Tessa!" diye seslendi Will. Tessa olduğu yerde ona döndü. "Tessa, seninle konuşmam gerek."

"Şimdi mi?" dedi Tessa şaşırarak. "Charlotte'ın acele etmemizi istediğini sanıyorum..."

"Acelenin canı cehenneme," dedi Will, Tessa'ya yaklaşıp. "Benedict Lightwood'un, Enstitü'nün ve bütün bu işlerin canı cehenneme. Ben *seninle* konuşmak istiyorum." Will sırıttı. Onda her zaman tükenmez bir enerji vardı ama bu kez farklıydı. Umutsuzluğun umursamazlığıyla mutluluğun umursamazlığı arasındaki fark kadar! Ama mutlu olmak için ne kadar tuhaf bir andı!

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu Tessa. "Birinin *muazzam sürpriz miras* diyeceği bir şekilde *iblis hastalığı* diyorsun. Gerçekten o kadar mı memnun oldun?"

"Haklı çıktım, mutlu olmadım. Hem her neyse, bu iblis hastalığıyla ilgili değil zaten... Bu, seninle ve benimle ilgili..."

Misafir salonunun kapısı açıldı, Henry arkasında Charlotte'la dışarı çıktı. Tessa onların arkasından Jem'in geleceğini bildiğinden, aralarında uygunsuz bir şey geçmediğini bilmesine rağmen hemen Will'den uzaklaştı. *Düşüncelerin dışında,* dedi zihnindeki bir ses ama Tessa aldırmadı. "Will, şimdi olmaz," dedi alçak sesle. "Sanırım söylemek istediğin şeyin ne olduğunu biliyorum ve bunu söylemeyi istemekte kesinlikle haklısın ama şimdi ne yeri ne de zamanı, değil mi? İnan bana, ben de seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum çünkü kafama takılan bir şeydi..."

"Öyle mi? Öyle mi?" Will kafasına taşla vurulmuş gibi afallamıştı.

"Şey, evet," dedi Tessa onlara yaklaşan Jem'e bakarak. "Ama şimdi olmaz."

Will onun bakışlarını takip etti, yutkundu ve isteksizce başıyla onayladı. "O halde ne zaman?"

"Daha sonra, Lightwood'larla işimizi hallettikten sonra. Misafir salonunda buluşuruz."

"Misafir salonunda mı?"

Tessa kaşlarını çattı. "Cidden, Will," dedi. "Söylediğim her şeyi tekrarlayacak mısın?"

Jem onlara ulaşmış ve bu son sözleri duymuştu, sırıttı. "Tessa, zavallı Will'in aklını başından alma. Bütün gece dışarıdaydı ve görünüşe bakılırsa kendi adını bile zorlukla hatırlayabiliyor."

Elini *parabatai*'sinin koluna koydu. "Gel bakalım Herondale. Bir enerji mührüne ihtiyacın var gibi görünüyorsun... Belki de iki-üç tane."

Will bakışlarını zorlukla Tessa'nın gözlerinden ayırdı ve Jem onu koridorda sürükledi. Tessa başını iki yana sallayarak arkalarından baktı. *Erkekler,* diye düşündü. Onları asla anlayamayacaktı.

Tessa yatak odasına girmişti ki yatağın üzerinde duran şeye bakarak şaşkınlıkla kalakaldı. Gri-krem çizgili Hint ipeğinden, kordonlu ve gümüş düğmeli, gösterişli bir takım elbise! Yanına gümüş iplikle yaprak desenleri işlenmiş gri kadife eldi-

venler konmuştu. Yatağın ayakucunda kemik rengi düğmeli ayakkabılar ve son moda desenli çoraplar duruyordu.

Kapı açıldı, Sophie elinde kenarları gümüş boncuklarla süslenmiş açık gri bir şapkayla içeri girdi. Yüzü çok solgun, gözleri şiş ve kızarıktı. Tessa'yla göz göze gelmekten çekiniyordu. "Yeni giysiler küçük hanım," dedi Sophie. "Kumaş Bayan Branwell'ın çeyizinden ve şey, birkaç hafta önce bu kumaştan size elbise yapılmasını istedi. Sanırım Bayan Jessamine'in size verdiklerinden başka giysileriniz de olması gerektiğini düşündü. Size kendinizi daha rahat hissettirebileceğine karar verdi. Ve bunlar daha bu sabah geldi. Bridget'tan buraya yerleştirmesini istedim."

Tessa gözlerinin dolduğunu hissetti ve aceleyle yatağın kenarına oturdu. Charlotte'ın bunca şey arasında onun rahatını düşünmesi Tessa'yı duygulandırmıştı. Ama her zaman yaptığı gibi ağlama dürtüsünü bastırdı. "Sophie," dedi sesi titreyerek. "Benim... Şey, hayır, ben... senden özür dilemek *istiyorum*."

"Benden özür dilemek mi küçük hanım?" dedi Sophie şapkayı yatağa bırakırken. Tessa baktı. Charlotte daima sade giysiler giyerdi. Bu kadar zevkli olduğu Tessa'nın hiç aklına gelmezdi.

"Gideon hakkında seninle o şekilde konuşmamalıydım," dedi Tessa. "Burnumu hiç olmadık yerlere sokuyorum ve kesinlikle haklısın Sophie. İnsan kimseyi ailesinin günahları

için yargılamamalı. O gece Gideon'u baloda görmeme rağmen, orada pek eğlendiğini düşünmediğimi de sana söylemeliydim. Aslında onun ne düşündüğünü tahmin edebilecek bir pozisyonda değilim ve tahmin edebiliyormuşum gibi davranmamalıydım. Senden daha deneyimli değilim Sophie. Ve konu erkeklere geldiğinde kesinlikle bilgisizim. Sana üstünlük tasladığım için özür dilerim. Beni affedersen emin ol ki bir daha yapmayacağım."

Sophie gardıroba gidip kapısını açarak ikinci bir elbiseyi gösterdi. Koyu lacivert kumaştan, altın rengi kadife örgülü, altındaki açık renk ipekli damasko katları gösterecek şekilde yandan yırtmaçlı bir Polonez elbisesiydi. "Çok güzel," dedi hayranlıkla ve eliyle hafifçe dokundu. Sonra Tessa'ya döndü. "Yani, şey, özür dilemeniz büyük incelik küçük hanım. Ve elbette ki özrünüzü kabul ediyorum. Misafir salonunda benim için yalan söylediğinizde sizi bağışlamıştım zaten. Yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama bunu nezaket icabı yaptığınızı biliyorum."

"Yaptığın şey çok cesurcaydı," dedi Tessa. "Charlotte'a gerçeği söylemek. Öfkelenmesinden ne kadar korktuğunu biliyorum."

Sophie üzgün bir tavırla gülümsedi. "Öfkelenmedi. Hayalkırıklığına uğradı. Biliyorum. Benimle şimdi değil ama daha sonra konuşacağını söyledi ve yüzünde gördüm. Bir açıdan daha kötü aslında."

"Ah, Sophie. Will de onu sürekli hayalkırıklığına uğratıyor!"

"Şey, kimi uğratmıyor ki?"

"Demek istediğim bu değil. Yani seni seviyor, Will veya Jem gibi... Ya da, yani biliyorsun işte, hayalkırıklığına uğrasa bile seni kovacağından korkmaktan vazgeçmelisin. Bunu yapmayacak. Senin harika olduğunu düşünüyor. Ben de öyle."

Sophie'nin gözleri iri iri açıldı. "Bayan Tessa!"

"Hey, öyle düşünüyorum," dedi Tessa karşı çıkarak. "Cesur, fedakar ve sevimlisin. Tıpkı Charlotte gibi."

Sophie'nin gözleri parladı. Önlüğünün kenarıyla hemen gözlerini sildi. "Şimdi, bu kadar yeter," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Sizi giydirip hazırlamalıyız çünkü Cyril faytonla geliyor ve Bayan Branwell'ın zaman kaybetmek istemediğini biliyorum."

Tessa itaatkar bir şekilde yaklaştı ve Sophie'nin yardımıyla gri-beyaz çizgili takımı giydi. "Ve dikkatli olmanızı söyleyeceğim," dedi Sophie düğme kancasını becerikli bir şekilde iliklerken. "Babaları iğrenç bir adam ve bunu sakın unutmayın. O çocuklara çok sert davranıyormuş."

O çocuklar. Bunu söyleyişi, Sophie'nin Gideon'a olduğu kadar Gabriel'a da sempati duyduğunu hissettiriyordu. *Gideon kardeşiyle ve kız kardeşiyle ilgili ne düşünüyor acaba,* diye düşündü Tessa. Ama saçlarını tarayıp biçimlendiren ve şakaklarına lavanta suyu süren Sophie'ye bir şey sormadı.

İşini nihayet bitirdiğinde, "Şimdi, gerçekten güzel görünmüyor musunuz küçük hanım?" dedi Sophie gururla. Tessa, Charlotte'ın bu elbiseyi seçerken çok iyi iş çıkardığını itiraf etmek zorunda olduğunu düşündü. Gözleri daha iri ve daha mavi, beli ve kolları daha ince, göğüskafesi daha geniş görünüyordu. "Sadece bir şey kaldı..."

"Nedir o Sophie?"

"Efendi Jem," dedi Sophie, Tessa'yı şaşırtarak. "Lütfen, ne yaparsanız yapın küçük hanım..." Tessa'nın elbisesinin önünden sarkan yeşim kolyeye bakarak dudağını ısırdı. "Lütfen onun kalbini kırmayın."

www.whightturk.com
Sethra

20

Acı Kök

Ama şimdi iki kişisiniz ve ikiye ayrıldınız
Onun etinden et ama benim kalbimden kalpsiniz
Birinin derinliklerinde acı kök vardır,
Tatlı olansa ömür boyu çiçek açacaktır.
- Algernon Charles Swinburne, "Zamanın Zaferi"

Enstitü'nün ön kapılarından çıkarken Tessa kadife eldivenlerini giyiyordu. Nehirden keskin bir rüzgar esiyor, kucaklar dolusu yaprağı avlu boyunca savuruyordu. Gökyüzü fırtınayı haber vererek kararmıştı. Will elleri ceplerinde, merdivenin dibinde duruyor ve kilisenin çan kulesine bakıyordu.

Şapkası yoktu ve rüzgar siyah saçlarını kaldırıp yüzünden savuruyordu. Tessa'yı görmemişti, Tessa bir an için durup ona baktı. Bunu yapmasının doğru olmadığını biliyordu. Artık Jem'le birbirlerine aitlerdi ve Tessa için başka erkekler olmamalıydı. Ama ikisini kıyaslamaktan kendini alamıyordu. Güç ve zarafetin tuhaf bileşimiyle Jem ve denizdeki fırtına, gökyüzündeki yıldırım gibi parlak mavi-siyah patlamalarıyla Will. Onu gördüğünde etkilenmeyeceği, kalp atışlarının hızlanmayacağı bir zamanın gelip gelmeyeceğini ve bu duygunun Jem'le nişanlı olma fikrine alıştıkça hafifleyip hafiflemeyeceğini merak etti.

Ama farklı bir şey vardı. Şimdi Will'e baktığında, artık acı duymuyordu.

Will onu gördü, yüzünün önünde uçuşan saçlarının arasından gülümsedi. Eliyle saçlarını geri itti. "Bu yeni bir elbise değil mi?" dedi Tessa basamakları inerken. "Jessamine'inkilerden biri değil."

Tessa başıyla onayladı ve onun kendisiyle, Jessamine'le, elbiseyle veya her üçüyle ilgili alaycı bir şeyler söylemesini bekledi.

"Sana yakışmış. Gri kumaşın gözlerinin maviliğini vurgulaması tuhaf ama öyle olmuş."

Tessa şaşkınlıkla ona baktı. Tam kendisini iyi hissedip hissetmediğini sormak için ağzını açmıştı ki fayton Cyril'ın kontrolünde Enstitü'nün köşesinden takırdayarak döndü.

www.twilightturk.com Sethra

Cyril basamakların dibinde dizginleri çekti ve faytonun kapısı açıldı. Charlotte üzerinde şarap rengi kadife bir elbise ve kuru çiçeklerle süslü bir şapkayla faytonun içinde oturuyordu. Tessa daha önce onu hiç bu kadar gergin görmemişti. "Hemen binin," diye seslendi şapkasını eliyle tutarak kapının dışına eğilerek. "Sanırım yağmur yağacak."

Tessa'yı şaşırtan bir şekilde, Cyril onu, Charlotte'ı ve Will'i Chiswick'teki malikaneye değil, Lightwood'ların hafta içi kullandığı anlaşılan Pimlico'daki görkemli bir eve götürdü. Yağmur yağmaya başlamıştı ve ıslak eşyaları -eldivenleri, şapkaları ve paltoları- asık yüzlü bir kahya tarafından alındıktan sonra, bir sürü cilalı koridordan geçirilip derin bir şöminede kükreyen bir ateşin yandığı büyük bir kütüphaneye götürüldüler.

Büyük bir meşe masanın arkasında Benedict Lightwood oturuyordu. Keskin profili içerideki ışık-gölge oyununda daha da keskinleşmişti. Pencerelerin perdeleri çekilmişti ve duvarlara siyah deri kaplı, sırtlarında altın varaklı yazıları olan kalın ciltler dizilmişti. Benedict'in iki yanında oğulları duruyordu. Gideon, yüzüne dökülerek ifadesini gizleyen sarı saçlarıyla kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş halde sağındaydı. Diğer tarafında, yeşil gözleri üstünlük duygusuyla parlayan Gabriel ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş halde dikiliyordu. Islık çalmaya başlayacak gibi bir hali vardı.

"Charlotte," dedi Benedict. "Will. Bayan Gray. Ne büyük zevk." Onlara masanın önündeki koltuklara oturmalarını işaret etti. Will otururken Gabriel ona iğrenç bir tavırla sırıttı. Will ifadesiz bir yüzle ona baktı ve başını çevirdi. *Alaycı bir yorum yapmadan,* diye düşündü Tessa afallayarak. *Soğuk bir bakış atmadan. Neler oluyor böyle?*

"Teşekkür ederim Benedict." Charlotte ufak tefek vücuduyla dimdik oturuyor, mükemmel bir sesle konuşuyordu. "Bizi bu kadar çabuk kabul ettiğin için."

"Elbette." Benedict gülümsedi. "Sonucu değiştirmek için yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorsun. Konsey'in kararları bana bağlı değil. Tamamen onların yargısı."

Charlotte başını yana yatırdı. "Doğru Benedict. Ama bunun olmasını sağlayan sensin. Konsül Wayland'i beni cezalandırarak gösteri yapmaya zorlamasaydın böyle bir karar almayacaktı."

Benedict omuzlarını silkti. "Ah, Charlotte. Senin Charlotte Fairchild olduğun zamanları hatırlıyorum. O kadar neşeli bir küçük kızdın ki... İster inan ister inanma, senden şimdi bile hoşlanıyorum. Yaptığım şey Enstitü ve Merkez'in en yüce hayrı için. Enstitü'yü bir kadın yönetemez. Bu kadınların doğasında yoktur. Henry'yle birlikte eve dönüp Gölge Avcısı çocuklarınızı yetiştirirken bana teşekkür edeceksin ve yapman gereken de bu. Gururunu incitebilir ama içten içe sen de benim haklı olduğumu biliyorsun."

Charlotte'ın göğsü hızla kalkıp indi. "Karar verilmeden önce Enstitü üzerindeki iddiandan vazgeçersen sence bu gerçekten büyük bir felaket olur mu? Enstitü'yü benim yönetmem?"

"Şey, bunu asla öğrenemeyeceğiz değil mi?"

"Ah, bilmiyorum," dedi Charlotte. "Bence çoğu Konsey üyesi, sadece Aşağı Dünyalılar'la değil, aynı zamanda iblislerle arkadaşlık eden ahlaksız bir serseri yerine bir kadını tercih eder."

Kısa bir sessizlik oldu. Benedict'in bir kası bile seğirmedi. Gabriel'ın da öyle.

Benedict sonunda konuşurken sesi yumuşak olmasına rağmen dişlerini sıkıyordu. "Söylenti ve iftiradan ibaret."

"Gerçek ve gözlem," dedi Charlotte. "Will ve Tessa son davetinde Chiswick'teydiler. Birçok şeyi açıkça izlemişler."

"Kanepede yanında uzanan o iblis kadın," dedi Will. "Bir arkadaşın mıydı, yoksa iş ortağın filan mıydı?"

Benedict'in koyu renk gözleri sertleşti. "Seni küstah enik..."

"Ah, bence bir arkadaştı," dedi Tessa. "Kimse iş ortağının yüzünü yalamaya kalkışmaz. Ama yanılıyor da olabilirim. Ben bu konularda ne bilirim ki? Sadece aptal bir kadınım."

Will'in dudaklarının köşeleri seğirdi. Gabriel hala dümdüz bakıyordu, Gideon'sa bakışlarını yere dikmişti. Charlotte ellerini kucağına koymuş, kendinden emin bir tavırla oturuyordu.

"Üçünüz de aptalsınız," dedi Benedict küçümseyen bir tavırla onları işaret ederek. Ceketinin kolu tekrar örtmeden önce Tessa onun bileğinde bir kadın bileziğine benzeyen bir gölge gördü. "Konsey'in yalanlarınıza inanacağını sanıyorsanız... Sen..." Tessa'ya küçümseyen bir bakış attı. "Sen bir Aşağı Dünyalısın, senin sözün değersiz. Ve sen..." Elini Will'e doğru salladı. "Sen de iblis efendileriyle arkadaşlık eden raporlu delinin tekisin. Beni Ölümlü Kılıç'la sorguladıklarında ve iddialarınızı çürüttüğümde sizce kime inanırlar? Size mi yoksa bana mı?"

Will, Charlotte ve Tessa'ya hızlı bir bakış attı. *Benedict'in Kılıç'tan korkmadığı konusunda haklıydı,* diye düşündü Tessa.

"Başka kanıtlar da var Benedict," dedi Will.

"Oh?" Lightwood'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Neymiş?"

"Kendi zehirli kanın," dedi Charlotte. "Az önce bizi işaret ederken bileğini gördüm. Sence hastalık ne kadar yayılmıştır? Gövdede başlıyor değil mi? Ve kollara, bacaklara doğru yayılıyor."

"Neden söz ediyor bu?" Gabriel'ın sesinde hem öfke hem de korku vardı. "Baba?"

"İblis hastalığı," dedi Will intikamını almış olmanın zevkiyle.

"Bu ne iğrenç bir suçlama..." diye başladı Benedict.

"Çürüt o zaman," dedi Charlotte. "Kolunu sıva. Bize bileklerini göster."

Benedict'in ağzının yanındaki kas yine seğirdi. Tessa onu merakla izliyordu. Mortmain'in yaptığı gibi onu korkutmuyor, daha çok tiksindiriyordu. Bir bahçede sürünen tombul bir kurtçuğun yapacağı gibi. Benedict büyük oğluna döndü.

"Sen," diye hırladı. "Onlara *sen* söyledin. Bana ihanet ettin."

"Ben söyledim," dedi Gideon nihayet başını kaldırıp kollarını çözerek. "Ve yine yaparım."

"Gideon?" Gabriel afallamıştı. "Baba? Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Ağabeyin bize ihanet etti Gabriel. Sırlarımızı Branwell'lara anlattı." Benedict zehir kusar gibi konuşuyordu. "Gideon Arthur Lightwood," diye devam etti. Ağzının yanındaki çizgiler derinleşince yüzü daha yaşlı görünmüştü ama tavrı değişmemişti. "Yaptığın ve bundan sonra yapacağın şeyle ilgili çok dikkatli düşünmeni öneririm."

"*Düşünüyordum* zaten," dedi Gideon kısık sesle. "Beni İspanya'dan geri çağırdığından beri düşünüyordum. Çocukken bütün Gölge Avcıları'nın bizim gibi yaşadığını sanıyordum. Gündüzleri iblisleri lanetlerken gecenin karanlığında onlarla arkadaşlık ederek. Ama artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu bizim yolumuz değil baba. Bu *senin* yolun. Lightwood adına leke ve utanç getirdin..."

"Melodram yaratmanın anl..."

"Melodram mı?" Gideon'un normalde tarafsız olan tavrında korkunç bir aşağılama vardı. "Baba! Enstitü'yü ele geçirirsen Merkez'in geleceği için korkarım. Sana şimdi söylüyorum, Konsey'de de aleyhinde tanıklık edeceğim. Ölümlü Kılıç'ı ellerime alacağım ve Konsül Wayland'e Charlotte'ın neden Enstitü'yü yönetmeye senden bin kat daha uygun olduğunu açıklayacağım. Geceleri burada olanları bütün Konsey üyelerine anlatacağım. Onlara Mortmain'le birlikte çalıştığını anlatacağım. Onlara *nedenini* açıklayacağım."

"Gideon!" Konuşan kişi Gabriel'dı ve ses tonu sertti. "Enstitü'nün kontrolünü almamızın annemizin son dileği olduğunu biliyorsun. Ve onun ölümü Fairchild'ların hatası..."

"Bu bir yalan," dedi Charlotte. "Anneniz intihar etti ama babamın yaptığı bir şeyden dolayı değil." Bakışlarını Benedict'in gözlerine dikti. "Sizin babanızın yaptığı bir şey yüzündendi."

Gabriel'ın sesi yükseldi. "Ne demek istiyorsun? Neden böyle bir şey söylüyorsun? Baba..."

"Sessiz ol Gabriel." Benedict'in sesi sertleşmişti ama ilk kez sesinde ve gözlerinde korku vardı. "Charlotte, ne diyorsun sen?"

"Ne dediğimi gayet iyi biliyorsun Benedict," dedi Charlotte. "Asıl soru, bu bilgiyi Merkez'le paylaşmamı isteyip istememen. Ve çocuklarınla. Onlar için ne anlama geleceğini gayet iyi biliyorsun."

www.twilighttürk.com Sethra

Benedict arkasına yaslandı. "Şantajı duyduğumda tanırım Charlotte. Benden ne istiyorsun?"

Will kendini daha fazla tutamayarak araya girdi. "Enstitü üzerindeki iddianı geri çek. Konsey'de Charlotte'ı savun. Onlara Enstitü'nün neden onda kalması gerektiğini düşündüğünü açıkla. Senin ağzın iyi laf yapar. Bir şeyler düşüneceğinden eminim."

Benedict bakışlarını Will'den Charlotte'a çevirdi. Dudakları kıvrıldı. "Şartlarınız bunlar mı?"

Will tekrar konuşamadan Charlotte araya girdi. "Bütün şartlarımız bunlar değil. Mortmain'le nasıl iletişim kurduğunu ve nerede olduğunu da bilmek istiyoruz."

Benedict güldü.

"Onunla Nathaniel Gray aracılığıyla iletişim kuruyordum. Ve onu öldürdüğünüze göre, bir daha bilgi kaynağı olabileceğini sanmıyorum."

Charlotte afallamıştı. "Yani nerede olduğunu başka kimse bilmiyor muydu?"

"Kesinlikle bilmiyor," dedi Benedict. "Sizin adınıza üzgünüm ama Mortmain o kadar aptal değil. Gölge Avcıları'nın kalbine saldırabilmek için Enstitü'yü benim almamı istiyordu. Ama bu bir ağ gibi örülmüş çok sayıdaki planından sadece biriydi. Bunu çok uzun zamandır bekliyor. Merkez'i ele geçirecek. Ve *onu* alacak." Bakışlarını Tessa'ya dikti.

"Benimle yapmayı planladığı şey ne?" diye sordu Tessa.

"Bilmiyorum," dedi Benedict sinsice gülümseyerek. "Ama sık sık senin nasıl olduğunu sorup duruyor. Potansiyel bir gelin adayı için böylesine ilgi çok dokunaklı."

"Beni kendisinin yarattığını söyledi," dedi Tessa. "Bununla ne demek istedi?"

"Hiçbir fikrim yok. Benimle sırlarını paylaştığını sanıyorsanız yanılıyorsunuz."

"Evet," dedi Will, "siz ikinizin pek ortak noktanız yok. İblis kadınlara ve kötülüğe olan ilginiz dışında."

"Will!" diye tersledi Tessa.

"*Seni* kastetmedim," dedi Will şaşırarak. "Cehennem Kulübü'nü kast..."

"Oyunlarınızı bitirdiyseniz," dedi Benedict, "oğluma bir şeyi çok net belirtmek istiyorum. Gideon, eğer bu konuda v'ı destekliyorsan artık benim çatımın altında kalamayacağını anlamalısın. Bir adamın bütün yumurtalarını aynı sepete koymaması gerektiği boş bir söz değildir."

Cevap olarak Gideon dua edecekmiş gibi ellerini önünde kaldırdı. Ama Gölge Avcıları dua etmezdi ve Tessa onun ne yaptığını hemen anladı: Parmağındaki gümüş yüzüğü çıkarıyordu. Jem'in Carstairs yüzüğüne benzer bir yüzüktü ama bunda şeridin üzerinde alev desenleri vardı. Lightwood ailesinin yüzüğüydü. Yüzüğü babasının masasının kenarına bırakarak kardeşine döndü.

"Gabriel," dedi. "Benimle gelecek misin?"

www.twilighttr.com Sethra

Gabriel'ın yeşil gözleri öfkeyle parladı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Evet, yapabilirsin." Gideon elini kardeşine uzattı. Benedict ikisine baktı. Sadece bir değil iki oğlunu birden kaybedebileceğini yeni anlamış, sararmıştı. Masasının kenarını kemiklerinin beyazı görünecek kadar sıkıca kavradı. Tessa ceket kolundan görünen gölgelere bakmaktan kendini alamadı. Çok hafif, dairesel siyah çizgiler şeklindeydi. Görüntüdeki bir şey midesini bulandırdı ve yerinden kalktı. Will çoktan yanında ayaktaydı bile. Sadece Charlotte hala oturuyordu ve yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

"Gabriel, lütfen," dedi Gideon. "Benimle gel."

"Babamla kim ilgilenecek? Onu terk edersek insanlar ailemiz hakkında ne diyecek?" dedi Gabriel öfke ve çaresizlikle. "Serveti kim yönetecek, Konsey'deki kolt..."

"Bilmiyorum," dedi Gideon. "Ama sen olman gerekmiyor. Yasa..."

Gabriel'ın sesi titredi. "Aile Yasa'dan önce gelir Gideon." Bakışlarını bir an için ağabeyinin gözlerine dikti, sonra dudağını ısırarak başını çevirdi ve Benedict'in yanına gitti. Eli hala babasının koltuğunun sırtındaydı.

Benedict gülümsedi, en azından bu konuda zafer kazanmıştı. Charlotte ayağa kalktığında başı dikti. "O halde yarın Konsey salonunda görüşeceğiz sanırım Benedict. Ne yapacağını bildiğine güveniyorum," dedikten sonra, arkasında

Gideon ve Tessa'yla odadan çıktı. Will kapıda bir an tereddüt ederek bakışlarını Gabriel'a dikti ama Gabriel ona bakmayınca sonunda omuz silkti ve diğerlerine katılmak için dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Enstitü'ye dönerken sessizdiler. Yağmur faytonun pencerelerini dövüyordu. Charlotte birkaç kez Gideon'la konuşmayı denedi ama Gideon sessizce pencereden dışarı, sokaklara bakıyordu. Tessa onun öfkeli mi olduğunu, yoksa davranışından pişmanlık mı duyduğunu bilemiyordu. Belki de rahatlamıştı. Charlotte ona Enstitü'de daima bir yeri olduğunu ve yaptığı şey için minnetlerini asla yeterince ifade edemeyeceklerini söylerken bile her zamanki gibi duygularını gizliyordu. Sonunda Strand'den geçerlerken konuştu. "Gabriel'ın gerçekten benimle geleceğini sanmıştım. Mortmain konusunu öğrendiğinde..."

"Henüz anlamıyor," dedi Charlotte. "Ona biraz zaman ver."

"Sen bunu nereden biliyordun?" Will, Gideon'la konuşuyordu. "Annene olanları biz daha yeni keşfettik ve Sophie senin hiçbir fikr..."

"Cyril iki mesaj götürdü," dedi Charlotte. "Biri Benedict'e, diğeri Gideon'a."

"Babam bakmazken mesajı elime sıkıştırdı," dedi Gideon. "Siz gelmeden önce okumaya ancak fırsatım olmuştu."

www.twilighttr.com Sethra

"Ve inandın mı?" dedi Tessa. "Bu kadar çabuk mu?"

Gideon yağmurla ıslanmış pencereden dışarı baktı. Çenesini sıktığı belliydi. "Babamın annemin ölümüyle ilgili hikayesi bana asla mantıklı gelmemişti. Oysa bu mantıklıydı."

Islak faytonun içinde Gideon kendisinden sadece yarım metre ötede dururken Tessa ona uzanıp sarılmak, kendisinin de bir ağabeyi olduğunu ve ölümden daha beter bir şey yüzünden onu kaybettiğini, Gideon'u gayet iyi anladığını söylemek istedi. Onu şimdi Sophie'nin gözüyle görebiliyordu. O duyarsız görünüşünün altındaki kırılganlığı, yakışıklı yüzünün altındaki sağlam kişiliği.

Ama hoş karşılanmayacağını hissederek sustu. Bu arada Will yanında oturuyor ve yerinde duramıyordu. Arada bir Tessa mavi gözlerin kendisine baktığını hissediyor ya da bir gülümsemeyi yakalıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde *tatlı tatlı* gülümsüyordu. Will'in daha önce ona böyle gülümsediğini görmemişti. Sanki Tessa'yla özel bir şakayı paylaşıyordu ama Tessa şakanın ne olduğundan emin değildi. Yine de onun gerginliğini o kadar belirgin şekilde hissediyordu ki nihayet Enstitü'ye ulaştıklarında ve Cyril -sırılsıklam olmuş ama her zamanki gibi dost canlısı bir şekilde- faytonun kapılarını açmaya geldiğinde artık Tessa da gerilmişti.

Cyril önce Charlotte'ın, sonra Tessa'nın inmesine yardım etti. Will faytondan atlayıp bir su birikintisini kıl payı ıskalayarak Tessa'nın yanına indi. Yağmur durmuştu. Will gök-

yüzüne baktı ve Tessa'nın kolunu tuttu. "Gel," diye fısıldadı onu Enstitü'nün kapısına doğru sürükleyerek.

Tessa omzunun üzerinden, Charlotte'ın basamakların dibinde durduğu yere baktı. Görünüşe bakılırsa sonunda Gideon'u konuşmaya ikna etmişti. El kol hareketleriyle hararetli bir şekilde onunla konuşuyordu.

"Onları beklememiz gerek, değil mi?" diye başladı Tessa.

Will kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. "Charlotte hangi odada kalmak istediğini falan soracak, yardımına ne kadar minnettar olduğunu saatlerce anlatacak. Benim şimdi tek istediğim, seninle bir an önce konuşmak."

Enstitü'ye girerlerken Tessa ona baktı. Will onunla konuşmak istiyordu. Bunu daha önce de söylemişti evet ama bu kadar açık konuşmak onun tarzı değildi.

Aklına bir düşünce takıldı. Jem ona nişanlarından mı bahsetmişti acaba? Tessa'yı arkadaşına layık bulmayarak öfkelenmiş miydi? Ama Jem bunun için ne zaman *fırsat* bulmuştu ki? Belki de kendisi giyinirken ama... Will öfkeli *görünmüyordu*.

"Jem'e toplantımızı anlatmak için sabırsızlanıyorum," dedi Will merdivenden çıkarlarken. "O sahneye asla inanmayacak... Gideon'un babasına öyle karşı gelişine! Sophie'yle sırlarını paylaşması bir şey, ailesine olan bağlılığını reddetmesi tamamen farklı bir şey. Aile yüzüğünü fırlatıp attı resmen."

"Sen söylemiştin," dedi Tessa alayla, merdivenin tepesine ulaşıp koridora dalarlarken. Will'in eldivenli eli kolunu sıcak

bir şekilde tutuyordu. "Gideon'un Sophie'ye olan aşkı yüzünden olmalı. İnsanlar aşk için her şeyi yapar."

Will bu sözlerle irkilmiş gibi bakarak gülümsedi. Faytondayken gülümsediği gibi o çıldırtıcı ölçüde tatlı ifadeyle. "İnanılmaz değil mi?"

Tessa cevap verecek gibi oldu ama misafir salonuna ulaşmışlardı. İçerisi aydınlıktı. Cadı ışığı meşaleleri ışıl ışıl yanıyordu ve şöminede ateş vardı. Perdeler açıktı, kurşuni gökyüzü görünüyordu. Tessa şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp küçük bir Fas masasının üzerine koyarken peşinden içeri giren Will'in kapının sürgülerini çektiğini gördü.

Tessa gözlerini kırpıştırdı. "Will, neden kilitli..."

Cümlesini tamamlayamadı. Will iki uzun adımda onun yanına gelerek uzandı ve ona sımsıkı sarıldı. Tessa'yı hazırlıksız yakalayarak geri geri sürükleyip duvara yasladı.

"*Will,*" dedi Tessa hayretle ama Will onu bütün vücuduyla duvara mıhlayarak ellerini omuzlarına, ıslak saçlarına kaydırdı ve aniden sımsıcak dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Tessa o öpücükle savrulup düştüğünü ve boğulduğunu hissetti. Dudakları yumuşacık, vücudu sertti ve ağzında yağmur tadı vardı. Ağzı iştahla ve bir karşılık arayarak Tessa'nın dudaklarında dolaşırken genç kız içinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti.

Kapalı gözkapaklarında Jem'in yüzü belirdi. Ellerini Will'in göğsüne koyarak onu elinden geldiğince güçlü bir şekilde itip uzaklaştırdı. "*Hayır*" dedi şiddetle.

Will afallayarak geri çekildi. Konuşurken sesi gırtlaktan geliyordu. "Ama dün gece? Revirde? Bana sarılışın..."

Sarıldım mı? Tessa rüya sandığı şeyin aslında rüya olmadığını anlayarak sersemledi. Yoksa Will yalan mı söylüyordu? Ama hayır. Rüyasında ne gördüğünü bilmesi mümkün değildi.

"Ben..." Kelimeler Tessa'nın dudaklarından kendiliğinden dökülüverdi. "Ben rüya gördüğümü sanıyordum."

Will'in gözlerindeki hülyalı ve arzulu bakışlar silinirken yerini kırgınlık ve şaşkınlık aldı. Konuşurken neredeyse kekeledi. "Ama bugün bile. Sandım ki sen... Senin de benimle yalnız kalmak istediğini..."

"Bir teşekkür beklediğini düşündüm! Çay deposunda hayatımı kurtardın ve sana *minnettarım* Will. Sana bunu söylememi istediğini sanı..."

Will ona tokat yemiş gibi baktı. "Hayatını bana *minnet duyasın* diye kurtarmadım!"

"O zaman ne?" dedi Tessa sesini yükselterek. "Görevin olduğu için mi yaptın? Yasa böyle dediği..."

"*Seni sevdiğim için yaptım!*" dedi Will yarı bağırarak. Tessa'nın yüzünde beliren şaşkınlığı görünce daha sakin bir sesle devam etti. "Seni seviyorum Tessa. Her zaman da sevdim. Neredeyse ilk gördüğüm andan beri."

Tessa ellerini birleştirdi. Buz gibiydiler. "O gün tavan arasındaki halinden daha zalim olamayacağını sanıyordum. Yanılmışım. Bu daha zalimce."

Will kalakaldı. Sonra doktorundan ölümcül teşhisi öğrenen bir hasta gibi başını yavaşça iki yana salladı. "Bana inanmıyor musun?"

"Elbette sana inanmıyorum. Söylediğin şeylerden, bana davranışlarından sonra..."

"*Mecburdum*," dedi Will. "Başka seçeneğim yoktu. Tessa, dinle." Tessa kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Will onun yolunu kesmeye çalıştı. "Lütfen dinle. *Lütfen*."

Tessa tereddüt etti. Ses tonunda bir şey vardı, tavan arasındaki gibi değildi. O gece Will ona bakmaya bile tahammül edemiyor gibiydi. Şimdiyse umutsuzca, sanki sadece arzusuyla kalmasını sağlayabilirmiş gibi bakıyordu. Will'in kendisini inciteceğini, samimi olmadığını haykıran o iç ses giderek yumuşuyor, kalmasını haykıran daha hain bir sesin altına gömülüyordu. Will'i dinlemek istiyordu.

"Tessa." Will elleriyle siyah saçlarını iterken ince parmakları sinirden titriyordu. Tessa o saçlara dokunmanın, parmaklarını aralarında dolaştırmanın, tenine değen ipeksi yumuşaklığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. "Sana anlatacaklarımı Magnus'tan başka hiç kimseye anlatmadım ve bunun tek nedeni de onun yardımına ihtiyacım olmasıydı. Bunu Jem'e bile anlatmadım."

Will derin bir nefes aldı. "Ben on iki yaşımdayken ve Galler'de ailemle birlikte yaşarken, babamın ofisinde bir Pyxis bulmuştum."

Will'in ne söylemesini beklediğini bilmiyordu ama bu olmadığı kesindi. "Bir *Pyxis* mi? Ama baban neden bir Pyxis'i saklamış ki?"

"Gölge Avcılığı günlerinden bir anı belki. Kim bilir? Ama *Gölge Avcısı'nın El Kitabı*'nda lanetlerden ve nasıl yerleştirildiklerinden bahsedildiği kısımları hatırlıyor musun? Şey, kutuyu açtığımda bir iblisi, adı Marbas'tı, serbest bıraktım ve o da beni lanetledi. Beni seven herkesin öleceğini söyledi. İnanmayabilirdim. Ama büyü konusunda fazla bilgim yoktu ve ablam o gece korkunç bir şekilde öldü. Lanetin gerçekleştiğini sandım. Ailemin yanından kaçıp buraya geldim. Onları güvende tutmanın, ölmelerini engellemenin tek yolu bu gibi gelmişti. Bunu yaparken ikinci bir aileye adım attığımın farkında değildim. Henry, Charlotte, hatta lanet olasıca Jessamine... Buradaki kimsenin beni kesinlikle sevmemesini sağlamak zorundaydım. Bu olursa ölmelerinden korkuyordum. Yıllar boyunca herkesi kendimden uzak tuttum."

Tessa ona baktı. Kelimeler zihninde yankılanıyordu. *Herkesi uzak tuttum...* Will'in yalanlarını, alaylarını, Charlotte'a ve Henry'ye karşı ters tavırlarını, zorlama gibi görünen acımasızlıklarını, hatta sadece küçük kızların yaptığı şekilde onu seven Tatiana'ya davranışını... Hepsinin sevgisini yok etmişti, peki... "Jem!" diye fısıldadı Tessa.

Will acınası bir ifadeyle ona baktı. "Jem farklı," diye fısıldadı.

"Jem ölüyor. Zaten ölüme yakın olduğu için mi Jem'in seni sevmesine izin verdin? Lanetin onu etkilemeyeceğini düşündüğün için mi?"

"Ve geçen her yılla birlikte Jem hayatta kaldıkça daha olası göründü. Böyle yaşamayı öğrenebileceğimi düşündüm. Jem gittikten sonra, on sekizimi doldurduğumda, kendi başıma yaşayabilir, kimsenin başına dert açmayabilirdim... Ama sonra her şey değişti. Senin sayende."

"Ben mi?" dedi Tessa afallayarak.

Will'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Seninle ilk karşılaştığımda tanıdığım hiç kimseye benzemediğini düşündüm. Beni güldürüyordun. Beş yıldır, Tanrı biliyor, Jem dışında kimse beni güldürememişti. Ve bu senin için nefes almak kadar doğaldı."

"Beni tanımıyordun bile. Will..."

"Magnus'a sor. Sana anlatacaktır. Çatıdaki o geceden sonra ona gittim. Sana karşı duygularımı fark etmeye başladığını düşündüğüm için seni kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. O gün Tapınak'ta öldüğünü sandığımda yüzümden okumuş olabileceğini düşündüm. Dehşete kapılmıştım. Benden nefret etmeni sağlamak zorundaydım Tessa. Buna çabaladım. Sonra da ölmek istedim. Benden nefret etmene dayanabileceğimi sanmıştım ama yapamadım. Enstitü'de kalacağını anlamıştım ve seni gördüğüm her seferinde, sana bir pislikmişsin gibi davrandığım o geceyi hatırlıyordum.

Magnus'a gidip beni lanetleyen iblisi bulmasını istedim. Belki laneti kaldırmasını sağlayabilirdik. Bunu başarırsak senin kalbini almayı deneyebilirdim. Yavaş, acı verici ve neredeyse imkansız bir şeydi ama tekrar bana ilgi duymanı sağlayabileceğimi düşünüyordum. Eğer sana gerçeği anlatabilirsem güvenini geri kazanabileceğimi... İçinde yavaş yavaş bir şeyleri tekrar oluşturabileceğimi..."

"Sen... Sen lanetin kalktığını mı söylüyorsun? *Bitti* mi?"

"Üzerimde lanet filan yokmuş Tessa. İblis beni kandırmış. Asla bir lanet olmamış. Bütün bu yıllar boyunca aptal yerine konmuşum. Ama gerçeği öğrendiğimde yapmam gereken ilk şeyin seninle paylaşmak olduğunu bilmeyecek kadar da aptal değilim." Will yine Tessa'ya doğru bir adım attı ve bu kez Tessa geri çekilmedi. Tessa onun gözlerinin altındaki solgun, neredeyse şeffaf gibi görünen tene, şakaklarındaki siyah buklelere, boynuna, masmavi gözlerine ve dudaklarının kıvrımlarına bakıyordu. Ona bir daha görebileceğine ihtimal vermediği, çok sevilen bir yere bakar gibi bakıyordu. Detayları hafızasına kazımaya, geceleri uykuya dalarken görebilmek için gözkapaklarına çizmeye çalışıyordu.

Kendi sesini uzaklardan geliyormuş gibi duydu. "Neden ben?" diye sordu fısıltıyla. "Neden ben Will?"

Will tereddüt etti. "Seni buraya geri getirdikten ve Charlotte ağabeyinin mektuplarını bulduktan sonra, on-onları... okudum ben."

Tessa sakince, çok sakince konuştu. "Okuduğunu biliyorum. Onları Jem'le birlikte odandayken orada buldum."

Will irkildi. "Bana bundan söz etmemiştin."

"Başlangıçta öfkeliydim," diye itiraf etti Tessa. "Ama seni ifrit hanında bulduğumuz geceydi. Sanırım seni anladım. Sadece merak ettiğini veya Charlotte'ın senden onları okumanı istemiş olabileceğini düşündüm."

"Böyle bir şey istemedi," dedi Will. "Onları ateşten kendim aldım. Hepsini okudum. Yazdığın her kelimeyi. Sen ve ben, Tess, birbirimize benziyoruz. Kelimelerle yaşayıp nefes alıyoruz. Asla kimseyi sevemeyeceğimi ve kimsenin beni sevmeyeceğini düşündüğüm zamanlarda hayatıma son vermemi engelleyen şey kitaplar oldu. Belki de tamamen yalnız olmadığımı düşünmeme neden olan şey onlardı. Bana karşı dürüsttüler. Ben de onlara karşı dürüsttüm. Kelimelerini, yazdıklarını okuduğumda, bazen kendini nasıl yalnız hissettiğini ve korktuğunu ama her zaman cesur davrandığını okuduğumda... senin umutlarını, duygularını, hayallerini kendi yüreğimde hissettim. Rüya gördüğümü ve seninle olduğumu hissediyordum. Rüyanda gördüklerini görüyor, istediklerini istiyordum ve o zaman gerçekte sadece *seni* istediğimi anladım. Mektupların arkasındaki kızı. Onları okuduğum andan itibaren seni sevdim ve hala da seviyorum."

Tessa titremeye başladı. Bunlar duymak istediği şeylerdi. Kalbinin derinliklerinde, hep *Will'in* ağzından duymak istediği şeylerdi. Will. Onunla aynı kitapları seven, aynı şiirleri okuyan, öfkeliyken bile onu güldüren çocuk. Ve şimdi karşısında durmuş, kalbinin derinliklerinden gelen kelimeleri, ruhunu sevdiğini söylüyordu. Hayatı boyunca kimsenin kendisine söyleyeceğini hayal bile etmediği şeyleri söylüyordu. Bir daha asla bu şekilde duyamayacağı şeyleri. Ve onun tarafından.

Ama önemi yoktu.

"Artık çok geç," dedi Tessa.

"Bunu söyleme." Will'in sesi fısıltı gibiydi. "Seni seviyorum Tessa. Seni seviyorum."

Tessa başını iki yana salladı. "Will, sus."

Will hırıltılı bir nefes aldı. "Bana kolayca güvenmeyeceğini biliyordum," dedi. "Tessa, lütfen, nedeni bana inanmaman mı, yoksa beni sevemeyeceğini mi düşünüyorsun? Çünkü ikincisiyse..."

"Will. Önemi *yok*..."

"Hiçbir şey bundan daha önemli değil!" Will'in sesi güçlenmeye başlamıştı. "Benden nefret ediyorsan bunun nedeninin benim seni zorlamam olduğunu *biliyorum*. Bana ikinci bir şans vermek için hiçbir nedenin olmadığını *biliyorum*. Ama sana o şans için yalvarıyorum. Her şeyi yaparım. *Her şeyi*."

Will'in sesi çatladı ve Tessa içinde başka bir sesin yankısını duydu. Jem'in kendisine sevgi, ışık, umut ve beklentiyle baktığını gördü.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu mümkün değil."

www.twilighttur... Sethra

"Mümkün," dedi Will umutsuzca. "Olmalı. Benden o kadar nefret ediyor olam..."

"Senden nefret etmiyorum," dedi Tessa büyük bir üzüntüyle. "Senden nefret etmeyi denedim Will. Ama asla başaramadım."

"O halde bir şans var." Will'in gözleri umutla parladı. Tessa bu kadar nazik konuşmaması gerektiğini anladı. Ah, Tanrım, bunu daha az korkunç yapmanın bir yolu var mıydı? Ona söylemeliydi. Şimdi. Hemen. Açıkça. "Tessa, benden nefret etmiyorsan o zaman belki..."

"Jem bana evlenme teklif etti," diye patladı Tessa. "Ve ben de kabul ettim."

"*Ne?*"

"Jem bana evlenme teklif etti dedim," diye fısıldadı genç kız. "Onunla evlenmemi istedi. Ben de evleneceğimi söyledim."

Will bembeyaz kesildi. "Jem," dedi. "*Benim* Jem'im mi?"

Tessa başıyla onayladı.

Will sendeledi ve dengesini sağlayabilmek için bir koltuğun sırtına tutundu. Aniden karnına feci bir tekme yemiş gibi görünüyordu. "Ne zaman?"

"Bu sabah. Ama uzun süredir yakınlaşıyorduk."

"Sen ve Jem?" Will imkansız bir şeye inanması istenmiş gibi bakıyordu... Yazın kar yağmasına, Londra'da yağmursuz bir kış geçmesine...

Tessa cevap olarak parmaklarını Jem'in verdiği yeşim kolyeye götürdü. "Bana bunu verdi," dedi. Sesi çok sakindi. "Annesinin düğün hediyesiymiş."

Will kolyeye, üzerindeki Çince harflere bakarken boğazına bir yılan dolanıyormuş gibi görünüyordu. "Bana hiçbir şey söylemedi. Bana seninle ilgili tek kelime etmedi." Will, Tessa'nın daha önce binlerce kez gördüğü gibi eliyle siyah saçlarını arkaya itti ama bu kez eli belirgin şekilde titriyordu. "Onu seviyor musun?"

"Evet, onu seviyorum," dedi ve Will'in yüzünü buruşturduğunu gördü. "Sen sevmiyor musun?"

"Anlar," dedi Will sersemlemiş bir halde. "Ona açıklarsak. Ona söylersek... anlar."

Tessa bir an için kolyeyi çıkardığını, koridoru geçtiğini ve Jem'in kapısını vurduğunu hayal etti. Kolyeyi ona geri verdiğini ve bir hata yaptığını, kendisiyle evlenemeyeceğini söylediğini hayal etti. Kendisi ve Will'le ilgili her şeyi ona anlatır, ona emin olamadığını, zamana ihtiyacı olduğunu, bütün kalbiyle söz veremeyeceğini, bir parçasının Will'e ait olduğunu ve daima da öyle kalacağını söylerdi...

Sonra Jem'in ağzından duyduğu ilk sözleri duydu. Gözleri kapalı, sırtı ona dönük, yüzü ayışığına bakar halde "Will? Will, sen misin?" diyordu. Will'in sesinin ve yüzünün Jem'in karşısında başka hiç kimseyle olmadığı gibi yumuşaması. Jem'in revirde ameliyat olurken Will'in ellerini tutuşu aklı-

www.twilightturkey.com Sethra

na geldi. Depoda otomaton Jem'i yere fırlattığında Will'in "James!" diye haykırışını duyar gibi oldu.

Onları birbirinden ayıramam, diye düşündü. *Böyle bir şeyden sorumlu olamam.*

İkisine de gerçeği söyleyemem.

Nişanı attığı takdirde Jem'in yüzünün alacağı şekli düşündü. Nazik davranırdı. Jem her zaman nazikti. Ama içinde çok değerli bir şey kırılırdı. Çok temel bir şey. Sonrasında bir daha asla aynı olmazdı ve Will yanında olup onu teselli edemezdi. Üstelik çok az zamanı kalmıştı.

Ya Will? O ne yapardı? Şimdi ne düşünürse düşünsün, Tessa'yı ne kadar severse sevsin, Jem'le nişanı attığı takdirde Will'in artık kendisine dokunamayacağını, onunla olamayacağını biliyordu. Jem'in önünde nasıl Tessa'yla aşkını yaşayabilirdi ki? Mutluluğunun en iyi dostunun acısına yol açtığını bilerek nasıl mutlu olabilirdi? Will şimdi bunu kaldırabileceğini düşünse bile, Tessa onun gözünde daima Jem'in sevdiği kız olacaktı. Ta ki Jem ölene kadar. *Tessa* ölene kadar. Will, öldükten sonra bile Jem'e ihanet etmezdi. Başka biri olsa, herhangi biri... Ama Tessa başka birini sevmiyordu. Sevdiği erkekler bu ikisiydi. İyi günde, kötü günde.

Elinden geldiğince soğuk bir sesle konuştu. Olabildiğince sakince. "Ona *ne* söyleyeceğiz?"

Will, Tessa'ya düz düz baktı. Merdivendeyken, kapıyı kilitlerken, Tessa'yı öperken, gözlerinde parlak mutluluk

pırıltıları vardı. Şimdiyse hepsi ölen birinin son nefesi gibi soluyordu. Kollarında kanlar içinde ölen Nate'i düşündü. O zaman ona yardım edecek gücü olmamıştı. Şimdi de yoktu. Will Herondale'in ölümünü izliyor gibiydi ve durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Jem beni bağışlar," dedi Will ama yüzünde ve sesinde daha şimdiden umutsuzluk vardı. *Vazgeçti,* diye düşündü Tessa. *Hiçbir mücadelede vazgeçmeyen Will, bunda daha başlamadan vazgeçti.* "O..."

"Bağışlardı," dedi Tessa. "Sana asla kin tutamaz Will. Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyor. Bana karşı kin tutabileceğini bile sanmıyorum. Ama daha bu sabah bana, birini babasının annesini sevdiği gibi sevmeden ve aynı şekilde sevilmeden öleceğini sandığını söyledi. Şimdi odasına gidip kapsını vurmamı ve bunu elinden almamı mı istiyorsun? Bunu yaparsam beni yine sevebilir misin?"

Will ona uzun bir an baktı. Sonra bir kağıt gibi kendi içinde büzüştü, bir koltuğa oturarak yüzünü ellerine gömdü. "Bana yemin et," dedi. "Onu sevdiğine. Onunla evlenip onu mutlu edecek kadar onu sevdiğine yemin et."

"Evet," dedi Tessa.

"O halde onu seviyorsan," dedi Will sakince. "Lütfen Tessa, sana az önce söylediklerimi sakın ona söyleme. Ona seni sevdiğimi söyleme."

"Ya lanet? Bilmiyor..."

www.twilighttürk.com Sethra

"Lütfen o konudan da bahsetme. Henry'ye veya Charlotte'a da... Kimseye. Kendimi hazır hissettiğimde ben kendim söylerim. Sana hiçbir şey söylememişim gibi davran. Eğer bana biraz olsun değer veriyorsan Tessa..."

"Kimseye söylemeyeceğim," dedi Tessa. "Yemin ederim. Söz veriyorum, meleğim üzerine. Annemin meleği üzerine. Ve Will..."

Will ellerini indirdi ama hala Tessa'ya bakamıyordu. Koltuğun kolçaklarını sımsıkı kavramıştı. "Sanırım gitsen iyi olur Tessa."

Tessa dayanamadı. Will böyle görünürken, içten içe ölürken çıkıp gidemedi. Şimdi Tessa'nın her şeyden çok istediği şey onun boynuna atılıp sarılmak, kapalı gözlerini öpmek ve onu tekrar güldürmekti. "Yaşadığın şey," dedi, "on iki yaşından beri yaşadığın şey, çoğu insanı öldürürdü. Sen her zaman kimsenin seni sevmediğine, sevemediğine inandın ve yaşamlarının devam etmesini bunun kanıtı olarak gördün. Ama Charlotte seni seviyor. Henry de öyle. Ve Jem. Onlar senin ailen. Seni her zaman sevdiler Will Herondale. Çünkü ne kadar çabalarsan çabala, içindeki iyiliği gizleyemezsin."

Will başını kaldırıp ona baktı. Tessa mavi gözlerden yansıyan alevleri gördü. "Ya sen? Sen de beni seviyor musun?"

Tessa tırnaklarını avuçlarına batırdı. "Will," dedi.

Will ona neredeyse görmeyen gözlerle bakıyordu. *"Beni seviyor musun?"*

"Ben..." Tessa derin bir nefes aldı. Canı yanıyordu. "Jem bütün bu süre boyunca seninle ilgili haklıydı. Sandığımdan çok daha iyi birisin ve bunun için özür dilerim. Çünkü bu gerçek sensin ve sanırım seni sevecek birini bulmakta hiç zorlanmayacaksın Will. Seni kalbinin en tepesinde taşıyacak kişiyi bir gün bulacaksın. Ama ben..."

Will boğulmakla gülmek arasında garip bir ses çıkardı. "Kalbinin en tepesinde," dedi. "Bunu bana ilk kez söylemediğine inanabiliyor musun?"

Tessa şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Will, ben..."

"Beni asla sevemezsin," dedi Will duygusuzca ve Tessa karşılık vermeyince baştan aşağı ürperdi. Tessa'ya bakmadan koltuktan kalktı. Kaskatı bir şekilde salonun diğer ucuna yürüyerek kapının sürgülerini el yordamıyla aradı. Tessa elini ağzına bastırmış halde izlerken asırlar gibi gelen bir süreden sonra Will nihayet sürgüleri buldu, açtı ve koridora çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Will, diye düşündü Tessa. *Will, sen misin?* Gözleri ağrıyordu. Her nasılsa şöminenin yanında yere çökmüştü. Alevlere bakarak gözyaşlarının süzülmesini bekledi. Bir şey olmadı. O kadar zaman gözyaşlarını tutmaya çalıştıktan sonra şimdi ağlama becerisini bile kaybetmiş gibiydi.

Şömineden maşayı alarak ucunu kömürlere itti ve yüzüne vuran sıcağı hissetti. Boynundaki yeşim kolye neredeyse tenini yakacak kadar ısınmıştı.

Maşayı ateşten çekti. Kalp gibi kıpkırmızı parlıyordu. Elini ucuna bastırdı.

Bir an kesinlikle hiçbir şey hissetmedi. Sonra, çok uzaktan gelir gibi kendi hıçkırıklarını duydu. Sanki kalbinin içinde bir anahtar dönmüş gibi, gözyaşları sonunda serbest kalmıştı. Maşa yere yuvarlandı.

Sophie onun çığlığını duyarak içeri daldığında Tessa'yı şöminenin yanında diz çökmüş, yanan elini göğsüne bastırmış, hıçkırıklarla sarsılarak ağlarken buldu.

Tessa'yı odasına Sophie götürdü. Geceliğini giydirip yatağına yatırdı, yanan elini serin bezle yıkayıp baharat kokulu bir merhemle sardı. Bu merhem, Enstitü'ye ilk geldiğinde Charlotte'ın Sophie'nin yanağına sürdüğü merhemdi.

"Sence iz kalır mı?" diye sordu Tessa umursamaktan ziyade meraktan. Elinin yanması ve ardından gelen ağlama krizi bütün duygularını akıtıp götürmüş gibiydi. Kendini bir kabuk kadar boş ve hafif hissediyordu.

"Muhtemelen küçük bir iz, benimki gibi değil," dedi Sophie açıkça. Tessa'nın elindeki sargıyı sıktı. "Yanıklar gerçekte olduklarından daha çok acıtır ve size hemen merhem sürdüm. İyileşeceksiniz."

"Hayır, iyileşmeyeceğim," dedi Tessa. Eline, sonra Sophie'ye baktı. Sophie her zamanki gibi siyah elbisesi ve yüzünün iki yanından dökülen beyaz şapkasıyla güzel görünüyordu. "Bir

kez daha özür dilerim Sophie," dedi. "Gideon'la ilgili haklıydın ve ben yanıldım. Seni dinlemeliydim. Sen erkekler konusunda aptalca davranacak en son kızsın. Bir daha birinin güvenilir olduğunu söylediğinde seni dinleyeceğim."

Sophie gülümsedi. Bu gülümseme, yabancılara bile yara izini unuttururdu. "Bunu neden söylediğinizi biliyorum."

"Sana güvenmeliydim..."

"Ben de o kadar öfkelenmemeliydim," dedi Sophie. "Gerçek şu ki ne yapacağından ben de emin değildim. Faytonda sizinle birlikte dönene kadar, yanınızda yer alacağından emin değildim."

"Ama ne güzel olur değil mi?" dedi Tessa yatak örtüleriyle oynayarak. "Yani burada yaşaması? Sana çok yakın olacak..."

"Bu dünyadaki en kötü şey olur," dedi Sophie ve aniden gözleri yaşlarla doldu. Tessa nerede yanlış yaptığını bilemeyerek dehşetle donakaldı. Sophie'nin gözleri dolmuş, yaşlar düşmeyi bekliyordu. "Burada kalırsa beni gerçekte olduğum gibi görür. Bir hizmetkar olarak." Sesi çatladı. "Onunla buluşmaya asla gitmemem gerektiğini biliyorum. Bayan Branwell, yaşadıkları ilişkiler yüzünden hizmetkarlarını cezalandıracak biri değil ama yine de yanlış olduğunu biliyordum çünkü o bir beyefendi ve ben bir hizmetçiyim. Birbirimize ait değiliz." Eliyle gözlerini sildi ve yanaklarından yaşlar süzüldü. "Eğer kendime izin verirsem her şeyimi kaybedebilirim... Onun kaybedecek nesi var? Hiçbir şey."

"Gideon öyle biri değil."

"Babasının oğlu," dedi Sophie. "Bunun önemli olmadığını kim söyleyebilir ki? Konu bir sıradanla evlenmesi değil sadece. Beni ateşi yakarken, çamaşırları yıkarken görecek..."

"Seni seviyorsa bunların hiçbirine aldırmaz."

"İnsanlar buna *daima* aldırır. Sandığınız kadar asil değildirler."

Onu seviyorsan, lütfen, Tessa, sana az önce söylediklerimi sakın ona söyleme! Tessa, Will'in yüzünü ellerine gömerek söylediklerini hatırladı. "İnsan asaleti beklenmedik yerlerde bulur Sophie. Ayrıca bir Gölge Avcısı olmayı gerçekten *ister* misin? Bunun yerine..."

"Ah, ama istiyorum," dedi Sophie. "Her şeyden çok. Hep istedim."

"Bunu bilmiyordum," dedi Tessa hayretle.

"Düşünmüştüm ki eğer Jem'le evlenirsem..." Sophie battaniyeyi aldı, başını kaldırdı ve aptal aptal gülümsedi. "Onun kalbini kırmadınız değil mi?"

"Hayır," dedi Tessa. *Sadece kendiminkini ikiye böldüm.* "Onun kalbini kırmadım."

21

Ateşin Közleri

Ey kardeşim, Tanrılar sana karşı cömertken
Uyu ve dünya acı çekerken sen şükret.
Halinden memnun ol yıllar geçip giderken
Hayata, sevgiye ve nimetlere şükret.
Hayata şükret, ey kardeşim, ve ölüme
Ayaklarının son tatlı sesine ve nefesine
Çünkü sana verdiği nimetler muhteşem ve az
Gözyaşları ve öpücükleriyle o hanım başkasının olamaz.
- Algernon Charles Swinburne, "Zamanın Zaferi"

Jem'in aralık duran kapısının altından müzik sesi geliyordu. Will elini tokmağa koyarak durdu ve omzunu duvara dayadı.

www.twilightturk.com
Sethra

Kendini çok yorgun, hayatı boyunca olmadığı kadar bitkin hissediyordu. Cheyne Walk'tan ayrıldığından beri yakıcı bir enerji onu uyanık tutmuştu ama artık tükenmişti ve geride sadece bu karanlık bitkinlik kalmıştı.

Misafir salonunun kapısını çarparak çıktıktan sonra Tessa'nın en azından arkasından seslenmesini beklemişti ama seslenmemişti. Onu hala gri fırtına bulutları gibi gözlerle kendisine bakarken görebiliyordu. *Jem bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim.*

Onu seviyor musun?

Seviyorum.

Ama şimdi burada, Jem'in kapısının önünde duruyordu. Buraya Jem'i Tessa'dan vazgeçmesi için ikna etmeye mi -böyle bir şey olabilirmiş gibi- yoksa teselli bulmak için daima buraya geldiği ve yılların alışkanlığıyla mı geldiğini bilmiyordu. Kapıyı itip açtı. Cadı ışığı koridora süzülürken Jem'in odasına girdi.

Jem kemanını omzuna dayamış, yatağının ayakucundaki sandığın üzerinde oturuyordu. Yay tellerin üzerinde gidip gelirken gözleri kapalıydı. *Parabatai*'si odaya girdiğinde dudaklarının kenarları seğirdi. "Will? Sen misin Will?"

"Evet," dedi Will. Odanın içinde duruyor ve daha fazla yaklaşamayacağını hissediyordu.

Jem çalmayı keserek gözlerini açtı. "Telemann," dedi. "Fantasia mi bemol majör." Kemanıyla yayını bıraktı. "Eh, gir hadi. Orada dikilme."

Will birkaç adım daha attı. Bu odada o kadar çok zaman geçirmişti ki kendi odası kadar iyi tanıyordu. Jem'in müzik kitabı koleksiyonu, çalmadığı zamanlarda kemanının durduğu kutu, güneş ışığını huzmeler halinde içeri alan pencereler. Şangay'dan getirdiği sandık. Duvara yaslanmış yeşim tepeli bastonu. Üzerinde Kwan Yin bulunan ve Jem'in ilaçlarının durduğu kutu. Will'in, Jem'in uyuyuşunu izleyerek, nefeslerini sayıp dua ederek sayısız gecelerini geçirdiği koltuk.

Jem başını kaldırıp ona baktı. Gözleri parlıyordu. Gözlerinde en ufak bir şüphe yoktu, arkadaşını görmenin mutluluğuyla bakıyordu. "İyi ki geldin."

"Evet," dedi Will somurtkan bir tavırla. Kendini tuhaf hissediyordu ve Jem'in bunu fark edip etmediğini bilmiyordu. Daha önce *parabatai*'sinin yanında hiç böyle hissetmemişti. Söylemek istediği kelimeler dilinin ucundaydı.

Anlıyorsun değil mi James? Tessa olmazsa benim için hayatta başka hiçbir şey yok. Mutluluk, ışık, yaşam. Beni seviyorsan onu almama izin ver. Onu benim sevdiğim gibi sevemezsin. Kimse sevemez. Gerçekten kardeşimsen bunu benim için yaparsın.

Hiçbirini söylemedi ve öne eğilerek kısık sesle konuşan Jem oldu. "Will, sana söylemek istediğim bir şey vardı ama yanımızda başkaları varken yapamadım."

Will kendini hazırladı. İşte geliyordu. Jem ona nişandan söz edecekti ve o da mutluymuş gibi yapacak, her ne kadar

www.kitapkurdu.com Sethra

umutsuzca istese de pencereden dışarı kusmayacaktı. Ellerini ceplerine soktu. "Neymiş o?"

Başını eğerken güneş Jem'in saçlarından parladı. "Seninle daha önce konuşmalıydım. Ama daha önce aşk konusunu hiç tartışmadık değil mi? Ve sen bu kadar alaycı davranırken..." Sırıttı. "Benimle alay etmenden korktum. Ayrıca duygularıma karşılık bulacağımı da hiç sanmıyordum."

"Tessa," dedi Will. Adı ağzına saplanan bir bıçak gibiydi.

Jem'in bütün yüzü ışıldıyordu ve Jem'in Tessa'yı gerçekten sevmediği yönünde Will'in kalbinin derinliklerinde taşıdığı son umut kırıntıları da sert rüzgarda dağılan sis gibi dağılıp gitti. "Sen asla görevlerinden kaçmadın," dedi Jem. "Ve çay deposundayken Tessa'yı kurtarmak için elinden geleni yapacağını biliyordum. Kim olursa olsun kurtarmak için elinden geleni yapardın gerçi ama onu kurtarmak konusunda bu kadar kararlı olmanın nedeninin belki de Tessa'nın benim için taşıdığı anlamı bilmen olduğunu düşünüyorum." Başını arkaya yatırarak mutlulukla gülümsemeye devam etti. "Doğru mu tahmin ettim, yoksa kalın kafalı bir sersem miyim?"

"Sersemsin," dedi Will ve zorlukla yutkundu. "Ama haklısın. Onun senin için anlamını biliyorum."

Jem sırıttı. Mutluluğu bütün yüzünden, gözlerinden okunuyordu. Will onu daha önce hiç böyle görmemişti. Her zaman Jem'i sakin ve huzurlu biri olarak düşünürdü. Öfke

gibi mutluluğun da aşırısından sakınacağını sanırdı. Ne kadar yanıldığını ancak şimdi anlıyordu. Jem sadece daha önce bu kadar mutlu değildi. *Ailesi öldüğünden beri,* diye düşündü Will. Bu da daha önce Will'in hiç aklına gelmemişti. Jem'in güvende olup olmadığıyla, hayatta kalıp kalmadığıyla ilgilenmişti, *mutlu* olup olmadığıyla değil.

Jem, benim büyük günahım.

Tessa haklıydı, diye düşündü. Her ne pahasına olursa olsun Tessa'nın Jem'le bağını koparmasını istemişti ama şimdi bunu yapamayacağını anlıyordu. *En azından onuru bildiğime inanabilirsin, onur ve borç,* demişti Jem'e ve bunda ciddiydi. Jem'e hayatını borçluydu. Jem'in her şeyden çok istediği tek şeyi elinden alamazdı. Will'in kendi mutluğuna mal olsa bile. Çünkü Jem'e asla ödeyemeyeceği kadar gönül borcu olması bir yana, onu canından çok seviyordu.

Jem sadece daha mutlu değil, daha güçlü de görünüyor, diye düşündü Will. Yanaklarına renk gelmiş, sırtı dikleşmiş. "Özür dilemem gerek," dedi Jem. "İfrit hanında fazla sert davrandım. Sadece teselli bulup rahatlamaya çalıştığını biliyorum."

"Hayır, kesinlikle hakkın vard..."

"Yoktu," dedi Jem ayağa kalkarak. "Sana sert davrandıysam, kendine pislik gibi davrandığını görmeye tahammül edemediğim içindi. Ne kadar aksi gibi göstermeye çalışsan da ben seni gerçekte olduğun gibi görüyorum kan kardeşim. Sadece göründüğünden daha iyi değil, çoğu kimsenin ola-

www.twilightturk.com Sethra

bileceğinden daha iyisin." Bir elini nazikçe Will'in omzuna koydu. "Sen her şeye değersin Will."

Will gözlerini kapadı. Siyah bazalttan yapılmış Konsey salonunda yerde yanan iki çemberi görebiliyordu. Jem kendi çemberinden Will'inkine geçiyor, böylece ateşle çevrelenmiş aynı alanı kullanıyorlardı. Gözleri o zaman hala siyahtı ve solgun yüzünde belirgin görünüyordu. Will *parabatai* yemininin sözlerini hatırlıyordu. *Nereye gidersen geleceğim, nerede ölürsen ben de ölüp oraya gömüleceğim. Melek şahidimdir, ölüm ikimizi ayırana kadar.* Aynı ses şimdi de onunla konuşuyordu. "Tessa için yaptığın şeye teşekkür ederim," dedi Jem.

Will onun yüzüne bakamadı, bunun yerine gölgelerin birbirine karıştığı ve hangisinin nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamadığı duvara baktı. "Sonrasında Kardeş Enoch sırtımdan metal parçalarını çıkarırken yanımda olduğun için de ben teşekkür ederim," dedi.

Jem güldü. "*Parabatai*'ler böyle günler içindir."

Konsey salonu siyah mühürlerin işlendiği kırmızı sancaklarla sarılmıştı. Jem, Tessa'ya bunların karar ve yargı mühürleri olduğunu fısıldadı.

Henry, Gideon, Charlotte ve Will de dahil olmak üzere sıra halinde öndeki koltuklara oturmuşlardı. Tessa önceki günden beri Will'le konuşmamıştı. Will kahvaltıya katılmamıştı ve avluda onlara en son katıldığında basamakları

inerken hala paltosunun düğmelerini ilikliyordu. Siyah saçları darmadağınıktı ve hiç uyumamış gibi görünüyordu. Tessa'ya bakmamaya çalışır gibi bir hali vardı ve Tessa da onunla göz göze gelmemeye gayret ediyordu ama bazen Will'in kendisine baktığını fark ediyor, tenine sıcak korlar değiyormuş gibi hissediyordu.

Jem mükemmel bir beyefendiydi. Nişanları hala bir sırdı ve Tessa ona baktığı her seferinde gülümsemek dışında her zamankinden farklı davranmıyordu. Konsey salonunda yerlerine otururlarken Jem'in sağ elinin parmak boğumlarıyla nazikçe koluna dokunduğunu ve sonra da hemen çektiğini fark etti.

Will'in oturdukları ön sıranın sonundaki yerinden kendilerini izlediğinin farkındaydı ama Tessa ona doğru bakmadı.

Salonun yüksek platformunun üzerindeki taht benzeri koltuklardan ortadakinde Benedict Lightwood oturuyordu. Kartal gibi profilini Konsey'in genelinden başka tarafa çevirmiş ve dişlerini sıkmıştı. Yanında Gabriel oturuyordu, o da Will gibi uykusuz görünüyordu ve tıraş olmamıştı. Gideon salona girerken Gabriel bir kez ağabeyine baktı. Gideon kasıtlı bir şekilde Enstitü'ye mensup Gölge Avcıları'nın arasındaki yerine otururken Gabriel başını çevirip dudağını ısırarak bakışlarını ayakkabılarına dikti ama yerinden kıpırdamadı.

İzleyiciler arasında Tessa'nın tanıdığı başka birkaç yüz daha vardı. Charlotte'ın halası Callida oradaydı. Asık yüzlü

Aloysius Starkweather da davet edilmemiş olduğundan yakınmasına rağmen izleyiciler arasındaydı. Tessa'ya gözlerini kısarak baktı ve genç kız hemen önüne döndü.

"Bugün burada," dedi Konsül Wayland, sol tarafında Sorgucu'yla birlikte kürsüdeki yerini aldığında, "Charlotte ve Henry Branwell'ın son on beş günde Axel Mortmain davasıyla ilgili Merkez'e ne ölçüde yardımcı olabileceğini ve Benedict Lightwood'un iddia ettiği gibi, Londra Enstitüsü'nün başka birinin kontrolünde daha iyi yönetilip yönetilemeyeceğini belirlemek için toplandık."

Sorgucu ayağa kalktı. Elinde gümüşi-siyah renkli, parlak bir şey tutuyordu. "Charlotte Branwell, lütfen kürsüye yaklaşın."

Charlotte ayağa kalktı ve sahnenin basamaklarını çıktı. Sorgucu, Ölümlü Kılıç'ı indirdi ve Charlotte iki eliyle bıçak kısmına uzandı. Sakin bir sesle son iki hafta boyunca olanları saydı. Mortmain ile ilgili gazete kupürlerinin ve tarihi kayıtların araştırıldığını, Yorkshire'a gidildiğini, Herondale'lere karşı tehditleri, Jessie'nin ihanetini, depodaki çatışmayı ve Nate'in ölümünü anlattı. Kesinlikle yalan söylemedi ama Tessa, onun orada burada atladığı detayların farkındaydı. Görünüşe bakılırsa Ölümlü Kılıç'ın etrafından az da olsa dolaşılabiliyordu.

Charlotte'ın konuşması süresince Konsey üyelerinin gürültülü şekilde tepki verdiği anlar vardı: Keskin nefes alışlar, ayakların kıpırtısı... Tepkiler özellikle Jessamine'in rolüyle ilgiliydi. "Ailesini tanırdım," dediğini duydu Tessa, Charlotte'ın salonun arkalarında oturan Callida halasının. "Korkunç bir şey, korkunç!"

"Kız şimdi nerede?" diye sordu Sorgucu.

"Sessiz Şehir'deki hücrelerden birinde," dedi Charlotte, "suçundan dolayı cezalandırılmayı bekliyor. Sayın Konsül'e yerini bildirmiştim."

Platformda bir aşağı bir yukarı yürümekte olan Sorgucu, durup Charlotte'ın yüzüne dikkatle baktı. "Bu kızın sizin için kendi kızınız gibi olduğunu söylediniz," dedi, "ve yine de kendi kararınızla Kardeşlere mi teslim ettiniz? Böyle bir şeyi neden yaptınız?"

"Yasa serttir," dedi Charlotte, "ama Yasa'dır."

Konsül Wayland'in ağzının köşeleri seğirdi. "Ve sen de, Charlotte'ın yanlış yapanlara karşı fazla yumuşak olduğunu iddia ediyordun," dedi. "Herhangi bir yorumun var mı?"

Benedict ayağa kalktı. Bugün uzun kollu giymeye karar vermişti ve özel dikim koyu renk tüvit ceketinin kollarından kar beyazı renkte uzanıyorlardı. "Bir yorumum var," dedi. "Charlotte Branwell'ın Enstitü liderliğini bütün kalbimle destekliyorum ve o pozisyonla ilgili iddiamı geri çekiyorum."

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi.

Benedict memnun bir tavırla gülümsedi.

Sorgucu döndü ve hayretle ona baktı. "Yani siz," dedi, "bu Gölge Avcıları'nın, Mortmain'le tek bağlantımız olan

www.twilighttr.com Sethra

Nathaniel Gray'i öldürmüş veya ölümüne sebebiyet vermiş olmasına, çatılarının altında bir kez daha casus bulunmasına, Mortmain'in yerini hala bilmemelerine *rağmen*, Charlotte ve Henry Branwell'ın Enstitü'yü yönetmeye devam etmesi gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Mortmain'in yerini bilmiyor olabilirler," dedi Benedict, "ama *kim* olduğunu biliyorlar. Büyük sıradan savaş stratejisti Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*'nda dediği gibi, *Düşmanınızı ve kendinizi tanıyorsanız tek bir kayıp vermeden yüz tane savaş kazanabilirsiniz.* Mortmain'in gerçekte kim olduğunu artık biliyoruz. Doğaüstü gücü olmayan, ölümden korkan, ailesinin haksız cinayetinin intikamını almaya yemin etmiş bir sıradan. Aşağı Dünyalılar'a karşı da bir sempatisi yok. Mekanik ordusunu hızla kurabilmek için kurtadamları çalıştırıyor. Onlara yirmi dört saat çalışabilmeleri için, sonunda onları öldüreceğini ve sessizliklerini garantileyeceğini bildiği bir uyuşturucu veriyor. Kullandığı deponun ve çalıştırdığı elemanların sayısı düşünülürse mekanik ordusunun kalabalık olduğu tahmin edilebilir. Nedenleri ve intikam stratejilerini geliştirip mükemmelleştirerek geçirdiği yıllar düşünülürse, mantıklı şekilde anlaşılamayacak, kararından döndürülemeyecek ve durdurulamayacak bir adam. Savaşa hazırlanmamız gerek. Ve *bu*, daha önce bilmediğimiz bir şey."

Sorgucu, görünenin altında bir şeyler döndüğünü hissediyormuş ama ne olduğunu kestiremiyormuş gibi asık bir yüzle

Benedict'e baktı. "Savaşa hazırlanmak mı? Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsunuz? Branwell'ın ele geçirdiği bu sözde değerli bilgilere dayanarak mı?"

Benedict omuz silkti. "Şey, bu elbette ki zaman içinde Konsey'in vereceği bir karar. Ama Mortmain, Woolsey Scott ve Camille Belcourt gibi güçlü Aşağı Dünyalılar'ı kendi davasına katmaya çalıştı. Yerini bilmiyor olabiliriz, ancak yöntemlerini biliyoruz ve onu bu şekilde kapana kıstırabiliriz. Belki Aşağı Dünya'dan daha güçlü bazı liderlerle müttefik olarak. Charlotte hepsini avcuna almış gibi görünüyor, siz ne dersiniz?"

Konsey'de hafif gülüşler duyuldu ama *Charlotte'a* gülmüyorlardı. Benedict'le birlikte gülümsüyorlardı. Gabriel alev alev yanan yeşil gözleriyle babasını izliyordu.

"Ya Enstitü'deki casus? Buna Charlotte'ın dikkatsizliğinin bir örneği demez miydiniz?" diye sordu Sorgucu.

"Hiç de değil," dedi Benedict. "Konuyla gayet hızlı ve acımasızca başa çıktı." Yüzünde sinsice bir gülümsemeyle Charlotte'a baktı. "Yumuşaklığıyla ilgili daha önce yaptığım yorumu geri alıyorum. Adaleti sağlamak konusunda herhangi bir erkek kadar acımasızca davrandığı açık."

Charlotte sarardı ama bir şey söylemedi. Küçük elleri Kılıç'ın üzerinde kıpırdamıyordu.

Konsül Wayland iç çekti. "Keşke bu sonuca on beş gün önce varsaydın Benedict. O zaman hepimizi bu sıkıntılardan kurtarırdın."

Benedict rahat bir tavırla omuz silkti. "Sınanması gerektiğini düşündüm," dedi. "Neyse ki sınavı geçti."

Wayland başını iki yana salladı. "Pekala. Oylamamızı yapalım." Sorgucu'ya buzlu camdan yapılmış gibi görünen bir şişe verdi ve o da kalabalığın arasına girerek şişeyi ön sıralarda oturan bir kadına aktardı. Kadın başını eğip şişenin içine bir şeyler mırıldandıktan sonra yanındaki adama verirken Tessa hayranlık ve merakla izledi.

Şişe salonda dolaşırken Tessa, Jem'in elini tuttuğunu hissetti. Oturduğu yerde sıçradı ama tahmin ettiği gibi, geniş eteği birleşmiş ellerini gizliyordu. Parmaklarını Jem'in uzun ve zarif parmaklarıyla kenetleyerek gözlerini kapadı. Onu seviyorum. Onu seviyorum. Onu seviyorum. Ve gerçekten de Jem'in dokunuşu onu ürpertmiş, neredeyse ağlama dürtüsü doğurmuştu. Sevgiyle, şaşkınlıkla, kırgınlıkla, Jem'le nişanlandıklarını söylediğinde Will'in yüzünde beliren ifadeyi ve mutluluğunun şiddetli yağmurun söndürdüğü bir ateş gibi yok oluşunu hatırlayarak.

Jem şişeyi diğer tarafında oturan Gideon'dan alırken elini çekti. Tessa onun şişenin içine "Charlotte Branwell" diye fısıldadıktan sonra kendisinin üzerinden diğer tarafta oturan Henry'ye uzatışını izledi. Göz göze geldiklerinde Jem onun bakışlarındaki mutsuzluğu yanlış yorumlamış olmalıydı çünkü cesaret veren bir tavırla gülümsedi. "Her şey yoluna girecek," dedi. "Charlotte'ı seçecekler."

Şişe yolculuğunu bitirdiğinde Sorgucu'ya geri verildi ve o da gösterişli bir hareketle Konsül'e aktardı. Konsül şişeyi aldı ve önündeki kürsüye koyarak, steliyle camın üzerine bir mühür çizdi.

Şişe kaynayan bir çaydanlık gibi titredi. Açık ağzından beyaz bir duman yayıldı. Bu, yüzlerce Gölge Avcısı'nın fısıltısıydı. Havaya dağılıp harflere dönüşerek iki kelime yazdılar.

CHARLOTTE BRANWELL.

Charlotte ellerini Ölümlü Kılıç'tan indirirken hissettiği rahatlamadan dolayı neredeyse olduğu yere yığılacaktı. Henry neşeli bir çığlıkla şapkasını havaya attı. Salon bir anda gürültü ve kargaşayla dolmuştu. Tessa, sıranın sonunda oturan Will'e bakmaktan kendini alamıyordu. Will oturduğu yerde kaymış, başını arkaya atarak gözlerini kapamıştı. Bu iş enerjisinin kalanını tüketmişçesine sararmış gibi görünüyordu.

O kargaşanın arasında bir çığlık duyuldu. Tessa hemen ayağa fırlayarak arkasına döndü. Çığlık atan kişi Charlotte'ın halası Callida'ydı. Beyaz saçlı zarif başını arkaya atmış, parmağını tavana doğru kaldırmıştı. Diğer Gölge Avcıları onun işaret ettiği yere bakarken salonda korku dolu nidalar yükseldi. Havada, başlarının üzerinde, siyah çelikten yapılmış, bakırımsı kanatlı devasa böcekler gibi onlarca metal yaratık vızıldayarak ileri geri uçuşuyor, salonu çirkin bir metalik uğultuyla dolduruyordu.

Metal böceklerden biri aşağı doğru daldı ve Tessa'nın tam gözünün hizasında durarak tıkırtılar çıkardı. Başının ön tarafındaki düz kısımda yuvarlak bir cam parçası vardı ama gözleri yok gibi görünüyordu. Jem'in kendisini yaratıktan uzaklaştırmak için koluna uzandığını hissetti ama Tessa sinirli bir tavırla Jem'i iterek şapkasını başından çıkardı ve yaratığın üzerine geçirerek onu şapkasıyla sandalyesinin oturma kısmı arasına sıkıştırdı. Metalik böcek öfkeye kapılarak tiz bir vızıltı çıkardı. "Henry!" diye bağırdı Tessa. "Henry, onlardan birini yakaladım..."

Henry kızarmış yüzüyle Tessa'nın arkasında belirerek şapkaya baktı. Gri kadife şapkanın yan tarafında, böceğin oymaya başladığı yerde bir delik açılıyordu. Henry lanet okuyarak yumruğunu sertçe indirdi ve şapkayla içindeki yaratığı ezdi. Böcek son bir vızıltı çıkararak sessiz ve hareketsiz kaldı.

Jem, Tessa'nın yanından uzanarak ezilmiş şapkayı dikkatle kaldırdı. Altında kalan şey bir parça yığınıydı: Metal bir kanat, parçalanmış bir şase ve kopmuş bakır bacak parçaları. "Iyyy," dedi Tessa. "Böceğe çok benziyor." Salonda bir çığlık daha yankılanırken başını kaldırdı. Böceğimsi yaratıklar salonun ortasında toplanmaya, kapkara bir bulut oluşturmaya başlamıştı. Tessa'nın gözleri önünde bulut giderek daha hızlı dönmeye başladı ve sonunda üzerlerine sifon çekilmiş gibi bütün böcekler yok oldu.

"Şapkan için üzgünüm," dedi Henry. "Sana yenisini alırım."

"Boşver şapkayı," dedi Tessa, öfkeli Konsey üyelerinin çığlıkları bütün salonda yankılanırken. Salonun ortasına doğru baktı. Konsül elinde parlayan Ölümlü Kılıç'la ortada duruyordu ve Benedict arkasında taş gibi yüzü ve buz gibi gözleriyle dikiliyordu. "Görünüşe bakılırsa endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Bu bir tür fotoğraf makinesi," dedi Henry. Ezilmiş metal böceğin parçalarını faytonla eve dönüş yolunda kucağında tutuyordu. "Jessamine, Nate veya Benedict ortadan kalktığına göre, Mortmain'in kendisine rapor verebilecek güvenilir insan kaynakları kalmamış olmalı. Bu yüzden de bunları göndermiş." Tessa'nın şapkasının içine konmuş parçalardan birini dürttü.

"Benedict onları gördüğüne hiç memnun görünmüyordu," dedi Will. "İhanetini Mortmain'in öğrendiğini anlamış olmalı."

"An meselesiydi zaten," dedi Charlotte. "Henry, şu şeyler ses kaydı yapabiliyor mu, yoksa sadece resim mi çekiyor? O kadar hızlı uçuyorlardı ki..."

"Emin değilim." Henry kaşlarını çattı. "Bodrumda parçaları daha yakından incelemem gerekecek. Herhangi bir ışık kesici göremiyorum ama bu..." Etrafındaki şaşkın yüzlere bakarak omuz silkti. "Her koşulda," dedi, "belki de Konsey'in Mortmain'in icatlarını görmesi o kadar da kötü bir şey değil-

dir. Onları duymak ayrı, kendi gözlerinle görmek apayrı. Sen ne dersin Lottie?"

Charlotte bir cevap mırıldandı ama Tessa duymadı. Konsey salonundan çıkıp Branwell'ların faytonunu beklemeye başladıklarından beri kafasına takılan tuhaf bir şey vardı. Jem, Will'le konuşmak için ona arkasını döndüğü sırada Tessa'nın gözüne siyah bir pelerin ilişmiş, derken Aloysius Starkweather öfkeli bir yüzle ona yaklaşmış ve "Bayan Gray," diye hırlamıştı. "Şu mekanik yaratık... size yaklaşma şekli..."

Tessa sessizce durup adama bakmış, bir şeyle suçlanmayı beklemişti ama ne olduğunu tahmin edememişti.

"İyisiniz değil mi?" demişti adam aniden, koyu Yorkshire aksanıyla. "Size zarar vermedi ya?"

Tessa yavaşça başını iki yana sallamıştı. "Hayır, Bay Starkweather. Sorduğunuz için teşekkür ederim ama hayır."

O sırada Jem ve Will de sohbetlerini bitirerek dönüp onları izlemeye başlamıştı. Starkweather dikkat çektiğini fark etmiş gibi başıyla onaylamış, sonra sertçe dönerek yürüyüp gitmişti.

Tessa bu olanlardan hiçbir şey anlamamıştı. Starkweather'ın zihninde geçirdiği kısa süreyi ve kendisini ilk gördüğünde hissettiği şaşkınlığı düşünürken, fayton Enstitü binasının önüne gelip sarsılarak durdu. Gölge Avcıları ve Tessa daracık yerden kurtulduklarına memnun bir şekilde araçtan indi.

Şehrin üzerini kaplayan gri bulutların arasında bir boşluk vardı ve limon sarısı güneş ışığı ön basamakları parlatıyordu.

Charlotte basamaklara doğru yürüdü ama Henry onu durdurarak boştaki koluyla kendine çekti. Tessa dünden beri onlarda bir farklılık, daha derin bir yakınlık hissediyordu. Charlotte ve Henry bir süredir Tessa'nın hayatında önemli bir yer kaplıyordu ve onları mutlu görmeyi gerçekten çok istiyordu. "Şunu unutmayalım, her şey umabileceğimiz kadar iyi gitti," dedi Henry karısına sıkıca sarılarak. "Seninle gurur duyuyorum sevgilim."

Tessa bu noktada Will'den alaycı bir yorum bekledi ama Will kapılara doğru bakıyordu. Gideon mahcup, Jem'se memnun görünüyordu.

Charlotte kızararak kocasından ayrıldı ve şapkasını düzeltti ama mutlu olduğu belliydi. "Öyle mi Henry?"

"Kesinlikle! Karım sadece güzel değil, aynı zamanda da çok zeki ve bu zeka takdir edilmeli!"

"Bu," dedi Will kapılara bakmaya devam ederek, "Jessamine'in, midesini bulandırdığın için durmanı söyleyeceği yer olurdu."

Charlotte'ın yüzündeki gülümseme silindi. "Zavallı Jessie..."

Ama Henry'nin ifadesi alışılmadık ölçüde sertti. "Yaptığı şeyi yapmamalıydı Lottie. Senin hatan değil. Biz sadece Konsey'in ona merhametli davranmasını umabiliriz." Boğazını temizledi. "Ve bugün artık Jessamine'den söz etmeyelim, olur mu? Bu gece kutlama var. Enstitü hala bizim."

www.twilightturk.com Sethra

Charlotte ona gülümserken gözlerinde öyle güçlü bir sevgi vardı ki Tessa bakışlarını kaçırmak zorunda kalarak gözlerini kırpıştırdı. Enstitü binasına bakarken taş duvarın üzerinde bir hareket dikkatini çekti. Pencerelerden birinin köşesinde bir perde çekilmişti ve beyaz bir yüzün aşağı baktığını görmüştü. Sophie, Gideon'u mu arıyordu? Emin olamadı. Yüz, göründüğü gibi çabucak ortadan kaybolmuştu.

Tessa o gece için her zamankinden daha büyük bir titizlikle hazırlandı. Charlotte'ın ona aldığı yeni elbiselerden birini seçti. Kalp biçimli büstiyeri ve derin bir dekoltesi olan, yakası şerit dantelle süslenmiş mavi saten bir elbiseydi bu. Kısa ve dantelli kolları uzun beyaz kollarını açıkta bırakıyordu. Saçını da kıvırmış, hercaimenekşelerle süslemişti. Sophie onları saçlarına dikkatle yerleştirdikten sonra Tessa çiçeklerin Will'in gözleriyle aynı renkte olduğunu fark etmiş ve hemen çıkarmak istemişti ama böyle bir şey yapmamıştı elbette. Sophie'ye çabaları için teşekkür edip çıkardığı işin güzelliğini övmüştü sadece.

Sophie mutfakta Bridget'a yardım etmek için ondan önce çıktı. Tessa otomatikman aynanın önüne oturarak dudaklarını ısırıp yanaklarını çimdikledi. Renge ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Her zamankinden daha solgundu. Yeşim kolyesi şerit dantelin altına itilmişti ve görünmüyordu. Tessa giyinirken Sophie onu incelemiş ama bir yorum yapmamıştı.

Mekanik melek kolyeye uzanıp onu da boynuna taktı. Diğer kolyenin altında, tam köprücükkemiğinin altında duruyordu ve tenini gıdıklıyordu. İkisini de takmaması için bir neden yoktu değil mi?

Koridora çıktığında Jem'i kendisini beklerken buldu. Tessa'yı görünce genç adamın gözleri parladı ve koridorun iki ucuna baktıktan sonra sevgilisine doğru eğilip dudaklarından öptü.

Tessa kendini rahat bıraktı ve daha önce yaptığı gibi dudaklarında eridi. Jem'in dudakları yumuşaktı ve tatlıydı, ensesini tutan el de nazik ve güçlüydü. Tessa kalp atışlarını hissetmek isteyerek ona yaklaştı.

Jem nefes nefese geri çekildi. "Bunu yapmak istememiştim..."

Tessa gülümsedi. "Bence istedin James."

"Seni görmeden önce değil," dedi Jem. "Sadece seni yemeğe götürmeyi teklif edecektim ama o kadar güzel görünüyorsun ki." Tessa'nın saçlarına dokundu. "Ama korkarım çok fazla tutku bir sonbahar ağacı gibi yapraklarını dökmene yol açabilir."

"Şey, olabilir," dedi Tessa. "O halde beni yemeğe götür."

"Teşekkür ederim." Jem parmaklarını hafifçe Tessa'nın elmacıkkemiklerinde gezdirdi. "Bu sabah uyandığımda hepsinin bir rüya olduğunu anlamaktan korktum. Ama gerçek, değil mi?" Bakışları Tessa'nın yüzünde dolaştı.

Tessa başıyla onayladı. Boğazına bir yumru düğümlendi. Neyse ki eldivenleri elindeki yanığı gizliyordu.

"Benim gibi kötü bir kısmet için üzgünüm Tessa," dedi. "Daha on altı yaşındayken, ölmek üzere olan bir adama bağlandın..."

"Sen de daha on yedi yaşındasın. Tedavi bulmak için bol zamanımız var," diye fısıldadı Tessa. "Ve bulacağız. Ben yanında olacağım. Sonsuza kadar."

"Bak işte buna inanırım," dedi Jem. "İki ruh birleştiğinde Çark'ta birlikte kalırlar. Bu hayata seni sevmek için doğdum ve bir sonrakinde de seveceğim, ondan sonrakinde de."

Tessa, Magnus'u düşündü. *Hayata altın bir zincirle bağlıyız ve uçurumun ötesinde ne olduğunu bilmediğimiz için koparmaya cesaret edemiyoruz.*

Bu sözleri şimdi anlıyordu. Ölümsüzlük bir armağandı ama bedelleri de vardı. Çünkü bir ölümsüzsem, diye düşündü, *sadece tek bir hayatım olur. Senin yaptığın gibi dönüp değişemem James. Seni cennette, büyük bir nehrin kıyılarında veya yaşamın ötesinde uzanan diyarlarda göremem.*

Bunu söylemedi. Jem'i incitirdi ve doğru olduğunu bildiği bir şey varsa o da Jem'i kırgınlıklardan korumak, hayalkırıklıklarıyla, acıyla, ölümle onun arasına girmek ve Boadicea'nın üzerlerine gelen Romalılara karşı savaştığı gibi savaşmak konusunda içinde çok güçlü bir arzu duyduğuydu. Uzanıp Jem'in yanağına dokundu ve Jem de yüzünü onun saçlarına

gömerek Will'in gözleriyle aynı renkteki çiçeklerin kokusunu içine çekti. Yemek zili ikinci kez çalana kadar birbirlerine sarılmış halde oldukları yerde kaldılar.

O anda yine mutfakta acıklı bir şarkı söylediği duyulan Bridget yemek salonunu hazırlarken kendini aşmış, her yere gümüş şamdanlar koyup mumları yakarak ortamı ışığa boğmuştu. Beyaz keten masa örtülerinin üzerindeki gümüş kaselerin içinde kesilmiş gül ve orkideler yüzüyordu. Henry ve Charlotte masanın başında oturuyordu. Gece kıyafeti giymiş olan Gideon, oturduğu yerden Sophie'nin salona girip çıkışını izliyordu ama Sophie onunla göz göze gelmemeye çalışıyor gibiydi. Gideon'un yanında Will oturuyordu.

Jem'i seviyorum. Jem'le evleniyorum. Tessa bu sözleri salona ulaşana kadar içinden defalarca tekrarladı ama pek işe yaramadı. Will'i gördüğü anda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Balo gecesinden beri onu gece kıyafetiyle görmemişti ve solgun, hastalıklı görünmesine rağmen yine inanılmaz yakışıklıydı.

"Aşçınız *hep* şarkı söyler mi?" diye soruyordu Gideon. Jem ve Tessa içeri girdiklerinde. Herondale başını kaldırıp baktı ve onları görünce çilli yüzünde dostça bir ifadeyle gülümsedi. "Siz ikinizin nerede kaldığınızı merak etmeye başl..."

"Tessa ve benim bir haberimiz var," diye onun lafını kesti Jem. Tessa'nın elini tuttu. Üç meraklı yüz onlara dönerken

Tessa kıpırdamadan durdu. Az önce salona giren Sophie'yle birlikte meraklı yüz sayısı dörde çıkmıştı. Will kıpırdamadan oturuyordu, gözlerini önündeki gümüş kaseye dikmişti. Kasenin içinde beyaz bir gül yüzüyordu ve Will dibe çökene kadar onu izlemeye kararlıymış gibi görünüyordu. Bridget mutfakta hala o korkunç şarkılarından birini söylüyordu ve sözleri kapıdan içeri süzülüyordu:

Bir akşam panayırında çıktım hava almaya
Duydum bir kız başladı ağlamaya
Dedi ki "Babamı gördünüz mü ya da anamı?
Belki kardeşim John'u?
Belki de en sevdiğim adamı
O yakışıklı Tatlı William'ı?"

Bu kızı öldürebilirim, diye düşündü Tessa. O konuda bir şarkı söylesin!

"Eh, hadi söyleyin o zaman," dedi Charlotte gülümseyerek. "Bizi bekletmeyin Jem!"

Jem birleşmiş ellerini havaya kaldırdı. "Tessa ve ben nişanlandık. Ona teklif ettim ve o da kabul etti."

Şaşkın bir sessizlik oldu. Gideon afallamıştı ve Sophie elinde bir krema kasesiyle ağzı açık halde kalakalmıştı. Henry ve Charlotte'ın akılları başlarından gitmiş gibiydi. *Hiçbiri bunu beklemiyordu,* diye düşündü Tessa. Jessamine, Tessa'nın

annesinin bir Gölge Avcısı olduğunu söylemiş olsa bile o hala bir Aşağı Dünyalıydı ve Gölge Avcıları, Aşağı Dünyalılar'la evlenmezdi. Tessa da böyle bir duyuru beklemiyordu aslında, herkese ayrı ayrı, dikkatle söyleyeceklerini sanmıştı. Jem'in yemek salonuna girdikleri anda mutluluklarını haykıracağı aklına gelmemişti. *Ah, lütfen gülümseyin. Lütfen bizi tebrik edin. Lütfen Jem'in bu anını mahvetmeyin. Lütfen.*

Jem'in gülümsemesi silinmeye başlamıştı ki Will ayağa kalktı. Tessa derin bir nefes aldı. Gece kıyafetiyle gerçekten çok yakışıklı görünüyordu ama her zaman öyleydi zaten. Asıl farklılık, şimdi mavi gözlerinde başka bir derinlik olmasıydı. Etrafına ördüğü mükemmel zırhın üzerinde ufak bir çatlak belirmişti sanki. Bu yeni bir Will'di. Farklı bir Will'di. Tessa'nın daha önce tamamen göremediği bir Will. Belki de sadece Jem'in tanıdığı bir Will. Ve Tessa onu artık asla tanıyamayacaktı. Bu düşünce, ölmüş birini hatırlıyormuş gibi bir üzüntüyle iliklerine işledi.

Will kadehini kaldırdı. "Bundan daha iyi bir çift," dedi, "ve bundan daha iyi bir haber düşünemiyorum. Mutlu ve uzun yaşayın!" Bir an Tessa'nın gözlerine baktıktan sonra dönüp Jem'in yüzüne odaklandı. "Tebrikler kardeşim!"

Bu konuşmadan sonra herkesten sesler yükseldi. Sophie kaseyi bırakıp Tessa'ya sarılmak için geldi, Henry ve Gideon, Jem'in elini sıktı. Will elinde kadehiyle ayakta durmuş onları izliyordu. Mutlu mırıltılar arasında sadece Charlotte sessizdi

www.twilightturk.com
Sethra

ve elini göğsüne bastırmıştı. Tessa endişeyle ona doğru eğildi. "Charlotte, her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Charlotte ve daha yüksek sesle devam etti. "*Evet!* Sadece... Benim de bir haberim var. İyi bir haber."

"Evet sevgilim," dedi Henry. "Enstitü'yü geri kazandık ama bunu zaten herkes bili..."

"Hayır, o değil Henry. Sen..."

Charlotte yarı güler yarı ağlarcasına, hıçkırır gibi bir ses çıkardı. "Henry ve benim bir çocuğumuz olacak. Bir erkek. Bana Kardeş Enoch söyledi. Daha önce söylemek istemedim..."

Sözlerinin geri kalanı Henry'nin mutluluk çığlıklarıyla boğuldu. Charlotte'ı koltuğundan kaldırıp kollarına aldı. "Hayatım, bu harika, harika!"

Sophie ellerini çırparak bir çığlık attı. Gideon neredeyse olduğu yere yığılacakmış gibi mahcup görünüyordu ve Will'le Jem neşeyle birbirine bakıyordu. Tessa da gülümsemekten kendini alamıyordu, Henry'nin mutluluğu bulaşıcıydı. Salonun ortasında Charlotte'la dans etmeye başladı ama sonra dansın bebek için tehlikeli olabileceğini düşünerek aniden durdu ve karısını en yakındaki sandalyeye oturttu.

"Henry, kendi başıma yürüyebilirim," dedi Charlotte. "Dans da edebilirim."

"Sevgilim, sen hamilesin! Sekiz ay boyunca yataktan çıkmamalısın. Küçük Buford..."

"Çocuğumuza Buford adını vermeyeceğim! Babanın adı olması veya geleneksel bir Yorkshire ismi olması umu..." diye başladı Charlotte öfkeyle. O sırada kapı vuruldu ve rüzgardan dağılmış saçlarıyla Cyril başını içeri uzattı. Bir an önündeki manzaraya bakarak tereddüt etti, sonra konuştu:

"Bay Branwell, sizi görmek isteyen biri var."

Henry gözlerini kırpıştırdı. "Bizi görmek isteyen biri mi? Ama bu özel bir yemek Cyril. Ve zilin çaldığını..."

"Hayır, o bir Nefilim," dedi Cyril. "Çok önemli olduğunu ve bekleyemeyeceğini söyledi."

Henry ve Charlotte şaşkınlıkla birbirine baktı. "Eh, pekala o zaman," dedi Henry sonunda. "Gelsin bakalım. Ama ona çabuk olmasını söyle."

Cyril gözden kayboldu. Charlotte ayağa kalkarak elbisesini ve saçlarını düzeltti. "Callida hala olabilir mi?" dedi şaşkın bir sesle. "Başka birini..."

Kapı tekrar açıldı ve Cyril peşinde on beş yaşlarında gibi görünen bir kızla içeri girdi. Yeşil bir elbise üzerine siyah bir yolculuk pelerini takmıştı. Tessa onu daha önce görmemiş olsa bile kim olduğunu hemen anlardı. Siyah saçları, menekşe mavisi gözleri, beyaz boynunun zarif kıvrımı, zarif yüz hatları ve biçimli dudaklarından...

Will'in aniden şiddetle nefes aldığını duydu.

"Merhaba," dedi kız hem şaşırtıcı ölçüde yumuşak hem de ondan beklenmeyecek kadar kararlı bir sesle. "Yemek saatinizi

www.twilighttürk.com Sethra

böldüğüm için özür dilerim ama gidecek başka yerim yoktu. Adım Cecily Herondale. Buraya Gölge Avcısı olarak eğitilmek için geldim."

TEŞEKKÜR

Her zamanki gibi aileme teşekkürler: Annem ve babam, Jim Hill ve Kate Connor, Nao, Tim, David ve Ben, Melanie, Jonathan ve Helen Lewis, Florence ve Joyce. Taslakları okuyup eleştirenlere ve kronolojik hataları veya tutarsızlıkları vurgulayanlara teşekkürler: Kelly Link, Clary, Delia Sherman, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Justine Larbalestier, Robin Wasserman, Maureen Johnson. Araştırma sihirbazı Lisa Gold'a (lisagoldresearch.wordpress.com) yardımları için teşekkürler. Mandarince tercümeler için Joey Yeung ve Huan Yu'ya, Yunanca ve Latince konusunda yardımları için Wayne Miller'a teşekkürler. Menajerim Barry Goldblatt'e, editörüm Karen Wojtyla'ya, Simon&Schuster ve Walker Books'taki ekiplere bütün bunları mümkün kıldıkları için teşekkürler. Ve elbette ki eşim Josh'a, Linus'la Lucy'nin taslakları yemelerini engellediği için teşekkürler.

www.twilighttutk.com
Sethra

TESSA'NIN İNGİLTERE'SİYLE İLGİLİ BİR NOT

Mekanik Melek'te olduğu gibi, Mekanik Prens'teki Londra da elimden geldiği ölçüde gerçekle gerçekdışı ve ünlüyle unutulmuşun bir karışımı oldu (Örneğin, Westminster Manastırı'nda gerçekten bir Pyx Odası var). Victoria dönemindeki gerçek Londra'nın coğrafyası mümkün olduğunca korundu ama bazen bunun mümkün olmadığı yerler de vardı.

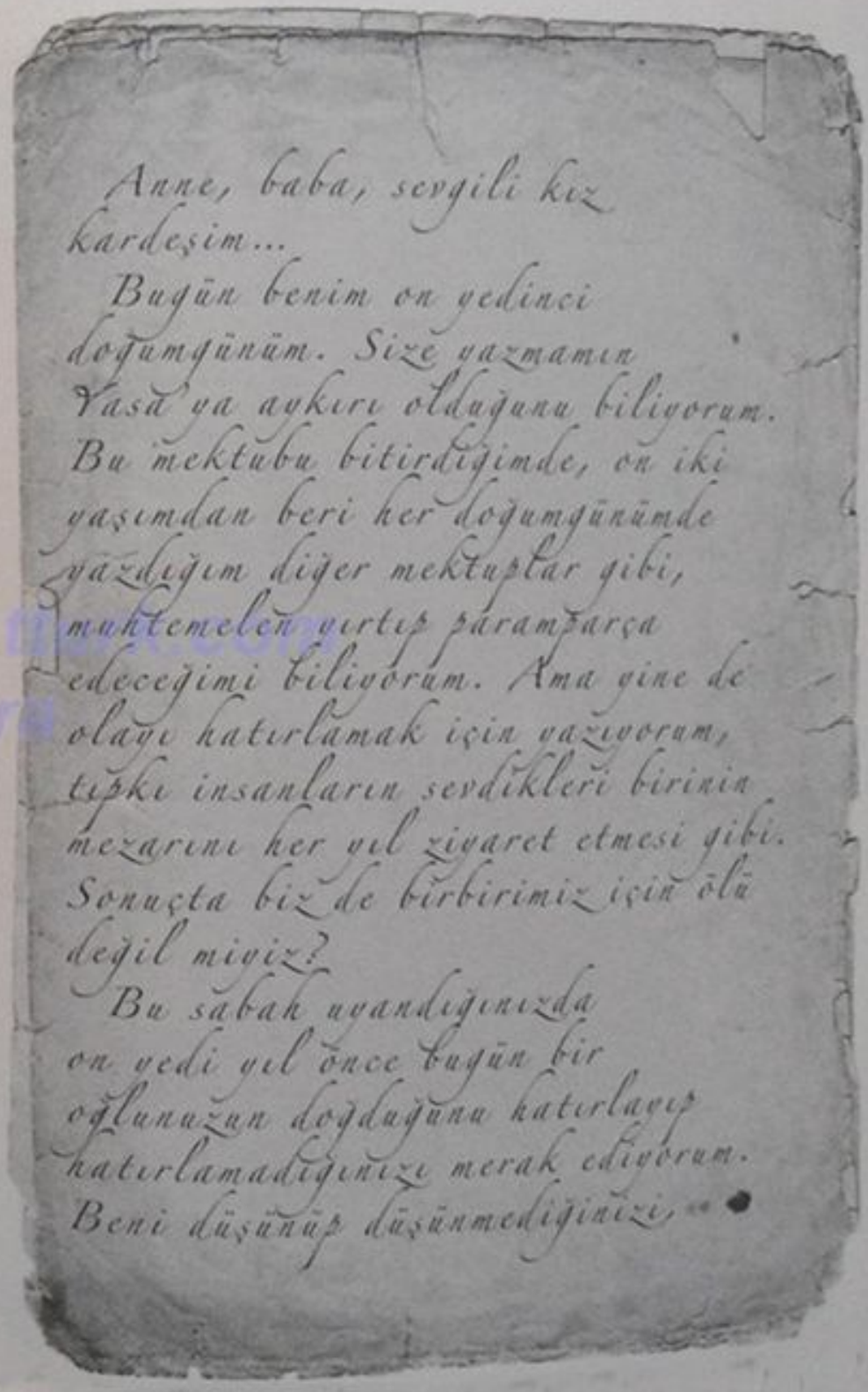
Enstitü'yü merak edenleriniz için: 1666 yılında Londra'da çıkan Büyük Yangın'da kül olmuş. All-Hallows-the-Less adında bir kilise gerçekten vardı, ancak yeri kitaptakinden farklı olarak Upper Thames Caddesi'ndeydi. Londra'yı bilenler, Enstitü'nün yerini ve gazetecilerin sevgilisi olan St. Bride's Kilisesi'nin kulelerinin biçimini tahmin edeceklerdir ki Cehennem Makineleri'nde bundan söz edilmemiştir. York'taki Enstitü'yü merak edenleriniz için: Enstitü, hala York'ta görüp ziyaret edebileceğiniz bir kilise olan Holy Trinity Goodramgate'e dayanarak tasarlanmıştır.

www.twilighttürk.com
Sethra

Lightwood'ların Chiswick'teki evine gelince, on altıncı ve on yedinci yüzyıllarda Chiswick, Londra'nın pisliğinden ve hastalıklarından yeterince uzak ve sağlıklı bir sığınak olarak görüldüğünden, zengin ailelerin burada malikaneleri vardı. Lightwood'ların evi, temel olarak ünlü Chiswick Malikanesi'ne dayandırılmıştır. Woolsey Smith'in oturduğu 16 Cheyne Walk, Algernon Charles Swinburne, Dante Gabriel Rossetti ve George Meredith'in tasvir ettiği şekilde kullanılmıştır. Estetik hareketin üyelerinden olan üçlü, Woolsey'nin yüzüğündeki sloganı takdir ederdi: "*L'art pour l'art*" veya "Sanat, sanat içindir."

Whitechapel'daki afyon hanıyla ilgili olarak: Konuyla ilgili çok fazla araştırma yapılmış olmasına rağmen, Sherlock Holmes hayranları ve Gotik tutkunları tarafından çok sevilen afyon hanının varlığına dair herhangi bir kanıt bulunamamıştır. Bu romanda, iblislerin kullandığı bir han olarak ele alınmıştır. Onların da varlığı asla kanıtlanamadı ama diğer yandan, var olmadıkları da kanıtlanamadı.

Chiswick'teki malikanenin önünde Will'in Tessa'ya söylediklerini merak edenleriniz varsa: *Caelum denique*, Haçlıların savaş çığlığıydı ve "Sonunda Cennet!" anlamına gelmektedir.

Anne, baba, sevgili kız kardeşim...

Bugün benim on yedinci doğumgünüm. Size yazmamın yasa ya aykırı olduğunu biliyorum. Bu mektubu bitirdiğimde, on iki yaşımdan beri her doğumgünümde yazdığım diğer mektuplar gibi, muhtemelen yırtıp parçalarına ayıracağımı biliyorum. Ama yine de olayı hatırlamak için yazıyorum, tıpkı insanların sevdikleri birinin mezarını her yıl ziyaret etmesi gibi. Sonuçta biz de birbirimiz için ölü değil miyiz?

Bu sabah uyandığınızda on yedi yıl önce bugün bir oğlunuzun doğduğunu hatırlayıp hatırlamadığınızı merak ediyorum. Beni düşünüp düşünmediğinizi...

burada, Londra Enstitüsü'ndeki hayatımı hayal edip etmediğinizi merak ediyorum. Ama hayal edebileceğinizden şüpheliyim. Burası, dağlarla, masmavi gökyüzüyle ve ağaçsız bucaksız yeşilliklerle sarılı kendi evimizden o kadar farklı ki. Burada her şey siyah, kahverengi ve gri. Günbatımıysa duman ve kan rengi.

Yalnızlık hissettiğimden, annemin her zaman yaptığı gibi soğuk aldığımdan veya şapkasız dışarı çıktığımdan endişelenip endişelenmediğinizi merak ediyorum. Burada kimse böyle detaylarla ilgili endişelenmiyor. Her an bizi öldürebilecek o kadar çok şey var ki basit bir soğuk algınlığı çok önemsiz kalıyor.

On iki yaşımdayken beni almaya

www.twilightsaga.com
Sethra

geldiğinizde sizi duyduğumu bilip bilmediğinizi merak ediyorum. Bana seslenişlerinizi duymamak için yatağın altına saklanmıştım. Ama sizi duydum. Annemin yavrusuna seslenişini duydum. Ellerimi kanatana kadar ısırdım ama aşağı inmedim ve Charlotte da sonunda sizi gitmeye ikna edebildi. Tekrar gelebileceğinizi düşünmüştüm ama gelmediniz. Herondale'ler bu kadar inatçıdır.

Konsey üyeleri bana ailemden ayrılarak Nefilimler'e katılmak isteyip istemediğimi sormak için her geldiğinde ve ben her defasında hayır diyerek onları geri gönderdiğimde, ikinizin de nasıl rahatlayarak iç çektiğinizi hatırlıyorum. Onur, savaş ve koruyuculuk görevleriyle dolu bir hayat fikrinin bana çekici

geldiğini bilip bilmediğinizi de merak ediyorum. Bu bizim kanımızda var: Seraf bıçakları ve steller, Mühürler ve canavarlar, bizim varlık nedenimiz.

Senin Nefilimler'den neden ayrıldığını merak ediyorum baba, annemin Yükselişi ve Gölge Avcısı olmayı neden seçmediğini de. Gölge Avcıları'nı soğuk veya zalim bulduğunuz için mi? Ben öyle olduklarını düşünmüyorum. Özellikle Charlotte bana karşı çok nazik ki bunu hak etmediğimden bile haberi yok. Henry delinin teki ama iyi bir adam: Ella'yı kesinlikle güldürürdü. Jessamine'le ilgili söylenebilecek pek iyi şey yok ama o da zararsız. Onunla ilgili söylenebilecek çok az şey olsa da, Jem'le ilgili söylenebilecek çok

fazla iyi şey var. O, babamın her zaman sahip olmam gerektiğini düşündüğü bir erkek kardeş ve gerçekte akrabalığımız olmasa da kanımdan biri. Diğer her şeyi kaybetsem bile, en azından onun dostluğunu kazandım. Ayrıca ev halkına yeni biri daha katıldı. Ada Tessa. Güzel bir isim, değil mi? Hani bulutlar okyanustan dağların üzerine sürüklenir ya, gözleri işte öyle gri.

www.twilighturk.com
Sathra